

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

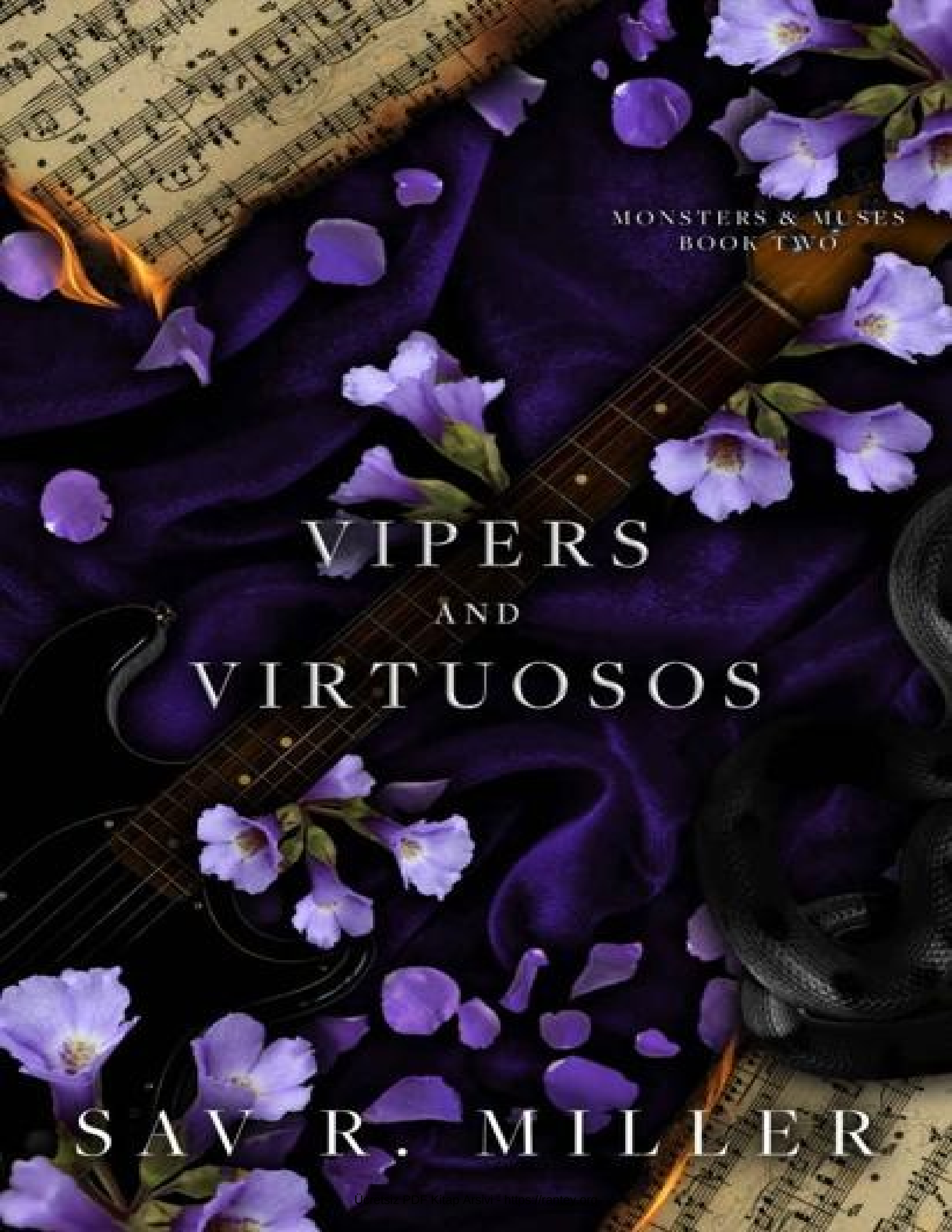
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MONSTERS & MUSES
BOOK TWO

VIPERS
AND
VIRTUOSOS

SAVR. MILLER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

VIPERS
AND
VIRTUOSOS

SAV R. MILLER

Telif Hakkı © 2021 Sav R. Miller tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde alıntılarının kullanılması dışında, telif hakkı sahibinin yazılı izni olmadan çoğaltılamaz veya herhangi bir şekilde kullanılamaz. Daha fazla bilgi için, adres:
authorsav@savrmiller.com

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar, yöreler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

BİRİNCİ BASKI

Kapak Tasarımı: Cat ([TRC Designs](#))
Düzenleme: Ellie McLove (Kardeşimin Editörü)
Düzeltilme: Rosa Sharon (Kardeşimin Editörü) EBOOK
ISBN: [978-1-7376681-3-8](#)
CİLT SİZ ISBN: [978-1-7376681-4-5](#)
CİLT Lİ ISBN: [978-1-7376681-5-2](#)

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

<u>Yazarın Notu</u>
<u>Oynatma Listesi</u>
<u>Önsöz</u>
<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Bölüm 45

Sonsöz

Okuduğunuz için teşekkürler!

Ayrıca Sav R. Miller

Teşekkür Yazar

Hakkında

YAZARIN NOTU

Engerekler ve Virtüözler, Orpheus ve Eurydice efsanesinden karanlık, çağdaş bir aşk romanı.

Bu bir fantezi ya da yeniden anlatım DEĞİLDİR.

Bu kitap **takipçi** ve **zorba** temaları içermekte ve grafik şiddet, açık cinsel sahneler ve diğer tetikleyiciler gibi birçok tetikleyici içermektedir. olgun durumlar. Tetikleyicilerin ayrıntılı bir listesi için [BURAYA TIKLAYIN](#).

Aiden bir mafya adamı olmayabilir, ama o bir *anti-kahraman*. Hoşunuza gitmeyecek şeyler yapacak ve bunlar için üzölmeyecektir. Eğer bu sizi rahatsız ediyorsa, bu kitabı okumayın.

Hâlâ kendilerini sevmeyi öğrenen insanlar için.

"Hangi ılgınlık beni ve seni yok etti, Orpheus?"

- VIRGİL

OYUN LİSTESİ

"Getting Older" - Billie Eilish "Ghost"

- Justin Bieber

"Billie Bossa Nova" - Billie Eilish

"DEAD TO ME" - blackbear

"What a Time" - Julia Michaels, Niall Horan "The

Other Side" - Conan Gray

"An Unhealthy Obsession" - The Blake Robinson Synthetic Orchestra

"Let's Fall in Love for the Night" - FINNEAS "that

way" - Tate McRae, Jeremy Zucker "Pretty

Venom" - All Time Low

Spotify'da dinlemek için [BURAYA](#) tıklayın

Part One

PROLOGUE

Her yerde kan var.

Nemli avuçlarımı ıslatıyor.

Alnımdan aşağı damladığı yerde gözlerimi yakıyor.

Ölüm kokusu burun deliklerimi yakıyor, havaya zehirli dumanlar gibi nüfuz ediyor ve tek düşünebildiğim annemin eve döndüğünde ne kadar kızacağı.

Hareket etmeye çalıştıkça görüşüm bulanıklaşıyor; kandan mı, yoksa omurgamı yalayan ani keskin acıdan mı, emin olamıyorum. Sebep her ne olursa olsun, beni hareketsiz bırakıyor ve boğulurcasına bir çekiyorum.

Ya geri gelirse?

Oksijen ciğerlerime doluyor ve boğazımı tıkayan kalın çamura takılıyor.

Zonklayıcı bir his kafatasımın tabanını dürtüyor, sonra her yerde yankılanıyor gibi görünüyor; kaburgalarım, köprücük kemiğimde ve bacaklarımda zonkluyor.

Bir elimi yukarı kaldırıp karnımın üzerinde kaydırmayı başarıyorum. İşaret parmağım kumaştaki bir yırtığa takılıyor ama bu doğru olamaz.

Elbise giyiyorum.

Bahara soğuk bir başlangıç yaptıktan sonra nihayet dışarısı yeterince sıcaktı, ben de bir elbise giydim.

Neden ortasında bir yarık var?

parmağımın etrafından ıslaklık fışkırıyor. Acıtıyor ama bastırmaya devam ediyorum, araştırmaya devam ediyorum. Belki ne olduğunu anlarsam, düzeltebilirim.

Acı karnımda dalgalanıyor, ama nedense bunu tam olarak algılayamıyorum. Kıyıya vurmadan önce kırılan bir tsunami, donuk artçı sarsıntılarla bana çarpıyor.

Annemin beyaz halısının üzerine kan sızıyor.

Tanrım, çok kızacak.

Toplayabildiğim tüm güçle bedenimi harekete geçiriyorum. İşler daha da kötüye gitmeden buradan çıkmalıyım, ancak bu noktada nasıl olabileceğini hayal etmek zor.

Yerde tutunacak bir yer bulmaya çalışarak kayarken cam parçaları sırtıma batıyor.

Ayak sesleri, kasıtlı olarak ağır, başımın altında gümbürdüyor. Korku, bozuk bir musluk gibi omurgamdan aşağı fışkırıyor, beynim daha yetişmeden bedenim tehlikeyi fark ediyor.

Tüylerim diken diken oluyor ve bunun yeterli olacağını umarak mümkün olduğunca hareketsiz kalıyorum. Belki öldüğümü düşünürse beni rahat bırakır diye.

Gerçi daha iyi bilmeliydim.

Annemin çıktığı erkekler katliamın tadına bakmadan tatmin olmazlar.

Bir avucunda kırık bir cam parçası tutarak üzerime doğru gelen gölgeli bir figür puslu bakışlarımı dağıtıyor.

Manik, sarı gözler parlama aşağı at Ben ve
a uğursuz gülümsemesi yüzüne yayılır.

Kemerini açmış, pantolonunu çıkarmış ve boynunu, yüzünü, beyaz gömleğini çaresiz parmak izleri şeklinde kıpkırmızı boyamış.

Beynim bu görüntüye isyan ediyor, tiksinti göğsümde bir dalga gibi yükseliyor ama bedenim tepki vermiyor.

Tek yapabildiğim bakmak.

Eğilip camın keskin kenarını yüzümde gezdirmesini izliyorum. Dudağımın köşesinden gözümün hemen altına kadar kaydığını hissediyorum ve kısa bir an için dua ediyorum.

Dua et de onları oyup çıkarsın, böylece gitmeden önce gördüğüm son şey onun yüzü değil karanlık olsun.

Beni çabucak bitirmesi için dua ediyorum.

En kötüsü de annemin eve geldiğinde çok kızgın olmaması için dua ediyorum, çünkü görüşüm tekrar bulanıklaşıp sonra tamamen karardığında aklımda tek bir düşünce var.

Ve bu düşünce de kan olduğu.

Her yerde.

ANNEM, güzel şeylerin en akıl almaz acılardan doğduğunu söylerdi.

Sonra sigarasını karnımın üzerinde söndürürdü, sahip olduğum güzelliğin hala devam eden bir çalışma olduğunu hatırlatmaya ihtiyacım olursa diye.

Öldüğünde, insanların onun yasını tutmamı beklediğini biliyorum.

Çocukların ebeveynlerini kaybettiklerinde yapmaları *gereken budur*.

Yine de çoğu ebeveyn çocuklarını, neredeyse sadece seks ticareti yapan suç lordu erkek arkadaşlarına satmaya çalışmaz.

Yas tuttuğum tek şey kibriti yakmamış olmamdı.

Kardeşim Boyd bunun iyi bir şey olduğunda ısrar ediyor; cinayetin insanı değiştirdiğini söylüyor. Ruhunuzu kasvetli ve kırık bir şeye dönüştürür.

Ama travma da öyle ve ben kendi ığlıklarımın yankıları yerine annemin son çığlıklarının sesleriyle avunmayı tercih ederim. Belki onun çektiği acıya ben de şahit olsaydım acı biraz daha katlanılabilir olurdu.

Yutkunduğumda, tanıdık bir rahatsızlık nefes borumu sarıyor, yanağımdaki ve ağzımın köşesindeki yara izleri zonkluyor. Hissedebildiğim ama resmedemediğim anılardan geriye kalan tek kanıt.

Ayrıca, kardeşimin bu yüzden uykusunun kaçtığını da hiç sanmıyorum. Aslında, onu düzgünce ütülenmiş ceketinin kol düğmelerini ayarlarken izlemek, koyu gri takım elbiseli Boyd, her zamankinden daha dinlenmiş görünüyor.

"Riley," diye homurdanıyor, ela gözleri görevlerine odaklanmış. "Bana yle bakmayı kes."

Bacaklarımı köşeye sıkışmış büyük boy şilteden sarkıtıyorum. "Ne gibi?"

Boyd'un çenesi titriyor, boğazındaki nabzı rahatsız ediyor - dövmelerin altında gerçekten grebildiğinizden değil. Boynundan aşağıya doğru tüm vücudunu kaplayan mürekkep, derisine kalıcı olarak kazınmış çok sayıda imgeden oluşuyor. Koyu sarı saçları arkaya kaymış ve dudaklarını çerçeveleyen kaş çatma çizgileriyle orada dururken, *aslında* adam olan arkadaşlarından çok bir mafya üyesine benziyor.

Gerçi bunları bilmem gerekmiyor. Boyd mühendis olarak çalıştığı güvenlik firmasının tamamen yasal olduğunu iddia etmeyi seviyor ama ben ev ödevimi yaptım. Ve kk King's Trace, Maine'de kimsenin organize suç kapsamı dışında yaşamadığını biliyorum.

Soruma cevap vermedi. "Bir gece daha kalabilirim, biliyorsun. Toplantımı erteleyeceğim, şirkete söylerim

Pazartesi döneceğim."

Gözlerim karşıımızdaki devasa pencereye kayıyor, yirmi kat aşğıdaki kalabalık Beşinci Cadde'yi tarıyor. Empire State Binası'nın hemen ötesinde güneş batmaya başlıyor, şehir karanlığa doğru yol alırken gökyüzünü pastel turuncu ve pembe bir örtü kaplıyor.

New York'ta tek başıma gezinmeyi düşündüğümde tenimde bir ürperti dolaşıyor, tüylerim diken diken oluyor.

Kendi başıma *sayılır*. Teknik olarak bu bir sınıf gezisi, bu yüzden iki kızla kalıyorum-Aurora Jackson ve Mellie Simmons. Boyd'un burada olmaması gerekiyordu ama onları susturacak kadar paran varsa kimse isteklerine hayır demez.

"Burada kalmak için işini ertelemeye devam edemezsin," diyorum sonunda, bakışlarımı camdan uzaklaştırarak. "İkimiz de biliyoruz ki sen burası iyi işlemiyor."

"On yıldır hiç tatile çıkmadım. Bana borçlular."

"Doğru, burada üç gün kalacağın ve bu gece eve gideceğin konusunda anlaşmıştık."

"Hayır, bana olduğunu hissettiğim sürece kalacağımı söyledim." Ela gözleri aynadaki benim gözlerime atlıyor. "Son üç günü kapanmanı izleyerek geçirdim, bu yüzden bunu halledebileceğinden tam olarak emin için beni affet."

Sözleri acı veriyor. Düşündüğüm kadar iyi bir oyuncu olmadığımı hatırlatan küçük bir iğne batması.

Parmaklarım yumruk şeklinde kıvrılıyor, tırnaklarım avuç içlerimin etine batıyor ve fiziksel acı kemiklerimdeki ağrının yerini alana kadar oyuluyor. Derin bir nefes çekiyorum ve ayaklarımı yatağa uzatıyorum, ayak tırnaklarımdaki siyah cila altındaki beyaz yorganla tezat oluşturuyor.

"Denememe izin vermezsen hazır olduğumu nasıl anlayacağız?"

Boyd tezgahın kenarına tutunmuş, benim bir çift çorabı çekiştirmemi izliyor. "Ya sana izin verirsem ve bir şey olursa?"

"Ne gibi, birinin bana saldırması gibi mi? Orada bulundum, bunu yaptım, EKG raporum var ve bunu kanıtlayacak bir aktivite kesintisi var." Şaka, yutmaya fırsat bulamadan dudaklarımdan dökülüyor.

İçim titriyor, kardeşimin gözlerindeki yoğunlukla eşleşiyor.

Hiçbir şey söylemiyor.

Asla yapmaz.

Nefes veriyorum, dilim damağıma yapışıyor. "Demek istediğim, her yerde yaralanabilirim. New York'ta güvenliğimi King's Trace'de olduğundan daha fazla garanti edemezsin, o zaman kalmanın ne anlamı var?"

Dönüp lavaboya yaslanıyor ve bir kaşını kaldırıyor. "Benimleyken yalnız olduğundan daha güvende olduğunu düşünmüyor musun?"

"Ama yalnız bile kalmayacağım. *Oda arkadaşlarım* var, hatırladın mı?"

Boyd alaycı bir ifadeyle kapıdan çıkıp süitimizin boş koridoruna bakıyor. "Doğru. Çünkü şimdiye kadar harika yoldaşlar oldular."

Haksız da sayılmaz; okul kuralları oda arkadaşlarının grup gezilerinde bir arada kalmasını gerektirse de Aurora ve Mellie her fırsatta beni terk etmekten memnundular. Yine de, bunun aşırı hevesli iki kızla kibar bir sohbe girmeyi reddetmemle bir ilgisi olduğundan şüpheleniyorum.

Ya da belki de sınıf arkadaşlarımdan gözünde hala "şehrin yanlış tarafından" gelen garip yeni kız olduğum içindir. Kızı karavandan çıkarıp banka hesabına bir sürü para yatırabilirsiniz ama bu, akranlarınızın sizi çöp olarak görmeyi bırakacağı anlamına gelmez.

Ne düşündüklerini umursamamalıyım, biliyorum. Ama özgürlüğüm onların benimle birlikte bir şeylere katılma isteklerine bağlı. Boyd asla

Yoksa beni burada bırakırsın.

"Sadece bir gece," diyorum, arkama yaslanıp parmaklarımı yatağın üzerinde açarak. "Eğer sen yokken bir şeyler ters giderse, beni bir daha asla gözünün önünden ayırmak zorunda kalmazsın."

Uzun bir süre sessizce bana bakıyor, sanki hafızasına kaydetmeye çalışıyormuş gibi yüzümde geziniyor. Kıpırdanıyorum, hayır diyeceği korkusu omurgamda çentikler oluşturuyor ve dik oturmama neden oluyor.

Gülümsemeye çalışıyorum, bacaklarımı açıp birini diğerinin üzerine atıyorum. Büyük boy Grateful Dead kapüşonlu sweatshirt'üm ve tüylü mor çoraplarımla tam bir rahatlık timsaliyim.

En azından gergin değilmişim gibi belki inanır.

Algı gerçekliktir ya da kız arkadaşı Fiona'nın her zaman söylediği saçmalıklar.

Sonunda, onun incelemesi altında ölebileceğimi hissettiğimde, kardeşim kurşuni bir nefes veriyor ve odaya geri dönerken tezgahı itiyor. Kolunu kaldırıyor, kolu hafifçe geriye düşüyor ve bileğine takılı devasa Rolex'i kontrol ediyor.

"Gece yatana kadar her saat başı telefon." Elini indirip uzun bir parmağıyla beni işaret ediyor. "Eğer senden haber alamazsam, ilk uçakla buraya döneceğim. Nerede olursan ol, seni bulacağımı hatırlatmama gerek yok sanırım."

Heyecan göğsümde kabarıyor ve yataktan sıçrayıp onu kucaklamak için atlıyorum. Alnım köprücük kemiğine zar zor değiyor, kollarım belini sararken kasları geriliyor.

Ellerinden biri aşağı iniyor, kürek kemiklerimin arasında duruyor; fısıltı gibi bir dokunuş, daha önce kırılmış kırılğan bir şeyi tuttuğunuz gibi. Sanki kırıklar tam olarak iyileşmemiş ve herhangi bir baskının onları tekrar yarabileceğinden korkuyorsun.

Hayali dikişlerin çözüldüğünü hissetmeden önce geri çekiliyorum ve yüzüme geniş, sahte bir gülümseme yapıştırıyorum. İnanıp inanmadığı belli değil ama en azından daha fazla yorum yapmıyor

Daha sonra, Boyd fikrini değiştiremeden onu bir taksinin arkasına bindirdikten sonra, otel süitine geri dönüyorum ve Aurora ile Mellie döndüğünde tam banyodan çıkıyorum. Her iki kızın da kollarında sayısız alışveriş poşeti var ve onları paylaştıkları yatak odasına giderken bırakıyorlar, ben görüş alanıma girer girmez de ortadan kayboluyorlar.

Kızgınlık boğazımı yakıyor ama bastırıyorum, sola dönüp odama gidiyorum. Kardeşimi gönderdiğim için şimdiden pişmanlık duyarak yatağa uzanıyorum.

Dizüstü bilgisayarında biraz oyalanıyorum, profesyonel portföyüm için bir web sitesi maketi üzerinde çalışıyorum - liseden sonra herhangi bir tasarım programına başvurmak istediğime karar verirsem diye biriktiriyorum.

Yaşadığım saldırı ve annemin ölümü beni duygusal olarak durgun bıraktıktan sonra eski bir terapistim bir hobi bulmamı önerdi ve böylece son iki yıldır web tasarımıyla uğraşıyorum.

Uzman değilim ama serotonin seviyemi önemli ölçüde artırmadığını söylersem yalan söylemiş olurum.

Kapının çalınması beni ekranımdan uzaklaştırıyor ve Mellie kafasını içeri uzatırken dizüstü bilgisayar yatağın üzerine iterek doğruluyorum.

Platin sarısı saçlarına kraliyet mavisi damgasını vurmuş ve odanın etrafına hızla göz atarken bir parçasını kulağının arkasına sıkıştırmış.

"Bay Kelly gitti mi?" diye soruyor ve bu resmiyet karşısında gözlerimi devirmemek için yanağımın içini ısıriyorum. Sanki okula birlikte gittiğim her kızın kardeşimi düşünerek mastürbasyon yaptığını bilmiyormuşum gibi.

Aurora'nın dün gece duş alırken hayalinde onunla birlikte olduğunu *duyabiliyordum*, aldığı zevkin sesleri

ortak yaşam alanı. O da duymuş ve hemen kız arkadaşını arayıp onunla konuşmak için lobiye gitmiş.

"Siz dönmeden biraz önce çıktım," diyorum, sesim kısık, komodinden telefonumu alıyorum. Kilidini açıyorum, sosyal medya uygulamalarında amaçsızca geziniyorum, sanki onun varlığı beni rahatsız etmiyormuş gibi davranmaya çalışıyorum.

"*Harika.*" Kapıyı sonuna kadar iterek açan Mellie, arkasında uzun bir kuru temizleme çantası sürükleyerek odaya daldı. Fermuarını açıp içinden koyu yeşil ipek bir kumaş parçası çıkardı ve bana doğru fırlattı. "Çabuk, bunu giy."

Giysiyi yakalıyorum, yumuşak malzemeyi kavrarken kaşlarımı çatıyorum. "Nedir bu?"

"Bu bir elbise, seni trol." Aurora içeri giriyor, bronz teni giydiği , sıcak pembe elbiseyle parlıyor. Payetli etek kısmı kalçasının ortasına kadar uzanıyor, baldır kaslarını ortaya çıkarıyor ve siyah, kıvrıkcık saçlarını toplamaya çalışıyor.

"Ror," diye azarlıyor Mellie, bana özür dileyen bir gülümseme sunuyor.

Aurora kahverengi gözlerini deviriyor ve aynaya bakmak için döndüğünde omuz silkiyor. "Ah, hadi ama. Riley şaka yaptığımı biliyor. Ama bu nasıl bir soru böyle?"

Isı yanaklarımı yakıyor ve bir tanesinin üzerindeki yara izi canlanıyor. Yeşil kumaşı parmaklıyorum, kucağıma yayarken dalan yakasına dikkat ediyorum.

"Bu gerçekten çok süslü," diyorum yavaşça, kafam karışıyor. "Dün gece operaya gittik, bir gece önce de Le Bernardin'e... Bu için neden giyinmemiz gerekiyor?"

"Bu bir hayır etkinliği." Aurora kaşlarını çatıyor. "Sen de biliyorsun *Hayırseverlik*, değil mi?"

Gözüm seğiriyor.

"Çünkü kardeşinin kız arkadaşının ailesi çok fazla bağış kampanyası düzenliyor," diye devam ediyor, ağzının kenarından küçük bir sırıtma geçiyor. Onu tokatlamak istiyorum.

En azından bu doğru - Ivers ailesi memlekette cömertliğin temelini oluşturuyor ve Boyd'un kız arkadaşı Fiona, annesi öldüğünden beri bağış toplama işinin başını çekiyor.

Ama yine de Aurora'nın bunu kastettiğine inanmıyorum.

"Evet, sanırım daha az şanslı olanlarla uğraşmaya alışkın olduğumu söyleyebilirsin." Konuşurken bakışlarını tutuyorum, içimde küçük bir ateş . Onun şirret kışının gecemi mahvetmesine izin vermeme kararlılığı.

"Harika." Sesi aşırı tatlı ve lapa lapa, pamuk şeker gibi. "Yılın galasına biletlerimiz var ve en iyi şekilde görünmemiz gerekiyor."

Elbiseyi daha sıkı kavrarken karnım dönüyor. "Neden?"

Mellie elinde küçük deri bir keseyle yanıma gelip bana bakıyor. Onu yanımdaki yatağa bırakıyor, sonra çeşitli makyaj çıkarmaya başlıyor, hangilerini dışarıda tutacağına karar verirken onları yüzüme .

"Söylentilere göre Aiden James de orada olacaktı," diyerek bir şişe sıvı fondötenin kapağını açıyor. "Ve canlı müzayedede bir teklif vermek istiyor."

Arkama yaslanıyorum, ilk gençlik yıllarımı ağzımın akarak geçirdiğim rock *tanrısıyla* aynı binada olma düşüncesi içimi düğümlüyor. Bir zamanlar, onun bu şehirde olduğunu zaten biliyordum.

Muhtemelen galaya kendim gitmeyi planlardım.

Ama son iki yılda çok şey değişti. Takıntım azaldı ya da en azından ben öyle sanıyordum.

Saç çizgimde boncuk boncuk biriken ter aksini gösteriyor.

"Ne yani? Onunla konuşmayı deneyecek misiniz?"

"Neden olmasın?" Mellie omuz silkiyor. "Ona neler sunabileceğimizi görmesini sağlamaya çalışabiliriz."

"Biz bir hayır kurumu değiliz. Onun için teklif verebileceği bir şeyimiz yok."

Mellie ve Aurora karşılıklı kıs kıs gülüyorlar ve sonra Aurora yanıma gelip önümde eğilerek dizimi avuçluyor. Hafifçe sıkıyor, sahte bir merhamet sunarken küçümseyici bir jest yapıyor.

Ya da belki de bana gerçekten acıyordur, hangisi daha kötü bilemiyorum.

"Oh, tatlım," diyor, dudakları inci gibi beyaz dişlerinin üzerinden geriye doğru geriliyor. "Canlı müzayede demek *sana* teklif vermeleri demek."

"GEÇ KALDIN."

Tırnaklarım yemek masasının cilalı yüzeyine vuruyor. Donuk, ritmik gümbürtü kalbimin tahta gibi atmasını takip ediyor, babama bakarken kendimi içinde bulmaya çalıştığım bir uğultu. Arkasındaki tavandan tabana pencerelerden görünen New York silüetiyle Sonny James neredeyse kral gibi görünüyor

kendini hayal ediyor.

Uzun boylu, Yine de değilolarak uzun boylu olarak
Ben. A Yalın, atletik inşa etmek benimkine
benziyor, her ne kadar yaşının izlerini taşısa da.

Tepesindeki on santim büyüklüğündeki kel noktayı gizlemek için başının üzerinde geriye doğru taradığı koyu kahverengi saçları ve

Tanrıların kendileri gibi, kırıksıklıklar içinde ve başarısızlığın ağırlığıyla ağırlaşmışlardı.

Bir an için, gölgelerin arasından çıkarken dünyanın geri kalanının bir zamanlar yaptığı şeyi görüyorum. Bir karizma ve rahatlık parıltısı, sanki dünyada tek bir kaygısı yokmuş gibi çenesini dik tutuyor.

"Uçağım rötar yaptı." Masanın diğer ucundaki kadife arkalıklı sandalyeyi çekip iç çekerek . "Annenin sana söylemesi gerekiyordu."

Tırnaklarımın vuruşuna ara vererek her ucun kenarını tahtaya bastırıyorum, çenem kendiliğinden sıkılıyor. Mürekkepli parmaklarımı süsleyen gümüş yüzükler, yukarıdaki sessiz kristal avizenin yaydığı loş ışıktaki parlıyor.

Başparmağımdaki kalın kan taşını çevirerek, görüşümün kenarlarında parlak lekeler oluşana kadar kırmızı ovalliğe bakıyorum. Mücevherin yüzünü gizlemek için parmağımı içe doğru kıvrıyorum ve sol önümdeki cam bardakta duran Jack and Coke'a uzanıyorum.

Forbes bir zamanlar James ailesini müzik endüstrisinin kraliyet ailesi olarak adlandırıyordu - *teknik olarak* James-Santiago ailesi, çünkü annemle babam hiç evlenmedi ve ikincisi benim resmi soyadım. Annem Kolombiyalı bir pop yıldızı, babam ise besteci ve plak şirketi sahibi olduğu için dünya, serçe parmağımda çoğu insanın kavrayabileceğinden daha fazla yetenek olduğunu varsayıyor.

Başka sorunlar da var.

Yatak odamdaki gömme dolabın halini düşündükçe karnıma ağırlar giriyor. Cepli bir kapının ardına gizlenmiş olan içerideki dağınıklık, dedikodu gazetelerinin kirli ellerini bulaştırmak isteyecekleri türden.

Yığınla kıyafet, bazıları benim, bazıları ailemin, eski sevgilimin ve en iyi arkadaşımın. Bazıları uymuyor, bazıları da

Aileden hiç kimseye ait olmayan, yıllar boyunca çeşitli etkinliklerden ve otel odalarından topladığım eşyalar.

şeyler.

Ne olur ne olmaz.

Bardağı dudaklarıma götürüp bir yudum alıyorum ve yanığın endişelerimi yatıştırmasının, saplantılı düşünceleri daha yerlerine oturmada bastırmasının keyfini çıkarıyorum.

"*Callie* olması gereken ana kadar bana hiçbir şey söylemez." Duraksıyorum, babamın annemin güvenilirliği konusunda aynı fikirde olmamasını göze alarak.

Elbette yapmayacak. Kadının kötü zaman yönetimi becerileri, ilişkilerinden uzaklaşmasının nedenlerinden yalnızca biri.

Diğeri ise taze, genç bir vajina vaadiydi.

"Neden benim yerime onu müdür yaptığını hatırlat bana," diyor babam, masanın ortasındaki diğer bardağı alıp. Beni taklit ediyor, göz temasını kesmeden bir yudum alıyor, elini kaldırırken lacivert Brioni takımının kolu yukarı kalkıyor.

Dilimi dişlerimin önünde gezdiriyorum. "Öncelikle, kız arkadaşımı becermesi konusunda endişelenmeme gerek yok."

Gözlerini kırıştırıyor ve alnındaki büyük damar, sinirlendiğinde her zaman yaptığı gibi zonkluyor.

O zaman kulübe katıl. Seni, birlikte olduğum tek kızın içinde sakinle bulmak benim için hiç de kolay olmadı.

"Görüyorum ki hâlâ kin tutuyoruz."

Bir omzumu kaldırarak bardağımı ona doğrultuyorum. "Onu hâlâ beceriyor musun?"

"Aiden."

Kaşlarımdan biri kalktı.

Uzanıp başparmağıyla şakağını ovuyor. "Cevabını istemediğin soruları sorma."

İhanetin acıttığını inkâr edemem, ancak bu noktada Sylvie Michaels benim için bir ateş rüyası olacak kadar uzun zaman geçti.

Yara izleri bırakan acı verici bir olaydı ama yine de uzaktı.

"O zaman ben de annemin neden menajerim olduğu konusunda aynı şeyi söyleyeceğim." Kollarımı kavuşturup omuz silkiyorum.

"Ayrıca, o ne yaptığını biliyor."

Başka bir şey olmasa bile, kadın kendini işine adanmış. Anne olmak, o kadar da değil.

Homurdanarak bardağını yere bırakıyor ve koltuğunda geriye yaslanıyor. "Ben bilmiyorum muyum? Evlat, sanırım ona bildiklerini kimin öğrettiğini unutuyorsun."

Bardak üzerindeki tutuşum sıkılaşıyor, sanki bu kaybettiği bir ayrıcalık değilmiş gibi evlat kelimesini kullanmasıyla öfke boğazımı tırmalıyor.

Bardağımı masaya koyarak omurgamı düzeltiyorum ve bileğimdeki hantal Chanel saati kontrol ediyorum.

Bir parçam bu işi uzatmak istiyor. Onu kıvrandırmak. Ama galaya geç kalırsam Callie'nin çok kızacağını biliyorum, çünkü etkinliğin başrol oyuncusu olmam gerekiyor ve şu anda onunla uğraşmak istemiyorum.

"Kontratım hakkında konuşmak istiyorum."

Donup kalıyor, etrafımızdaki oksijen onun hareketsizliğiyle buharlaşıyor. "Neden?"

İfadem düzleşiyor ve sandalyesinde kayarak kravatındaki düğümü çekiyor.

Zaman kazanıyorum.

Sonunda babam iç geçiriyor. "Aiden, bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

Başparmağımı saatimin kordonunun altına sokarak, nasırlı pedi oradaki oluklu etin üzerinde düzleştiriyorum ve kendimi yeni mürekkebin acısıyla topraklıyorum. En son hatırlatma.

"Neden olmasın?" Tırnağımı çizgi işine batırarak dürtüyorum; basit bir çift kanat, Detroit'teki dün geceki gösteriden önce rastgele aldığım bir şey.

"Çünkü..." Bir elini ağzına götürüyor. "Ortada çok para var."

İşaret parmağım masanın üzerine vuruyor, tabandaki halka aşağı doğru her pompalamada çınılıyor. "Bu gerçeğin farkındayım. Ne de olsa bu *benim* sözleşmem."

Onun plak şirketi Symposium Records'a geçiş kolay olmadı; ancak itibarımın aldığı bazı darbeler nedeniyle bir önceki plak şirketinden çıkarıldıktan sonra başka seçeneğim kalmamıştı.

Tipik bir sözleşme tek bir yılı kapsar ve gelecekteki albümler için yenilenme potansiyeli taşıırken, imzalamam istenen sözleşme beni en az üç yıl ve bir o kadar albüm için bağladı.

Symposium gibi büyük bir şirket için duyulmamış bir şey değil ama yine de. Prensip bu; tüm hayatım boyunca olduğu gibi babamın parmağı altında yaşamak zorunda kalmak her geçen gün daha az çekici hale geliyor.

Ağzı bükülür. "Anlıyorum. Yorgunsun, Argonautica turnesini *yeni* bitirdik ve kendini uçarı hissediyorsun. Her sanatçı böyle olur. Sekiz rakamlı projeksiyonları gördüğünde, farklı hissedeceksin."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Sorun para değil. Para için can atmıyorum."

Sadece çalışmak istediğimden emin değilim."

Çatı katındaki daire son derece sessiz, tek ses aşağıdaki işlek Doğu Elli Yedinci Cadde'den geliyor.

Koltuğunun kolçaklarını kavrayan babam sesli bir şekilde yutkunuyor. Söylenmemiş sözler aramızdaki havada asılı kalıyor, ima ağır: *Onunla* çalışmak istemiyorum.

Ama burası müzik endüstrisi olduğu için ve yasal birden fazla şekilde bağlı olduğum için söz hakkım yok. O konuşmadan önce, sözlerini midemin çukurunda hissedebiliyorum, sığ bir göleti bozan büyük bir taş gibi.

"Sanırım bununla yaşamayı öğrenmen gerekecek."

Ağzını kulağıma dayamış olmasına rağmen CALLIE'NİN SESİ galanın gürültüsü arasında zar zor seçilebiliyor.

Bana bu geceki rolümü milyonuncu kez anlatırken pembe rujunun tenime bulaştığını hissedebiliyorum; gösteri artık bitti, bir sahne görevlisi akustik gitarımı çoktan çatı katına götürdü ve ellerimi çok boş hissettirdi.

İmzalar atıldı ve gecenin geri kalanında sahnede oturup güzel görünmem gerekiyor.

Müzayedeye kadar yani. Sonra, kalabalığı ikna etmek için özenli ve arkadaş canlısı olmam gerekiyor - sanki buradaki herhangi bir kadın Aiden James ile aynı havayı soluma şansı için dizlerinin sürünmezmiş gibi.

Bu ego konuşması bile değil; bu sadece nasıl olduğu. Kuduz hayranlar, görmem ve eve istemem umuduyla memelerini gösteriyorlar. Konserlerden sonra VIP etkinlikleri yapmayı bırakmamın ana nedeni bu.

"Burada oturup kargaşa yaratmadan idare edebilir misin?" Callie koyu bakır rengi saçlarının bir kısmını omzundan iterek soruyor.

"Bir köpeğe öğretebileceğin bir şeyin üstesinden gelebileceğimi düşünüyor muyum?" Bir bileğimi diğer dizimin üzerinden geçirip ellerimi kucağıma koyuyorum. "Evet, beni iyi eğittin."

Gözlerini deviriyor ve kırmızı ceketinin yakasını düzeltmek için uzanıyor. "Ay, ne kadar da ukalasın. Babanın buralarda olduğunu söyleyebilirim."

Aksanından rahatsız olduğu anlaşılıyor, bu yüzden onu düzeltme zahmetine girmiyorum; bana çıldırmamı ve şirketle olan rezervasyonlarımı halletmemi söyledikten hemen sonra ayrıldı, muhtemelen hafta sonu için gittikleri lüks otelde eski kız arkadaşına yeniden katılmak için.

Bu etkinliği planladığım için ona bu konuda baskı yapacak zamanım yoktu.

"Teklif vermek isteyebileceğin bir şey görüyor musun?" En iyi arkadaşım ve reklamcım Liam, Callie yemek servisi yapan görevlileri rahatsız etmek için uzaklaşırken soruyor. Bir elini kirli sarı saçlarının arasından geçiriyor ve sanki geldiğimizden beri iki kez beklentileri gözden geçirmemişiz gibi odaya hızlıca bir göz atıyor.

Başımı sallıyorum, milyonuncu kez hızlıca etrafıma bakıyorum; balo salonunu kaplayan yuvarlak masaların her birini siyah saten kumaşlar kaplıyor ve ortalarında duran mumlar partiye katılanları karanlığa boğuyor.

Bu etkinliklerde hepsi aynı görünüyor; pahalı üç parçalı takım elbiseleri içindeki adamlar, gözleri ne olursa olsun dolaşıyor. Her zaman kendini satılığa çıkarmaya istekli birileri vardır, sadece bir gece için bile olsa.

Bu adamların hiçbirisi kendilerini geçici cinsel zevklerden mahrum bırakamaz.

Kadınların hepsi benzer siyah elbiseler giymiş, statükonun dışına bir an bile çıkamamışlardır.

Kesinlikle çok sıkıcı.

Yeşil bir parıltı gözüme çarpıyor ve gölgelerin içinde gözlerimi kısarak bir siluetten daha fazlasını seçmeye çalışıyorum.

İçeri girer girmez onu fark ettim, gözlerim pervanelerin ateşe çekilmesi gibi ona çekildi. Kıkırdayan iki kızın akınına uğramış ve odanın içinde sayısız kez sürüklenmişti, bu yüzden onu tam olarak özümseme şansım olmamıştı; kızlar o zamandan beri gittiler ve şimdi bakıyorum, hiç durmak istemiyorum.

Barın köşesinde oturmuş boş bir şampanya kadehine bakıyor, sağ bacağını taburesinin alt basamağına dayamış, elbisesinin yüksek yırtmacından soluk teni görünüyor.

Ve lanet , elbise.

Derin, zümrüt yeşili ipek, kıvrak vücudunun her kıvrımına uyum sağlıyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturma şekli, göğüslerinin gülünç yakadan dökülmesine neden oluyor.

Başının hemen üzerindeki avizeden yayılan ışık, bal rengi saçlarına sıcak bir parıltı yayıyor ve yüzü gizli olsa da, lanet bir melek gibi görünüyor.

Sudan çıkmış huzursuz bir balık... ama bir melek, daha az değil.

Onun yanında olmadığım her geçen saniye içim daralıyor.

Açıklanamaz bir nedenden ötürü, teninden yayılan rahatsızlığı tatmak istiyorum. Bunun tek sebebi olmak istiyorum.

Ama bu *delilik* ve ben dünyaya öyle olmadığımı kanıtlamaya çalışıyorum. Bu yüzden, üzerine yürüyüp kendimi onun varlığına sokmak yerine, uyarılmışlığımı yutuyorum ve onu görmezden geliyorum.

Kolçaklarımı kavrayarak bir nefes veriyorum ve yüksek sesle inliyorum, sesin getirdiği ani dikkat yığınını görmezden geliyorum. Sahnede herkesin üzerinde , göze batıyorum ve bu bakışlara alışkın olsam da şu anda havamda değilim.

Ayrıca, bana doğru bakmıyor ve bu düşünceyle göğsümde filizlenen boşluk hissinden hoşlanmıyorum.

"*Bir şey* bağışlamak zorundasınız." Liam kaşlarını kaldırıyor. "Burada imajınızı düzeltmeye çalışıyoruz. Bir hayır işine katılıp hiçbir şey yapmazsan ne kadar kötü görüneceğini biliyor musun?"

"Nasıl görüldüğü umurumda bile değil. Bu *senin* fikrindi."

Kaşlarını çatıyor ve işaret parmağıyla göğsümü gösteriyor. "Beni itibarını düzeltmem için tutun."

Midem yanıyor, gerçeklik derimi tırmalıyor ve içime sızmaya çalışıyor. Tanrım, üzüntüden birkaç otel odasını dağıtıyorsun ve birdenbire akli dengesizliğin poster çocuğu oluveriyorsun.

Yanağımın içini ısıarak, içeri girdiğimizde bize verilen lamine broşürü elinden kapıyorum.

Maddelere ayrılmış listeyi tarıyorum, gözüme çarpan bir şey arıyorum. Airbnb'ler, sağlıklı yaşam danışmanlıkları, ünlülerle randevular; haftanın herhangi bir günü önceden yarım milyon dolar harcamadan alabileceğim şeyler.

"Bunun ne faydası var ki?" Elimdeki broşürü geri atarak soruyorum. "Kadınlar kendilerini ünlülere , sanki bu bir tür sığır gösterisi mi?"

Liam onu kucağında yakalıyor ve omuz silkiyor. "Evsizlere yardım için." Duraksıyor, kağıda bakıyor ve çeviriyor. "Ya da... belki AIDS araştırmaları? şimdi hatırlayamıyorum."

Broşürü katladıktan sonra uzanıp takım elbise ceketinin içine sokuyor ve elini omzumun üzerinden birine selam vermek için kaldırıyor. Gülümsemesi yüzünü aydınlatıyor, bakışları tekrar benimkine düştüğu anda soluyor.

"ok büyük bir şey olmasına gerek yok. Rastgele bir şey için teklif ver, nasıl sonuçlanacağını gör." enesini bardaki sarışına doğru sallıyor. "Anlaşmasını öğrenmemi ister misin?"

"Hayır." Kelime çok hızlı. Çok keskin. Liam hemen anlıyor, illi yüzünde yavaşça bir sırıtış yayılıyor.

"Bütün gece ona bakıp durdun, biliyorsun. Neden yanına gitmiyorsun? Misafirlerle arkadaşlık edemezsin diye bir kural yok. Satın almadan önce malların tadına bak." Koltuğunda arkasına yaslanıp bir bacağını diğerinin üzerinden geçiriyor.

Başparmağımı omzumun üzerinden Callie'nin durduğu yere doğru uzatıyorum, yüzündeki perişan ifade bir gösterge ise muhtemelen etkinlik personelinden birini azarlıyor. "*Onun* gazabını göze almam gerektiğini mi söylüyorsun?"

Omuz silkiyor. "Hayır, diyorum ki kızın gecesini *sen* satın almayacaksan başkası alacak."

Onun yorumuyla öne doğru oturuyorum, gözlerim tekrar kızı bulduğunda avuçlarımı dizlerimin üzerinde kenetliyorum. Gümüş saçlı, uzun boylu bir adam kıza yaklaşıp elini uzatıp çıplak omzunu kavradığında, kıskançlık ateşi omurgamda alevli bir yol açarak midemin kendi etrafında kenetlenmesine neden oluyor.

Varlığının her zerresi onu kolundan koparıp atmak istiyor. Belki de öğütüp lapa haline getirip ona yedirmek.

Onun kadar zarif biriyle aynı havayı solumak ona yakışırdı.

Keskin bir sızı göğsümü yırtıyor, daha önce hiç bilmediğim bir sahiplenme duygusu içimde başını kaldırıyor. Tendonlarım boyunca balçık gibi kayıyor, onları kalın bir karanlıkla kaplıyor ve neredeyse beni odanın öbür ucuna itiyordu.

Parmaklarım sandalyemin kolçaklarını sıkıca kavıyor ve avuç içimdeki nasırlardan birkaçının baskıdan yarıldığını hissediyorum. Adam kıızı güldüren bir şey söylüyor ve aptalca bir şey yapma dürtüsüne karşı dişlerimi sıkıyorum.

Öfkeden neredeyse titriyorum, içim öylesine sıkılıyor ki bayılacakmışım gibi hissediyorum. Ellerim koltuğu tuttukları yerde titriyor, mide bulantısı bir duman bulutu gibi midemde yuvarlanıyor, serbest bırakılmak için çaresizim.

İkisinin etkileşimini izledikçe nefes almak kadar doğal bir eylem bile zorlaşıyor.

Gözlerimi bardan ayırıyorum ve sallantılı ayaklarımın üzerine basıyorum. İçimde savaşılan duyguları görmezden gelmeye çalışırken zihnimde yoğun bir sis birikiyor ve derin bir nefes alarak kendimi dengeliyorum.

"Sigara içmeye gidiyorum."

Liam temiz traşlı çenesini ovuşturarak iç geçiriyor. "Annen nereye gittiğini soracak."

"Öyleyse yalan söyle." Uzanıp yanağını bir, iki kez okşuyorum, ikincisiyle biraz daha güç katıyorum. "Seni bunun için işe aldım."

"Peki," diye homurdanarak elimi . "Ama senin için bir şeye teklif veriyorum. Sen de beni kötü göstermeyeceksin."

Kalabalığa tekrar bakarken boğazım düğümlenerek duraklıyorum. Kalbim vahşi bir hayvan gibi kaburgalarımın çarpıyor, isyanı *acı* veriyor ve bakışlarım tekrar kıza kayıyor.

Bu sefer bakıyor; hayır, bu tam olarak doğru kelime değil.

İzliyor. Yanındaki adamdan yüzünü çevirip odanın öbür ucundan bana bakıyor.

Gözlerinin tam tonunu göremiyorum ama onaylamalarının ağırlığını hissediyorum.

Göğsümdeki bir şeye saplanıyor, içindeki çılgın organı dürtüyor ve kendimi onun gözünden ayıramadan uzanıp o noktayı dalgınca ovuyorum.

"O," diyorum çenemi eğerek. "Ona teklif ver."

Neden pek dışarı çıkmadığımı hatırlamaya başlıyorum.

Yanımdaki adam -sözde adını vermeyi reddettiği bir Wall Street firmasında üst düzey bir yatırımcı- oturduğumdan beri üçüncü kez bana doğru eğiliyor ve tombul işaret parmağını boş şampanya bardağımın kenarında gezdiriyor.

Saçlarıma dokunduğunu hissettiğim alçak bir sesle, "Senin gibi küçük bir hanımefendinin bütün gece burada tek başına oturması doğru değil," diyor.

Sanki bu elbisenin içindeki göğüs dekolteme daha iyi bir açı yakalamaya çalıştığını anlamıyormuşum gibi küçük adımlarla bana doğru yaklaşıyor.

Rahatsızlığım on kat artıyor ve Aurora ile Mellie bana bu elbiseyi verdiklerinde daha fazla karşı koymadığım için kendime lanet ediyorum. Ama tartışmak istemiyordum ve zaten kendi makyajımı yapmak zorunda kalarak onları geç bırakmıştım.

Mellie istedi ama yanağımdaki yarayı benim öğrendiğim kadar iyi kapatması mümkün değildi.

Adama ince bir gülümseme sunuyorum, sürüngenleri sanatında ustayım. Ne de olsa annemin en sevdiği markaydı.

"Dediğim gibi, *yalnız değilim*. Arkadaşlarım banyoda."

Dudakları büzülüyor ve tabureme yaslanıp balo salonunu hızlıca tarıyorum, "arkadaşlarımın" hangi cehenneme kaybolduğunu merak ediyorum. Oraya varıp biletlerimizi alır almaz Mellie ve Aurora ortalıkta görünmemeye başladılar.

Muhtemelen birbirleriyle kaynaşmak ve satın alabilecekleri açık artırma ürünlerine bakmak için, ama bir yanımda kendimi kasıtlı olarak terk edilmiş hissetmekten alıkoyamıyor.

Binayı tamamen terk etmiş olsalar şaşırmazdım. Muhtemelen Aiden James'le aynı anda, ona yaklaşmayı umarak kaçmışlardır.

Birkaç dakika önce bakışlarımızın çarpıştığı anı hatırlayınca yanaklarıma sıcaklık doluyor; odanın karşısındaki sahneden değerlendirdiği kişinin ben olup olmadığımdan hâlâ emin değilim ama bu fikri geçici olarak düşünmek iyi hissettiriyor.

Aramızdaki mesafe rol yapmamızı kolaylaştırdı. Onun bakış açısından yaralarımı ya da sinirlerime yayılan endişeyi görmesi mümkün değildi.

Bütün gece olan en heyecan verici şey buydu.

Yanımdaki adam bana daha da yaklaşıyor, göğsüme pervasızca bakarken nefesi çene çizgimin üzerinde geziniyor.

Diğer elim göğüs kafesimden yukarı , parmaklarım yakamı kavıyor, daracak kumaşı göğüs dekoltemin üzerine kadar çekiyor. *Bu, Riley. Boyd seni bu konuda uyarmıştı.*

Adam bayat içki ve patlamış mısır gibi kokuyor ve nedenini tam olarak kestiremesem de endişeyle midem sıkışıyor.

Yine de yabancıların yanındayken hep böyle hissediyorum; içimi demir gibi sıkan, bırakmayı ya da *neden* hissettiğimi söylemeyi reddeden uyuşmuş bir huzursuzluk hissi.

İçten içe, bunun iki yıl önceki saldırıyla ilgili olduğunu biliyorum. Yine de bu konuda hiçbir şey hatırlayamıyor olmam bana en çok işkence eden şey.

Ama *her zaman* değildi.

Bir , dünyanın bir insanı nasıl yıkabileceğinden bihaberdim.

Şimdi, farkındalık varlığımın merkezinde bir tuğla gibi oturuyor ve bedenimi tehlikeye karşı uyarıyor. Ancak anılar puslu, uçları yıpranmış ve beynimin tam olarak işlemesi için onlara asla yeterince uzun süre tutunamıyorum.

korktuğumu bilmiyorum. Sadece korkuyorum.

"Çok uzun zamandır banyodalar," diye mırıldanıyor adam, parmakları flütten barın tepesine kayıyor ve benimkinden milimetrelerce uzağa uzanıyor. "Belki de eve biriyle gitmişlerdir."

İlgisiz kalmak için gösterdiğim tüm çabaya rağmen yüzüm buruşuyor. "Bana söylemeden gitmezler."

Sırıttırıyor, başparmağı tezgâhın metal kenarına , rahatsız edici bir şekilde elimin göğsümü örttüğü yere yaklaşıyor. Eğildiğinde, diğer kolunun taburemin arkasına dolandığını ve avucunu kırımın yanına yerleştirdiğini hissediyorum.

"Biletleri alınmışsa olabilir. Alıcılar her zaman ödüllerine veda etmek için zaman tanımazlar, özellikle de çok heyecanlılarsa..."

Başımı hafifçe çevirip kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Dudaklarını saçlarımın tepesine bastırırken kısık içimde titreşiyor; nefes aldığını duyuyorum ve tüm bedenim , kemiklerimi sızlatacak kadar kaskatı kesiliyor. Tezgâhın üzerindeki eli kayıyor, parmak eklemleri hâlâ elbisemi tuttuğum yerde benimkilerin üzerinde geziniyor ve sonra bu gece binaya girdiğimde bir görevlinin bana verdiği küçük zile uzanıyor.

" yapma." Sesi nefes nefese ve boğazımda yükselen safrayı yutuyorum. "Neye attığını çok iyi biliyorsun."

"Ben hiçbir şey için *imza atmadım*."

Adamın dudakları seğiriyor. "Bu etkinliklerden birine adım atan herkes kaydolur. Katılımınız onaylandığında otomatik olarak oy pusulasına eklenirsiniz. Teknik olarak reddedebilirsiniz ama bunun etkinliğe girmeden önce olması gerekir. Kapıda kimse size bunu açıklamadı mı?"

Canlı müzayede, sana teklif vermeleri demek. Tanrım, hiç düşünmemiştim.

Aurora ciddiye di.

Bu nasıl yasal olabilir ki?

Başımı salladım. "O zaman biriyle konuşmam gerekiyor, çünkü açıkçası bunu beklemiyordum-"

"Böyle giyinmek mi? Bunun için resmen yalvarıyorsun, tatlım." Zili kalçama bastırıyor, tam o sırada zil kükreyerek canlanıyor ve tenimde dalgalanıyor. "Oh, şuna bak. Birisi bu gece için şirketini satın almış olmalı."

Taburemdeki eli yukarı kayarak kalçamı ve ben de ters yöne doğru sarsılarak onun elinden kurtulmaya çalışıyorum. Parmakları kalçamda sıkışıyor, tırnaklarının çıplak kalçama battığı yerde acı kıvılcımlar çıkıyor.

ve dehşet hızlı etki eden bir zehir gibi uzuvlarıma yayılarak sinir uçlarımı tahrip ediyor.

Yutkunarak sola doğru sert eğiliyorum, gözlerim çılgınca barın arkasını tarıyor ve neden kimsenin dikkat etmediğini merak ediyorum. Bir kız herkesin içinde saldırıya uğruyor ve buna aldırış eden tek bir kişi bile yok.

Yine de, eğer burası birinin zamanını satın alabileceğiniz türden bir yer ise, sanırım bunu büyük bir mesele olarak görmüyorlardır.

"Sana ne yapacağımı bilmek ister misin?" diye soruyor adam, burnuyla saçlarımı ayırıyor ve dudaklarını kulağımın kabuğuna sürüyor.

Titriyorum, içimde bir endişe yumağı çözülüyor ve o bunu devam etmek için bir işaret olarak alıyor. "Başlangıç olarak seni o elbiseden çıkaracağız. Belki de binadan çıkmadan önce."

O konuşurken gözümün önünden bir anı geçiyor, korku göğsümde yükseliyor ve dışarıya doğru yayılıyor. Yanık et ve kan kokusu burun deliklerimi dolduruyor ve içime kapanıp gözlerimi sıkarak bitmesini diliyorum.

Barın tepesine bir şey çarpıyor, ses balo salonunun gürültüsü ve gevezelikleri arasında kulaklarımda çınlıyor. Yerimden sıçıyorum, korku boğazıma hücum ediyor ve adamın elleri vücudumda hemen sertleşince nefesimi veriyorum.

Gözlerimi açtığımda davetsiz misafirin kaynağını buluyorum; bakışlarım tezgahın kenarına kıvrılan uzun, sivri parmaklardan başlayarak yavaşça ilerliyor. Bazıları kalın ve mücevherli, bazıları ise ince ve sade gümüş yüzükler her bir parmağı süslüyor ve mürekkep parmak eklemlerinden geniş damarlı ellerinin üzerine dolanarak hafif bir kot ceketin kolunun altında kayboluyor.

Yeni adam bara yaslanırken derin bir nefes çekiyorum. Kolonyası bana ulaşan tek parçasıydı - bir şey

baharatlı ve erkeksi, am ve kakule gibi.

Her nasılsa, sanki alevler içinde kalmışım gibi hissediyorum. Daha yukarı bakmaya cesaret edemiyorum.

Yanımdaki sapık oflayıp pufluyor, koltuğuna geri oturuyor ama ellerini çekmiyor. Bacağımdaki uğultu kesilmiyor, altımdaki deriyi uyuşturuyor.

"Sana yardım edebilir miyiz, evlat?" diye tersliyor, kızgınlığını bastırmaya alışmıyor.

"O satılık değil."

Yabancınn sesi hafif bir törpü ile derin, hindistancevizi parçaları ile tepesinde erimiş çikolata gibi. Dilimde özölmesini istiyorum.

Aynı zamanda... tanıdık.

"Pardon?"

Tezgâhı bırakan dövmele el, diğer adamın zili kaparak dışarı fırlıyor. Yabancınn maharetli parmaklarıyla zili çevirmesini ve küçük ekranı aydınlatan bir düğmeye basmasını büyülenmiş gibi izliyorum.

"Kekelemedim," diyor ve elinin arkasını kaplayan Medusa desenine karşı damarlarının nasıl şiştiğine bakmaktan kendimi . Yılan gibi saçları her bir parmağının üzerinde uzanıyor, tasarım sadece çizgi ve gölgelendirmeden ibaret olsa da gözleri adeta parlıyor.

Bacaklarımmın arası ısınıyor ve bu yabancı hisse karşı onları sıkarak yer değiştiriyorum.

Havada ağır bir gerilim var ve artık nefes alıp almadığımdan bile emin değilim. Sapık kalçamı sıkıyor ve orada filizlenen morlukları şimdiden hissedebiliyorum.

"Onun için seninle kavga etmeyeceğim-"

"Haklısın, değilsin. *Kavga* falan etmiyoruz. Sen sadece gidiyordun."

Yabancıнын eli hareket ediyor ve ardından zili bara indirerek plastik ve metal parçaların uçuşmasına neden oluyor.

Gözlerim kayıyor, cazibe galip geliyor; dizleri delik siyah bir kot pantolon görüyorum. Kot ceketin altında bir Sex Pistols kapüşonlu sweatshirt ve yakasından görünen tek bir gümüş zincir, daha dövme bir tene karşı parlak ve ışıltılı.

Yukarı çıkmaya devam ederken midem takla atıyor ve sanki paraşütsüz bir uçaktan atlamışım gibi hissediyorum.

Bu adamı *tanıyorum*.

Birini bir ekranın ya da derginin arkasından tanıyabildiğiniz kadar. Ya da bir odadaki ortak bir bakıştan.

Lanet Aiden James. Eski idolüm, ünlülere tapmanın en sevdiğim eğlence olduğu zamanlar.

Boğazımda oluşan sert ve yapışkan yumru, belki de düşündüğüm kadar ilerleyemediğimi söylüyor

Belki de sadece bakışlarımı kaldırdığımda fırtınalı gri gözlerin doğrudan ruhuma bakması ve nefesimi dilimin üzerinde durduğu yerden çalmasıdır.

Şahsen büyüleyici. Keskin. Çiğ.

Yoğun.

Kızgın.

Bana yönelik olmasa da, gözlerinde parlayan ölümcül ışıltı karşısında kendimi hafifçe geri çekilirken buluyorum.

Yine de nabzım yükseliyor, hem göğsümde hem de altımda.

"Ben ellerini çekmeden önce o lanet ellerini onun üzerinden çek," diye çıkışıyor Aiden, ses tonunda şaka yapmadığını gösteren bir karanlık var.

"Her neyse. Zaten eğlenceli olmayacağı belliydi." Sapık neredeyse ona tükürüyor, geri çekilip taburesinden zıplarken beni itip kakıyor. "Ölü balığınla iyi şanslar, *sik kafalı*."

Utanç yanaklarımı yakıyor ve yorumunu uzak tutmaya çalışarak bir parmağımı ağızımdaki yara izine dalgınca dokunduruyorum.

Adam sıvışıp giderken zilin kırık parçalarını geriye iten Aiden, bir elini saçlarında gezdirmek için uzanarak nefes alıyor. Koyu kahverengi bukleler alnının üzerinde hafifçe kıvrılıyor ve omuzlarını kıvrarak onları yukarı kaldırıyor.

"Sen..." Başlıyorum, ağızımı açtığım anda cümlemin nereye gittiğinden emin olamıyorum. Ona teşekkür edip gitmeliyim ama içimde dolaşan rahatlamamanın ağırlığı beni kalmaya zorluyor.

Zihnim kaçmak için çılgılık atsa bile. Kırık ruhumun onun dehasını lekelemesine izin vermemek için.

"Kavrulmuş," diye araya giriyor, elini kaldırıyor ve sonunda barmenin dikkatini çekiyor. Orta yaşlı sarışın içki siparişi için yanına geliyor, buruşuk yüzünde sıkılmış bir ifade var. "Sek viski lütfen." Bana bir bakış atıyor, sonra başıyla onu selamlıyor. "Ve bir votka soda."

Gözlerim açılıyor ve avuçlarımı metal üzerine açarak uzanıyorum. "Oh, hayır, değil. Ben-"

Ama barmen itirazlarıma aldırmadan siparişi doldurmak için koşturuyor. Sağ elimin tersiyle damgayı kapatıyorum, huzursuzluk göğüs kafesimi sıkıyor.

"Bu koltuk dolu mu?" Aiden, sapığın bulunduğu yerin karşı tarafındaki tabureye kayarak soruyor.

Birkaç dakika sessizce oturuyoruz ve sonunda barmen geri dönüyor. İçkilerimizi uzatıyor, zilden arta kalanları topluyor ve daha fazla müşteriyi değerlendirmek için diğer uca doğru süzülüyor.

"Kimse bana ne içmek istediğimi bile sormadan bir saat boyunca buradaydım," diyorum sonunda ve bardağıma uzanıyorum. Parmaklarımı bardağın etrafına sararak yüzeyinin ısınan avuçlarımı soğutmasına izin veriyorum ve belli belirsiz bir yudum alıyorum.

"Yani o pislik seni elledi ama önce bir içecek ikram etmedi mi?"

"Ne derler bilirsin." Omuz silkiyorum, başımı çevirip ona bakıyorum. Her şey bir , onunla konuşmayı bu kadar kolay bulmam biraz endişe verici. "Şövalyelik öldü, hepsi bu."

Homurdanıyor ve sırtarak bardağını dudaklarına götürüyor. "İşte bu öyle."

Bir süre sonra kolunu indiriyor ve elindeki bardağı tezgâha geri koyuyor. "Senin adın ne melek?"

Alkol yemek borumdan aşağı inerken boğulacak gibi oluyorum. Hem sorusuna hem de bana melek dediğinde merkezimde oluşan bulanık duyguya.

Kahretsin, bu adamı nasıl mahvedebilirim.

Başka biri olsaydı deneyebilirdim bile ama içimde derinlere gömülü on altı yaşındaki çocuk bunu yapmamam için yalvarıyor.

Hâlâ bir gün yeniden bir bütün olacağımız umuduna tutunuyor. Yeterli zaman geçerse ruhumuzdaki lekeler yok olabilir.

Ama ben daha iyi biliyorum; içimizdeki karanlık bir bataklıktır ve yutmak için başkalarını arar.

Ben de ona adımı söylememeye karar verdim, rock yıldızı olsam da da.

Taburemde dönüyorum ve içimi yudumlayarak zaman kazanıyorum. İçimdeki her şey milyonlarca farklı nedenden dolayı kontrolden çıkmış olsa da tuhaf ve soğuk davranmaya çalışıyorum.

"Sana tüm sırlarımı anlatamam. Bunun neresi eğlenceli?"

Bir kadeh daha içerken sırtışı büyüyor, karnımdaki ateş de öyle. Lanet olsun, teşekkür edip arkadaşlarımı bulmalıyım.

Felaket olacağı kesin olan Şeyi burada, barda bırak.

Kadehinin kenarını alt dudağına doğru sürüklerken, gözleri üzerimde kararıyor. Ağırlaşıyorlar. Açlaşıyorlar. Bacaklarımla arasındaki baskıyı hafifletmek için bacak bacak üstüne atarak yer değiştiriyorum.

"*Eğlenceli* olan," diyor Aiden, bakışlarını önce ağzıma, sonra aşığıya ve tekrar yukarıya indirerek, "aidatlarımı topladığımda sana ne diyeceğimi biliyor olmam."

Kaşlarım birbirine çarpıyor ve o da sıcıyor.

"Sen ona satılık değildin meleğim, çünkü senin paranı çoktan ödedim."

Kızın dudaklarından dökülen kahkaha sikimin dikkatle seğirmesine neden oluyor. Kısmen doğası gereği melodik bir ses olduğu için, yumuşak ve hafif, ama daha çok kız buna şaşırmış gibi görüldüğü için.

Sanki gülmek olduğu bir şey değilmiş gibi.

Kristal gözleri biraz daha açılıyor ve zarif bir eliyle ağzını kapatıyor.

"Özür dilerim," diyor parmaklarının arasından. "Sadece bunu söylemeni beklemiyordum."

"Seni bu fikre alıştırmamı mı tercih edersin?" Bir omzumu kaldırıp bardağı ağzıma götürüyorum.

Neden bir içki sipariş bilmiyorum - bir damla alkol tatmayalı aylar olmuştu ve yine de bu gece iki kez sert likör içtim.

Annemin hayal kırıklığı neredeyse hissediliyor, ama odaya baktığımda onu göremiyorum, yüzden rahatsızlığı görmezden geliyorum ve onun yerine bir içki daha alıyorum.

Ayrıca, içki içmek benim için hiç *sorun* olmadı. Hapların onun için olduğu gibi değil.

Bu her zaman içimdeki boşluğu biraz daha az göze batar hale getirmek için yaptığım bir şeydi.

Yanımdaki kız boğazını temizliyor, bir eliyle barın kenarını kavıyor. Sanki onu dik tutan tek şey bu bağlantıymış gibi parmakları metal tepeye doğru geriliyor.

"Ben, uh..." diye ediyor, dudaklarını bir kez yalıyor. İki kez. Üç kez. Dilinin her bir hareketini taşaklarımda hissediyorum ve lanet olsun ki onu burada mahvetmek istemiyorum.

Herkesin görebileceği bir yerde ona sahip çıkın ve kaçınılmaz olarak dünyanın geri kalanına bu yabancının yasak olduğunu bildirin.

Bir Aiden James hikayesi için ne kadar çok şey alabileceğinizi ve ünlü dedikodularının ne kadar hızlı yayıldığını düşünürsek, o daha bu gece binadan çıkmadan herkesin haberi olacaktı.

Gözlerimi kırıştırıp beynimdeki arzu sisini temizliyorum. *Tanrım. Kendine gel.*

Derin bir nefes çekerek bardağımı yere bırakıyorum ve kalbimin düzensiz atışlarını sakinleştirmeye çalışarak onu itiyorum. Kendimi kaptırmamalıydım. Uyarılmanın içimde kök salmasına ya da aletimin düşünmesine izin vermemeliydim.

Ama bu kızda *bir şeyler* var.

Ilık nane gibi kokuyor ve o geniş mavi gözler, güzel pembe dudaklarının söyleyebileceğinden çok daha fazlasını söylüyor.

benim tarzım değil ve *kesinlikle* tarzı da değil - galadan hoşlanmadığı, kendi içine kıvrılmasından ve her şeyin bitmesini bekler gibi yüzünü buruşturmasından anlaşılıyor.

"Ben fahişe değilim," diye atıldı sonunda, kelimeler bir rüzgar gibi katı. Taburenin üzerinde hafifçe dönerek enemle göz teması kuruyor. "Elbisemin *masum bir patron gibi grnmediğinin* ama dürüst olmak gerekirse onu ben seçmedim."

Kaşlarım kalktı. "Senin tarzın değil mi?"

"Hayır." Yutkunurken boğazı dalgalanıyor ve ben kendimi bu hareketten büyülenmiş buluyorum.

"Ne giymeyi tercih ederdin?" diye sorduğumda hâlâ kremsi tenine bakıyordum.

Ltften bir şey söyleme.

Omuz silkiyor, saçları boynunun eğimini örtecek şekilde kayıyor. "Ben olsam hiç gelmezdim."

Sandalyemde arkama yaslanarak enemdeki hafif kirli sakalları temizliyorum. Etrafımızda gala müdavimleri uçuşuyor, sohbete dalıyor, içki ve açık artırma ürünleri satın alıyorlar. Bizimkinin duraklamasından rahatsız olmadan akşamlarına devam ediyorlar.

Uymam gereken bir programım var. Liam'la spor salonuna gitmeden önce beş saatlik bir uyku, ardından vokal egzersizleri ve yola çıkmadan önce bu akşamki gösterinin brifingi. İnsanlar programıma güveniyor, kendi hayatlarına devam edebilmeleri için programıma uymamı istiyorlar.

Normalde bunun katılığından memnunum. Zihnimin dağılmasını engelliyor ve aksi takdirde kaos olan bir şeye bir derece düzen getiriyor.

Ancak şu anda, yaşayanlar diyarına dönmek için hiçbir işteğim yok. Koltuğumda donup kaldım, zamanın içinde, bu tamamen yabancı tarafından sebepsiz yere bylendim.

Ve bu da kalmak için daha fazla sebep.

Biletine verdiğim korkunç miktardaki paradan bahsetmiyorum bile.

"Ne yapmayı tercih ederdin?" Aramızdaki sessizlik çok uzadıktan sonra soruyorum. "New York'un seçkinleriyle bir hayır balosuna katılmayı değil."

Omuzları hafifçe gevşiyor. "Bilmiyorum. Buraya daha önce hiç gelmedim."

"Turist misin?"

Başını sallıyor.

"Ah, bir Büyük Elma *bakiresi*." Barın alçak floresan ışığının da etkisiyle boynuna doğru süzülen kızarıklığa kıkırdıyorum. "Peki, seni şehre getiren nedir?"

"Sınıf gezisi."

Tezgâha yaslanıp detay vermesini bekliyorum. Yalnız bir endişe aklımın bir köşesini kurcalıyor ve yaşını ölçmek için gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "*Sınıf* mı? Hangi okula gidiyorsun?"

Tedirginliğimin nedenini sezmiş gibi, ağzında küçük bir gülümseme beliriyor. "Merak etme rock yıldızı. Ben yasalım." Duraksıyor, sözlerini düşünüyor gibi görünüyor. "Çok da önemli değil."

Bunu daha önce de duymuştum, ama sanırım bu gece buraya bu bakış açısıyla gelseydi, bir köşede saklanmak yerine etrafta dolaşıp konuklarla konuşuyor olurdu. Bu tür etkinliklere gelen çoğu kız, izin verilmediğinde, bu şekilde telafi eder.

Yine de Liam'a iki kez kontrol ettirmek için aklıma bir not alıyorum. "Önemli," diye mırıldanıyorum, gözlerimin vücudunda gezinmesine izin veriyorum, sikim hafifçe sarsılıyor.

"Doğum günüm Ekim'de, yani okuldaki diğer on sekiz yaşındakilerden bir yıl gerideyim," diye açıklıyor ve sesini oldukça beğendiğimi fark ediyorum. Yumuşak bir var, sanki kullanılmadığı için paslanmış gibi.

Tamam. Üç yıllık bir farkla çalışabilirim.

"Anlıyorum. üniversiteye mi gidiyorsun?"

Bir tutam saçını bir parmağının etrafında döndürüyor. "Henüz karar vermedim."

Yine detay vermesini bekliyorum ama hiç gelmiyor.

Taburemden kayarak, siyah çelik burunlu botlarımın tabanlarını yere vuruyorum ve dik duruyorum. Bir süre ona bakıyorum ama o bana dönüp bakmıyor.

Bu değişim tuhaf bir şekilde ferahlatıcı; genellikle izlenen ve saklanan ben olurum. Takip eden değil, takip edilen.

Takip... çekici.

Elimi kaldırıp ona uzatıyorum. Göz ucuyla parmaklarıma bakıyor ve yavaşça bakışlarını kaldırıyor.

"Eee?"

Gözlerini kırıştırıyor. "Ee, ne? Sana fahişe olmadığımı söyledim zaten. Benden ne istediğini bilmiyorum-"

"Seks için para ödemem gerektiğini mi düşünüyorsun meleğim?" Dudaklarımı birbirine bastırıp yaklaşıyorum. Kendini avlanmış hissedecek kadar değil, ama kişisel balonunun artık kendisine ait olmadığıнын farkında olacak kadar. En azından bu gece için. "Eğer yapsaydım, başka bir yerde çok daha ucuza yapabilirdim."

O mavi gözler parlıyor, okyanusun derinliklerine dalmak istiyorum. Altında saklı sırları keşfetmek.

"Ne kadar ödedin?" Öne doğru uzanarak deri bir çantayı barın kenarına çekti. Açıp içindekileri karıştırıyor ve bir tomar para çıkarıp havaya kaldırıyor. "Belki sana geri ödeyebilirim?"

"Elbette." Daha dik duruyorum, o banknotları karıştırmaya başlarken ellerimi ceketimin ceplerine sokuyorum. "Çantanda beş milyon taşıyor musun, yoksa bir ATM'de mi duralım?"

Vücudu hareketsiz, başparmağı dilinin ucunda. Yukarı bakıyor, gözleri kısıılıyor. "Bir yabancıyla bir gece geçirmek için beş *milyon* dolar mı ödedin?"

"Bir macera için para ödedim." Önemli bir değilmiş gibi omzumu kaldırıyorum. Gerçi ikimiz de önemli olduğuna biliyoruz.

Babam ne bağışladığımı ve kime bağışladığımı öğrendiğinde muhtemelen altına ama açıkçası umurumda değil.

Ellerini bırakıp dizine vuruyor, düşünürken gözleri kamaşıyor. Çantasının içi aydınlanıyor, telefon ekranı gelen bir aramayla yanıp sönüyor ama o bunu görmezden geliyor.

Biraz daha vur.

Sabır eşiğim aşıyor ve ona doğru bir adım daha atıyorum, kalabalıklaşmaya başladığımızı fark ediyorum. Seyirciler daha da yaklaşıyor, yırtıcılar her zaman hareketli olan Aiden James'i büyüleyen şeyin ne olduğunu görmek için çaresizce etrafta dolanıyor.

"Arkadaşlarım bu gece gelmem için beni zorladı. Neye imza attığımı bilmiyor."

"Arkadaş mıyız?" Başını sallıyor ve ona dokunmak isteyen insanlık dışı bir güç tarafından ele geçirilmiş bir şekilde uzanıyorum. Parmaklarım bir tutam yumuşak saç minik kulağının arkasına , çenesinin altından kayıyor ve çenesini yukarı kaldırıyor. "Seni buraya getirdiler ve tek mı bıraktılar?"

"Benden hoşlandıklarını sanmıyorum."

Alay ederek başımı sallıyorum. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Başını eğiyor. "Bunu çünkü benimle yeni tanıştın."

"Arkadaşlarıyla tanışmadım ve bence korkunç görünüyorlar. Bir başkasını bir şey yapmaya *zorlamaları* ve istediklerini elde ettiklerinde onları terk etmeleri yeterince şey anlatıyor."

Kız sessizleşiyor, beni incelerken gözleri kararıyor. Ne düşündüğünü bilmiyorum ve bu cehalet sinir bozucu. Zihnine girip benim hakkımda ne düşündüğünü görmek istiyorum.

korktuğunu, onu neyin harekete geçirdiğini gör.

Uzun bir an boyunca ikimiz de tek kelime etmedik. Endişe omurgamdan aşağı kayıyor, daha fazla göz üzerimize düştükçe ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Yine de reddedeceğinden endişelenmeye başlıyorum. Bir yalvarış tat alma damarlarımı kazıyor, içime akarken acı veriyor. ama yine de kendimi bu yabancı için eşikte buluyorum.

Benimle gelmesine olan bu ani ihtiyaç her şeyi tüketiyor. Tamamen aklımı kaçırdım.

Saplantılı.

Ama onu hazır değilim.

Elim yanıma düşüyor ve o da elime bakarak Gorgon'un mürekkeple çizilmiş çizgilerini inceliyor.

"Bir macera." Dudaklarını yalıyor, sonra ayağa kalkıyor. Bakışlarıyla buluşmak için çenemi aşağı doğru eğmem gerekiyor ve bu pozisyon göğsümün tahrikle şişmesine neden oluyor. "Tamam o zaman. Hadi gidelim."

Beni nereye götürmesini beklediğimden emin değilim.

Ayrılmadan önce Aiden kapüşonundan bir Yankees şapkası ve bir çift kırmızı hipster tarzı gözlük çıkarıp takıyor. Kılık değiştirmenin en iyisi değil ama saçları örtülü ve ceketinin yakası yukarı çekik olduğu için onu neredeyse tanıyamıyorum.

Arka kapıdan çıkıyoruz, nabzım çalkantılı bir fırtına gibi atıyor ve bir yanımda bir arka sokağa itilip istismar edilmeyi bekliyor.

Kendimi bir *ünlünün* bana zarar vermeyeceğine ikna etmeye çalışsam da, böyle kamusal bir alanda değil, korkuyu tamamen üzerimden atamıyorum. Sıkıştırıyor

Aiden beni binanın arkasındaki iskele şeridinin altına çekerken göğsüm sıkışıyor, sinirden boğazım daralıyor.

Diğer, biraz daha iyimser yanıma ise gizli servis tarzı bir SUV'un arkasına saklanmaya hazırlanıyor, böylece Manhattan'da fark edilmeden gezinebileceğiz. Ama kalabalık kaldırımlardan geçerken, hiçbir araca binmek için harekete geçmiyorum.

Kısa bacaklarıma ve topuklu ayakkabılara olan yabancılığımı lanet ederek ona ayak uydurmak için koşarken ayaklarımda kemerlerim ağrıyor.

Bu şimdiye kadar yaptığım en çılgınca şeydi ve kardeşim beni şu anda görebilseydi, kesinlikle beni hastaneye yatırır. Açıkçası ben de kendimi biraz keyifsiz hissediyorum ama bu gece için seçeneklerim pek iyi değildi.

Hâlâ bir tür ateş rüyası gibi görünse de, bunu şımartmayı eski halime borçluyum.

Bu adama ve müziğine saplantılı olan on altı yaşındaki Riley en azından tatmin oldu.

Uzun boylu, dövme rock yıldızı işlek bir kavşakta durdu ve parlak bir gülümsemeyle beni sıkıştırmak için bir daire çizdi. "Kokuyu alıyor musun?"

Adımlarımda durup başımı eğiyorum ve nefes alıyorum.

Sayırsız koku üzerime saldırıyor; yoldan geçenlerin pahalı parfümleri, nemli beton ve çöpün o eşsiz kokusu. Herhangi bir şeyi tespit etmek gerçekten zor, çünkü hepsi kahverengi rengi oluşturmak için karışan bir gökkuşağı boyası gibi birbirine karışıyor.

"Uh... daha açık olman gerekecek." Soğuk hava çıplak tenime çarpıyor ama içimde dolaşan adrenalin yüzünden bunu hissetmiyorum bile.

Aiden koşarak geliyor, ceketinin kollarını sallayarak mürekkebinin daha fazla ortaya çıkarıyor; bir kolunda, yüzü hareketli bir pusula görüyorum

paramparça olmuş ve parçaları uçan bir kuş sürüsüne dönüşmüş. Diğer tarafta, yaptırdığı ilk dövmelelerinden biri olan Rubik küpünün alt yarısını görüyorum.

Burnum kırıktı. Birisi tarafından söylenmeden, onun hakkında bu kadar mahrem bilgilere sahip olmak garip.

"Suratını öyle yapma," diyor Aiden, arkamdan yürürken. "Deneyimlemeden yargılayamazsın."

"Ne olduğumu bilmiyorum-"

Elleri gözlerimin üzerine iniyor ve içgüdüsel olarak onları sıkarak kapatıyorum, tüm vücudum kaskatı kesiliyor. Parmaklarındaki yüzükler kafatasıma karşı serin, ama uzlaşmacı pozisyon bundan zevk almamı engelliyor.

Refleks olarak ellerim yukarı uzanıyor ve bileklerini kavırıyor.

Bu bir hata; kalınlar ve onun kordonlu damarlarındaki nabız benimkini canlandırıyor, sanki yeniden hayata döndürülmüşüm gibi.

Ve ben bilirim, daha önce bir kez hayata döndürülmüştüm.

İçimi bir ürperti kaplıyor, onun dokunuşuyla tüylerim diken diken oluyor ve soğuk havayla karışıyor.

"Rahatla," diye mırıldanıyor, kelimeleri saçlarımda geziniyor. Başka hiçbir yeri bana dokunmuyor, sadece elleri ve nemli nefesleri. "New York'ta kalabalık bir caddedeyiz. Yanınızdan geçen herkes size bakmaktan kendini alamıyor, bu yüzden eminim biri tehlikede olduğunuzu düşünse müdahale etmekte tereddüt etmezdi."

Alay ediyorum, omuzlarım hâlâ gergin. "Muhtemelen sana bakıyorlardır." "Eğer *beni* fark etselerdi, bir gazeteci denizi tarafından kuşatılırdık.

Şimdi. Güven bana meleğim, tüm gözler senin üzerinde."

İçimin biraz olsun boşalmasına aldırmadan yavaşça bileklerini bırakıyorum, ellerim yanlarıma düşüyor. "Neden bana böyle seslenip duruyorsun?"

Bana cevap vermeyerek bacaklarımı harekete zorluyor ve içimi yeni bir panik dalgası kaplıyor. "Bana ne koktuğunu söyle."

Sen! Baharatlı parfümü duyularımı istila ediyor, diğer her şeyi bastırıyor. Nefes almamı ya da omurgamı saran ateşten başka bir şeye konsantre olmamı zorlaştırıyor.

Bir yandan, *Aiden James bana dokunuyor!* Ve Tanrım, hiçbir derginin tarif etmediği kadar güzel kokuyor.

Öte yandan, tamamen yabancı biri vizyonumu çaldı ve kardeşimden, hatta kayıp babamdan aldığım her ders geri dönerek beni şiddetli bir dehşet duygusuyla doldurdu.

Öne doğru eğilerek ellerinin ağırlığını azaltmaya çalışıyorum. İşe yaramıyor; sanki bu bir oyunmuş gibi benimle birlikte hareket etmeye devam ediyor.

"Güvenliğiniz yok mu?" Ben soruyorum. "Nereye gittiğini merak etmeyecekler mi?"

"Ben mahkûm değilim," diyor ama sesinde buna gerçekten inanıp inanmadığını merak etmeme neden olan ani bir gerginlik var. "*Ne kokusu alıyorsun?*"

"Aman *Tanrım*, çok sinir bozucusun!" Oflayarak ayağımı yere vuruyorum ve ona karşı sarsılıyorum, bir ciğer dolusu hava emerken çabalarımı iki katına çıkarıyorum. Göğsümü dolduran buz gibi yakıyor, ama başka bir şeyin de ipucunu alıyorum.

Sıcak ve taze bir şey, evimdeki en sevdiğim fırın gibi.

"*Bu da ne?*" Kaşlarım birbirine çarpıyor ve ellerini yavaşça çekip parmaklarıyla elmacık kemiklerimi sıyrıyor.

Gözlerimi açtığımda, harap bir kuru temizlemecinin vitrinine bakıyorum. Kırmızı tenteler yırtık pırtık, camların yıkanmaya ihtiyacı var ve ön kapıda kırık bir asma kilit asılı.

Aiden sırtarak topuklarının üzerinde geriye doğru sallanırken ona bakıyorum. Kafa karışıklığı paranoyamın içine işliyor ve kaşlarımı çatıyorum. "Senin fikrin

Macera beni kuru temizlemeciye götürmek mi? Biliyorsun, bunlar şehrin dışında da var."

"Farkındayım, evet." Kapıya doğru yürüdü, anahtarla açıp duvara yasladı. Kolunu sallayarak içeri girmemi işaret etti. "Maceranın pek çok şekli var, ama seni bizimkinin daha sorunsuz geçeceğini düşündüm."

Yanaklarım kızarıyor ve kollarımı kavuşturup tırnaklarımı pazularıma geçiriyorum. "Elbiseyi beğenmedin mi?"

Utanç, tenimi ince bir ter tabakası gibi kaplıyor ve onun bunu yapabileceğini düşündüğüm için kendimi içten içe azarlıyorum. Bardaki yalnız küçük kıza acımak gibi bir şey yerine bana teklif vermesine neden olan şeyin cazibe olduğunu düşündüğüm için.

"Öyle bir şey demedim." Dumanlı gözleri üzerimde geziniyor, acı verici bir yavaşlıkla geçiyor ve yutkunurken boğazının titrediğini görüyorum. "Sadece daha rahat edersin diye düşündüm."

Bakışlarımız birkaç atım boyunca kilitli kalıyor ve yemin ederim onun tüm dikkatini üzerimde toplamaktan bayılabilirim.

Bir omzumu kaldırarak, kalbimin çarpmasına aldırmadan kabul ediyorum. "Neden kuru temizlemeci? Bir düzine farklı butiğin önünden geçmiş olmalıyız."

Aiden sırtarak başını sallıyor. "Doğru, ama o dükkanların hiçbirinde dünyanın en iyi, en otantik New York simidi yok."

Gözlerim kısıldı. "Bir simit."

"Alay ediyorsunuz ama bana güvenin. Bu hayat değiştiren bir ekmek."

Güven bana. Bu gece bana bu cümleyi ikinci kez söylüyor ve yapmamam gerekse de... yapmak istiyorum.

Bir kez olsun, tanımadığım, iyiliğime yatırım yapmayan birinin beni ele geçirmeye çalışmadığına inanmak istiyorum. Eğer bu adam değilse, o zaman kim? Ve neden o *değil*?

Ben zaten onun hakkında onun benden daha fazlasını biliyorum, yani burada entelektüel bir avantaja sahip değil. Bana baktığında, beni tanıyan insanların genellikle sahip olduğu endişe veya üzüntüyü görmüyorum ve bakışlarının beni boş bırakmamasını seviyorum.

Bu yüzden, beynimin istediği şekilde koşmak yerine, kalbimin beni ileri itmesine izin veriyorum ve bunun pişman olduğum bir gece olmamasını umuyorum.

Dükkan sahibi simitlerimizi almak için arka tarafa geçerken AIDEN bir çift NYU eşofmanını kollarıma atıyor.

Önce gri eşofmanıma, sonra da ona bakıyorum, inançsızlığım bakışlarımı daraltıyor.

Şapkasını çıkararak bir elini dağınık kahverengi saçlarının arasından geçiriyor ve yüzündeki gülümseme kayboluyor.

"Sorun mu var?"

"Sen nasıl..." Cümlenin sonunun aptalca olduğunu fark ederek sözümü kesiyorum.

Orada okula gitmeyi hayal ettiğimi ya da bol kıyafetler içinde kendimi evimde gibi hissettiğimi bilmesi mümkün değil.

Tesadüfleri sorgulamak sadece belaya yol açar.

Düşüncelerimden sıyrılıp nefes alıyorum ve küçük dükkâna bakıyorum. Zemini kareli muşamba kaplıyor ve her duvarda torbalanmış giysilerin asılı olduğu raflar var. Kasanın arkasında bir konveyör atlıkarınca duruyor, kasadaki esmer adam düğmeye bastığında ara sıra ilerliyor.

Vogue'un eski bir sayısını karıştırıyor, annem hayattayken komodinimde sakladığım zuladan hatırladığım bir sayı.

Aiden, en sevdiği tatil yerleri ve en iyi seks pozisyonlarıyla ilgili manşetlerle birlikte kapağı süslüyor. Bakışlarımı basılı versiyondan önümdeki insana kaydırırken ağzım kuruyor ve ikisini uzlaştırmak için elimden geleni yapıyorum.

"Bu çok tuhaf," diyorum eli dirseğimi bulduğunda ve beni aile tuvaletinin yakınındaki arka köşeye yönlendirdiğinde.

"Tuhafsın."

Esmer kadın ayağa fırlıyor ve dergiyi bize doğru itiyor. "Sen Aiden James'sin! Aman Tanrım, bu dergiyi benim için imzalayabilir misin?"

Yüzünü buruşturarak tezgâha doğru ilerliyor. "Elbette, tatlım. Burada olduğumu bir sır olarak saklayabileceğini mi sanıyorsun?"

Çılgınca başını sallıyor, adam uzattığı kalemi alırken neredeyse ağzının suyu akıyor. Bir çırpıda imzalıyor ve sonra bana tek bir bakış bile atmadan mağazanın arka tarafına doğru kaçıyor.

"Bunun için üzgünüm," diyor ve bizi bir kez daha arkaya itiyor.

Yüzümü buruşturup kolumu tuttuğu yerden çekiyorum. Parmaklarını bir araya getiriyor, her bir boğumu ayrı ayrı patlatıyor ve başımın üzerindeki bir noktayı inceliyor.

"Şu anda senin yerinde olmak için kaç kızın cinayet işleyeceğinin farkında mısın?"

Ağırlığımı bir o yana bir bu yana kaydırarak dudaklarımı büzüyorum. "Neden gidip onlardan biriyle takılmıyorsun?"

"Binadan ayrıldığınızda para iadesi ya da değişim yok." Ceketinin cebine uzanarak kırmızı bir karton bilet çıkardı ve ışığa tuttu. "Küçük yazılar öyle diyor. İşte sizi burada yakalıyorlar."

Ve tabii ki imzaladığım ziyaretçi defterindeki küçük yazıları okumadığım için bu karmaşanın içindeyim.

Bilete bakıyorum, sonra ona. Bekliyorum.

Kaşlarımdan biri kalkıyor ve onun sol kaşı da bu hareketi yansıtıyor.

Bir santim ilerliyor. Dudaklarının kenarında küçük bir sırtma beliriyor. "Bunu hissediyor musun?"

"Ne?"

"Kader." eliyle işaret ediyor. "Tam burada, şu anda çalışıyor."

Oh, güzel. Çocukluk aşkım teki.

"Tek hissettiğim kızgınlık." Kolumu uzatıp onu bir adım geriye itiyorum. "Sakıncası yoksa... soyunmamı seyretmez misin?"

Bir kez daha bakışlarını yavaşça üzerimde gezdiriyor, mezar taşı rengindeki gözlerinden yayılan sıcaklık her yerimi ısıtıyor. "Gidip simitleri kontrol edeceğim."

Çantamdan telefonumu çıkarıp Boyd'dan gelen mesajları temizliyorum ve Mellie ya da Aurora'dan gelen var mı diye üç kez kontrol ediyorum. Daha iyisini bildiğim halde iletişim kurmamaları kalbimi parçalıyor.

Daha az acıtmaz.

Aiden mutfağı vitrinden ayıran perdenin arkasından kaybolur kaybolmaz, bir giysi rafının arkasına saklanıp hızla üstümü değiştiriyorum ve gökyüzünde yaşayan her şeyi bilen varlığa başka kimsenin içeri girmemesi için dua ediyorum.

Rahatsız elbiseyi omuzlarımdan iterek ipeksi kumaşın ayaklarımın dibinde göllenmesine izin veriyorum, sonra içinden çıkıp pantolonu belime kadar çekiyorum. Rahat bir nefes alarak büzgü iplerini ve üstümü ararken ön kolumu göğüslerime bastırıyorum.

Ve biraz daha ara.

Üstüme bir şeyim olmadığını fark ettiğimde boğazım yanıyor. Ayakta çalışarak rafları karıştırmaya başlıyorum, takım elbise ceketini olmayan bir şey bulmaya çalışıyorum.

"Tanrım, ne-"

Tam yanıma gelene kadar ayak seslerini duymuyorum ve açıkta kalan tenime sızan ani sıcaklık beni ürkütüyor; geriye , ayağım paspas kovaasına takılıyor ve sonra düşüyorum.

Gözlerimi sıkarak yere çarpmaya hazırlanıyorum, kendimi yakalamaya çalışırken ellerim çırpınıyor.

Fayansın tadını almak yerine geriye doğru sarsılıyorum, omurgam hantal, taş benzeri bir yüzeye çarpıyor.

Aiden'ın kollarından biri belimi sararak kalçalarımı sabitliyor, böylece kığım onun leğen kemiğiyle aynı hizaya geliyor. Diğer kaburgalarımı kavıyor ve beni yukarı çekerken neredeyse eziyor.

Panik göğsümü yırtıyor, kararlılığımı ucuz bir kurdeleden başka bir şey değilmiş gibi parçalıyor. Göğüslerim onun ön kolunun üstünde duruyor ve bunu fark etmem gerekenden bir saniye daha uzun sürüyor.

Nasırlı bir el, karnımı yaran buruşuk et parçasını sıyrıyor; sol kalçamın dışından göbek deliğime kadar uzanan şişman, pürüzlü bir kütle. Hayatımın hatırlayamadığım tek gecesinin açık kanıtı, ama o dokunduğunda, hislerle dolup taşıyorum.

Yanıyor. Bu sefer etten değil, hatta benzinden bile değil. Bu bir iç yangın, sanki yeni bir yaşamın yolunu açıyormuş gibi organlarımı yakıyor.

Kirli sakalı şakağımı sıyrıyor ve onun hissedebiliyorum. Ne hissettiğini görmeye çalışıyorum.

"Ne-"

Vücudum geriliyor, çenem kilitleniyor ve kendimi Aiden'ın kurtarıyorum, sanki tenime alev tutmuş gibi giysi rafına dalıyorum.

Kara kaşları çatılıyor, kolları ben onları bıraktıktan tam bir dakika sonra sanki varlığıma çoktan alışmış gibi düşüyor. "Gömleğin hangi cehennemde?" diye tıslayarak bana doğru ilerliyor. Duraksadıktan sonra daha iyi düşünmüş gibi görünüyor ve ceketini silkiyor. "Bana bir tane vermedin!"

"Yüce ." Ceketini yere bırakıp şapkasını ve gözlüklerini fırlatıyor. Parmaklarını kapüşonlu tişörtünün eteklerine geçirerek, tişörtü başının üzerinden geçiriyor ve altından düz siyah bir tişört çıkıyor.

Kolunu uzatıp kapüşonluyu bana uzatırken ağızım açık kalıyor.

"Ciddi misin? Bunu da mı tartışmak istiyorsun? Üstsüzsün, meleğim."

Çenem kalkıyor, meydan okuma içimde bir tsunami gibi dalgalanıyor. Gecenin gidişatından dolayı kendime kızgınlım. Beni böylesine savunmasız bir halde gördüğü gerçeğine kızgınlım - iyi bakamamış olsa bile en savunmasız parçamı *hissetti*.

Bakışlarını araştırmak ve ne kadarını gördüğünü öğrenmek istiyorum. Bana bakışını değiştirip değiştirmediğini görmek için, ama yapmıyorum.

Bu yol deliliktir.

"Sadece giy lütfen. Simitler bir dakika içinde hazır olacak ve göğüslerine baktığı için Ronan'ın kışını tekmelemek istemiyorum."

Çenemi sıkarak kapüşonlu tişörtü ondan kapıp üzerime geçiriyorum ve saçlarımı kapüşona takıldığı yerden kurtarıyorum. Büyük beden kıyafetlerin içinde gülünç görünüyorum ama bütün gece olduğundan daha rahatım.

Ben raftan çıkarken Aiden parmak eklemlerini alt dudağının üzerinde gezdiriyor, gözleri erimiş gümüş gibi kararıyor. Ellerimi uzatıyorum ve geniş, sahte bir gülümsemeyle dönüyorum.

"Daha iyi mi, *efendim*?"

Eli yumruk haline geliyor, parmak eklemleri ağarıyor. "*Çok*. Şimdi gidelim."

Tekrar kılık değiştiriyor ve kayıp eşya kutusundan bana büyük gelen bir çift slip-on ayakkabı alıyor. Onların ve temiz bir çift çorabın parasını ödeyerek eşyaları teslim etti.

Ayaklarımı içine sokuyorum ve artık topuklarım tarafından sıkıştırılmadığımda en yumuşak iniltiyi çıkarıyorum.

Atılmış elbisemi bir omzuma atıp kasada beklerken Ronan - beyaz bıyıklı, iri yarı bir adam - toplam tutarı söylüyor. Bize doğru bir kese kâğıdı uzatıyor ve Aiden bir tomar para uzatırken aynı anda onu tezgâhtan alıyor.

"Sende kalsın," diyor, Ronan para üstünü geri vermeye çalıştığı anda avucunu havaya kaldırarak. Elini uzatıyor, benimkine dolanıyor ve sonra beni binadan çekip sokağa geri götürüyor.

Parmaklarım birleştiğimiz yerde karıncalanıyor ama bu hissi bastırıyorum ve suçu heyecana atıyorum.

Kesinlikle kader değil.

Ben hala ayak uydurmakta zorlanıyorum, ayaklarım yeni aldığım ayakkabıların içinde sallanıyor ve o kaldırımda adeta koşuyor. İnsanlara çarpıyoruz ve o beni muhtemelen sözlerimi duyamayacaklarının farkında olarak fısıltıyla özür diliyorum.

Hızlı hareket ediyor, başını göğsüne yaslamış, bir bana bir kalabalığa bakıyor. Eğer biri fotoğraf çekmek için cep telefonu tutuyorsa ya da bir kamera bize doğru bakıyorsa, olabildiğince uzaklaşıp karanlığa karışıyor.

Galanın düzenlendiği kompleksin önünden geçiyoruz ve Mellie ile Aurora'nın dışarıda beni arayıp aramadığını görmek için iki kez bakıyorum. Onları görmüyorum ve çok geçmeden Aiden bir köşeyi kapıp caddenin karşısına geçerken kimseyi görmüyorum.

Suyu görmeden önce hissediyorum; hava biraz serinliyor, çok daha temiz oluyor ve yumuşak bir esintiyle tenime işliyor. Bir çıkmaz sokağa ulaştığımızda elimi bırakıyor ve bunun maceramızın bitiş çizgisi olup olmadığını merak ediyorum.

Bir rock yıldızıyla zoraki bir gece, kıyafet değışikliği ve henüz tadına bile bakmadığım bir simit. Sanırım New York'a bir seyahati sonlandırmanın daha kötü yolları da vardır.

Ama Aiden uzun süre hareketsiz kalmıyor; sokak lambalarının oluşturduğu gölgeler arasında hareket ediyor ve önümüzdeki patikadan yukarı doğru ilerleyerek zincirle çevrili kapıyı içeri girmemize yetecek kadar geriye itiyor. Ben de ton balığına aç bir kedi gibi arkasından sürünerek onu takip ediyorum.

Alanı çevreleyen ferforje çitleri geçtikten sonra nefes almak için duruyoruz.

Park kompakt, çoğunlukla tuğla ve betondan oluşuyor, baharda egzotik bitki örtüsüyle dolup taşıtığını tahmin ettiğim bahçelerle dolu. Şu anda çorak, solumdaki yaban domuzu heykeli içerideki tek çekici şey.

Karşımızda Doğu Nehri var ve şehrin silüetinin yüzeyden yansıma şeklinden büyülenerek yaklaşıyorum. Devasa bir köprü su kütlesinin üzerinde yatay olarak uzanıyor ve Manhattan'ı Queens'e bağlıyor - bunu sadece bu yolculuktan önce ilçeleri aşırı derecede incelediğim için biliyorum.

İnciklerim nehirle aramdaki beton bariyerle buluşuyor ve hüzünlü bir iç çekiyorum.

"Çok güzel," diyorum usulca. Sanki iltifatım suyu rahatsız edecekmiş gibi saygıyla.

Aiden yaklaşıyor, elini benimkinin kıvrıldığı yerin yanındaki parmaklığın üzerine koyuyor. Gözlerini üzerimde hissediyorum, daha derinlere nüfuz etmeye çalıştıkları yerde sıcak, ama başımı çevirmeyi ve içine çekilmeyi reddediyorum.

"Evet," diyor, tek kelimede öyle bir şefkat var ki, kalçalarımın arası daha önce hiç olmadığı kadar ağrıyor.

Boğazımı temizliyorum, gerginlik midemde düğümleniyor. "Bu tür şeyleri sık sık yapar mısın? Kızlara teklif verip onları çılgın randevulara götürür müsün?"

"Asla. Ben gerçekten..." İç çekerek elini kot pantolonunun arka cebine sokuyor. "Hayatım çok dikkatli bir şekilde koordine edilmiştir ve bunun iyi bir nedeni vardır. Genelde sapmam, çünkü ben bir alışkanlık yaratıyım. Çoğu sanatçı böyledir, çünkü gündelik şeyleri değiştirmek için çok fazla çaba harcamak zorunda kalmadığınızda yaratıcılığın akışını sürdürmeye yardımcı olur. En son ne zaman kendi başıma böyle bir girişimde bulunduğumu gerçekten hatırlamıyorum."

"Ne yani? Beni acıma partisi verirken gördün ve bunu başka bir yerde kutlamamız gerektiğine mi karar verdin?"

Başını yana eğiyor, dudaklarının kenarında küçük bir gülümseme belirliyor.

"Bu gece orada olmak istemiyormuş gibi görünen tek kişi sendin. Hayatımdaki herkes, eğlence sektöründeki herkes... hepimiz yılanız. Herkes bir şey istiyor. Senin dürüstlüğün ferahlatıcı."

Biz dediği gerçeğine odaklanmamaya çalışarak korkulukları daha sıkı kavıyorum.

Hangi garip gücün beni bu gece buraya getirdiğini ya da neden dünyanın ekseninden döndüğünü ve güneşe doğru savrulduğumu hissettiğimi bilmiyorum.

Ama şu an için burada kalmak istiyorum. En azından kısa bir süre için.

"AMAN TANRIM."

Sertçe yutkunarak yanımdaki sarışına bir göz atıyorum. Bir kolunu kolçağın üzerine koymuş, çilekli simidini ısırırken nehre bakıyor.

Memnuniyet yüz hatlarını yumuşatıyor ve o ekmeğe doğru inerken ben bir kez daha sikimi aşağıda tutmaya çalışıyorum.

"Böyle sesler çıkarmaya devam edeceksen adını öğrenmem gerekecek."

Gözleri açılıyor, başı bana doğru dönüyor. "Ne sesi?"

Ağzım biraz açık kalıyor, gerçek anlamda bakire olup olmadığını sorma dürtüsü dilimin ucunda alevleniyor. Her halükarda beni şaşırtacağını sanmıyorum, ama onun el değmemiş olduğu fikri omurgamdan aşağı yeni bir zevk dalgası gönderiyor.

"Hiçbir şey," mırıldanıyorum metal bankta arkama yaslanarak.

Bacaklarını tekmeliyor, dikkatini hızla başka yöne çekerken bir ısırık daha alıyor. Artık normal kıyafetler giydiği için ne kadar farklı görüldüğünü fark kendimi alamıyorum.

Benimkinin içinde ne kadar güzel görüldüğünü fark etmeden edemiyorum.

Zihnim onu kuru temizlemecide yakaladığım zamana, vücudunun kaskatı kesilmesine ama yine de bir şekilde mükemmel bir şekilde içime girmesine geri dönüyor.

Dünyadaki herhangi bir kız olsaydı, tahminimce onu çoktan domaltmış ve uygun gördüğümüz karanlık oyuğa sokmuş olurdu. Hayranlarımla böyle bir şey yapmam, babamın beni her zaman uyardığı olası tepkiler konusunda çok endişeliyim, ama bir şey beni burada onunla bağlıyor.

Bu kız ürkek. Sanki bir saldırı bekliyormuş gibi sürekli omzunun üzerinden bakıyor. Bu durum beni çok etkiliyor ve onun korkusu ilgimi çekiyor.

Bu bir oyun gibi ve ben onun neden korktuğunu ortaya çıkarmaya çalışırken zafere doğru koşuyorum.

Derinlerde bir yerde hastalıklı bir his kabarıyor, dehşete kapılıyor.

Ben olmak istiyorum.

Delilikten için başımı sallayarak kolumu bankın arkasına atıyorum ve parmaklarımı onun bal rengi saçlarının ucunda dolaştırıyorum. "Eee?" Bir kaşımı kaldırarak bastırıyorum. "Bu yediğin en iyi simit değil mi?"

İki parmağıyla bir parça kopararak mırıldanıyor. "Oldukça iyi, vermeliyim. Hayatımın bu yüzden değiştiğinden emin değilim,

Yine de." Hamur diline çarptığında tekrar inleyerek başını sallıyor. "Tamam ama nasıl? Nasıl bu kadar iyi?"

"Kızarmış yerine haşlanmış. Çıtır çıtır ve doğru yerlerde çiğnenebilir hale getiriyor."

Boğazının arkasından küçük bir ses çıkararak tekrar köprüye bakıyor ve ben de ona bakıyorum.

Telefonu alarak konuşmasını böldü ve çantasına uzanarak telefonu çıkardı. Ellerini pantolonuna silerek yarısı yenmiş simidi kese kağıdının üzerine koyuyor ve banktan kayıyor.

"Bunu almam gerek."

Omuz silkerek, koşarak uzaklaşmasını izliyorum, şu anda koşmaya çalışsa bile yetişmemin çok az çaba gerektireceğini biliyorum. Ufak tefek ve şehirde nasıl gezineceği hakkında hiçbir fikri yok.

Ayrıca, bu noktada beni terk etmeye pek niyeti olduğunu sanmıyorum.

Belki de bu beni o kadar memnun etmemeli, ama onun varlığında kanımın ısındığını inkar edemem. Teknik olarak, gitmesine izin *verebilirdim* - açık artırma kuralları oldukça katıdır, ancak satın aldığınız şey kusurlu olduğunda veya teslim edilmediğinde, davalardan kaçınmak için geri ödemeler konusunda daha bağışlayıcı olma eğilimindedirler.

Başkalarının zamanını satın almakla ilgilenmiyorum.

Farkındalık içimi tırmalıyor, kızı izledikçe o tanıdık dehşet duygusuyla filizlenen hayranlık. Entrika tehlikeli bir şey ve ben kayan bir yıldız gibi düşünüyorum, etkisini azaltamıyorum.

Onun hakkında *daha fazla* bilgi edinme ihtiyacı midemi kazıyor, cehaletimde neredeyse boğulana kadar içimdeki yabancı otlar kıvrılıyor.

Annem *sağlıksız başa çıkma mekanizmaları* derdi. Karanlık düşünceleri uzak tutmak için önemli olmayan şeylere takıntılar.

Bakışlarım parmaklarımdaki yüzüklere düşüyor, çenem sıkılıyor. Başa çıkmanın sağlıksız yollarını bilen biri varsa, o da odur.

"...evet, ben *iyiyim*. Lütfen buraya geri gelmeyin."

Başımı kaldırıp baktığımda kızın sırtını metal bir çöp kutusunun üzerine eğilmiş, telefonunu kulağına dayamış halde buluyorum. Bir eli teneke kutunun kenarını kavrarken, diğer eli kafa derisini tekrar tekrar kaşımak için uzanıyor.

"Sadece iki dakikaydı Boyd. Bu kadar üzülmek için hiçbir sebep yok."

Adamın adı dilinden kayıtsızca dökülüyor ve göğsümün üzerine beton bir blok düşmüş gibi hissediyorum. Ciğerlerim stresten yanıyor ve çözülmeye ne kadar yakın olduğumu fark ediyorum.

Bileğimi dizime asarak kayıyorum ve dikkatimi konuşmadan uzaklaştırmak için telefonumu çıkarıyorum. Damarlarımda yüzen uygunsuz kıskançlığın yoğunluğuyla arama biraz mesafe koymak için kendimi zorlayarak ekran kilidini açıyorum ve sarışına arkamı dönüyorum.

Bildirimlerime birkaç cevapsız çağrı düşüyor: Callie'den üç, babamdan bir ve gelecek hafta Los Angeles'a uçtuğumuzda görüşmem gereken yapımcım Simon'dan bir düzine.

Sesli mesajların hiçbirini dinlemeye zahmet etmiyorum, muhtemelen hepsinin aynı şeyleri söylediğini biliyorum. Sanki her hareketimi takip etmiyorlarmış gibi nerede olduğumu soruyorlar.

Sanki korumam Jason'ın her köşede gizlendiğini, uzaktan izlediğini ve bana sadece özgürlük yanılsaması verdiğini fark etmemişim gibi.

Parmaklarım saatimin kayışının altından kayıyor ve mesajlarımı açarken bastırıyorum. Liam'dan üç mesaj var.

Bağışımın evrakları ve para transfer edilir edilmez kendisiyle iletişime geçilen babamın öfkesi.

Belki bir saatin vardır. fazla bir buçuk saat. Aletini ıslatmayı bitir ki baban beni öldürmeden önce eve dönebilelim.

Bir başparmak emojisi telefonumu ceketime geri koyarken onu düzeltme zahmetine girmiyorum. Bırak ne isterse düşünsün - belki babam parayı am için verdiğime inanırsa geri çekilir.

Ne de onun tarzı bu.

Liam: İnternet galadan ayrıldığını biliyor. Sadece bilgin olsun. Gözünü dört aç.

"*Hayır.* Eğer şimdi geri gelersen, yemin ederim seni affetmem. Ben *iyiyim.*" Kız hafifçe dönüp bakışlarımla buluşuyor. Nefesini veriyor, nefesi başının üzerinde duman gibi dalgalanıyor. "Evet, söz veriyorum. Tanrım. Tamam, otele döndüğümüzde konuşuruz."

Ağır bir şey göğsümü çekiyor, oradaki tendonlara diken gibi batıyor. Gecenin biteceği düşüncesi şimdiden tüm bedenimi sarkıtıyor, kaçırılmış bir fırsatın ağırlığı altında eziliyorum.

Onu sokağa sürüklemek yerine, bunca zaman onu sorguya . Onu o yapan şeyin ne olduğunu öğrenmeliydim.

Neden kendi düşüncelerinde kaybolduğunda gözlerindeki mavi tonlar soluklaşıyor da benimkilerle meşgul olduklarında parlıyor.

Boğazımı temizliyorum ve sonunda telefonunu çantasına tıktırarak geri dönüyor. Kayıtsız kalmaya zorlayarak, bankın üzerine geri yerleşmesini ve simitten büyük bir ısırtığı ağzına atmasını izliyorum.

"Erkek arkadaş mı?" diye soruyorum, endişem boğazımda düğümleniyor. Homurdanıyor. Başını sallıyor. "Kardeşim."

"Ah." Başıımı sallıyorum, rahatlama bir kova buzlu su gibi üzerime sıçırıyor. Devam ederken kalbim tekliyor. "Erkek arkadaşın *var* mı?"

Çiğnerken göz ucuyla bana bir bakış fırlatıyor. "Gerçekten biriyle çıkacak tipte biri olduğumdan emin değilim."

"Hayır mı?"

Omuz silkiyor. "Hakkımda ne kadar çok şey bildiğin düşünülürse, bunun muhtemelen çılgınca görüldüğünü biliyorum."

"Senin bir fahişe olmadığını ve simit zevkinin en iyi ihtimalle vasatın altında olduğunu biliyorum." Ona doğru yaklaşıyorum, vücudunun sıcaklığı görünmez parmak uçlarımla uzanıyor. "Sadece bana onları sevip bırakacak bir tip gibi gelmiyorsun, hepsi bu."

"Belki de sürprizlerle doluyumdur." "Öyle mi?"

Güçlü, şeffaf bir güç tarafından yönlendirilen elim yavaşça uzanıyor, bir kez daha saçlarına dolanıyor. Hafif bir ürperti omurgası boyunca kayıyor ve bir parmağımın ucuyla izini sürüyorum, içimde uyarılma birikiyor ve beni teşvik ediyor.

Durmamı ya da geri çekilmemi istemiyor.

"Belki de tehlikeye gösterdiğinden daha fazla ilgi duyuyorsundur? Ne de olsa bu gece tamamen yabancı biriyle dışarı çıktın."

"Baskı altında."

Parmaklarım daha yukarılara çıkıyor, boynunun dibindeki telleri büküyor. Geri çekme dürtüsü çok güçlü ama pembe dudakları hafifçe onu korkutmak istemediğim için direniyorum.

"Ayrıca..." diye nefes alıyor, simidin geri kalanını kucağına bırakıyor, gözlerini gece gökyüzüne dikeyyor. "Tehlikeli olmadığımı kim söyledi?"

Öne doğru eğilerek burnumu saç çizgisi boyunca gezdiriyorum ve o tatlı nane parfümünü içime çekiyorum. "Öyle olduğuna hiç şüphem yok."

İkimiz de bir süre geçti.

Zaman yavaşlıyor ve sonra tamamen duruyormuş gibi görünürken nefesler kaçmıyor.

Aletim seçiriyor, bu kızın sarhoşluğuyla, ama sonra ayağa fırlıyor ve bana doğru dönüyor, simidini omzunun üzerinden çöpe atıyor.

Kolumdan tutup beni ayağa kaldırdığında, ne olduğundan emin olmadan ona izin veriyorum, ancak manik bir gülümseme yüzünde neredeyse kör edici bir şekilde uzanıyor.

Şehir ışıklarından ve yıldızlardan daha parlak ve nedense kendimi henüz kaybolmasına izin vermek istemezken buluyorum.

Bu, bütün gece yüzünde oluşan en sıcak ifadeydi.

Bu yüzden beni rampadan aşağı sürüklediğinde, geldiğimiz yoldan parktan çıkarken, ben de onu takip ettim.

Büyürken kardeşime hayrandım.

Kulağa ne kadar acınası gelse de ona tapıyordum.

Çünkü hayat ona pek nazik davranmamış olsa da, o hiçbir zaman zorlukların onu yıldırmasına izin vermemiş gibi görünüyordu. Annemizin onu kullanması, vücudunun arzuladığı uyuşturucunun bedeli olarak arkadaşlarının onu istismar etmesine izin vermesi ya da onu Dottie teyzemizle kalıcı olarak yaşamaya gönderdikten sonra bile ona duygusal bir günah keçisi gibi davranması önemli değildi.

Dışarıda, Boyd sakinliğini korudu. Olayların bitmesini bekledi ve zengin ve güçlü olmaya devam etti.

Uzun bir süre bunun onu güçlü kıldığını düşündüm. O benim için yenilmezdi ve ben de onun bana

Bana ve anneme para vermek için küçük karavanımıza uğradı.

Yatak odası olarak adlandırdığım ayakkabı kutusuna dalar ve annemin bulamayacağı bir yere bir çek kesmeden veya sırt çantama nakit para doldurmadan önce küçük bir konuşma yapardı.

Tanrı korusun, okulumla gibi bile .

O zamanın çoğunu Boyd'un derisini kaplayan renkli sanat eserlerini inceleyerek geçirirdim, ancak giydiği kıyafetler nedeniyle onlara asla çok iyi bakamazdım. Bir kafatası, diğer yanda zar.

Bir keresinde onlara deneyim tuvali demişti. Her bir parçanın az da olsa bir anlamı olduğunu ve onları aldığına pişman olmamasının tek nedeninin bu olduğunu söylemişti.

Vücudu bir hikaye anlatıyordu.

İçine yazıldığı hayatın tüm kanıtlarını silmek için sıfırdan yarattığı bir hayat.

Söz konusu ben olduğumda her zaman dövme karşıtı olmasına rağmen bu duygu onu . Eğer boktan bir salonda, mürekkepli bir rock yıldızının yanında durduğumu ve evrak işlerini beklediğimi bilseydi, Boyd havaalanına giderken kesinlikle kalp krizi geçirirdi.

Öfkesini düşünmek bile doğallığımı bastırmaya yetiyor.

Onun yerine yanımdaki adama bakıyorum, başparmağını bileğindeki hantal saatin üzerinde gezdirirken onu izliyorum. Şapkasını ve gözlüklerini atmış, kaşlarını da içeri çekmiş.

Onu bir şeyden alıkoyduğum düşüncesiyle kaburgalarımın arasındaki endişe alevleniyor.

Ya da birini.

"Bunu yapmak zorunda değiliz."

Aiden'in gözleri benimkilere kayıyor ve bakışlarımız kilitlendiğinde endişem tereyağı gibi eriyor. Benimkiler seğiriyor, başka bir yere odaklanmak istiyor ama kapana kısılmış durumdayım.

"Tereddütlerin mi var? Beyninizin size düşündürdüğü kadar acıtmıyor."

"Ondan değil," diyorum, gerçi şimdi biraz öyle. Resepsiyon görevlisinin masasının arkasındaki küçük bölmelerden birinden gelen yüksek sesli bir vızıltı havayı yarıyor ve dişlerimin takırdamasına neden oluyor.

"Tamam." Kollarını kavuşturuyor ve dönüp bana bakıyor. "O zaman sorun ne?"

Alt dudağımı çiğneyerek omuz silkiyorum. "Belki de zamanımızı harcayabileceğimiz daha iyi şeyler vardır? Daha önce bana teklif verirken aklından geçenin bu olduğundan şüpheliyim."

Gözleri kısılıyor ve bana doğru bir adım atıyor. Kalp atışlarım hızlanıyor, göğsümün içinde bir trampet gibi çarpıyor, beni ona çekmeye çalışsa bile manyetizmasına direniyor.

"Seni galada gördüğümde aklımdan *ne* geçtiğini bilmiyorsun." Gri gözleri ağırlaşıyor. hissettiğim söylenmemiş bir şeyle karanlık. "Yapmak istediğin başka bir şey var mı?"

Başım titriyor.

Çenesi titriyor. "Dövme yaptırmak istiyorsun, değil mi?" Başımı sallıyorum, boğazım düğümleniyor.

"O zaman lanet olası bir dövme yaptıracaksın. Bahane üretmeyi bırak meleğim ve bu gece ne istiyorsan onu yap."

İstediğim şeyle sahip olabileceğim şey çok farklı şeyler, diyeceğim neredeyse. Daha önce hiç hissetmediğim bir arzu göğsümde kabarıyor, o arkasını dönüp damarlı elini saçlarında gezdirirken.

Ellerinin tenimde nasıl hissettireceğini merak ediyorum. Kaymak, dokunmak, memnun etmek.

Dudaklarının benimkilerin üzerinde, göbeğime doğru kayarak aşağıya indiği bir görüntü beliriyor. Kalçalarımı birbirine sürterek aralarındaki ağrıyı dindirmeye çalışıyorum.

Bana ne söylerse söylesin, bunların harekete geçemeyeceğim fanteziler olduğunu bildiğim için midem bulanıyor. Aiden ve ben tamamen farklı dünyaların insanlarıyız. O benimkinin ona yapacağından daha iyisini hak ediyor.

Peri saçlı resepsiyonist elinde iki pano ile arka taraftan çıkıyor, bir parça sakız çiğnerken dudakları şapırdıyor. Birini bana doğru itiyor ve üstüne siyah bir kalem atıyor, sonra Aiden'a dönüyor.

"Buraya daha önce de gelmiştin," diyor, sanki onu yeni tanıyormuş gibi başını eğerek.

"Şehre her geldiğimde. Beni kesip açması için Gio'dan daha fazla güvendiğim kimse yok."

Yüzüm kızarıyor ve resepsiyonist dilini üst dudağındaki çivinin üzerinde gezdirerek bana donuk bir ifade veriyor. "Dövmeler böyle yapılmaz."

Topuklarının üzerinde dönerek diğer panoyu da alıp arka tarafa gitti ve ben de pencerenin önündeki banka oturup anketi doldurdum.

Aiden yanıma gelmiyor, arkamdaki cama dikkatle bakıyor, sanki birinin içeri bakıp onu fark etmesinden korkuyormuş gibi. Adımı yazdıktan sonra kalemi tahtanın kenarına vuruyorum.

"Eskiden tüm albümleriniz bende idi," diyorum yerleşmeye başlayan rahatsız edici sessizliği bozarak. "*Herculean Effort* uzun süre favorim oldu."

Kaşlarından biri kalkıyor. "Öyle mi? Bu geceki davranışlarından hayranı olmadığını düşünmüştüm."

"Ben ."

"Ouch."

Kafamı kaldırdım, gözlerim fal taşı gibi açıldı. Elini göğsüne bastırılmış, sırtıyor. Tanrım, o lanet sırtış. Bakışlarımı boynundaki gümüş zincire indiriyorum, yüzümü bir sıcaklık kaplıyor.

"Öyle demek istemedim, sadece... Bilmiyorum, sanırım seni aştım."

Homurdanıyor. "Bir erkeğin egosu için kötüsün."

Dilimi yanağıma bastırarak kelimelerimi kafamda evirip çeviriyor, bir sonraki söyleyeceğimi süzmeye çalışıyorum.

Şarkılarının ilham kaynağını sormak istiyorum, mitolojik tonlara sahip olmalarının bir nedeni var mı, sanki halkın onun modern bir Orpheus olduğuna dair göndermelerini ciddiye alıyormuş gibi.

Yetenekli olmanın ve sürekli inceleme altında olmanın zor olup olmadığını sormak istiyorum. Mikroskop altında yaratıcılığa pek yer olduğunu sanmıyorum.

Her bir olası soru üzerinde kafa yoruyor, eski benin - hayran özentisi - en çok neyi bilmek isteyeceğini anlamaya çalışıyorum.

Resepsiyon ben devam edemeden geri dönüyor, benden panoyu alıyor ve manikürlü bir el uzatıyor.

"Ehliyet?" diye soruyor, ben birkaç saniyeden uzun bir süre onun simli siyah tırnaklarına şaşkınlıkla baktıktan sonra.

O pençelerle nasıl bir şey yapabildiğini almıyor.

Çantamdan kartı çıkarıp avucunun ortasına yerleştiriyorum ve başparmağımı Aiden'a doğru uzatıyorum. "Bunu görmediğinden emin olabilir misin?"

Koyu renk gözleri benden ona kayarak kısıldı. "Neden?"

"Adımı bilmesini istemiyorum."

Aiden gülüyor, ses beton duvarlarda yankılanırken yüksek çıkıyor. Resepsiyonist kaşlarını çatıyor, parmaklarını ehliyetimin etrafında kıvrıyor ve bana bakıyor. "Bu yasadışı gibi geliyor."

Uzun boylu, iri yarı, örgülü kızıl sakallı ve burnunun ortasında gümüş bir çubuk bulunan Gio, elinde şablonlar ve şeffaf bir spreyle şişesiyle dükkânın önüne dönüyor. Kabinlerden birine giriyor ve etrafı karıştırmaya başlıyor, ancak tam olarak ne göremiyorum.

"Bu yasadışı değil, Jenna." Aiden omuzlarını silkiyor ve onun adını söyleme şeklinden nefret ediyorum. "Sadece oynadığımız küçük bir oyun."

İkiz fırtınalar formumun üzerinden aşağı iniyor, yükselişlerinde o kadar yavaş hareket ediyorlar ki bir okşama gibi hissettiriyor. Dudaklarımda duraklayıp bir elinin yanıyla çenesini ovma için uzandığında nefesim boğazımda düğümleniyor.

Hayatımda hiç başka birine dokunmayı bu kadar çok istememiştim.

Onlar tarafından dokunulmak.

Burada bir tür çıkmaza saplanmış halde durdukça, bu istek daha da ağırlaşıyor. Karnıma baskı yapıyor, içimi düzleştiriyor, ta ki istek ihtiyaca dönüşene kadar ve kendimi odanın öbür ucuna, onun kollarına atasım geliyor.

Beni yakalayıp yakalayamayacağı hakkında hiçbir fikrim yok ama bunun bir önemi yok çünkü ben daha fırsat bulamadan Gio onun adını söylüyor ve odaya girmesi eliyle işaret ediyor. Birkaç dakika sonra, az önceki vızıltı sesi yükseliyor ve ben çenemi sıkıyorum.

Resepsiyon görevlisi ehliyetimin fotokopisini çekerken beni izliyor ve bakışları sinirimi bozduğu için yerimde kıpırdanıyorum. Geri dönüp bana kartı uzatıyor ve başını öne eğiyor.

"Bu her neyse," diyor alçak sesle, sadece benim için. "Sonu iyi bitmeyecek."

Ehliyetimi çantama geri koyarken içimi bir huzursuzluk dalgası kaplıyor ve bu geceyle ilgili tüm iyi hislerimi silip süpürüyor.

Sözlerinde doğruluk payı var ama ben kabul etmek istemiyorum.

Bunun yerine tekrar banka oturdum, cama yaslandım ve beklemeye başladım. Cebimden telefonumu çıkarıp "arkadaşlarımdan" hâlâ mesaj ya da arama gelmediğini görünce hayal kırıklığına uğramamaya çalışıyorum.

Yine de ne beklediğimden emin değilim. Okul dışında pek iletişim kurmuyoruz ve gezi boyunca onlarla aynı odada kalmamın tek nedeni mecbur olmamdı.

Yine de *biraz* endişe iyi olurdu. Özellikle de gerçekten kaybolduysam polisten bahsetmiyorum bile, sabah refakatçilere rapor vermek zorunda kalacakları için.

Maun masanın arkasındaki duvarda asılı duran sanat eserinin fotoğrafını çekip kardeşimin kız arkadaşına gönderiyorum, şu anda uyanık olup olmadığından bile emin değilim.

Cevabını gösteren küçük baloncuklar belirdiğinde irkiliyorum. Uyanık ve muhtemelen ayrı geçen günlerin ardından Boyd'la yeniden tanışıyor.

Seni öldürecek.

Sırtarak uygulamadan çıkıyorum ve sosyal medyaya geçip evdekilerin sıkıcı paylaşımlarına göz atıyorum. Organize suçun parmağı altında yaşayan bir kasaba için, oradaki insanların pek bir olmadığı kesin.

Kafamı kaldırıp baktığımda, Aiden'in siyah saçlarını kabinin duvarında görüyorum. Yıllar sonra ilk kez binlerce etiketli fotoğraf arasında gezinerek onun adının yer aldığı hashtag'i açtığımda uğultu kulaklarımda uğursuzca yankılanmaya devam ediyor.

Onun ve Sylvie Michaels'ın koyu renk saçları, bronz teni ve badem şeklindeki gözleriyle çekilmiş fotoğraflarına bakarken kıskançlık göğsüme saplanıyor. Sylvie Michaels kırmızı halıda onun yanında dururken neredeyse muhteşem görünüyor ve benim özgüvenim boş kafesinin içinde sarsılıyor.

Bir kez daha, geceyi neden benimle geçirdiği hakkında hiçbir fikrim yok, ama sanırım artık bunun pek bir önemi yok.

Gece bitmek üzere zaten.

Daha aşağıda, tonlarca konser fotoğrafı var; sahnede siyah bir elektro gitarla poz veriyor, bazen kalabalıkta sörf yapıyor ya da mikrofonu seyirciye uzatıyor. Parlak ışıklar ve lazer gösterileri fotoğrafları gizliyor ve onu insanlar için performans sergileyen bir silüetten biraz daha fazlası haline getiriyor.

Bulduklarıma o kadar dalmışım ki kimsenin bana yaklaştığını duymuyorum. Formumun üzerine bir gölge düşüyor ve dik dururken kaslarım kasılıyor, bu sırada neredeyse telefonumu düşürüyordum.

"Tanrım." Titrek bir nefes veriyorum, ekranımı kilitlerken ayakkabılarım yere çarpıyor. "İnsanlara böyle sinsice yaklaşamazsın."

Aiden sırıtıyor. "Çok ketumsun, bunu biliyor muydun?" Cevap vermiyorum ve elini uzatıyor. "sende."

Gözlerim kolunun altındaki görünür deri parçasını tarıyor. "Ne aldın?"

Sol elini yukarı kaldırarak bana başparmağının alt tarafına siyah plastik bantlanmış yeri gösteriyor. "Kısasa kısas. Sen bana seninkini gösterdikten sonra ben de sana benimkini göstereceğim."

Neredeyse tamamen kaplıyken, üzerindeki yeni mürekkebi ne kadar önemseydiğimden emin değilim ama yine de başımı sallayarak beni dövme istasyonuna götürmesine izin veriyorum.

Kalabalık mekâna adım attığımda, Gio sırtı bana dönük bir taburede oturup plastik bir arabanın üzerindeki aletlerle oynarken talimatları bekliyorum. Siyah mürekkep küçük bir boya kabında ve elektrikli tabanca da onun yanında; yastıklı masaya oturup bacaklarımı sallarken gözlerim onlara yapışıyor.

"Son zamanlarda yemek yedin mi?" Gio dönüp bana bakarak soruyor. "Ah, evet. Yarım saat önce falan."

Onaylarcasına çenesini sallıyor ve el arabasının üzerindeki şablonu alıyor. "Bunu nereye koyacağız?"

Dizlerimi kavrayarak içimi çektim ve ciğerlerimdeki korkuyu dışarı atmaya çalıştım. "Kalçam, sanırım."

Aiden boğazının arkasından bir ses çıkarıyor ve ben de ona ters ters bakıyorum.

"İzleyemezsin."

Kaşları havaya kalktı. "Neden olmasın?"

"Bu... çok fazla. Yabancılar için çok samimi."

Dudaklarını birbirine bastırarak burun deliklerini genişletiyor ve bölmenin üzerine eğiliyor. Çenesindeki bir kas zonkluyor ve itiraz istediğini anlayabiliyorum, ama uzun bir bakışmadan sonra yenilgiyle homurdanıyor.

"*Tamam*, ama seni burada yalnız bırakmayacağım."

"Her neyse." Elimi sertçe sallıyorum. "Ama sakın bakayım deme."

BOĞAZIM aniden kalınlaşıp kuruyunca yutkunmaya çalışıyorum ama bağırsaklarım öfkelenmeye devam ediyor.

Vücudum kendime kasten zarar verme fikrine isyan ediyor, hafıza parçaları içeri girmeye çalışıyor.

Boyd bir keresinde, on yedinci yaş günümde bir tane yaptırıp yaptıramayacağımı sorduğumda bana *dövmelerin aslında renkli yara izleri olduğunu* söylemişti. *Tanımlanabilir olmaktan bıkmadın mı?*

İkiyüzlülük, evet. Ama belki de kardeşim .

Gio bir çift mavi lateks eldiven takıp kaşlarını kaldırarak şablonu tuttuğunda reddetmek dilimin ucunda. Gözlerimi kırıpıştırıyorum ve sonra beni beklediğini fark edince harekete geçiyorum.

Sıçrayarak ayağa kalkıyorum, eşofman altımı beceriksizce dizlerime kadar indiriyorum ve öne doğru eğilen sanatçıyla göz teması kurmaktan kaçınıyorum. Mellie'nin bana giydirdiği dantelli çıplak tanga beni soğuk masadan korumak için hiçbir şey yapmıyor ve çıplak kıcımlı masaya geri oturturken dişlerimi sıkıyorum.

Aiden'in kapüşonu en azından karnımdaki yarayı kapatacak kadar uzun. Yine de iyi bir önlem için etek ucunu yerinde tutuyorum.

Lekenin üzerine alkollü mendilini sürdükten sonra şablonu yerleştirmeden önce bir süre kurummasını bekliyor. Kağıt tenimle temas ettiğinde tıslıyorum ama sonra geri çekiliyor ve eliyle mor mürekkebi yayıyor.

Küçük dairesel bir ayna tutuyor. "Beğendin mi?"

Başımı sallarken beynim biraz bulanık, gözlerim tasarımın geziniyor; hayal ettiğimden daha yukarıda ve daha içeride, uyluğun kalçayla birleştiği o yumuşak kıvrımda, ama *iyi* görünüyor.

Gio bana arkama yaslanmamı ve rahatlamamı söylediğinde içimde heyecan gibi bir şey pompalanıyor.

Hemen yapıyorum, başımı çevirip Aiden'in arkasına bakıyorum. Koyu renk saçları farklı açılarla yukarı doğru uzanıyor, mükemmel bir şekilde dağılmış ve parmaklarımı dolamak istiyorum. Bütün gece yaptığı gibi çekiştirmek, korkularımı onunla tedavi edip edemeyeceğimi görmek istiyorum.

Tanrım, benim neyim var böyle? Sümüklü iş adamının ellerinin yakınımda olmasını istemiyordum ama Aiden James'in bana dokunmayı düşünmesi bile ateşimi yükseltti.

Gio dövme tabancasını mürekkebe batırıyor ve gözlerini üzerimde hissediyorum. "Hazır mısın?"

Göğsümdeki kaslar geriliyor ve titrek bir baş sallama hareketi yapıyorum. Silahı ve içgüdüsel olarak sertleşiyorum, nefeslerim sığlaşıyor. Cılız.

Göğsümün derinliklerinde bir yerden çınıyorlar ve utanç ve panik içimde dönüp dururken alnımdan terler süzülüyor.

Kalbim kaburgalarım o kadar sert çarpıyor ki morarmasından korkuyorum. Siyah ve mavi derimin kanamasından ve güvensizliğimin ortaya çıkmasından endişeleniyorum.

"Rahatla," diye homurdanıyor Gio üzerime eğilirken ve deniyorum, gerçekten deniyorum.

Kahretsin, deniyorum.

Gözlerim tavana fırlıyor, patlamış mısır malzemesindeki kareleri izliyor. Vızıltı sesi kulaklarımı dolduruyor ve duyularımı istila ediyor; vücudumda titreşiyor onu savuşturmak için dişlerimi sıkıyorum ama onun yerine omurgam boyunca ilerliyor.

Kalın safra boğazımın arkasına dolanıyor, hava kaynağımı kesiyor ve beni dehşet merdivenlerinden daha da aşağı atıyor.

"Bir dakika içinde bitecek." Gio'nun sesi alçak, yatıştırıcı olması gerekiyor ama nedense tek duyabildiğim, beni yere yapıştırırken annemin eski erkek arkadaşının çakıllı baritonu.

Görüntü net değil ama sözleri sanki kulağıma tekrar tekrar fısıldıyormuş gibi geliyor. Çoğunlukla boğuk bir İtalyanca, ancak tam olarak "*bir dakika içinde bitecek*" cümlesi tekrar tekrar tekrarlanıyor, söylemeye özen gösterdiği tek İngilizce.

Gözlerimi kısıtılarak anıyı uzaklaştırmaya çalışıyorum ama yerinden . Ellerim masanın kenarlarını kavlıyor. Gio tedirginliğimi fark etse de bir şey söylemiyor.

Belki de bunun dövme öncesi gerginliği olduğunu ve başlayınca atlatacağımı düşündüğü içindir.

Göğsümün ortasına bir kurşun ağırlık yerleşiyor ve uğultu daha da artıyor. Tanıdık bir bıçak gibi tenimde bir aşağı bir yukarı gezinirken diğer her şeyi unutturuyor.

Ve sonra iğne üzerimde, kesiyor ya da deliyor ya da dövme tabancaları her ne yapıyorsa. Acı aletin değıdiği yerde cızırdıyor, ben içinde boğılana kadar doğru yayılıyor, ciğerlerim yanmaya başlıyor.

Boğazımdan kulak tırmalayıcı bir miyavlama çıkarken Gio, "Tanrım," diye küfrediyor. Geri çekilip silahını kapatıyor ve Aiden'ın arkasını dönüp durumu değıerlendirmek için sendelediğini duyabiliyorum.

Gözlerimi açmıyorum, nefesimi düzenlemek için mücadele ediyorum; korku beni boğıuyor, pençeleri boğazımı kazıyor ve bırakmayı reddediyor.

"Ne oldu?" Aiden talep ediyor, sesi bütün gece olduğundan daha keskin.

"Hiçbir şey. *Bir* replik söyledim ve panik atak geçiriyor. Onun iyi olduğunu söylediğini sanıyordum."

Birkaç dakika boyunca kimse bir şey söylemiyor ve beni izlediklerini bildiğim için tenim daha da ısınıyor.

Bekliyorum.

Yutkunmaya zorlayarak göz kapaklarımı geri çekiyorum ve floresan ışıklara göz kırpyorum, dik bir pozisyona geçerken üç ciğer dolusu hava emiyorum.

"Ben iyiyim," diye ısrar ediyorum, kollarım titrerken bile. Kollarımı göğsümün üzerinde çaprazlayarak dövmeye bakıyorum; derimde siyah çizgiler, bir damla kanla karışık tek bir çizgi ve kusma dürtüsü yeniden ortaya çıkmadan önce gözlerimi kaçırıyorum. "Cidden, öyleyim. Hadi... tekrar deneyebilir miyiz?"

Neden *sorduğumu* bilmiyorum, çünkü acı verici bir şekilde belli ki Tamam ama bir ünlünün önünde bebek gibi görünmek istemiyorum. Özellikle de dövmelerle *kaplı* birinin.

Utanç yanaklarımı kavuruyor ve yere bakıp çatlayıp beni yutmasını diliyorum.

"Belli ki değilsin ve eğer sana dövme yapmayacağım. Bu yüzden lisansımı iptal ."

Aiden, "Onu tamamlanmamış bir tasarımla bırakamazsınız," diyor.

"Eğer onun güvenliğini riske atmayacaksam yapabilirim. Devam edecek durumda değil."

"G, hadi ama-"

Gözlerim yaşıyor ve sonuçlarını düşünmeye fırsat bulamadan dudaklarımdan bir çözüm geçiyor. "Ya Aiden bitirirse?"

Başımı kaldırdığımda iki adam da böyle bir şey önermeme şaşırmış gibi iri gözlerle beni izliyor. Bunu yapmasına izin verilir verilmediğinden bile emin değilim, ancak birkaç yıl önce turnedeyken ara sıra ülkedeki bazı dövme dükkânlarına girip misafir gibi davrandığını okuduğumu hatırlıyorum.

Bir ressam olmasa da en azından basit bir şablon üzerinde iz bırakabiliyor ve hayranları Aiden James'in kendilerini mürekkeple yaralaması için caddede sıraya giriyordu.

Gözlerini dikmiş bakıyorlar, belli ki detaylandırmamı bekliyorlar. "Sanırım... Sanırım yapabilirim, ama başımda yabancı bir adam varken olmaz, anlıyor musunuz?"

Bakışlarını benden kaçıran Aiden, Gio'ya bakıyor ve bir omzunu kaldırıyor. Gio kaşlarını öyle sert çatıyor ki sağ yanağında bir gamze oluşuyor ve sonra ellerini havaya kaldırıp başını sallıyor.

"Bu hiç mantıklı değil ama neyse." Eldivenlerini çıkaran Gio, onları masanın yanındaki çöp kutusuna atıyor ve hücreden dışarı çıkıyor. "Şu sorumluluk ibranamesini imzaladığınızdan emin olun. Philly'deki bir sonraki gösterinize VIP bilet istiyorum."

"Tamamdır."

"Biraz daha solgunlaşırsa ya da öğürmeye başlarsa bırakırsın. Anladın mı?"

Başımızı sallıyoruz ve Aiden taburedaki yerini alırken Gio resepsiyonistle birlikte arka tarafta kayboluyor. Hazırlanırken bana bakmıyor, metodik bir şekilde yüzüklerini çıkarıyor ve yeni bir çift eldiven giyiyor.

Bunu takip eden sessizlikte kulaklarım çınlıyor ve kendimi son derece aptal hissediyorum. *Bu çok kötü bir fikir.*

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye soruyor bana dönerek.

Başımı sallıyorum, yarı çıplak olduğum gerçeği kafama dank edince bacaklarımı birbirine bastırıyorum. Parmaklarım refleks olarak yara izinin hala kapalı olduğundan emin olmak için kapüşonlu tişörtün eteklerini çekiyor.

"Bana adını söylemeye hazır mısın?" Göğsü dizlerimin hizasına gelecek şekilde öne doğru yuvarlanıyor.

Yine başımı sallıyorum ve o sadece iç geçiriyor.

"Benim için arkana yaslan." Nefes alamayana kadar boğazım daralıyor

ama yumuşak sesi içimde başka bir şeyi harekete geçiriyor.

Kararlılık beni ele geçiriyor ve vücudumu panik çamurunun içinden geçmeye zorluyorum, ağırlığımı avuçlarımın topuklarına geri itiyorum.

Gözlerini benden ayırmadan yaklaşıyor. Bir eliyle eşofman altımı biraz daha aşağı itiyor, sonra nemli bir bezi dövmenin başlangıcından kabaca geçirerek derimi kalıntılardan temizliyor. Acı keskin, ani ve ben daha nefes almayı bile bitiremeden bitiyor.

"Rahatlamalısın," diye mırıldanarak silaha uzanıyor. İğneyi mürekkebe batırıp masanın üzerine getirmesini dikkatle izliyorum.

"Macera adına, hatırladın mı?"

Nefesimi üfleyerek çenemi hızlıca salladım ve o da dirseğini kalçalarımın arasına yerleştirerek silahı uygun şekilde doğrulttu.

Nefesim tamamen kesiliyor ve nabzım kolunun sadece birkaç santimetre ötesinde atıyor.

Başını eğiyor, dudaklarını büzüyor ve bir an için paslanmış olduğundan ve ne yaptığını bilmediğinden endişeleniyorum. Bunu sadece bana yaklaşmak ve parasını aldığı şeyi almak için bir bahane olarak kullanıyor.

Silahi çalıştırıyor ve o vızıltı omurgamda hızla yükseliyor. Bacaklarımı ona doğru sıkıyorum ve bu hareket beni daha da yakınlaştırıyor, dirseğinin ucu dantelle kaplı amıma giriyor.

Parmaklarımı deri minderine içine sokarak geri çekilmeye çalışıyorum ama kığım masaya yapışıyor. Beni ona karşı hapsediyor.

Kalçalarımın arasındaki o ikinci nabız hızlanıyor, daha fazla sürtünme için can atıyor. Bana *zar zor* dokunuyor ve çözülmemeye saniyeler kaldı.

"Bunu daha önce de yaptın, değil mi?" Kanımın güneye doğru aktığını hissetmemesini umarak boğuk bir sesle söylüyorum.

İğneyi derime batırmadan önce sadece başıyla onaylıyor ve burun deliklerini açıyor.

"Nefes al meleğim," diye mırıldanıyor, yer değiştiriyor.

Hareket ettikçe dirseği bana daha çok batıyor, kısık gözlerle silahın çalışmasını izliyor. Ben kıpırdanmaya başladığımda bile gözlerini oradan ayırmıyor ve duraklıyor. Kaşları kalkıyor ama hepsi bu.

"Çok iyi gidiyorsun, güzel kız."

Karıncalanmalar orman yangınları gibi kollarımdan aşağı yukarı vuruyor ve kafa karışıklığım daha da artıyor.

Yutkunuyorum, bedenim acı ve zevkle ve her ikisine de neden olduğu gerçeğiyle savaşıyor.

Yine de önceki anılar gözümün önünden geçmiyor, bu yüzden bunu bir tür kazanç olarak görüyorum. Bu rahatlama parçasına tutunarak başımı bizi çevreleyen bölmeye yaslıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve farklı bir insan olduğumu hayal ediyorum.

Güçlü ve cesur biri, nedenini ancak kısmen tespit edebildikleri panik ataklar geçirmeyen biri.

"Bunu her gösteriden sonra yapıyorum, biliyorsun." Nefesi tenimin üzerinde süzülürken ılık ve nemli, tenimin onun için kırılma şekliyle keskin bir tezat oluşturuyor. "Yeni bir dövme yaptırıyorum. Beni bir sonrakine hazırlayan küçük bir iyi şans ritüeli gibi."

"Bu gece ne aldın?" "Bir hale."

İtirafını tam olarak algılayamayacak kadar çıldırmamaya odaklanmış durumdayım ama beynimin bunu daha sonra kullanmak üzere dosyaladığını hissediyorum.

Cevap vermeyince devam etti, silahı hala kazıyordu. "Bu gece için aklımdaki şeyin bu olmadığını söylediğinde . Başka bir şey yapmayı hayal bile edemiyorum."

Vızıltı aniden kesiliyor ve sessizlik çökerken gözlerim açılıyor. Aiden arkasına yaslanıp silahı yan masadaki yerine ve mor sıvıyı bir havluya fışkırtıyor. Daha dik oturuyorum ve bezi dövmenin üzerinde gezdiriyor, sağladığı anlık rahatlamayla ağzımdan küçük bir inilti çıkıyor.

Dirseği hâlâ bacaklarımın arasında, beni temizlerken başı tehlikeli bir şekilde kalçama yakın. Sıkı ve yapışkan duygular boğazımda düğümleniyor ve yanağımın iç kısmını kanayana kadar ısıyorum.

"Ee?" diye soruyor, çenesini kaldırıp bana bakarak. "Ne düşünüyorsun?"

Ama dövmeye bakmıyorum. Birazcık bile ilgilenmiyorum.

İleri atılarak kalçalarımı aşağı eğiyorum, dirseğine daha fazla baskı uygularken klitorisim zonkluyor. Gri gözlerinde, fırtınalı bir gökyüzünde sıçrayan şimşek gibi ısı parlıyor ve Adem elması şiddetle sallanıyor.

"Sanırım," diye mırıldanıyorum, sesim bir peynir rendesi tarafından parçalanmış gibi çıkıyor. "Bu maceranın bitmesine henüz hazır değilim."

Ağız açılıyor -ne söylemek için, asla bilemeyeceğim, çünkü bir sonraki saniyede parmaklarımı saçlarına sokuyor ve dudaklarını kendime çekiyorum.

Lanet olsun, dudakları yumuşacık.

Ağızlarımız birleşip bir tutku telaşıyla birbirine çarparken aklımdan geçen ilk ve tek tutarlı düşünce bu. Bütün gece tutunduğumuz gerginlik tekil eylemin içinde eriyor, birbirimize dolanırken havada buharlaşıyor.

Parmakları köklerimi sıkıca kavlıyor, bırakırsa uzaklaşacağımdan korkuyormuş gibi yüzümü yerinde tutuyor. Onun hareketlerine uyararak lateks eldivenleri çıkarıp avuçlarımı başının iki yanına yerleştiriyorum ve daha derine inebilmek için ağzını açıyorum.

Dilini benimkine doğru bir kez kaydırıyor, keşfetmeye çalışırken dizlerimin bağı çözülüyor. Bir elimi bırakıyorum, kendimi destekliyorum

masaya yaslayın ve ona daha sert bastırın, yeni bir ada keşfetmiş bir kaşif gibi ağzının içini haritalayın.

Aletim kotumun fermuarının arkasında zonkluyor, o tatlı küçük amını yaklaştırmaya çalıştıkça sertleşiyor.

Dövmesini bitirirken soğukkanlılığımı korumak için tek yapabildiğim buydu. Eğilip onun uyarılmışlığının yumuşak kokusunu içime çektiğim anda konsantrasyonum neredeyse kaybolmuştu.

Bir yanımda bunun onun bariz korkusundan kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak etti.

Yine de hiçbir şey için harekete geçmeyecektim; fazladan bir dizi karmaşaya ihtiyacım yoktu.

Neredeyse hemen başlamıştım, silahın arkasına oturmaya uzun zaman olmasına rağmen hareketlere geri dönmüştüm. Sonra kalçalarını öne doğru itti ve uyluklarını kolumun etrafına sıkıştırdı, istemeden sıırsıklam kasıklarını dirseğime sürttü ve neredeyse o anda yükümü boşalttım.

Utangaç ve çekingen doğası göz önüne alındığında, gecenin bu hale gelmesini gerçekten beklemiyordum.

Umuyordum tabii ki. Onu gördüğüm andan beri tadına bakmak istiyordum.

Ve şimdi burada olduğumuza göre, bu fırsatı boşa harcamaya niyetim yok.

"*Siktir.*" Elimi çenesine doğru kaydırıyorum ve başını geriye doğru tutarak o berrak mavi gözlere bakıyorum. Cam gibiydiler, şehvetle yuvarlanmışlardı ve kırılganlıkla doluydular.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyor, nefesi dudaklarıma değerken serinliyor. Parmakları ağzının kenarına dokunuyor ve bakışlarını boynumdaki zincire indiriyor. "Çok özür dilerim Aiden, ne düşündüğümü bilmiyorum."

Kaşlarım zıplıyor, neredeyse saç çizgimi sıyrıyor. "Bu bir ilk."
"Ne?"

"Beni öptüğü için özür dileyen biri hiç olmamıştı. Bunun beni aştığını söylemenden daha kötü olup olmadığına karar veremiyorum."

Yanakları pembe bir renk alıyor ve elinin kucağına düşmesine izin veriyor.

Çoğunlukla çıplak kucağı.

Uyarılmışlık bir şelale gibi omurgamdan aşağı akıyor ve masanın üzerinde duran elimi yavaşça bacağına doğru yaklaştırıyorum. Tırnağım dizini sıyrıyor ve avucum dizinin üzerinden geçerek uyluğunun ortasında duruyor ve sıkıca kavıyor.

Öne doğru sıçrıyor ve amını masanın kenarına getiriyor. İç çamaşırının dantel malzemesi ona doğru geriliyor, ikimizin arasına sıkışıyor. Bir parmağımı bandın altından geçirip onu gözlerimin önüne sererek yırtmak için neredeyse hiç çaba harcamam gerekmeyecek.

Parmaklarım. Dilim.

"Ben..." Dudaklarını yalıyor, eli bileğimi kavıyor.
Girişi engelliyor.

"Ne yapmayayım?" , burnumu başının tepesinde gezdiriyorum, nane parfümünün nerede başladığını bulmaya çalışıyorum. "Seni öpmemi istemiyor musun?"

"Neden istediğini anlamıyorum."

Bu kabul, bağırsaklarıma inen sert bir yumruk gibi geliyor ve nefesimi kesiyor. Boştaki elim yukarı kalkıp ensesini kavıyor, böylece bana bakmak zorunda kalıyor. Söylenmemiş duygular ve sırlarla dolu buz gibi gözlerini kırıştırıyor.

Sizi içine çeken bir girdap gibi büyüleyicidirler ve ben kendimi yüzmeyi hiç öğrenmemiş bir adam gibi hissediyorum.

"mı bekliyorsun?" Bir kaşımı kaldırarak soruyorum.

Ağız düzleşiyor, az önceki kızarıklığı koyulaşıyor. "Hayır, sadece bir gözlem yapıyorum."

Parmaklarım onun etrafında esniyor, başparmağım nabız noktasını buluyor. Sanki sabit bir ritmi tutturmak için mücadele ediyormuş gibi altımda tekliyor.

"İstemesem burada olur muydum sanıyorsun?" Kalçalarımı ona doğru bastırarak masaya doğru eğilmesi için hareket ediyorum ve elimi saçlarının arasına sokup hafifçe köklerinden geçiriyorum. Ağızımı onunkinin üzerinde gezdirirken burunlarımızın uçları birbirine değiyor, alay ediyor ama öpüşmüyoruz.

Arzu göğsümde birikiyor, bir barajın tuttuğu su gibi.

"Bu gece bütün balo salonu güzel ve zarif kadınlarla doluydu. Muhtemelen parasını ödemek zorunda kalmayacağım kadınlar."

Diğer elim onu geriye doğru itiyor, az önce dövme yaptığım noktaya yaklaştıkça kadar kalçasında yukarı doğru ilerliyor. Bana doğru açılıyor ve nefeslerimiz birbirine karışıyor, ayrılmış dudakların arasından birbirinin yerine geçiyor.

"Ama tek gördüğüm sendin."

Parmaklarım dövmenin etrafında dolaşp ısınan eti yatıştırdığında yumuşak bir nefes kaçıyor ve ben onu yutarak ağızlarımızı birbirine yapıştırıyorum.

Cevap olarak verdiği inilti beni neredeyse çözüyor ve *daha fazlasını* aramak için neredeyse üzerine tırmanıyorum.

Daha fazla

sürtünme. Daha

fazla tatlılık.

Ondan daha

fazla.

Kalçalarını oynatarak NYU eşofmanını tekmeliyor ve bacaklarını geçici olarak belime doluyor. Ellerinin sırtımda kaydığını, dövmeLERimin her birinin kabarık çizgileri üzerinde gezindiğini hissediyorum. Ellerim kapüşonuna düşüyor ve etek ucunun altına takılıyor.

Alt dudağını ağızımın içine çekiyorum, kapüşonunu yukarı kaldırmaya başlarken sertçe emiyorum.

Sıçırıyor, bir an için geri çekiliyor ve ellerimi yerinde tutuyor. Endişe yüz hatlarını renklendiriyor ve kaşlarımı çatıyorum.

"Hepinizi görmem gerek," diyorum ama sadece başını sallıyor.

"Gömlek kalsın. Lütfen."

Çenem sıkılıyor, sinirlerim geriliyor. "Seni daha önce üstsüz gördüğümün farkında mısın?"

"Masum bir kaza," diyor bir omzunu silkerek.

Sanki giyinik kalmanın onu benden koruyacağını düşünüyor.

"Tamam."

Kapüşonunu açarak parmaklarım aşağıya iniyor ve kasık kemiğinin üzerinde hafifçe geziniyor. Yüzü aynı anda hem geriliyor hem de yumuşuyor, sanki yaptığım şeyden hoşlanıyor ama bunu itiraf etmek ona acı veriyor.

"O zaman daha fazlasını istiyorum."

Dişlerini alt dudağına batırarak tereddüt ediyor. "Sanırım öpüşmeye devam edebiliriz-"

Homurdanarak geri çekiliyorum ve bir avucumu kotumun önünden aşağı indiriyorum, onu cümlelerin ortasında kesiyorum; hareketi takip ederken gözleri genişliyor, kumaşa karşı zorlanan ereksiyonumun görüntüsünü alıyor.

"Prezervatifim yok," diyorum, çatı katından bir tane almayı akıl edemediğim için içimden kendime lanet okuyarak. Gerçi, dürüst olmak gerekirse, gerçekten de bir tanesine ihtiyaç duymayı planlamamıştım. "Ama bu gece seni tatmadan ayrılırsam hep pişman olurum."

Birkaç kez göz kırpmıyor, allığı koyulaşılıyor ve boynundan aşağı iniyor.

Daha uzağa uzanır mı diye düşünmeden edemiyorum.

Göğsünden kısa nefesler çıkarıyor ve Gio ile Jenna'nın geçtiği kapıya bakıyor. "Ya biri geri gelirse?"

"Yapmayacaklar. Onlardan önce işim bitecek."

"Geri gelmeyecekler mi, yoksa onlardan önce bitirecek misin?" söyleniyor. "Bunlar iki farklı şey."

"Onlardan önce bitireceksin."

"Bu kötü bir fikir gibi görünüyor."

"En kötüsü," diye katılıyorum. "Muhtemelen ileride pişman olacağız." Kaşlarını çatıyor. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Kuşkusuz."

Pişmanlıklarımın bir saplantı şeklinde geleceğinden bahsetmiyorum, bütün gece zihnimin eteklerinde mayalanan bir saplantı. Onu bir kez , asla yetmeyeceğini biliyorum.

"Ama yarın kimin umurunda? Sadece benimle şu anın tadını çıkar ve diğer her şeyle sonra ilgilen. Tamam mı?"

Duraksıyorum, rahatsızlık belirtisi var mı diye onu izliyorum. Orada, saklamaya çalıştığı katmanların altında . Ama ben görüyorum.

Sonunda hafifçe başını sallıyor ve göğsümdeki baskı bir küvetten akan su gibi boşalıyor.

"Tamam."

Dizlerimin üzerine çökerek ellerimi kalçalarında gezdiriyorum ve omuzlarımı kalçalarının arasına yerleştiriyorum. "Çok güzel kokuyorsun. Nane gibi."

"Bu bir losyon," diye nefes alıyor, sesi zar zor .

"Yaklaş, güzel kız. Eğer bana her şeyi göstermeyeceksen, en azından bu mükemmel amcığı görmek istiyorum."

"Çok talepkârsın." Ama yine de itaat ediyor, kışının yarısı masanın kenarından sarkacak şekilde öne doğru kayıyor.

"Lütfen kabul et benim dil olarak bir Özür dilerim." Onun uyluklar sanki onları kapatmaya çalışıyormuş gibi bana doğru bastırıyor. Saklanmaya çalışıyor

benden.

İki parmağımı tangasının dantel kasıklarına sokuyorum, yana doğru çekiyorum ve topuklarımın üzerinde geriye yaslanıp parlayan seksinin şeklini hayranlıkla seyrediyorum. Pembe bir gül çiçeğinin nemli yaprakları gibi , en tatlı günah biçiminde mükemmellik.

"*Tanrım*. Ne zamandır benim için ıslanıyorsun?" Alay ediyorum, yukarıdan aşağıya doğru kucağıma eğilerek uyarılmışlığını dudakları boyunca yayıyorum.

"Ben-ben-"

"Bunu bir sır olarak mı saklayacaktın?" Dilimin düz kısmını şişmiş klitorisine bastırarak yumuşak titreşimleri içime çekiyorum ve ucunu hafifçe oynatıyorum. "Senin üzerinde bir etkim yokmuş gibi davranacaktın, peki sonra ne olacaktı meleğim? Bu gece beni düşünerek kendine dokunacak mıydın?"

Ona olan açlığım arttıkça yalamalarım , dikişleri boyunca geniş adımlarla ilerliyorum.

"Hayır," diye soluk soluğa bağılıyor,
kalçaları yukarı kalkıyor. "Sen küçük
pis bir yalancısın."

Parmaklarımdan biri hareket ediyor, kaygan girişiyle alay ediyor, aynı zamanda klitorisini dudaklarımın arasına çekip emiyorum. Baş geriye düşer ve I inlemekolarak I İzle onu Mola ayrı, dönüşümlü dilimle etine masaj yapmak ve dairesel hareketlerle dönmek arasında gidip geldim.

konusabilecek kadar geri çekiliyorum. "Ama lanet olsun, tadın çok güzel. Çok *mükemmel*."

O cevap vermeden önce tekrar içine dalıyorum, nefes nefese kalmasına ve kıvranmasına neden olan şeyi not alıyorum ve çabalarımı iki katına çıkarıyorum. Zevk kıvılcımları sırtımdan aşağı cehennem ateşi gibi yağıyor ve aletim acı noktasına kadar sertleşirken taşaklarımda o tanıdık ağırlığı hissediyorum, sadece onun zevk sesinden serbest kalmakla tehdit ediyor.

İşaret parmağımı nazikçe içine sokarak onun üzerinde çalışırken başka hiçbir şey düşünmüyorum. Çok *sıkı*, inanılmaz derecede *sıkı* ve

ben

Ben kıvrılıp yoğrulurken, o tatlı noktayı ararken onun iç kaslarının sikimi boğduğunu, beni kuruttuğunu hayal edin.

Orgazmı, titreyen kalçalarından başlayarak yavaşça içinden geçiyor; gözlerini kapatıp etrafımda sıkılaşıarak neredeyse dolaşımımı keserken orgazmın zirveye ulaştığını hissedebiliyorum.

"*Evet*, aynen böyle meleğim. Benim için bu şekilde gelmen muhteşem. Yabancı için çok iyi bir kızsın."

Dudakları sessiz bir çığlıkla ayrılıyor, vücudu kaskatı kesiliyor, sonunda teslim olurken içinden titreme üstüne titreme geçiyor.

İnliyorum, ağzımı parmağımla değiştiriyorum ve tam tersi. "İşte bu, güzel kız. Lanet dilimi ıslat."

Hemen titremeye başlıyor, ben onun dar kanalına girerken parmakları saçlarımı tutuyor. Bir ıslaklık fışkırması tat alma tomurcuklarım boyunca damlıyor ve kotumun içine sızdığını hissedebiliyorum, horozum onun içinde olmak için çaresiz.

Ancak masaya yığıldığında, uzuvları gevşediğinde geri çekiliyorum. Ve bu bile şimdiye kadar yaptığım en zor şey olduğunu kanıtlıyor.

Yüzü kızarmış ve terden sırılsıklam olmuş bir halde gözlerini kapalı tutuyor ve ön kolunu gözlerinin üzerine atıyor.

Ağzımı elimin tersiyle silerek, dölünün tadını sonsuza dek üzerimde taşımanın bir yolu olmasını diliyorum.

"Peki." Sırıttıyorum, koluna uzanıyorum. "Bu-"

Ayağa fırlayarak dokunuşumdan kaçıyor ve masadan iterek uzaklaşıyor. Ayağa fırlayıp eşofmanını tekrar giyerken kaşlarım çatılıyor.

"Bir hata."

Kollarımı iki yana açarak kaşlarımı çatıyorum. "Tek hata gecemize bununla *başlıyoruz*."

Başını sallıyor, elini dağınık saçlarında gezdiriyor. "Hayır, hayır. Sana *söyledim*, ben fahişe değilim. Bu yanlış. Çok yanlış."

Ona doğru adım atarken ellerim beline dolanıyor, onu kendime çekmeye çalışıyorum. Az önce hangi şalter atmışsa onu sakinleştirmek için. "Bağışladığım parayı alacak *değilsin* ya. Bu kadar büyütülecek ne var? Bu iyi hissettirmede mi?"

Sulu mavi gözlerini bana çeviriyor ve alt dudağı titriyor. "Özür dilerim, gitmem gerek."

"Gitmek mi?"

Ona izin vermeliyim, özellikle de kendi özgürlüğümün sona ermek üzere olduğundan emin olduğum için. Muhtemelen bu gece bizi takip eden korumalardan birinin kendini göstermesi ve bana çatı katına kadar eşlik etmesi uzun sürmeyecektir. Gerçeğe dönelim.

Ama bazı nedenlerden dolayı, henüz geri dönmek istemiyorum.

Yanaklarını okşuyorum, öpmek için eğilmeye çalışıyorum, ama sonra elimden kurtuluyor ve dövme istasyonundan fırlıyor. Çıkarken çantasını almayı hatırlayacak zamanı bile olmuyor ve ben daha bir şey söyleyemeden resepsiyonun önünden geçip kapıdan çıkıyor.

Otelime dönüş yolculuğu bulanık geçiyor ve yol boyunca telefonum durmadan çalışıyor.

Doğu Elli Dokuzuncu ve İkinci Cadde'nin köşesinde durup nefesimi tutmaya çalışırken dişlerim takırdıyor. Dövme salonundan koşarak çıktım ve Aiden'ın yoğunluğundan korunmak için kalabalık tarafından yutulana kadar durmadım.

Bir taksi çağırmayı başardığımda, telefonumu tamamen kapatıyorum ve kapüşonumu yukarı çekerek şehrin sesini engellemeye çalışıyorum.

Yine de hiçbir işe yaramıyor; ellerimi kulaklarıma bastırmak her şeyi daha da güçlendiriyor ve terapistimin bana söylediği gibi başımı dizlerimin arasına sokarak öne eğiliyorum.

*Tanrım, üzerimdeki
kokusunu alabiliyorum.*

Bana yaptıklarını.

Yapmasına izin verdiğim şeyi.

Safra boğazımın arkasını yakıyor ve sanki bir yutmuşum gibi hissediyorum. Avuçlarım yüzüme doğru kayıyor, ciğerlerime hava almaya odaklanmaya çalışırken parmaklarım ısınmış tenime karşı şiddetle titriyor.

Burundan girer, ağızdan çıkar.

"Hey, burada kusamazsın, kızım." Şoförün sesi zar zor duyuluyor, sert tonu beynimin bana attığı çılgınlıkları bastıracak kadar yüksek değil.

Aptal. Çok aptalım.

Son birkaç yılda inşa ettiğim her duvar artık moloz yığınının başka bir şey değil ve ben parçaları nasıl toplayacağımı merak ederek öylece kalakaldım.

Tiksinti binlerce küçük böcek gibi üzerimde geziniyor ve kaşıntıyı gidermeye çalışarak umutsuzca derimi kaşıyorum. Oturdukça daha da , ta ki canlı canlı gömülmüş ve solucanlara yem olarak bırakılmışım gibi hissedene kadar.

Tırmalamalarım vahşileştikçe etimin katmanlarının koptuğunu hissedebiliyorum ve eminim şoför şu anda çimdiklediğimi düşünüyor. Nefesinin altından küfrediyor, şehirdeki keşler hakkında şeyler söylüyor ama annemin sesi zihnimin girintilerinde yankılanırken onu gerçekten duymuyorum.

Sakin ol. Sürtük. Fahişe.

Arkasında hiçbir haklılık payı olmamasına rağmen bana hakaretler yağdırırdı.

Birinin benimle oynamasına izin vermek şöyle dursun, daha önce hiç *randevuya* bile çıkmadım.

Ta şimdiye kadar.

Şimdi gidip onu haklı çıkardım. Son birkaç yıldır yaptığım her işin, her ilkenin içini boşalttı. Onun suçlamaları benim gerçekliğim haline geldikçe ilerlememin çözüldüğünü, parçalandığını hissedebiliyorum.

Hepsi gri gözlü bir adam beni özel hissettirdiği içindi.

Otele yüz metre yaklaşmaz taksiden fırlayıp ön tarafa bir tomar para atıyorum ve hızla ön kapıya yöneliyorum. Göğsüm sıkışıyor ve boğazım kalıcı olarak kapanmanın eşiğindeymiş gibi hissediyorum, ama yine de kapıcıyı geçip asansöre koşuyorum.

Metal kapılar kayarak kapandığında duvara yığılıyorum ve ciğerlerimden boğuk bir nefes çıkmaya zorlanıyorum. Yemek borumu parçalıyor, hırıltılı bir şekilde dışarı çıkıyor ama en azından nefes alıyorum.

Asansör durduğunda ve koridoru geçip otel süitimize doğru ilerlerken buna odaklanmaya çalışıyorum. Şimdiden odamdaki pelüş beyaz yatak takımına sarılıp sabah havaalanına gidene kadar saklanmayı dört gözle bekliyorum.

Anahtar kartımı okutup kapıyı iterek açtığımda Mellie ve Aurora'yı kanepeye uzanmış, korku filmi izlerken buluyorum. Üzerlerinde birbiriyle uyumlu beyaz ipek cüppeler var ve aralarındaki kanepede açık bir şişe kırmızı şarap duruyor.

Bir süredir buradalarmış gibi görünüyor.

Yutkunarak kapının arkamdan kapanmasına izin verdim ve sanki manzarayı değiştirebilecekmiş gibi hızla göz kırptım.

Mellie önce başını kaldırıp bakıyor ve küçük bir el sallayarak sırtıyor. Platin rengi saçları gökkuşağından bir saç bandıyla geriye doğru itilmiş, badem şeklindeki gözleri beni içine çekerken kocaman.

"Seni kesinlikle bununla göndermedik," diyor kara kaşlarını oynatarak. "*Birileri* iyi bir gece geçirmiş."

Aurora başını çevirerek şarap şişesinin ağzına vuruyor. "Tanrım, Riley. Biz de senin canlı müzayede olayına girmeyeceğini düşünüyorduk."

Duraklıyor ve keskin yüz hatlarında alıştırılmış bir acımasızlık beliriyor. "Ailevi geçmişin göz önüne alındığında, sanırım bu sana o kadar da yabancı değildi, ha?"

Dudaklarım aralanıyor, dilimin ucunda bir karşılık beliriyor. Geçmişimin tam olarak hangi kısmından bahsettiğini bilemiyorum - annemin fahişeliğe olan yatkınlığından mı yoksa ağabeyimin mafyayla olan ilişkisinden ve köle ticaretiyle olan bağlantılarından mı?

Yine de, sanırım ayrıntılar gerçekten önemli değil. Bir insan olarak değerimi talihsiz mirasımla bir tuttuğu gerçeğini değiştirmiyorlar ve onu aksi yönde ikna edebileceğimden şüpheliyim.

Bir şeyi çöp olarak kabul ettiğinizde, daha sonra onu parlatmak çok zordur.

Bunun yerine, yanağımın içini ısırdım ve cevabı yuttum. Lavaboya doğru yürüyüp ellerimi yıkıyorum ve parmak uçlarımda altındaki Aiden James hissini temizlemeye çalışıyorum.

Onları çabucak kuruluyorum, sonra buzdolabından otel markalı bir su şişesi alıyorum ve oturdukları yere doğru yürüyorum, onlara katılmak isteyip istemediğimi düşünüyorum. Kanepenin koluna tüneyerek bir davet bekliyorum. *Her şeye* rağmen benden nefret etmediklerini kanıtlayacak bir şey.

Çünkü ben önüne atılan artıkları kabul eden bir aptalım.

Aç kalmaktan iyidir sanırım.

"Bu gece nereye gittiniz?" Televizyondaki vahşeti görmezden gelerek soruyorum.

"Oh, bilirsin işte. Etkinlik alanında dolaştık. Açık artırmaya çıkardıkları birkaç fiziksel ürünü test ettik, birçok B-lister ile kaynaştık. Sıkıcı şeyler, gerçekten."

Mellie'nin konuşurken dudaklarının kımıldamasını ama nedense tek kelimesine bile inanmıyorum. "Aradım ama seni bulamadım."

"Buralardaydık," diyor Aurora omuz silkerek. "Yeterince dikkatli bakmamış olmalıyım."

"Bardaki gümüş tilki muhtemelen onun dikkatini çekmiştir," diye kıkırdıyor Mellie. Başparmağıyla dizimi dürtüyor, sanki aynı küçük şakanın gibi.

"Çok *Wolf of Wall Street*'e benziyordu." Aurora kaşlarını kaldırdı. "Umarım onu paketletmişsinizdir."

"*Tanrım*, Ror."

Yüzüm ısınıyor, az önceki endişe tenimi kızartıyor. Bir serum gibi göğsümden aşağı süzülürken, sözlerimde en ufak bir gerçeklik payı olduğunu bilmelerini istemediğim için ayaklarımı itiyorum.

Elbette, "gümüş tilki" değildi, ama bu onu daha iyi yapmaz.

Odadan çıkarken kendimi banyoya kilitliyor ve yatmaya hazırlanıyorum. Günün olaylarını vücudumdan temizleyerek, onları zihnimin ön planından olabildiğince uzağa itiyorum ve uyluklarımın arasındaki ağrıyı görmezden geliyorum.

Oramın *neden* aniden bu kadar acıdığını çok fazla düşünmek istemiyorum, bu yüzden bunun yerine birkaç dakika boyunca çıkarılabilir duş başlığını amıma dayayarak oturuyorum. Boşalmıyorum, Aiden'in yetenekli parmaklarının ya da ağzının üzerimde çalıştığını hayal etmiyorum. Suyun beni rahatlatmasına izin veriyorum.

Kaz tüyü yorganın altına girerken Fiona sesleniyor ve başucu ışığını kapatırken telefonu açıyorum.

"Ee?" dedi, merhaba yerine. Kardeşimin kız arkadaşı selamlaşmayı ya da vedalaşmayı pek . "Yaptın mı?"

Esniyorum. "Ne yapacaksın?"

"Dövme yaptır! Tanrım, bana o resmi mesaj atalı bir buçuk saat oldu. Hafızan o kadar mı kötü?"

Sadece ben istediğim zaman. Boğazımı temizleyerek elimi yorganın altına sokuyorum ve parmağımı taze mürekkebin üzerinde gezdiriyorum, keşke daha önce kaçmadan önce bir tüp merhem almayı akıl etseydim. Yarın eve döndüğümde Boyd'dan biraz çalmayı aklıma not ediyorum.

"Evet."

Duraksıyorum, ona daha fazlasını anlatmayı düşünürken alt dudağımı çiğniyorum. Sır tutma konusunda güvенеbileceğim biri varsa, o da Fiona Ivers'tir - Tanrı biliyor ya, resmi olarak çift olmadan önce kardeşimi aylarca sır olarak sakladı.

"Bu gece yaptığım *tek* şey... bu değildi ama," diyorum sonunda ve bir itirafın iması bile omuzlarımin rahatlamasına neden oluyor. "Aiden James ile bir randevuya çıktım ."

Sessizlik hattı dolduruyor, içim içime sığmıyor. Pencereden karanlık gökyüzüne bakıyorum, yıldızları tekrar görebilmek için şehirden ne kadar uzaklaşmak gerektiğini merak ediyorum.

Telefondan bir ses geliyor, sonra bir kapı kapanır gibi oluyor ve geri dönüyor. "Tamam, özür dilerim. Kesinlikle kardeşinin duymasını istediğim bir şey değil. Şu an dolabımdayım. *Aiden James*'le çıktım da ne demek? Müzisyen olan mı? Senin aşık olduğun Aiden James mi?"

Homurdanarak yorganın altına daha da sokuluyorum. "Ona aşık değilim ama evet. *Şu* Aiden James. tuhaf bir yardım galasında zamanımı satın aldı ve işler oradan sonra sarpa sardı."

"Vay ." Gölüyor, sesi soluğu kesiliyor.

Onu kardeşimle paylaştığı dolabın köşesinde kıvrılmış, Louboutin topuklu ayakkabılarının arasına sıkışmış, koyu kırmızı saçlarını uyumayı sevdiği dağınık topuzun içine çekmiş hayal edebiliyorum.

"Bu delilik. Sen ne yaptın ki? Senden hoşlandığını mı düşünüyorsun? Onu tekrar görebilmek için numaralarını mı değiştirdin?"

Heyecanlı sohbet Fiona'nın pek çok özelliğinden biri ve nasıl cevaplayacağımı bilmediğim bazı sorulara yöneldiğini şimdiden söyleyebilirim.

"Ona adımı tam olarak söylemedim," diyerek sözünü kestim. "Ne? Neden söylemedin?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum ve bilmiyorum da. Doğrusu, o gece rüyalarım giriyordu ve sonunda ona adımı vermem en azından ileride bir gün beni bulması için ona bir fırsat verebilirdi.

Belki de bu yüzden sır olarak sakladım. Beni bulmasını *istemiyorum*.

"Karışık bir durum. Biz... *bir şeyler* yaptık ve bilmiyorum. Hiç biriyle... yakınlaştın mı ve sonrasında kendini iğrenç hissettin mi?"

Mırıldanıyor. "Seni bir şey yapmaya zorladı mı?"

"Hayır!" Gözlerimi kıştırıp kapatıyorum, artık ne söylemeye çalıştığımdan bile emin değilim. "Bilmiyorum. Sanırım uzun bir geceydi ve ona adımı vermeyi düşünmedim. Ayrıca, bunun tek gecelik bir şey olması fikri hoşuma gitti. Yoldan geçen iki yabancı, zaman geçirmek için bir yol arıyor. Bu tür bir anlaşma."

"Tanrım, lütfen bunu Boyd'a asla söyleme." Tekrar gülüyor ve bu neredeyse midemin tabanında oturan buz gibi huzursuzluk tuğlasını ısıtıyor.

Dakikalar sonra telefonu kapattığımızda, dövme salonundan ayrıldığımdan çok daha hafif hissediyorum ve bu duyguya tutunuyorum.

sürüklenme Kapalı, itmek her şey başka uzakta
ve izin vermek yorgunluk beni tüketiyor.
Uyandığımda şeye kesinlikle hazırlıklı değilim.

Liam'la spor seansım boyunca uyudum.

Normalde bir gösteriden sonraki gece erkenden yatar ve günün üstesinden gelmeye hazır, enerjik bir şekilde uyanırım. Gece geç yattığım için uyku düzenimdeki gecikme şimdiden üretkenliğimi etkiliyor ve dövme salonundan ayrılalı on iki saatten az oldu.

En azından ben tembelliğimi depresif bir dönemin nüksetmesine değil de buna bağlamayı tercih ediyorum.

Bakışlarım yatağın ayak ucundaki kırmızı kadife koltuğa kayıyor; küçük meleğin geride bıraktığı yeşil elbise kolun üzerine dökülmüş, benimle alay ediyor.

Onu neden aldığımı bilmiyorum ve kesinlikle onu buraya getirmemeliydim.

Her erkek unutmaya çalıştığı geceler için kanıt sunmaz.

Başparmağımın altındaki deriye kazınmış altın hale farklı düşünüyor.

Ben hâlâ yataktayken yatak odasının kapısı açılıyor ve Callie içeri giriyor, siyah saçlarını zümrüt rengi bir tokayla arkadan tutturmuş. Bej rengi bir pantolon giymiş ve kollarında şeffaf bir klasör taşıyor, bugün annemden çok müdürüme benziyor ve nedense bu beni her zamankinden daha fazla rahatsız ediyor.

"Bana para harcamaktan hoşlanıyor musun, Aiden?" Yanıma gelmiyor, sadece köşede durup bana dik dik bakıyor.

Büyük yastıklardan birini yüzüme doğru çekerek inliyorum. "Sana nasıl maliyetim oluyor? Son baktığımda benim için çalışıyordun."

Onaylamamak için dilini şaklatıyor. "Ay, networking yapman, albüm tanıtımı yapman ya da genel olarak serserilik yapmayıp korumalarından kaçman gerekirken gizlice kaçtığın her seferde marka yatırımlarında çeyrek milyon dolar kaybediyorum. Ücretli ortaklıklar. Etiket anlaşmaları. Baban ve benim senin için çok uğraştığımız her şey trenle birlikte aşağıya akıp gidiyor."

Gözlerimi kırıpıştırarak onu düzeltmekten kaçınıyorum; üzgün olduğunda aksanı kalınlaşıyor ve İngilizce ifadeler çeviride kayboluyor. Ben gençken daha kötüydü ve bazen bağlama bağlı olarak düpedüz utanç vericiydi, ama kendi İspanyolca çevirilerim en iyi ihtimalle ılık, bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum.

"Baban ve ben' mi? Siz ikiniz ne zamandan beri bir oldunuz?"

Çenesi sıkılıyor, bronz teni beyazlaşıyor. "Sana gelince, evlat, biz bütünüz."

"İş *paraya* gelince demek istiyorsun." Daha dik oturarak, kaslarımdaki sertlikle başa çıkmaya çalışıyorum, içimden gelen ve bana tekrar uzanmamı söyleyen sersemletici arzuyu görmezden geliyorum. "Babam sana sözleşmeyi sorduğumu söyledi mi?"

Kahverengi gözleri daralırken keskinleşiyor ve ağzı düzleşiyor. "*Neden?*"

"Çıkmak istiyorum anne."

Dudakları aşağıya doğru dönerek başını sallar. "Bu mümkün değil. Kiminle anlaşacaksın, yoksa babanın Symposium'daki yapımcılara seni işe almaları için yalvarmak zorunda kaldığını unutuyor musun?"

Utanç yanaklarımda alevleniyor; nasıl unutabilirim ki? Herkesin gözü önünde yaşanan birkaç sinir krizi ve birdenbire zihinsel dengesizliğin poster çocuğu oluveriyorsunuz.

Görünüşe göre, çoğu etiket için bu, ilişkilendirilecek harika bir marka değil.

"Her zaman solo çalışabilirim. Kendi üretir ve yüklerim."

"Ne yani, şu küçük SoundSky rapçileri gibi mi olalım? Bunun sürdürülebilir olmadığını biliyorsun."

SoundCloud, demek istiyorum ama ellerimi yüzümden aşağı sürüklüyorum ve sessiz kalıyorum.

Boşluğa bakarken yüzü hafifçe yumuşuyor, sanki kafasının içindeki çarklar yavaşça dönüyormuş gibi. Birkaç dakika sonra başını sallıyor ve dosyasını açıyor.

"Ay, boş ver onu. Bunun için vaktimiz yok. Bu sabah yetişmeniz gereken bir gösteri sonrası brifinginiz var, ayrıca caddenin aşağısındaki bir butik açılışında görünmeniz gerekiyor."

Başparmağımdaki kan taşı yüzüğü çevirerek inliyorum. "Kulağa bir basın etkinliği gibi geliyor."

"Çabucak hallederiz. Zaten en geç saat 10'da Pittsburgh yolunda olmamız gerekiyor."

Homurdanarak yatağa geri düşüyorum ve iç çekiyorum. Saniyeler sonra, topuklarının donuk tıkırtısı uzaklaşıyor ve sonra yatak odasının kapısı kapanıyor ve beni devasa alanda yalnız bırakıyor.

Şimdiye kadar alışmış olmalıydım. Eğer ben çalışmıyorsam, kimsenin buralarda takılması için bir sebep yok.

Vücudum kesinlikle istemese de, kendimi yataktan dışarı sürüklüyorum ve dolaba gidip kapıyı yavaşça açıyorum. Işığı açmıyorum, belki bir gün geçer umuduyla içerideki dağınıklığı kabullenmeyi reddediyorum.

Mantıken bu işlerin böyle yürümediğini biliyorum ama uğraşacak havada değilim.

Bir yığın giysinin üzerinden geçerek ahşap raflardan birine tutunuyorum ve dün içine istiflediğim temiz giysileri arıyorum. Sonra siyah kot pantolonumu ve koyu turuncu kapüşonumu giyerek küçük odadan hızla çıkıyorum.

Yüzümü yıkadıktan ve saçlarımı ıslak parmaklarımla taradıktan sonra banyodan çıkıyorum ve yatağın ayak ucuna bakıyorum. Gözlerim yeşil elbiseye yapışmış, dün gece bana adını bile söylemediği için damarlarımda kızgınlık dolaşıyor.

Hala dilimde onun *tadını* alabiliyorum, hala amının parmaklarımı yutmaya çalıştığını hissedebiliyorum ve yine de elimde hiçbir şey kalmadı.

Karşı cinsle neden ilişki kurmadığımı hatırlatmaktan başka bir şey değil.

Kapkaç ve elbise Yukarı, I asansör o için
benim Burun, solumak Ciğerlerim patlayacakmış
gibi hissedene kadar o lanet nane kokusunu içime çekiyorum.

Onu yakmalıyım. En azından çöpe atmalıyım. Ama onu temizlik için çöp kutusuna atmaya çalıştığımda bir şey beni durduruyor, sanki görünmez bir el uzanıp beni hareketsiz tutuyor.

Aptalca, biliyorum, ama belki onu aramaya gelir duygusundan kurtulamıyorum.

Alt kattaki gürültü dikkatimi çekiyor ve elbiseyi kızın giydiği siyah topuklularla birlikte dolaba fırlatıp kapıyı kapatıyorum.

Kesinlikle bunlarla yakalanmak istemezsin.

Odanın karşı tarafına geçip kiraz ağacından yapılmış şifonyerimin alt çekmecesinden yeni bir karton sigara çıkarıyorum ve bir tanesini dudaklarımın arasına alıp çıkıyorum.

Onun düşüncesini aklımdan mümkün olduğunca uzaklaştırmaya kararlıyım.

"İPTAL ET. Hepsini iptal et."

Babamın sesi tenimi gıcırdatıyor, damarlarımda yüzen, nikotinle dövülmüş küçük memnuniyet parçalarını parçalıyor. Callie, Liam, korumam Jason ve benim oturup dün geceki gösterinin lojistiğini gözden geçirdiğimiz balkona çıktığında yüzü pancar gibi kızarmıştı.

Callie bir iç çekerek kalemini dosyasının sırtına yerleştiriyor. "*El Diablo*. Burada ne halt ediyorsun?"

Ona bir bakış bile atmıyor, alev alev yanan gözlerini bana diyor. "Ne yaptığının farkında mısın?"

"Uh..." Kaşlarım çekiliyor ve beynimi bir şeyler bulmak için zorluyorum ama . "Bir bok itiraf etmemi istiyorsan, biraz bağlam vermen gerekecek."

"Benimle dalga mı geçiyorsunuz? Hiçbiriniz bu sabah haberleri ya da herhangi bir sosyal medya kuruluşunu kontrol etmediniz mi?" Gözleri her birimizin üzerinde geziniyor ve yüzü her geçen saniye daha da kararıyor.

Kırmızı üzümleri ağzına atan Liam'da duraklıyorlar; babamın tüm dikkatinin kendisinde olduğunu fark edince duraklıyor ve asmayı önündeki veranda masasına geri koyuyor.

"Harika, hepinize cehennemimize hoş geldiniz diyen ilk kişi ben olayım."

Siyah Armani takım ceketinin düğmelerini açarak telefonunu çıkarıyor ve . Ekranı grenli bir fotoğraf dolduruyor, ben de eğilip resmi seçebilmek için gözlerimi kısarak bakıyorum.

Bunu yaptığımda, çok fazla su alan bir gemi gibi göğsüm endişeyle dolup taşıyor. Sızıntıyı tıkayacak bir şey yok, alabora olmaktan kurtulmanın bir yolu yok.

Tek yapabildiğim .

"Tanıdık geliyor mu?" diye soruyor babam, telefonu yüzüme doğru sallayarak.

Onu iterek geri . Sanki dün geceki kızın Doğu Nehri'ne bakan görüntüsünü kalıcı olarak beynime kazımamışım gibi.

Ancak fotoğraftaki *sadece* o değil; ben de oradayım, parktaki bir bankta oturmuş, gördüğüm en büyüleyici şeymiş gibi onu izliyorum. Güzelliği tüm Manhattan'ı ve Queens'i aşıyor, geceyi binaların ve yıldızların kışkandığı bir şekilde aydınlatıyor.

Reddedilmesinin bu kadar derinden acıtmasının nedeni bu olmalı.

Gerçek bir başyapıtı tanık olmak her zaman mümkün olmuyor ve ben güzel şeylerden mahrum kalmaya alışık .

"Dün gece galadan bu yüzden mi ayrıldın?" Callie ellerini kucağında kavuşturarak kaşlarını . "Bir kız için mi?"

Sesi göğsümdeki görünmez yaralara sürtünüyor. "Sadece biraz zararsız bir eğlenceydi. Son bilette o da vardı.

Gece, ben de ona teklif verdim ve ayrıldık."

"Zararsız bir eğlence," diye tekrarlıyor babam, duygudan tamamen yoksun bir sesle.

"Efendim, hayır kurumuyla olan evrak işlerini ben imzaladım," diye araya giriyor Liam, bir eliyle sarı saçlarını düzelterek. "Aslında makbuzlar ve her şey bende, eğer vergi için görmek isterseniz..."

Liam, yutkunmak için boğazını zorlayarak koltuğuna geri oturuyor. Babam uzun süre gözlerini kırpmadan öylece bakıyor, sonra telefonuna bakıp fotoğraftan çıkıyor.

"Şu anda vergiler zerre kadar *umurumda* değil."

Callie iç geçiriyor, belli ki sabırsızlanıyor. Jason'a bizi biraz yalnız bırakması için el sallıyor ve ben de yarı kel adamın içeri girip sadece dördümüzü bırakmasını izliyorum.

"Sonny, neden bu kadar dramatik davranıyorsun-"

"*Dramatik* mi? Bunu *görüyor* musun Calliope?" Tam adını kullanması mideme kramplar girmesine neden oluyor ve hepimiz aynı anda ekranı incelemek için öne doğru eğiliyoruz.

Şimdi, tekne sadece su almakla kalmıyor; tsunami benzeri bir dalga tarafından tamamen sulara gömülüyor ve kurtarılma şansı yok. Okyanusun dibine batıyor, Titanik gibi çürüyüp gideceği zemine yerleşiyor, kırık hayaller ve kayıp geleceklerle dolu.

#AidenJamesPartiyiBitirdi

"Dün gece hangi kızla kaçtıysan, ona cinsel saldırıda bulunduğunu iddia ediyor," diyor babam telefonu geri alarak. "Şu anda tüm internette trend olmuş durumda. Yarım saattir bir düzine farklı stüdyo yöneticisinden gelen telefonları savuşturuyorum, onlar da şimdiden senin üyeliğini düşürmek ve sözleşmeleri geçersiz kılmak istiyorlar."

Sözlerini takip eden sessizlik bir vakum gibi üzerime çöküyor, ilk cümleyi uzak bir döngüde tekrar tekrar çalıyor. Zamanda asılı kaldım, *"ona cinsel saldırıda bulunduğunu iddia ediyor"* kelimelerinin aynı yerçekimine sahip olmadığı uzayda süzülüyorum.

Ve sonra, gülüyorum.

İnanılmaz bir ses, içimden kopup geldiği için çaresiz, ama yine de bir kahkaha. Callie'nin eli ağzına gidiyor, bakışlarını benden kaçırırken gözleri sulanıyor ve Liam bir elini yüzüne götürüyor.

Hareket etmeyen tek kişi babam. Nefes alıp almadığından bile emin değilim.

Açıkçası *ben* de emin değilim.

"Lütfen, bana bunun neresinin komik olduğunu söyleyin." Babam kollarını kavuşturuyor, bir yandan kaşlarını çatarken bir yandan da kalçasını dışarı çıkarıyor.

Bu, müşterilere Tanrı korkusu salmak için kullandığını gördüğüm bir güç hamlesi ama şimdi tek yaptığı beni daha da sinirlendirmek.

"Belli ki ben yapmadım." Yutkunduğumda, boğazımdan aşağı bir avuç sıcak kömür kayıyor gibi oluyor. "Yalan söylüyor."

Neden, hiçbir fikrim yok, ama bu düşünce birlikte geçirdiğimiz zamana ya da aramızdaki bağa dair tüm iyi hislerimi yakıp kül ediyor, onların yerine ateşli bir kızgınlık koyuyor.

Belki de düşündüğün kadar dürüst değildi.

Mide bulantısı bozuk süt gibi midemi bulandırıyor ve kusma isteğime direnerek kambur duruyorum.

"Hepimizin bildiği gibi bu tür davalarda gerçeğin pek bir önemi yoktur. Bundan sonraki adımlarımız hasar kontrolü ve soruşturma bitene kadar iddiaları dengesiz bir hayranın beceriksiz anlatımları olarak göstermenin bir yolunu bulmak olacak. Neyse ki, ikinizi bir arada gösteren tek fotoğrafik kanıt henüz ortaya çıkmadı."

Başımı sallayarak beynimi saran sisi dağıtmaya çalışıyorum.
"Neden onu bulup itiraf ettirmiyoruz? Bunu daha önce de yaptın."

Babam çenesini tutarak nefes veriyor ve uzanıp burnunun kenarını çimdikliyor. "Çünkü oğlum, hayırseverlik belgelerinde sahtecilik yapmış. Kullandığı isim, adres, hepsi sahte ve kimse onun izini bulamıyor."

"Ne sen?" Callie parmakları titreyerek soruyor.

Bana bakmıyor ve onaylamaması canımı yakıyor. Sanki beni kafasında çoktan silmiş, bu kadar iğrenç bir şey yapabileceğime ikna olmuş gibi.

"Diyorum ki, bu kız bir hayalet de olabilir."

Uçağımız King's Trace'e indiğinde HERKES BAKIYOR ve bu köhne küçük kasabada belirli bir düzeyde incelemeye alışmış olsam da, bugün ortaya çıkış biçiminde ekstra bir şey var.

Başlar dönüyor, beni bir an olsun görebilmek için kasıtlı olarak çabalıyorlar. Bagaj tesliminden bavulumu alırken gözler daralarak beni takip ediyor ve fısıltılar koridorda her zamankinden daha huysuz görünen kardeşimin durduğu yere kadar geliyor.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş olan Boyd, lacivert takım elbisesi ve sert çenesiyle sanki bir borcu tahsil etmek için gönderilmiş gibi görünüyor. Bakışlarında daha önce hiç görmediğim bir vahşet var.

Onun yanına taşındı ve bu, etrafımızdaki seyircilerle birleşince tüylerim diken diken oldu.

Ancak kardeşimin yanındaki karikatürize kızıl saçlı, bu stresin bir kısmını hafifletiyor. Fiona'nın yüzünde parlak bir gülümseme beliriyor ve ben onlara yaklaşıırken ellerini birbirine kenetleyerek topuklarının üzerinde zıplıyor.

Hemen beni kucaklamak için kendine çekiyor, kollarını boynuma doluyor. Sakız ve çiçek gibi kokuyor ve bir an için onun sıcaklığının son yirmi dört saatin anısını kısmen silmesine izin veriyorum.

Bu sabah uyandığımda Mellie ve Aurora toplanmış ve çıkış yapmışlardı ve onları diğer sınıf arkadaşlarımız ya da refakatçilerimiz arasındaki kalabalıkta bulamadım. Sonunda okul yöneticilerinden biriyle birlikte servis aracına bindim ve onun kendisi ve diğer birkaç personel için ücretsiz gecenin ne kadar harika geçtiğini anlatmasını dinlemek zorunda kaldım.

Lüks bir burlesk gösterisinde orta yaşlı bir pokeri kıskanmamın benim hakkımda ne söylediğinden emin değilim, özellikle de gecemin çoğunu kiminle *geçirdiğimi* düşünürsek.

Ama bunu düşünmemeye çalışıyorum.

"Geri döndün!" Uzaklaşıırken Fiona pazularımı kavıyor ve beni hafifçe sallıyor.

"Uh, evet." Gülüyorum. "Şaşırtıcı bir şekilde, kirli bir metroda kafamın kesilmemesini başardım." Gözlerim Boyd'un kileri buluyor. "Görünüşe göre birinin bana bir özür borcu var."

Fiona beni tepeden tırnağa tarayarak yüzünü buruşturuyor. "Çoğunlukla iyi olduğunu gördüğüme sevindim."

"Çoğunlukla mı?" Kaşlarım içeri çekildi. "Bu ne-"

"Gitmemiz gerekiyor." Boyd'un sesi, duygudan tamamen yoksun bir şekilde araya giriyor.

Gözlerimi devirerek ona bakıyorum. "Sanki peşimizde birileri varmış gibi konuşuyorsun."

Cevap vermiyor. Sadece bakıyor, tam altmış saniye boyunca gözlerini kırpmıyor. Yer değiştirerek, manikürlü parmaklarından birinin etrafında bir parça pembe sakız çeviren Fiona'ya bakıyorum.

"Neler oluyor?"

"Görmedin mi-"

"Fiona." Boyd babasının sesini kullanıyor ve bunun farkında olup olmadığından bile emin değilim. "Burada olmaz."

Alt dudağı endişeli, iri kahverengi gözleri ona bakıyor. İtiraz etmek, onu ısrarından dolayı itmek ister gibi görünüyor, ama buna karşı karar vermiş gibi görünüyor.

Kolunu benimkine dolayarak beni onun önünde sürüklüyor ve bavulumu Boyd'a bırakıyor.

Yürürken diğer müşterilere bakmaktan kaçınıyorum, bunun yerine yolumun hemen önündeki karoya odaklanıyorum. "Boyd dünden beri daha mı düşünceli oldu?"

"Sadece senin için endişeleniyor," diyor bir omzunu silkerek. Üzerindeki siyah kazağı sıyırıp solgun, çilli tenini daha fazla ortaya çıkarıyor ve biz dışarıda yürürken kaşmiri yeniden yerleştiriyor.

Boyd'un kırmızı Audi'si kaldırımın kenarında duruyor ve bagajı açıp dolduruyor. Güvenlik gerekçe göstererek motosikletini sedanla değiştirdi ama ben içten içe bunun bir yuva kurmaya çalıştığı için olduğunu düşünüyorum.

Bir erkeğin oyuncaklarının ilk gidenler olduğunu söylerler.

İnsanlar kaldırımda dolaşıyor, bazıları havaalanına girerken yavaşlıyor ve bize aval aval bakıyor. Bir an için hiçbir şey düşünmüyorum - Fiona'nın güzelliği karşısında geçici olarak afallamamak zor ve insanlar genellikle Boyd fark etmeden önce ona bakmaya çalışıyor.

Ama bu bakışlar farklı, daha sivri geliyor nedense ve kanıma işleyen mide bulandırıcı bir hisle hâlâ *bana* baktıklarını fark ediyorum.

Kaslarım gergin, başımı hafifçe eğiyorum ve Fiona'yla alçak sesle konuşmak için eğiliyorum.

"Tamam, cidden, neler oluyor? Neden herkes bana bakıyor?"

"mi?"

Gözleri bir daire çiziyor ve park yerine yakın bir bankta oturan iki genç çocukta kısa bir süre duraklıyor. Saçlarını geriye atarak onları savuşturuyor ve onlar da bakışlarını hızla kaçırıyor.

"Onlara aldırmayın bile. İnsanlar bu şehirde kendi işlerine nasıl bakacaklarını bilmiyorlar."

"Evet, ama... beni ne ilgilendirir ki?" "Ne demek istiyorsun? Açıkçası, insanlar-"

"Fiona Ivers, yemin ederim." Boyd bagajı çarparak kapatır, sesi keskindir.

Kollarını kavuşturarak ofluyor. "Ne? Ben bir şey yapmıyorum."

"Burada olmaz. O küçük güzel kıçını arabaya sok da eve gidelim." Gözleri benimkilerle kesişiyor ama sanki içime bakıyorlarmış gibi geliyor. "Sen de. Şimdi."

Orada birkaç saniye daha durup tam olarak neler olduğunu anlamaya çalışıyorum. Belli ki bir şey ikisini de germiş ve bir anda zihnimde mantıksız düşünceler ve korkular canlanınca endişeye kapılıyorum.

Titreyen bir elle arabanın arka kapısını açıp içeri giriyorum, Boyd vites değiştirip yola çıkarken alçak bir yere çömeliyorum.

King's Trace'de yasadışı olduğunu hissettiren bir hızla ilerliyoruz, ancak kimse kardeşime ceza kesmeye cesaret edemiyor. Burada yaşayanların çoğundan daha fazla parası olmasaydı bile, polis

Boyd'un güvenlik şirketi Ivers International'ın müşterisi olan İtalyan Mafyası tarafından finanse edilmektedir.

Teknik olarak şirket Fiona'nın ailesine ait ama yine de.
Boyd can damarı sayılır.

Tüm bunları biliyorum çünkü yaz boyunca onun yanında staj yaptım, siber güvenliğin giriş ve çıkışlarını öğrendim - ve o bakmadığı zamanlarda personel dosyalarını.

Trafikte ilerlerken camların önünden çam ağaçları vızıldıyor, şehir merkezine girdiğimiz gibi hızla geçiyoruz. King's Trace gerçekten de pek bir şey değil; birkaç bakkal ve bir dizi farklı küçük işletmeden oluşan, hepsi de gezilemeyen Koselomal Gölü'nün etrafında toplanmış, kirli, küçük bir yoksulluk yığını.

Sırlarla, suçla ve ölümle boğuşmasaydı çok tuhaf olurdu.

Ev dediğimiz beyaz bungalovun önüne geldiğimizde sinirlerim geriliyor. Her nasılsa, gittiğimden beri burayla ilgili kötü anıları unutmayı başarmıştım.

Ama annemin hayaleti küçümsenmiş bir kadın gibi etrafta dolaşıyor, pençeleriyle karartacak ruhlar arıyor. Ben arka koltuktan kayarken o arkamda, boynuma görünmez bir ilmik geçiriyor, nefes alamayacak hale gelene kadar sıkıyor.

Ve sonra dün geceyi hatırladım. Kendimden nefret etmiyormuş gibi davranırken bir erkeğin ilgisine mazhar olmanın, birkaç dakikalığına beni istemesine izin vermenin nasıl bir his olduğunu.

Ama ben seviyorum. Her zaman yaptım ve eğer annemin varlığı bir gösterge ise, muhtemelen her zaman yapacağım.

Boyd ön kapıyı açıyor ve zamanın durmuş gibi görüldüğü giriyoruz; duvarlar aynı yumuşak bej tonunda, kanepenin koluna örtülmüş kahverengi yorgan *öylece*

-Obsesif-kompulsif bozukluğu olan Fiona tarafından *düzenlenir*.

Lavabodaki kirli tabakların gösterdiği gibi temiz değil, ama düzenli.
Bir elimle tırabzanı tutarak merdivenlere yöneliyorum ki Boyd beni durduruyor.

"Riley. Konuşmamız gerek."

Göğsümün içi boşalıyor, havayı geri almak aniden imk nsızlaşıyor. Yavaşça arkamı döndüğümde onu ve Fiona'yı meşe yemek masasında otururken görüyorum. Adamın elleri önünde, parmakları birbirine kenetlenmiş, kadının eli adamın bileğinde, başparmağını küçük daireler çizerek ovuşturuyor.

Bu jest doğası gereği rahatlatıcı ve içimde bir burukluk . Yanağımın içini ısırarak bavulumu bırakıyorum ve bir sandalyenin arkasına tutunarak onlara doğru ilerliyorum.

"Ne ?"

"Sen ," diye homurdanıyor Boyd. "Dün gece ne halt ettiğini açıklamak ister misin?"

Gözlerim açılıyor ve Fiona'ya kayıyor. Gözleri masayı incelemek için aşağı kayarken, kızgınlık boğazımı yakıyor.

Yutkunurken dilim dışarı fırlıyor ve ağzımdaki yara izinin kenarına dokunuyor. Kalçamdaki mürekkepten gelen ani titreşimin dikkatimi dağıtmasına izin vermek yerine kendimi şimdiki zamanda topraklıyorum.

" *bu, güzel kız.*"

Aiden James'in övgüsü ruhumun varlığından haberdar olmadığım kısımlarına sonsuza dek kazındı.

Ancak bu, olayın en başından beri hiç yaşanmamış olması gerektiği ger ğini değiştirmiyor.

Nefesimi üfleyerek sandalyeyi sıkıştırıyorum ve ona yaslanıyorum. "Bak, eğer bu dövmeyle ilgiliyse, ben-"

"Dövme mi?" Boyd kaşlarını çatıyor, ağzında sert bir  atıklık oluşuyor. "Hayır Riley, Tanrı aşkına. Bu sabah uyandığımda kız kardeşimin yüzünün lanet olası internetin her yerinde asılı olmasıyla ilgili,

Tanıdığını bile bilmediğim bir ünlünün cinsel saldırı iddialarına bağlı. Siktir et dövmeyi."

Duraklıyor, başını eğiyor. "Aslında, hayır, buna geri döneceğiz."

"Ne?" Çenem düşüyor, inançsızlık ve kafa karışıklığı midemde düğümleniyor. Kot pantolonumun arka cebindeki telefonuma uzanıp kilidini hızla açıyorum ve parmaklarımın bulduğu ilk sosyal medya uygulamasını açıyorum.

Bir numaralı trend hikaye.

Boğazım düğümlenerek #AidenJamesIsOverParty hashtag'inin altındaki en popüler makaleyi açıp sayfayı tarıyorum.

Aiden bana bakarken Doğu Nehri'nde durduğum profil resmim en üstte beni karşılıyor ve patlayacakmış gibi hissedene kadar sıkılıyor.

"Bu sabah erken saatlerde haber kaynakları, şu anda ABD'de ilk çıkışında en çok satanlar listesinde bir numaraya yükselen son albümü Rhapsodic Dreams'in tanıtım turnesinde olan müzisyen Aiden James tarafından başlatılan cinsel saldırı ve suiistimal iddialarını ilk kez duyurdu."

Kusmuk boğazıma diziliyor ve bir sonraki paragrafı okurken ellerim şiddetle titriyor.

"Herhangi bir suçlama yapılmamış olmasına rağmen, yetkililer, Bay James'in dün gece bir hayranıyla haince faaliyetlerde bulunmak için bir yardım yemeğinden kaybolduğunu belirten isimsiz bir kaynaktan kaynaklanan bu iddiaları araştırıyor. Hayranın Bay James'in tekliflerini kabul etmediği bildirilirken, henüz ismi açıklanmayan mağdurdan doğrudan bir açıklama gelmedi. Bu hikaye geliştikçe daha fazla bilgi vereceğiz."

Kalbim kulaklarımın arasında çarpıyor ve telefon elimden yere düşüyor. Tahtaya çarpıp kırılan camın şangırtısı

Çarpışmanın etkisiyle kafamın içinde oluşan kaosu neredeyse bastırıyor.

Kızgın aldatma dalgaları gibi, gerçeklik üzerime çöküyor ve nasıl devam edeceğimi bile bilmeden birkaç dakika boyunca sersemlemiş bir şekilde oturuyorum. Zihnim bozuk bir plak gibi, makalenin bu işte parmağım olduğunu belirten kısmını atlıyor.

Dün gece onunla birlikte olduğumu Fiona'dan başka kimseye söylemedim ve bildiğimiz kadarıyla biz dışarıdayken kuru temizlemecideki kız dışında kimse onu fark etmemişti.

Yine de, böyle bir şey yapacağını hayal edemiyorum.

Gözlerim yaşararak Boyd'a bakıyorum. "Ben ." Kaşlarını çattı. "Ne?"

Çatlamış telefonumu işaret ederek kaşlarımı kaldırıyorum, içimde bir öfke fırtınası esiyor. "Ben... Ben kimseyle iletişime geçmedim. Basınla, sosyal medyayla. *Bunu* kimseye söylemedim. Bana zarar verdiğini."

Ama tam olarak bunu alacaksın, küçük kız.

Annemin sesi endişemden daha yüksek sesle çınlıyor ve içimde yanan ateşi körüklüyor.

"Yani, bu doğru değil mi?"

"O suikast-" Kelime boğazıma eski bir şurup gibi yapışıyor ve boğuluyorum. "*Hayır*, Tanrım. Öyle olsaydı seni aramaz mıydım sanıyorsun?"

İçine bir rahatlama dalgası yayılır gibi olur ve nefesini bırakırken omuzları çöker.

Fiona onun kolunu sıkar. "Sana söylemiştim."

"Bunu doğrudan kaynağından duymam gerekiyordu." Bir elini çenesine götürüyor ve düşünürken boşluğa bakıyor. "Ne olursa olsun, bu çok ama çok kötü. Henüz bir isim bulamadılar ama havaalanındaki karşılama insanların sizi tanıdığının kanıtı. Kimliğinizin ortaya çıkması için çok zamanımız olduğunu sanmıyorum."

"Birinin bu konuda neden yalan söylediğini anlamıyorum." Kendimi baygın hissediyorum, kalbim tekliyor. "Ne yapacağız? Bir bildiri mi yayınlayacağız?"

Parmakları masaya vuruyor ve Fiona'ya bakıyor. "Prenses, bana biraz izin verir misiniz?"

Fiona başını sallayarak ayağa kalkıyor ve bana özür dileyen bir gülümsemeyle merdivenleri çıkıyor. Cevap vermiyorum, tırnaklarım kırılmaya başlayana kadar sandalyeyi sıkıca kavriyorum.

"İki yıl önce saldırıya uğradığınızda... o geceyle ilgili bir şey hatırlıyor musunuz?"

Kan. Acı omurgamı parçalıyor, pençelerini ruhuma batırıyor ve bırakmayı reddediyor.

Bir erkek sesi, bana güvence veriyor. Kulağımda ıslak dudaklar, burun deliklerimde ucuz kolonya.

Omuz silkiyorum. "Parça parça."

"Annemizin ilişki kurduğu adamlar bazı yasadışı işlere fazlasıyla bulaşmışlardı. Herkesin bildiği normal uyuşturucu ticaretinden daha kötüsü buralarda dönüyor."

Doğru. King's Trace'de uyuşturucu tekeli mafyanın elinde; okuldaki çocuklar bile uyuşturucularını onlar aracılığıyla alıyor.

"Ve size saldıran adam ölmüşken..." Boyd sözünü kesiyor, yüzü sertleşiyor, yumruğu masanın üzerinde kıvrılıyor. "Sürekli olarak ortaklarının senin hayatta olduğunu fark etmelerinden korkarak yaşıyorum. Seni bulurlarsa yapacakları şeyler..."

Cümlesi yine yarım kalıyor, aramızda bir ağırlık gibi havada asılı kalıyor.

Bunu hayal bile edemiyorum.

"Eğer bu skandala dikkat çekersek... sana... bu çok kötü olabilir Riley."

Midem batıyor, bir kayanın göletin yüzeyini yarması gibi ve bunun benim için ne anlama geldiğini sormak istemiyorum. Ne söylediğini, zaten bildiğimden emin olmama rağmen.

"Bir açıklama yapmama izin vermeyeceksin, değil mi?" Gözlerim yaşla dolup taşarak soruyorum.

Gözleri ve burun delikleri gibi gerçekte savaş gibi parlıyor. Başını sallayıp cevap vermediğini onayladığında, göğsümde keskin, bıçak gibi bir ağrı alevleniyor.

Az bir çabayla delip geçen, diğer taraftan çıkarken bükülen bir bıçak. Mümkün olduğunca çok acı çektirir.

"Onun hayatını mahvedeceğiz," diye fısıldıyorum, bir damla gözyaşı süzülüyor. Elimi sıvıyı siliyorum, yanağımdaki yara izi başparmağımın altında sertleşiyor.

"Özür dilerim Riley. Gerçekten üzgünüm. Başka bir yol bulmaya çalışmaktan vazgeçmeyeceğim ama şimdilik... bu zorunda. Seni güvende tutmak zorundayım."

Sesi gergin. Çaresiz. Gözlerinden benim iyiliğim için tek sorumlu olduğunu hissettiğini görebiliyorum ve bir ömür boyu beni hayal kırıklığına uğrattıktan sonra, şu anda onu hayal kırıklığına uğratmayı kaldırabilir miyim emin değilim.

İkiye bölünüyorum, ruhum ikiye ayrılıyor ve her iki kararı nasıl uzlaştıracığımı bilmiyorum.

İddiaları bağlayacak bir şey bulamazlarsa belki de bu olay unutulup gidecektir.

Kaderime boyun eğerek Boyd'la oturup son yirmi dört saatin tamamını anlatıyorum, bir zaman çizelgesi oluşturun ve kardeşimin bana şimdiye kadar tutarlı olduğu tek şeyi sunmasına izin veriyorum: güvenlik.

Çünkü her ne kadar yabancı bir adamın masum olduğunu kanıtlamak istesem de... Bu riski göze alamam. Annem ve erkek arkadaşının başlattığı şeyi bitirmek isteyebilecek başka insanlar varken olmaz.

Boyd'u gemiye alabilsem bile korku buna *izin vermeyecek*. O gece yatağa gittiğimde, o her şeyi temizledikten sonra bile Resmimi internete koydu ve adımlı her şeyden tutmak için elinden geleni yaptı, ben de Amerika'nın en nefret edilen kızı olduğumu bilerek yatağa girdim.

Tüm ülke tarafından olmasa bile, en azından uçarı gri gözlü bir adam tarafından.

Kendinizi küçümsemeniz daha yüksek sesle haykırdığında dışarıdaki nefretin size dokunamayacağını düşünürdüm.

Korunduğumu sanıyordum çünkü tüm hayatımı kendimi hor görerek geçirmiştım.

Başkalarının fikirlerinin önemli olmadığını, çünkü kimsenin bana *benden* daha sert davranamayacağını düşündüm.

Sonra, bir gecede internet fenomeni oldum - olabilecek en kötü şekilde - ve kendiniz için bir tamponunuz olmadığında, diğer insanlardan gelen olumsuzlukların gazyağı gibi davranarak tüm zamanınızı geliştirmeye harcadığınız alevleri körüklediğini öğrendim.

Sonunda öyle bir noktaya geliyorsunuz ki, tek istediğiniz ateşte ısınmak oluyor.

Dünyadaki cezanızdan kurtuldunuz.

New York'a yaptığım sınıf gezisini takip eden felaketten sonraki günlerde, çevrim dışı kalmak için elimden geleni yaptım. Yemin ederim ki öyle yaptım ama varsayımsal tarafımda insanlar var mı diye bakma isteği her zaman geldi.

Her gece yatmadan önce kendimi yatak başlığına yaslar ve dizüstü bilgisayarımda sosyal medyada gezinir, hiçbir zaman yeni bir şey olmamasına rağmen sık sık güncellenen haber makalelerini tarardım. Aiden süresiz bir ara verdi, turnesinin geri kalanını askıya aldı ve soruşturma bir tür kapanış getirene kadar konser biletlerini iade etti.

Kardeşimin kim olduğu, bağlantılarından bahsetmiyorum bile, asla olmayacaktı.

Elbette, insanlar kızın kimliği hakkında spekülasyon yapıyor - hatta Maine'den bir turist olduğunu söyleyecek kadar ileri gidiyorlar - ama kimse benim adımlı söylemiyor. Ve biz Kelly'ler söz konusu olduğunda, böyle bir durum ancak bu kadar iyi olabilir.

Yine de suçluluk duygusu içimi kemiriyor, ruhumun yıpranmış kenarlarını parazitler gibi kemiriyor.

Belki de bu yüzden insanların ne dediğini kontrol ediyorum; bu, kardeşimin izin verdiği kadar dürüst bir cezalandırma şekli, ancak davayı internette araştırdığımı *bilseydi*, kesinlikle internetimi iptal ederdi.

Günler geçti ve tecavüz ettiği iddia edilen kızıdan hala haber yok mu? Evet, tamam. Kırmızı bayrak.

İstediklerini elde eden ve bir ünlüyü sömürmeye karar veren başka bir hayran. Çok yazık, Aiden'ın müziğine bayılırım. To Night And Fire tüm zamanların en sevdiğim şarkılarından bazıları!

Aiden James ile birkaç yıl Lollapalooza'da tanışmıştım. İyi adamdı. Bunu yapacağına inanmıyorum.

Umarım o yalancı kaltak hak ettiğini bulur.

Sanık için bir endişe ve empati telaşı, ancak sözde kurban için destek karşılaştırılmaz bile.

Sayfanın en altına inerek, düşmanlıklarının iliklerime kadar işlemesine, bir sonraki yoruma bakana kadar iliklerimle bütünleşmesine izin veriyorum, sorun yok.

Ne kadar çok forum ve makale incelersem inceleyeyim, onların tiksintisinin büyüklüğü karşısında yaşadığım şok beni asla etkilemiyor. Bu insanlar için ben, imkânsız bir yerde yakalanmış, sadece ağabeyinin onu güvende tutacağını söylediği şeyi yapmaya çalışan bir kız değilim.

Hayallerindeki adamla geçirdikleri rüya gibi geceyi tek bir dedikoduyla mahveden, yıldızlara vurulmuş bir genç değilim.

Ben alt
insanım.

Çöp.

Bir kez daha annemi haklı çıkarıyorum.

Geceleri dizüstü bilgisayarımı kapatıp başımı yastığın altına soktuğumda, kulağıma yorumları fısıldayan o oluyor.

Asla unutmama izin vermiyorsun.

Olaydan kısa bir süre sonra -bizim tarafımızdakilerin dediği gibi

-Boyd'dan liseyi evden bitirmeme izin vermesini istiyorum.

King's Trace Prep'teki sınıf arkadaşlarımdan çoğu kimliğimden fazlasıyla şüpheleniyor ve kimse çıkıp söylemese de, daha önce olduğumdan daha fazla dışlandım.

Üniversiteye gitmeden hemen önce özgeçmişinize sosyal dışlanmışlık eklemek gibisi yoktur.

Boyd ilk başta bu fikri onaylamıyor, çünkü çalışıyor ve bir bebek bakıcısına ihtiyacım olduğunu düşünüyor, ama sonunda Fiona onu yumuşatıyor ve kısa süre sonra haftalarımı AP kimyası ve adli tıp öğrenerek ve web tasarım becerilerimi geliştirerek geçiriyorum.

Bazı günler Aiden'in düşüncelerini aklımdan uzaklaştırmak diğerlerinden daha kolay oluyor.

Ama suçluluk duygusu hiç bitmiyor.

Ne yazık ki kardeşim bir tür koruyucu güvenlik duvarı kurdu, bu yüzden Aiden'in hayatında ona ulaşabilecek herhangi biriyle iletişime geçmek istesem bile bunu yapamam. En azından elektronik olarak ve nereye mektup göndereceğime dair hiçbir fikrim yok.

Ama bu insanların benimle iletişime geçmesini engellemiyor.

Çok geçmeden kapımda bir zarf beliriyor ve içindekiler mutfak lavabosuna kusmama neden oluyor.

Aiden ve benim New York'ta dolaşırken çekilmiş daha fazla fotoğrafımız var - o kılık değiştirmiş olsa da, ben de o büyük boy eşofmanların içinde olsam da, biz olduğumuzu anlayabiliyorum. Kuru temizlemecide, yine parkta ve son olarak dövme dükkanında.

Bunlar samimi resimler; yakın bir noktadan çekilmiş olmalılar.

Yine de zarfın içindeki en tedirgin edici şey onlar değil.

Tüm varlığımın kanıtı - doğum belgem, aşı kayıtlarım ve aldığım her dersin ve ders dışı etkinliklerin, ziyaret ettiğim her web sitesinin, New York'taki tam konumlarımın ayrıntılı listeleri. Hepsi fotoğraflarla ve sadece "Kim olduğunuzu biliyoruz" yazan bir notla birlikte düşüyor.

Gerginlik göğüs kafesimde çentikler açıyor, iskeletime kalıcı olarak kazınıyor. İçindekileri şifonyerimin dibine tikiştiriyorum.

Çekmece, kalbim o kadar hızlı atıyor ki göğüs kafesimi kırıp yere sıçramasından korkuyorum.

Bana hizmet ederdi.

Birkaç gün boyunca zarfın üzerinde sessizce oturup ne yapacağımı . Boyd'a söylersem şüphesiz James ailesiyle bir savaş başlatacak ve bu tür kan davalarının geçmişi kötü bitiyor.

Öte yandan, James ailesinin benimle başka bir şekilde temas kurmadan, hatta itiraf etmemi sağlamaya çalışmadan böyle şifreli bir posta gönderdiğine inanmakta güçlük çekiyorum.

Bu da demek oluyor ki... belki de zarf Aiden'ın adamlarından gelmiyordur.

Hepsi.

Belki de annemin hayaleti bana yeni bir şekilde musallat olmuştur. geçmiş hayatındaki insanlar beni yakalamaya başlıyor.

Boyd'u telaşlandırmak istemediğim için bir planla yola çıktım; sonucun ne olacağından emin değildim ama kardeşimi bu işe bulaştırmamak konusunda inançlıyım.

Ne kadar az şey bilirse, daha sonra o kadar az suçtan mahkum edilebilir.

Tüm bunlara bir son vermek istiyorum ve önümüzdeki haftaları korku içinde, sürekli arkamı kollayarak geçirirken, yapılacak tek bir şey olduğunu fark ediyorum.

Şantaj, yaşadığımız kasabada bir tür ticaret; bir noktada, King's Trace'hemen hemen herkes bir dereceye kadar gasp kurbanı oldu ve nihayet bu alana ayak bastığımda dünyadaki en doğal şey gibi geliyor.

Kardeşim dışında güvendiğim tek bir adam var. Saldırıdan sonra hayatımı kurtardığından beri onu görmedim ama bana yardım edebileceğinden hiç şüphem yok.

Ancak o, yanına yaklaşıp sadece bir iyilik isteyebileceğiniz bir adam değil. Onu zorlamalısınız.

DİZİM KIRILIYOR, aralıklı olarak Boyd'un meşe masasının alt tarafına çarpıyor.

Ofisinin havası boğucu, gerçi bir yanımda bunun her şeyden çok *neden* burada olduğumla ilgili olduğunu düşünüyor.

Yüzümdeki yara izleri acı verici bir şekilde görünür haldeyken ilk kez makyajsız bir şekilde insan içine çıkıyor olmam da olabilir. Bunun bir kırılganlık katmanı eklemesi gerekiyordu, ama aslında tek yapmak istediğim içime saklanmak.

Bilgisayar ekranında Boyd ve Fiona'nın Ivers International'dan çıkışını izliyorum; arabasına binip şehir merkezinde öğle yemeğine gidiyorlar ve beni binada yalnız bırakıyorlar.

Cumartesi olduğu için çalışan tek kişi kardeşim, bu da bana planıma engel olmadan devam edebilmem için mükemmel bir fırsat veriyor.

Haftalar geçti, zarfı gönderenin sessizliğı beni tedirgin ediyor. Hâlâ neler olup bittiğinden tam olarak emin değilim, sadece diğer ayakkabı düşmeden önce harekete geçmem gerektiğini biliyorum.

Avuç içlerimi kot pantolonuma silerek, kot kumaşın terimi emmesine izin verdim.

Dakikalar sonra, uzun boylu, ince bir figür ön kapılara yaklaşıyor; Boyd'un bilgisayarındaki kodu giriyorum, alarm sistemini devre dışı bırakıp binanın kilidini açıyorum ve adam hızla içeri giriyor.

Yakası boynuna kadar çekilmiş bir trençkot ve bahar için fazla sıcak tutan siyah bir şapka giyerek alt kattaki lobiden asansörlere doğru ilerliyor ve bir gölge gibi içeri süzülüyor.

Midem sıkışıyor, sinirlerim sanki onları güvende tutacakmış gibi bir araya geliyor.

Beklerken içim titriyor, bir şekilde kendimi av gibi hissediyorum, her ne kadar söz konusu adamın neye bulaşmak üzere olduğu hakkında hiçbir fikri olmasa da.

En azından umudum bu. Her nasılsa, son birkaç haftadır kimliğinden kaçmayı başardım, anonimliğim, onun gibi bir adamın yaşadığı cehennemin derinliklerinden onu sürüklemek için çok önemli.

Kapı kolu dönerken kulaklarımda alarm zilleri çalıyor ve bir an için masanın altına dalıp saklanmayı düşünüyorum. Kaygım yüzünden tüm sıkı çalışmamı çöpe atıyorum.

Doktor Ölüm lakaplı bir adamla uğraşmamalıyım. Yeni evliliğine kesinlikle karışmamalıyım, özellikle de karısı için öldürmeye hazır olduğu söylentileri varken.

Eğer söylentiler doğruysa, çoktan yapmış.

Ve bu, ellerindeki sözde kanın yüzeyini bile çizmiyor.

Ne olursa olsun, kendimi rahat olmaya zorluyorum ve tam kapı açılırken ayaklarımı masanın üzerine koyuyorum. Eğer beni oracıkta pataklamazsa, aklımdaki şeyi anlayışla karşılayacağını umuyorum.

"Beklemek zorunda kalmaktan hoşlanmıyorum-"

Koyu renk gözleri odanın öbür ucundan benimkileri delip geçiyor ve eşiği geçer geçmez tüm endamı donuyor.

"Riley?"

Dr. Kal Anderson, eğer Hades 1.80'den uzun ve inanılmaz derecede çekici olsaydı, Hades'in kendisi gibi görünürdü. O kadar keskin ve odaklanmış bir güzelliği var ki, lens bariyeri olmadan ona bakmak neredeyse acı veriyor.

Ceketinin altında tamamen siyah bir takım elbise var ve elini mürekkep rengi saçlarının üzerinde gezdirmek için şapkasını çekiştirerek yukarı uzanıyor. Bu kadar tehlikeli bir adamda bu kadar şık ve zahmetsiz bir zarafet var ve o da bunun farkında. Bunu yeraltı dünyasını kenardan yönetmek için kullanıyor, evlilik mutluluğunun tadını çıkarırken ruhları toplamaktan memnun.

Kapıyı yavaşça itip kapatırken, bakışları bir kez daha benimkileri buluyor; öylesine karanlık ki, sanki bir uçuruma bakıyormuşum gibi hissediyorum.

Ayakta durmaya devam ederken neredeyse küçük dilimi yutacaktım, yüzünde kısa bir an için şaşkınlık ifadesi belirdi.

Bir avantajın titreşimine tutunarak, o yaklaşırken sırtarak kayıtsızmış gibi davranıyorum.

"Bir kızı nasıl bekleteceğini iyi biliyorsun." Elim masanın önündeki koltuğa doğru hareket ediyor, rahat davranma konusundaki beceriksiz girişimim yüzünden içim burkuluyor.

Kal, sanki gölgelerin arasından başka birinin çıkmasını bekliyormuş gibi etrafına bakınır ve sandalyeye gömülür.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor, kalın sesi sert ve alaycı.
"Kardeşin nerede?"

"Boyd kız arkadaşıyla uzun bir öğle yemeği yiyor. Buluşmanızı isteyen bendim."

Kaşları çatıldı. "Ne?"

"Şantajcının kim olduğunu öğrenmek istemiştin," diyorum, daha dik otururken elimi sabit tutmaya çalışarak, bir flash belleği masanın yüzeyine itiyorum.

Plastik parçasına göz kırpmıyor, sonra bana bakıyor. "Sen mi?"

Kolay bir iş değildi, orası kesin; şantaj nadiren yapılır. Mafya doktoru olan bir tetikçiye şantaj yapmak mı? Neredeyse imkansız.

Son birkaç haftadır kendimi Ivers International'ın şifreli sunucularına yedeklenen tüm güvenlik görüntülerini taramaya ve onu tuzağa düşürecek bir şey aramaya adanmışım.

Bir erkeği taşaklarından yakalamanın, onun taşaklarını boşaltma eylemini istismar daha iyi bir yolu olabilir mi?

Elbette klipleri hiç izlemedim. En azından tam olarak. Sadece neye yol açtıklarını bilecek kadarını izledim-seks, anlayın işte-böylece kırabilir, indirebilir ve evine gönderebilirdim.

Massachusetts kıyılarındaki küçük bir adada, tüm bunlar başlayana kadar adını bile duymadığım bir ev.

Gülümsemeye zorluyorum.

"Bu kadar kısa sürede bu kadar çok şey öğrenmiş olmam biraz çılgınca ama sanırım hackerlar ve bilişimcilerle sürekli bir arada olmanın avantajı bu. Sadece biraz araştırma yaparak bir insan hakkında öğrenebilecekleriniz inanılmaz. Sizin gibi özel biri hakkında bile, Doktor."

Sesim hissettiğimden çok daha kendinden emin çıkıyor, bakışlarının ağırlığı altında kararlılığım titriyor.

Gözlerini kısıyor ve göğsümde bir şeylere kramp giriyor. "Öyle mi?"

Başımı sallayarak çantama uzanıyorum ve başka bir flaş bellek çıkarıyorum - bu, fikrimin arkasındaki ilham kaynağı.

Kal aylar önce evliliğini garantiye almak için bir mafya babasına şantaj yaparak bir tür anlaşma yapmış. Tam detaylardan emin değilim, sadece Boston'daki işvereni için sorun çıkarmış gibi davrandı ve karısının evliliğini güvence altına almak için kendisini bir tür kurtarıcı olarak gösterdi.

Tüm bunlar, Kal'inkinden çok daha az gelişmiş olan Don'un ev güvenlik ağını hackledikten birkaç dakika sonra öğrenildi.

Ben de onun kitabından bir sayfa aldım ve aynı şeyi yaptım, tehlikeyi taklit ettim ve şantajcısını bulmak için onu vahşi bir kaz kovalamacasına yönlendirdim.

Aşırı mı? Belki, ama Kal'ın bana iyilik olsun diye yardım etmesine imkân yoktu.

İyilik soğuk, karanlık alanlarda var olmaz.

Bu ifşaatı düşündüğünü görebiliyorum; sanki anlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini kısıyor ve bunu başardığım düşüncesi damarlarımda zevkle dolaşiyor.

Kurnaz ve metodik yapısıyla tanınan bir adamı kandırmış olmamın tek nedeni yeni karısı yüzünden bana fazla ilgi gösteremeyecek kadar dikkatinin dağılmış olması olsa bile.

Alabileceğim her galibiyeti alacağım.

Sonunda Kal başını kaldırıp flash belleği cebine koyuyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıp bir bileğini diğer dizinin üzerine koyuyor. Dirseğini dizinin üzerine koyarak çenesini sıvazlıyor ve okunamayan bir ifadeyle beni izliyor.

"Neden?"

Tek söylediği bu, o kadar basit söylenmiş tek bir hece ki beni şaşırtıyor.

Her ne kadar mantıklı olduğunu düşünsem de kendimi açıklamak zorunda kalmayı beklemiyordum. Kendisini rahatsız eden hastalığın belirtilerini öğrenmek doktora bırakın.

Yutkunarak omuzlarımı geriye itiyorum, ayaklarımı masadan kaydırıyorum ve . "Kardeşime sorabilirim ama sen gizlilik konusunda uzmansın, değil mi? Kötü bir şey yaptım ve ortadan kaybolmam gerekiyor." "Ortadan kaybolmak" diye tekrarlıyor, aynı monoton sesiyle tüylerimi ürpertiyor.

omurgamdan aşağı. "Bana eziyet ettin, mahremiyetimi ihlal ettin ve yine de benden yardım mı istiyorsun? Ya çok cesursun ya da çok aptal."

"İkisinin eğlenceli bir karışımı olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor."

Takım elbise ceketinin yakasını geriye doğru çeviren Kal, bir tabanca çıkarıyor ve dizine dayıyor. Gözleri benimkilerden ayrılmıyor ve parmakları tetiğı bırakmıyor, silahın ağzını tam üzerime doğrultuyor.

Korku midemde süzölüyor, neredeyse beni sandalyemden itecek, ama tırnaklarımı avuçlarıma geçirerek kendimi tepki vermemeye zorluyorum.

İstediğı şey bu, bir tepki. Aşağılığımın kanıtı, sanki onu kandırmayı başaramamışım gibi.

Kal sık sık kandırılan bir adam değil, bu yüzden bunu iyi karşılamaması şaşırtıcı değil.

Yine de yemi yutmadım.

"Halısına kan bulaştırırsan Boyd seni müşterilikten kovar," diyorum ve gri duvarda asılı saatin tik taklarına bakıp kardeşimin dönmesine ne kadar zaman kaldığını merak ediyorum.

Kal sırtıyor. "Kanınızı zaten gördüm Bayan Kelly. Bugün çekmeye hiç niyetim yok."

Tenimde bir ürperti dolaşıyor, gözümün önünden bir anı geçiyor; taşınma hissi, vücudum itilip kakılırken donuyor.

birinin sağlam kolları. Temiz viski kokusu, annemin erkek arkadaşının gibi bayat ya da iğrenç değil.

Karanlık gözler, bilincim gidip gelirken beni yatıştırıyor. Merhamet gösteren eller, neler yapabileceklerini bildiğimde iyileştiriyor.

Hayatınızı kurtaran kişiye duyduğunuz güvenin belli bir seviyesi vardır. Belki *de bu* yüzden Kal'ı aradım.

Kardeşıme güveniyorum ama Dr. Anderson sonuç veriyor.

Ceketinin göğüs cebinden bir mendil çıkarıyor ve silahın namlusunu siliyor, başını eğerek inceliyor. Belki de bir "işten" yeni ve kalıntıları temizliyordur diye düşünmeden edemiyorum.

"Sunabileceğim yardım..." Dudakları bükülüyor ve duraklıyor, gözleri düşüncede kayboluyor. Gözbebekleri büyüyor, sonra bana bakarken normal boyutlarına dönüyor. "Bu kalıcı bir tür, biliyorsun. Gizlilik, mahremiyet. İstediğin şey mümkün ama belli bir adanmışlık gerektiriyor."

Kalbim sıkışıyor ama yine de başımı sallıyorum. "Biliyorum. Bu... bu yüzden sana geldim."

"Eminim kardeşiniz de size aynı şeyi verebilecek kapasitededir."

"Onun bu işe karışmasını istemiyorum," diyorum, kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Bu işe değil."

Kısmen daha güvenli hissettirdiği için, ama aynı zamanda planımın ne olduğunu itiraf ettiğimde gözlerindeki bakışı görmek istemediğim için. Beni vazgeçirmeye çalışmasını ya da bunu yapmamam için ikna etmesini istemiyorum.

Ve eğer kalırsam, güvenliğimin risk altında olduğu basit gerçeğinin ötesinde,

New York'taki gecem için ağıt yakmayı asla bırakmayacağım.

Orada, dünyanın en ateşli rock yıldızıyla bir park bankında kıza.

Haftalarca onun yasını tuttuktan sonra, işim bitti.

Hayatıma devam etmek istiyorum.

Uzun bir süre sessiz kaldı, onayımı düşünüyor gibiydi. "Neden sadece sormuyorsun? Neden beni rahatsız etme zahmetine giriyorsun?"

"Sigorta." Mafyadaki herkesin anladığı bir kelime. Annemin de anladığı bir şey.

Asla ama asla, destekleyecek bir yolunuz yoksa bir şey yapmayın
Yukarı.

Ellerini birbirine kenetleyen Kal, bir kez başını salladıktan sonra
Ayaklar.

"Tamam o zaman. Riley Kelly'i öldürelim."

Penamı parmaklarımın arasına sıkıştırarak üçgen ucunu bas gitarımın tellerinin üzerinde sürüklüyorum ve sesin kemiklerimde yankılanmasına izin veriyorum.

Bir zamanlar, bu kasvetli melodi beni bunalımdan çıkarmaya yeterdi, ama şimdi, tek yaptığı göğsümde yankılanan boşluk hissini güçlendirmek.

Başımı yatağıma yaslayarak dalgınca koparıyorum. Karanlıkla örtülü yatak odamın zemininde oturuyorum. Sadece dolap kapısındaki çatlaktan bir parça ışık sızıyor, artık kimse uğramadığı için onu da kısmen açık bırakıyorum.

Callie geliyor, ama bunun sadece balkondan atlamadığımdan emin olmak için olduğunu biliyorum. Hiçbir şey söylemiyor, sadece içeri bakıyor, tiksintisinin odayı doldurmasına izin veriyor ve sonra gidiyor.

Atlamayı düşünmedim desem yalan olur.

Parmaklarım bileğimdeki yara izlerine gidiyor, sayısız rengin altında gizlenmiş eski girişimlerin tek kanıtı.

Liam da birkaç günde bir ziyarete geliyor ve en uzun süre kalan o oluyor. Yatağın ayak ucundaki kanepeye uzanıyor, uzak duvara monte edilmiş televizyonda video oyunları oynuyor ve beni yakın çevremizde olup bitenlerden haberdar ediyor.

Babam geri dönmedi, Los Angeles'taki eski sevgilimin yanına gitti. Hasar kontrolü yaptığını, bir plan üzerinde çalıştığını söylüyor ama açıkçası uzak durduğu için memnunum.

Onun kızgınlığını ülkenin öbür ucundan hissedebiliyorum.

Hiçbir şey bilse de James'in adına leke sürdüm ve bu onun gözünde aforoz edilmek için yeterli bir sebep.

Her halükarda, yalnızlığın içinde bir parça huzur bulmaya çalışıyorum.

Akıl sağlığımın yavaş yavaş elimden kayıp gittiğini, kan dolaşımdan kopup toza dönüştüğünü hissettiğim gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyorum.

Tüm bunların suçunu aylar önce hayatımın tamamen tersine dönmüş olmasına ve o zamandan beri tek bir şey bile yaratamamış olmama atmak istiyorum ama kalbim gerçeği biliyor.

İşkencecim, benim tatlı küçük yalancı meleğim, geceleri beni uyutmuyor. Yumuşak sesinin ve ipeksi teninin hatırası, masumiyetinin tadı ve o lanet nane losyonu.

Siktir, losyon.

Ekose pijama pantolonumun cebini karıştırarak, tek tek sarılmış nane şekerlerinden bir avuç çıkarıyorum, birini dişlerimle yırtarak açıyorum ve avucuma bırakıyorum.

Lanet olsun, güzel engerek yılanını hatırlamak için can atmamalıyım, ama tüm umutsuzluğa rağmen, onun ortadan kaybolması beni olması gerekenden çok daha fazla rahatsız ediyor.

Sanki o paçayı sıyırmış ve ben de yanlış bir şey yapmadığım halde bunun acısını çekmek için buradayım.

Tek günahım hayatımda bir kez olsun şansımı denemektir.

Callie'nin çeşitli haber kuruluşlarına karşı açtığı birkaç dava var, ancak onlar durumun etrafından dolanmak için akıllıca yollar buluyor, tam ayrıntılardan kaçıyor ve ayrıntıların adını vermeyi reddediyorlar.

Sanki "Rock yıldızı, iddialar kariyerini mahvettikten sonra Loserville'e düşüyor" benden başka biriyle ilgili olabilirmiş gibi.

Şekeri burnuma götürüp derin derin içime çekiyorum ve bir anlığına kendimi Gio'nun New York'taki dövme dükkânında, kalçalarının arasında diz çökmüş, kremi tenini çizirken buluyorum.

Brooklyn'deki bir şekerçi dükkânından gelen haftalık nane şekeri teslimatını iptal edemiyor gibi görünmem muhtemelen daha endişe verici olmalı, ancak bunun hakkında çok fazla düşünmemeyi seçiyorum.

Eğer bunu yaparsam, o zaman dolabımda duran ve her oturup bir şeyler yazmaya çalıştığımda bana bakan zümrüt rengi elbiseyi, ayakkabıları ve diğer tüm kıyafetleri not etmem gerekir.

İç çekerek kucağımdaki enstrümana bakıyorum ve ilham vermesi için ilham perilerine sessiz bir yakarış gönderiyorum.

Yavaş yavaş delirdiğimi hissedebiliyorum, yaratamamak beni kendimden nefret etme ve ilgisizlik sarmalına daha da itiyor.

Hem pena hem de enstrüman elden düşme; pena, yüzünde iki başlı bir yılan olan parlak bir mor plastik parçası ve gitar, babamın bir zamanlar Pino Palladino tarafından çalındığına yemin eden babasından aldığı eski bir Fender Precision bas.

Onları her zaman iyi şans tılsımları olarak görmüşümdür. İlk albümüm, *Follow You To Hell*, bu albümdeki tek bir bas çizgisinden üretildi.

ve platin plak kazandıktan sonra, her yeni projeye aynı şekilde başlamak için istifa ettim.

Koridorun sonunda duvarları farklı gitarlarla kaplı bir oda var ve özel asansörün önündeki fuayede bir baby grand duruyor ama bunlar bana ilham vermiyor.

Şu anda hiçbir şey görünmüyor ve tamamen vazgeçsem mi diye düşünmeye başladım.

İç çekerek bas gitarı kucağımdan itip ayağa kalkıyorum, o boşluk hissi içimde genişliyor, mürekkepli dalları göğüs kafesimin etrafını sarıyor. Kemik baskı altında çatlayacakmış gibi hissedene kadar sıkılaşıyorlar ve yatağa doğru ilerleyip yorganın altına giriyorum.

Yıllardır bedenimde yaşayan ağırlık artık beni ezmekle tehdit ediyor ve bir an için ezmesini diliyorum.

Keşke yardım galasından sonraki o geceyi aklımdan tamamen silebilseydim.

Ama uyku beni ele geçirdiğinde, onun düşüncelerine dalıp .

LIAM beni haftalardır ilk kez yatağımdan kaldırmayı başardı.

Beni Reds beyzbol şapkası, büyük güneş gözlükleri ve yaz başlangıcı için biraz fazla açık hissettiren şekilsiz bir puffer ceketin altında koruyor.

Günlerdir güneş yüzü görmemiştim, yüzden beni dışarı çıkarmasına izin verdim. Karartılmış bir GMC Suburban'a atladık ve Staten Island'daki bir bara gittik.

Bir yanımda kalabalıktan düşmanlık bekliyor, özellikle de bara yerleştiğimizde ve ben bardakları ve paltoyu bıraktığımda, ama bunun yerine

bir sempatizan kalabalığının akınına uğradık.

Benim durumum hakkında, suçu kanıtlanana kadar bir adama nasıl inanacakları hakkında konuşup duruyorlar ve nedense bu beni rahatsız ediyor. Tedirginlik omurgamda çatlaklar oluşturuyor, omurlarıma saplanıyor ve neredeyse sinirden titremeye başlıyorum.

Bir düzine imza attıktan sonra Liam bir bira uzattı ve kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"İyi misin? Çünkü üç saniye önce kendi hayranlarını parçalamak istiyor gibiydin."

"Ben iyiyim. İçime çekmem gereken çok şey vardı." Şişeyi alıp hızlı bir yudum için dudaklarıma götürüyorum, içmemem gerektiğini umursamayı çoktan geçtim. "Sanırım bu işin sosyalleşme kısmına kendimi alıştırmam gerekiyor."

"İşte bu yüzden her gün evinizde yalnız oturmak kötü bir şey. Orada somurtarak otururken, insanlarla nasıl etkileşim kuracağını unuturken kaçırdığın tüm bağlantıları düşün. Sana yardım edebilecek, adını sonsuza dek temize çıkarabilecek insanlarla bağlantı kuruyor olabilirsin ama sen saklanmakla meşgulsün."

"Çalışmaya *çalışıyorum*," diye tersliyorum, gözlerimi ona dikiyorum. Her zaman

Reklamcı, her zaman imajım için endişelenir, sefalet içinde boğulduğum gerçeği için değil. "Fark mi bilmiyorum ama şu anda pek bir şey yaptığım söylenemez. Beni meşgul eden tek şey müzik yapmak, göt herif."

Liam kendi birasından bir yudum alarak iç geçiriyor. "Anlıyorum dostum. Ama öylece pes edemezsin."

". "

"Gerçekten mi?" Kaşlarını çatıyor. "O zaman neden hâlâ o kızı bulamadın? Benim tanıdığım Aiden James asla ucuz bir amcık için yuvarlanmaz."

Ona böyle dediğini duyunca boğazım yanıyor. Sonra içimdeki ateş daha da yükseliyor, hayatımı mahveden kızı içten içe savunmam beni sinirlendiriyor.

Tanrım, acınacak haldeyim.

Adını bile bilmiyorum ama sanki yeryüzündeki bir tanrıçaymış gibi ona takılıp kaldım ve bir din buldum.

"Bulacak bir şey yok," diyor omzumun üzerinden bir ses. Döndüğümüzde kötü taranmış bir adamın tezgâha yaslanmış, tombul parmaklarını yarısı boş bir biraya sarmış olduğunu görüyoruz. "Duymadınız mı? O kız öldü."

Ben homurdanıyorum, Liam gözlerini deviriyor ve eğilerek soruyor: "Bunu nereden biliyorsun? Kimse onun adını bile bilmiyor."

"Oh, *biri* onun adını biliyor, . Biri de güzel çocuğun küçük sorunuyla ilgilenmiş," diye alay ediyor. Başını eğerek beni tepeden tırnağa süzüyor ve kendi kendine kıkırdıyor. "Belki de yepyeni bir grup yaratmıştır."

Bir hıçkırıkla arkaya doğru tökezliyor, yürüyüşü ve konuşma bozukluğu saçmaladığını doğruluyor.

Kızın ölmüş olmasına imkan yok.

Eminim birileri bunu anlamıştır. İnternet onun varlığından neredeyse temizlenmiş olsa da, iddiaların kendileri dışında, böyle bir şeyin olması ve benim bundan haberimin olmaması mümkün değil.

Değil mi?

Liam ve ben sessizce oturuyoruz, düşüncelerim aldığım her içkiyle birlikte daha da artıyor. Liam'ın gecesini mahvetmek istemediğim için bastırmak için geleni yapıyorum ama sonunda damarlarımdaki nabızı görmezden gelemiyorum.

Tabureden kayarak bir elimi omzuna koydum. "Sigara içmek için dışarı çıkacağım."

Tereddüt ediyor, omzunun üzerinden korumam Jason'ın odanın köşesinde oturup bizi izlediği yere bir bakış atıyor.

İçimi çektim. "Lütfen, sadece bir saniye sürecek. Yemin ederim hiçbir yere gitmiyorum. Biraz hava almam lazım."

"Tamam." Liam omuz silkiyor, sarı saçlarını kaşıyor. "Onu oyalamaya çalışacağım."

Onu sırtından alkışlayarak yan çıkıştan nemli bir sokağa giriyorum ve tuğla duvara yaslanıyorum. Kot pantolonumdan bir sigara çıkarıp yakıyorum ve şakağımdan seken acı verici vızıltıyı yatıştırmaya çalışarak yavaşça bir nefes çekiyorum.

Öldü. O kızın kim olduğunu ve nasıl bu kadar ele avuca sığmaz hale geldiğini merak ederek alay ediyorum. Onun büyüünün bir hileden başka bir şey olmaması ve beni mahvetmek için gönderilmiş olması mümkün mü?

Eğer durum böyleyse, o gece benimle çıkmak konusunda neden bu kadar isteksiz görüldüğünü bilmiyorum. Daha yeni tadına bakmışken neden benden kaçtı?

Ayağımı betona vurarak durumu anlamlandırmak elimden geleni yapıyorum, iddialar başladığından beri milyonuncu kez bu noktaya gelene kadar olan her şey üzerine kafa yoruyorum.

Kimse onun kim olduğunu bilmiyor, çünkü o geceki hayır galasına girebilmek için evrakta sahtecilik yapmış.

Ama dövme dükkanında ehliyetini kontrol etmişler ve kimse sahte olduğuna dair bir şey söylememiş.

Sigaram dudaklarımın arasında sallanırken, bu düşüncüyü zihnimde tekrar tekrar oynatıyorum, kalbim bir döngüye takılıp kalıyor.

Dövme yaptırmak için gerçek ehliyetini kullanmış.

Önümdeki çıplak duvara birkaç kez göz kırptıktan sonra son bir nefes çekip sigarayı yere atıyorum ve ara sokaktan yürüyerek Suburban'ın park ettiği yere doğru yola çıkıyorum. Arka kapıyı açıp şoföre hızlıca yol tarifini iletiyorum,

Liam'a mesaj atıp eve döneceğimi ve arabayı onun için geri göndereceğimi söyledim.

Bunu bir dizi açık mesaj takip ediyor, ama onları görmezden geliyorum, sürücü şehrin sokaklarında vızır vızır ilerlerken kanımda adrenalin dolaşıyor.

Sonunda yeterince yaklaştığında, kapıyı iterek açıyorum ve kaldırımdan aşağıya doğru koşarak Gio'nun dükkânına giriyorum. Saçlarım terden ıslanarak alnıma yapışıyor ve plaklarını sorarken nefes nefese kalıyorum.

"Arama izniniz var mı?" Ellerimi dizlerimin üzerine koyup nefesimi düzenlemeye çalışırken Jenna bana ters ters bakarak havlıyor.

"Göster şu lanet şeyi ona," diye tersliyor Gio dükkânın arkasından.

Jenna nefesinin altından homurdanarak masasının çekmecesine uzanır, bir cilt çıkarır ve doğrudan söz konusu sayfaya geçer.

Önce göz kırpiyorum, sonra ona bakıyorum ve o da omuz silkiyor. "Bak, bundan bahsetmedik çünkü sen gittikten hemen sonra biri geldi ve eğer bahsedersek bizi ölümle tehdit etti."

"Hayatınızı mı tehdit etti?"

"Kim olduklarını bilmiyoruz," diyor Gio. "Onları görmedim. Sadece mesajı aldım."

Cildi titreyen parmaklarımla kavrayıp kenarlarını eklemlerim ağarana kadar sıkarken bu cümle kafamın içinde tekrarlanıyor. Resme bakıyorum; ruhuma damgasını vurmuş okyanus gözleri, her zamanki gibi duygudan yoksun bir şekilde bana bakıyor.

Bana baktığında nasıl hissettiğini hatırlıyorum, sanki ona bir şeyler *hissettiren* ilk kişi benmişim gibi.

Dilimi onun içine sokmanın, sularıyla oynamanın, kendinden geçmesinin nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum. Keşke seslerini kaydedebilseydim, böylece sonsuza dek sadece benim olarak saklayabilirdim.

Fotokopiyi ciltten çıkarırken her şeyi özömsüyorum; doğum tarihi, Maine eyaleti damgası, adres.

Bakışlarım adrese odaklanıyor, daha önce hiç bilmediğim uğursuz bir his yüz yıllık bir ağaç gibi içimde kök salıyor.

Jenna'ya bakıp kaşlarımı kaldırıyorum. "Kimse bunu öğrenmeyecek yoksa seni kanıtları tahrif etmekten rapor ederim. mı?"

Başını sallıyor ve ben de kimliğine bakmaktan kendimi binadan çıkıyorum.

Eğer öldüyse, tamam. Takıntı burada bitiyor.

Ama yaşıyorsa.

Eğer Riley Kelly hayattaysa, onu bulacağım ve keşke olmasaydı dedirteceğim.

Part

Two

ÜÇ YIL SONRA

Çocukken Noel'den nefret ederdim.

Annemle babamın ayrılması, annemin ilk aşırı dozu alması gibi bu tatille ilgili anılar, tatile karşı tutumumu oldukça erken bir bozdu ve hiç kimsenin bana dürüst bir hediye alamaması da buna yardımcı olmadı.

Yıllar geçtikçe nefesimi tutuyor, birilerinin sevdiğim bir şeyi seçebilmek için bana yeterince ilgi göstermesini umuyordum.

Tek açtığım şey ezici bir hayal kırıklığıydı. Bu yıl, kendi hediyelerimi alacağım.

Kısmen sezonu yalnız geçireceğim için, ama aynı zamanda kardeşimin kız arkadaşının ısrarı üzerine öz-sevgi pratiği yapmaya çalıştığım için.

Noel'e bir aydan fazla zamanımız var ama Fiona dün geldiğinden beri beni Lunar Cove'da mükemmel hediye bulmaya sürüklüyor.

Lunar Cove'un Denver'ın dışındaki dağ eteklerinde bir göl kasabası olması ve nüfusunun en fazla beş yüz kişi olması nedeniyle hediyelik eşya dışında bir şeyler satın alınabilecek çok fazla yer olmaması dışında bu çok da önemli bir şey değil.

"Peki ya bu?" diye soruyor, bana mor kravat boyalı bir kar takımını göstererek, giysi rafının karşısından kaşlarını kaldırıyor.

Yüzümü buruşturup yanımdaki askıları karıştırmaya devam ediyorum. "Batik giyen birine mi benziyorum?"

Fiona dudaklarını bükerek siyah kazağıma, kalın siyah taytıma ve siyah deri diz üstü çizmelerime bakıyor.

Hüzünle iç geçirerek askıyı yerine taktı. "Saç renginin gardırop stilinde bir değişikliğe yol açacağını umuyordum."

Yukarı uzanarak, parmaklarımı göğüslerimin üst kısımlarını sıyıran pembe altın tellerin arasından geçiriyorum. Boyamaya başladığımdan beri uzamasına izin veriyordum, geçmişteki halimle arama mümkün olduğunca mesafe koymaya hevesliydim.

Zaten buraya taşınmamızın sebebi de buydu.

Kal Anderson beni öldüreceğini söylediğinde abartmıyordu. Son üç yıldır Riley Kelly'nin varlığı sona ermişti ve ölüm söylentisi her zaman beklediğim tepkiyi aldı.

Kimsenin umurunda değildi.

Ölüm ilanımın gazetede yayınlanmasından kısa bir süre sonra Maine'i terk eden babam dışında, ölümüm toplumumuzda fazla bir dalgalanmaya neden olmadı.

Bir yandan Kal bana bunun iyi bir şey olduğunu söyledi - kimse umursamıyorsa, kimse de bunu sorgulamayacaktı.

Öte yandan... *kimsenin umurunda değildi*. Hayatım dünyada en az anneminki kadar etki bırakmıştı ve bunun farkına acı veriyordu.

Ama plan bir kez harekete geçtiğinde geri dönüşü yoktu. Dışarıdan bakınca, kardeşimin ofisindeki o günden beri Riley olmadım ve temiz bir sayfa açmak güzeldi.

Gün içinde, Boyd'un bana gönderdiği müşteriler için serbest web tasarımı yaparken ya da evimin aşağısındaki spor kulübünde egzersiz yaparken, arduvazın bir tarafı lekeli değilmiş gibi davranmak çok kolay.

Sadece dikkatimi dağıtmaya çalışmadığımı, çünkü şeytanlarımın onları aktif olarak uzak tutmadığım zamanlarda pusuda beklediğini.

Dövmeli uzuvlar ve baharatlı kakule kokusu şeklindeki kâbuslar, bilinçaltımdan kaçamadığım her gece uykularıma musallat oluyor.

Fiona'nın nefes verışı beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor ve yan tarafına *patron* kelimesi kazınmış ahşap bir çakı tutuyor. Beklentiyle bir kaşını kaldırıyor ve ben de donuk bir ifadeyle ona bakıyorum.

"Alışveriş eğlenceli olmalı," diye mızızlanıyor, bıçağı gürültüyle tekrar vitrine koyuyor. "Huysuzlanacağını bilseydim, kardeşinle giderdim."

Dönen bir güneş gözlüğü rafını incelemek için dönüyorum, göğsüme saplanan acıyı görmezden geliyorum. "Hâlâ ziyarete gelmeyi reddediyor mu?"

Tırnaklarının Fransız uçlarına bakıyor. "Sadece biraz zamana ihtiyacı var, Ril-" Sözüünü keserek kırmızı dudaklarını birbirine bastırıyor ve tekrar iç çekiyor. "Sana göz kulak olabileceği bir yerde olmaman onun için çok zor."

"Benim için pek de piknik havasında geçmedi," diye tıslıyorum sesimi alçaltarak.

Hediyelik eşya dükkânının önüne bir bakışım, kasiyerin -yaşlı komşum Bayan Lindholm'un- gözlerini bize diktiğini ve marinada dedikodusunu yapabileceği bir olay olup olmadığını dikkatle izlediğini söylüyor.

"Bakın, tek söylediğim ona biraz zaman verin. Deniyor."

"Üç yıl oldu, Fi. Bu süre içinde Kal Anderson'la öz kardeşimden daha çok konuştum."

Gözleri yumuşuyor. "Belki de sorunun bir parçası da budur."

Sinirle ellerimi yumruk yapıp yanağımın iç kısmını ısıırıyorum. Neden Boyd yerine Kal'a uzandığımı kaç kez açıklamam gerektiğinden emin değilim ama yine de henüz sınıra ulaşmadığım ortada.

Belki de gizemli zarftan kimseye bahsetmemiş olmamın, varlığını görmezden gelirim sorunun kendiliğinden ortadan kalkacağını ummamın bir faydası yoktur.

Ve tüm bu planın en başarılı kısmı da bu oldu - zarfı gönderen her kimse, sözde bilgilerini almaya ya da genişletmeye henüz gelmedi.

Ne olursa olsun, kardeşim konusu beni yoruyor ve Lunar Cove Trading Co.'dan elim boş ayrılıyorum. Hafta sonu geleneğimize göre, Fiona şehre uçtuğunda, bana sakinlerimiz dışında edindiğim tek *gerçek* insan temasını sağlıyor, çikolatalı milkshake için Dahlia's Diner'a uğruyor ve derme çatma tahta kaldırımında yürüyoruz.

Göl boyunca uzanan, yazın turistlerle dolup taşan ama kışın tam bir hayalet kasabaya dönüşen bir işyerleri şeridi. Soğuk esinti cildimin üzerinde süzülüp yüzümdeki yaraları okşarken, dondurmamı yudumluyorum, dondurma dilimde buz gibi.

"Bunu hiç düşündün mü?" Fiona bir pizzacının, ardından da bir sanat galerisinin önünden geçerken soruyor. "Senin hakkındaki o korkunç dedikoduyu kimin başlattığını

ve-"

"Hayır," diye yalan söylüyorum, onun adını söyleyemeden cümlesini kesiyorum. Midemde bir batma hissi patlak veriyor, sanki korku tarafından bütünüyle yutuluyormuşum gibi. "Cevabını asla alamayacağımı bildiğim şeylerin üzerinde durmanın bir anlamı yok, değil mi?"

Fiona sırtlıyor, kolunu benimkine doluyor ve kiralık arabasının park ettiği yere doğru yürürken başını omzuma yaslıyor. "Bunun ne olduğunu biliyor musun? Büyüme."

Ama öyle değil.

O günkü işlerimi bıraktığımda, hemen içinde sayısız araştırma dosyasının bulunduğu gizli bir klasör açıyorum. New York'taki o meşum gecede dokunduğumuz her sokağın güvenlik kamerası görüntüleri, rock yıldızı hakkındaki sözde iddialarımı detaylandıran özel forum gönderileriyle etkileşime giren kişilerin IP adresleri.

Söylentiyle ilgili her şey o klasörde duruyor ve boş zamanımın cevapları bulmaya çalışarak geçiriyorum.

Her gün, akıl sağlığımın giderek kayıp gittiğini hissetmekten başka bir şey bulamıyorum.

bunu ona söyleyemem. Herkes buna izin verdiğimi düşünürken olmaz.

Git.

Emin olana kadar olmaz.

"NANE ÇAYIMIZ BITMİŞ."

Kadınsı ses beni irkiltiyor ve dik oturup sırtımı kırmızı vinil kabin koltuğuna yaslıyorum. Masamın yanında bir garson duruyor, kolunu havaya kaldırmış, siyah bir tepsiyi avucunun üzerinde dengeliyor.

Boğazıma düğümlenen yumruyu yutuyorum, omuzlarım geriliyor ve onun iri yeşil gözlerinde tanıma işareti arıyorum.

Sadece gözlerini kırpıştırıyor ve boştaki eliyle akik saçlarından bir tutamı yüzünden uzaklaştırıyor.

Uzun bir nefes verip başımı sallıyorum. "Pardon?"

Kaşlardan biri kalkıyor. "Nane çayı sipariş etmiştiniz, değil mi? Yeni elemanımız Billie siparişinizi aldı ve kalmadığını fark etmedi."

"Oh." Parmaklarımdaki gümüş yüzüklerle oynayarak başımı sallıyorum. "Bu iyi. Sade çaya ne dersin?"

"Bu bizde fazlasıyla var. Bunu içenler yaşlı müşterilerimiz ve bir kutuyu bitirmeleri tam bir ay sürüyor."

Ben bir şey söylemeyince, bakışlarım solumdaki pencereden dışarı kayıyor, tepsisinin kenarına vuruyor ve dudaklarını birbirine vuruyor. "Tamam, onu alıp hemen döneceğim."

Yine onu tanımıyorum, o daha uzaklaşmadan dikkatim çoktan dağılmış oluyor. Caddenin karşısındaki harekete kilitlenerek cam bölmeye yaklaşıyorum ve onu bulana kadar işyerlerinin bulunduğu şeridi inceliyorum.

Siyah bir palto ve kalın bir eşarp giymiş, saçları rüzgârda uçuşuyor ve yüzünün görünmesini engelliyor.

Kendi kendime sırtarak parmak uçlarımı dokunduruyorum; üç yıl sonra bile ağzının izini hâlâ hissedebiliyorum.

Hâlâ her gece dilimin üzerinde parçalanışını, bu zevki nasıl karşılayacağını bilemiyormuşçasına hiç ses çıkarmadan ağlayışını hayal ederek uyuyorum.

Ona bunu nasıl kabulleneceğini öğretirdim. Yıpranmış sinir uçları ve çırpınan kaslardan oluşan hüngür hüngür ağlayan, sümüklü bir karmaşa olana kadar tekrar tekrar.

Ama bana şans vermemiştii ve şimdi o gemi kalktı.

Yapmak için burada olduğum tek şey onun bir yılan olduğunu ortaya çıkarmak, onu gerçeğin onu canlı canlı yiyebileceği yaşayanlar diyarına geri sürüklemek.

Onu bulmak hiç de kolay olmadı, özellikle de medyanın onun sözde ölümüyle bir ilgim *olduğu* varsayımı göz önüne alındığında.

Ölümü intihar olarak açıklandığında şüphelerden arınmış olsam da, insanlar hala bana onu ben öldürmüşüm gibi bakıyor, bunca zamandır onu aramamın bir nedeni de bu.

Riley Kelly'nin bağlantıları var ve süresiz olarak saklanmasını sağlamak için büyük çaba sarf ettiler.

Ne yazık ki onun için, benim takıntım azalmadı.

Ve bir sanatçı ilham perisine sahip olduğunda, bu ilham perisi zehirli ve hayatını mahvedici olsa bile, onu aramaktan vazgeçmez.

isteseler bile duramazlar.

Yani, üç yıldır arıyorum. Onu bulabilmek için inanılmaz miktarda para ve zaman harcadım ve şirketimle olan sözleşmemi ihmal ettim.

Bir parçam hala sonunda yaptığımı inanamıyor.

Diğer kısmı salyalarını akıtarak onun korkusuyla ziyafet çekmeye ve yaptığı yanlışlar için pişmanlık duymasını sağlamaya hazırdır.

Hiç merhamet görmeyeceğini bile bile merhamet için yalvardığı düşüncesiyle sikim fermuarımın arkasında sarsılıyor.

Elim ağzımdan çeneme doğru kayıyor, usulca kıkırdıyorum ve onun saçlarını ceketinin yakasına sıkıştırışını izliyorum. New York'ta o gece olduğundan daha uzun ve hala kadar yumuşak olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Ya da allık rengine boyamanın kimliğini benden gizleyeceğini düşündüyse.

Kaldırımın kenarına doğru ilerliyor, caddenin bu tarafını taramak için dönüyor. O parlak mavi gözler pencerenin önünden geçerken nefesim ciğerlerimle boğazım arasında bir yerde sıkışıyor ve beni boğmakla tehdit eden bir dumana dönüşüyor.

Gerginlik her kasımı sarıyor, dişlerimi ağrıtabilecek kadar sıkıyor, yakalanmanın heyecanı beni fark etmemiş gibi görünmesinin hayal kırıklığıyla karışıyor.

Ancak bu kokteyl, bakışları sonunda güzel yüzünde küçük bir gülümseme belirttiğinde şiddetli bir fırtınaya dönüşüyor.

Dahlia's Diner'ın yanındaki sanat galerisinden bir adam çıkıyor ve kapıyı kilitlemek için durakladıktan sonra dönüp ona doğru ilerliyor. Adam anahtarlarını işaret parmağının ucunda sallayıp ıslık çalarak ona doğru ilerliyor ve birden yanaklarındaki pembeliğin dışarıdaki soğuktan mı yoksa kişisel alanını işgal eden siyah saçlı heriften mi kaynaklandığından emin olamıyorum.

Ağzı hareket ediyor, algılayamayacak kadar kızgın olduğum bir şeyler mırıldanıyor ve sonra adam araya girip onu kucağına çekiyor. Bronz teni onunkiyile derin bir tezat oluşturuyor ve ikisini bir arada görmekten nefret ediyorum.

ahşap masanın kenarına doğru kıvrılarak tutuşumu sıkılaştırıyorum ve yüzey gıcırdayana kadar basıncın artmasına izin veriyorum.

Cinayet düşünceleri omurgam boyunca nabız gibi atıyor, kemiklerimi tırmalıyor ve dışarı fırlayıp bana ait olana dokunduğu için onu kanlı bir şekilde dövme dürtüsüne karşı kendimi tutuyorum.

Ama bu kadar çok çalıştığım her şeyi mahvedemem ve Liam'a rapor verdiğimde bu kesinlikle iyi karşılanmaz. Bu seyahatin Symposium için ilham bulma ve albümümü tamamlama girişimim olduğunu düşünüyor ve bu kadar erken bir zamanda ceset sayısını açıklamak zorunda kalmak istemiyorum.

Burada olduğumu bilen tek kişi olan babam -ve *neden* burada olduğumu bilen tek kişi- ellerimi kirletmeme aldırmazdı. Hatta muhtemelen bunu teşvik ederdi.

Tanrı biliyor, o bir aziz değil.

Yine de uğraşmak istediğim tek bir ceset var ve onun da burada olduğuma dair hiçbir fikri yok.

Garson geri dönüyor, tepsisinin ortasında beyaz seramik bir kupa duruyor ve onu koyuyor. İçine uzanarak

Küçük siyah önlüğünün cebinden fazladan iki Lipton çay poşetini masaya atıyor, sonra geri çekilip tepsiyi göğsüne bastırıyor.

Güzel bir kız - narin, hafif çilli bir yüze yerleştirilmiş mücevher gibi yeşil gözler ve biraz fazla uzun bakma şekli bana memnun etmeye hevesli olduğunu düşündürüyor.

Caddenin karşısındaki ihanete bakarken, garsonun dile getirmedığı teklifini kabul etmeyi düşünüyorum. Onu arkadaki tuvalete götürme ve tüm stresimi onun üzerine boşaltma fikri aklıma geliyor.

Ama imgelemde gördüğüm onun yüzü değil. Riley'nin yüzü.

O anda iyi hissettirse de, sonrasında iyi hissettirmeyecektir.

Ayrıca, bu yüzden burada değilim. Eğer aletim ıslanırsa, bu benim küçük tatlı meleğimin takdirine bağlı olacak ve bir an bile erken olmayacak.

" için özür dilerim," diyor garson kız, ellerini önlüğüne silerken. "Zahmetiniz için ücretsiz yulaflı kuru üzümlü kurabiye ister misiniz?"

İçten içe irkilerek başımı sallıyorum. "Hiç sorun değil," diyorum, isim etiketini okumak için eğilerek, "*Jade*. Kurabiye sende kalsın."

Paltomun cebine elimi atıp kabinden çıkıyorum ve masaya üç yüz dolarlık banknot bırakıp kupayı avuçlarımın içine alıyorum.

"Üstü de kalsın."

Onu orada öylece bırakıp sessizliğe gömülüyorum ve camlı ön kapıdan çıkıyorum. Tepedeki bir zil ayrılışımı haber veriyor ve sokağın karşısındaki adam bana doğru bakıyor.

Sakalı beni rahatsız ediyor. Çok uzun - eğer yüzünü Riley'nin muhteşem kalçalarının arasına gömseydi, Riley rahatsız edici bir kaşıntıyla baş başa kalırdı.

Dövmе dükkânında kirlî sakallarımın yarattığı tatlı yanık gibisi yok.

Aletim zonklıyor, ayarlamak için bir elimi cebime sokuyorum, adamın gözleri benimkilere ulaştığında düşürmüyorum. Yüzünü buruşturuyor ve ben de bir nane şekeri çıkarıp paketinden çayımın içine atıyorum.

Hemen erimeye başlıyor ve yavaşça ağızıma götürüyorum, ilk haşlama damlaları dudaklarıma değerken bardağın kenarından gülümsüyorum.

Adam eğilip Riley'nin kulağına bir şeyler söylüyor ve sonunda gözlerini kaçırıyor.

Elini onunkinin içine sokup ters yöne çekerek onu benden uzaklaştırırken kalp atışlarım hızlanıyor.

yudumluyorum, dilimi yakarken nane aromasını içime çekiyorum ve sessizce onu yakında göreceğime söz

Mutfak lavabomdaki musluğun altında bir baş marulu durularken, kızgınlığımın hareketlerime yansımaya izin vermemeye çalışıyorum.

Caleb Pruitt bulaşık makinemin önünde yerde yatıyor, ağzında bir tornavida, bir hortumu değiştirirken Noel şarkıları mırıldanıyor. Sabah tesisatçı çağıracağıma dair güvence vermeme rağmen, Lunar Cove'un altın çocuğu yardım etme fırsatını kaçırmayı reddetti.

Şikâyet etmemeliyim. Yerel lokantadaki Jade dışında şehirde edindiğim tek arkadaş o.

Cihazı tamir etmesinin gereksiz yabancıların evime gelmesini engellemesinden bahsetmiyorum bile.

Boardwalk'taki sanat galerisinde tanıştık; bir gece, burada evden çıkmadan neredeyse bir yıl geçirdikten sonra yalnızlığım beni ele geçirdi ve dışarı çıkmaya karar verdim.

Atlas'ın kilden yapılmış bir heykelinin yanında duruyordu, küreyi omuzlarında taşıyordu ve şık tasarımı ve inanılmaz derecede pürüzsüz kenarları beni o kadar büyülemişti ki yaklaştırmaya çalışırken neredeyse heykeli devirecektim.

Caleb'in sanat galerisinin sahibi olduğu ortaya çıktı. Pruitt'ler Lunar Cove kraliyet ailesidir ve üç oğullarının her biri kasabadaki çeşitli işletmelerden sorumludur.

O geceden itibaren Caleb hayatıma girdi, ihtiyacım olmadığını söylediğimde bile her zaman etmeye hazırды.

Bu muhtemelen beni endişelendirmeli, ama sonra buranın bir arkadaş olmadan ne kadar sıkıcı olduğunu hatırlıyorum ve bunu görmezden geliyorum. Duygularımın tamamen platonik olduğunu umuyorum.

"O marulun üzerinde çok fazla zaman harcıyorsun," diye sesleniyor mutfağın karşısından, başını arkaya eğip kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "Eğer bırakmazsan parçalanmaya başlayacak."

Hayallere dalıp lavaboyu kapattım ve marulları kuruması için granit tezgahın üzerine koydum. Ellerimi tozluklarıma silerek ocakta pişmekte olan farfalle makarnasını kontrol ediyorum, ardından telefonumu alıp kardeşime bir mesaj atıyorum.

Ben: Annemin on birinci yaş günüm için papyonlu erişte yaptığı zamanı hatırlıyor musun?

Birkaç saniye sonra, yanıtı ortaya .

Boyd: Karavanınızı neredeyse yaktığı ve size siyah makarna yedirdiği günü hatırlıyor muyum?

Ben: Hepsi yanmamıştı.

Boyd: Tabağını temizlediğine şaşmamalı.

Konuşmayı nereye götüreceğimden emin değilim, bu yüzden daha fazlasını bekliyorum; asla gelmiyor ve üzüntü kalbime yeniden giriyor.

İç çekerek mutfak adasına yaslanıyorum ve telefonumu geri kilitliyorum, Maine'den ayrılmadan önceki yıllarda kardeşimle ilişkimizde kaydettiğimiz her türlü ilerlemeyi geri aldığım için kendime sessizce lanet

"Sen iyi misin?" Caleb ayağa kalkarken bulaşık makinesini iterek soruyor.

Gülümsemeye zorlayarak başımı sallıyorum. "Sadece kardeşim sinir bozucu gibi davranıyor." Arkamı dönüp Kal'ın İtalyan karısından aldığım ev yapımı domates sosunu karıştırmak için hareket ediyorum ve bir omzumu kaldırıyorum. " senin iki erkek kardeşin var. Bunun bir şey olduğunu sana anlatmama gerek yok."

Caleb kalçasını adaya yaslar. "Bir kardeşin olduğunu bilmiyordum."

Beynimdeki çarklar durma noktasına geliyor ve panik göğsümde kabarıyor. Elim kıpırdamaya devam ediyor, kinetik enerji hareketi itiyor.

"Karmaşık bir ilişkimiz var," diyorum, yarı doğruyu kabul ederek. "Onun hakkında pek konuşmuyorum."

Homurdanıyor. "Arkadaş olduğumuz iki yıl boyunca bir kez bile mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak omuz silkiyorum. "Sanırım bu konu hiç gündeme gelmedi."

Koyu renk gözlerinin başımın yan tarafını deldiğini hissediyorum ama benimkiler sosa odaklanmış durumda. Sonunda çevresel görüşümde başını salladığını görüyorum ve rahatlıyor gibi görünüyor.

"Bilgi almak için seni zorlamamam gerektiğini biliyorum. Beni tekrar güverteye kilitlemeni istemiyorum."

Omuzlarımdaki gerginlik hafifçe azalıyor ve boğazımdan bir kahkaha yükseliyor. "O kadar da kötü değilim."

"Kar fırtınasının ortasındaydık," dedi parmağıyla beni göstererek. "Ve tek sorduğum fazladan oduna ihtiyacın olup olmadığıydı."

"Ve sonra gazlı bir şöminem olduğunu öğrendin." Gri taş şömineye , kardeşimin evindekini ve bunun yanında ne kadar boş kaldığını düşünmemeye çalışıyorum.

Genel olarak, tüm kabin oldukça boş; elbette, duvarlardaki panellere ve tonozlu tavanlara uyan el yapımı çam mobilyalarla tamamen dolu olarak geldi, ancak güvenliğimi riske atmadan eski hayatımı kabul edemediğim için, hiçbir kişisel eşya mekanı süslemiyor.

Tavandan yere kadar uzanan pencerelerden görünen göl ve dağ manzarası ise neredeyse bunu telafi etmeye yetiyor.

Neredeyse.

Uzun bir sessizlikten sonra Caleb bulaşık makinesini tamir etmeye koyuluyor, ben de makarnayı süzüyorum, iki tencereyi de servis tabaklarına boşaltıyorum ve soğumaları için bir dakikalığına fırına koyuyorum.

İşini bitirdiğinde ona bir tabak veriyorum ve adada ayakta, arka pencerelerden dışarı bakarak yiyoruz.

Yerlilerin söylediğine göre gölün hemen ötesinde yıllardır kullanılmayan bir kulübe daha var. Yine de gözüme bir hareket çarpıyor, üst kattaki bir pencerenin gölgeli köşesinde gizlenen karanlık bir figür ve içime huzursuz bir his yerleşiyor, beni gerginleştiriyor.

Sonra gözümü kırıpıyorum ve figür gitmiş, ev her zamanki gibi hareketsiz.

Tüm bunları uydurup uydurmadığımı merak ediyorum.

Çatalıyla bir parça makarna yiyen Caleb omzuyla beni dürtüyor. "Ee, önümüzdeki sanat sergisine katılacak mısın? Yerli folkloru üzerine odaklanılıyor."

Yemeğimi dürterek tabağımda gezdiriyorum. "Kulağa ilginç geliyor ama bilemiyorum..."

"Kalabalıktan rahatsız olursan sana her zaman eşlik edebilirim."

Karnıma bir kramp giriyor ve gözlerimi aşağıya kaydırıyorum, sinirlerime rahatsızlık dolanıyor.

"Eğlenceli olabilir," diye devam ediyor, ağzına bir çatal makarna daha tıktırırken. "Tek söylediğim bu. Şampanya, mezeler ve bütün gece insanları yargılayacaksın. Bir kış akşamı için daha ne isteyebilirsiniz ki?"

"Bunu düşüneceğim," diyorum, kararımı çoktan vermiş olmama rağmen.

Bundan memnun bir şekilde yemeğini bitiriyor ve tabağını lavaboda yıkıyor, kuruluyor ve çabucak kaldırıyor. Onunla birlikte ön kapıya yürüyorum, durup beni bir kez daha kucakladığında vücudum kaskatı kesiliyor.

Yanağıma yumuşak bir öpücük konduran Caleb geri çekiliyor ve ben onun bu yaklaşımı karşısında kendimi tutmaya çalışıyorum. Beynim onun sadece sevecen bir adam olduğunu ve kötü bir niyeti olmadığını tekrarlıyor ama bedenim bu düşünceyi reddediyor.

Beni bıraktığında nabzım boğazımın dibinde gürültüyle atıyor ve sırtıyor. "Seni yarın arayacağım, tamam mı Angel?"

Ses tellerimi hareketsiz kılan tiksintiyle başımı sallıyorum ve verandadan inip cipini park ettiği yere doğru gidişini izliyorum.

İçeri girip kapıyı kapatıyorum ve üç sürgüyü sabitliyorum, kapının üstündeki küçük cam bakıyorum. Caleb birkaç dakika boyunca orada oturup eve bakıyor ve bir an için gergin bir enerjiyle doluyorum.

Geri gelmesinden ve arkadaşlığımın artık yeterince iyi olmadığına karar vermesinden korkuyorum.

Titreyen ellerim kapı kolunu kavıyor, parmaklarım ağrıyana kadar siyah metalin etrafında sıkılıyor, ama sonra motoru çalıştırıyor ve uzaklaşıyor.

Kapıya yaslanarak rahatlamanın tadını çıkarmak için kendime bir şans tanıyorum. Tek başıma yaşamamanın kendine has engelleri var ve tekrar saldırıya uğrama korkumu dizginlemeyi öğrenmek bu listenin başında geliyor.

Göğsüme bir sızı saplanıyor, dehşet ruhumda katılaşmaya çalışıyor ama onu bastırıp merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum. Ebeveyn yatak odasının kapısını iterek açıyorum, doğruca en-suite odaya gidiyorum ve porselen jakuzinin dolmasına izin veriyorum.

Beklerken kıyafetlerimi çıkarıp şifonyerimin yanındaki boy aynasında duruyorum. Makyaj temizleme mendiliyle yüzümü yavaşça temizliyor, soluk tenimin pürüzlü çizgilerine dokunuyorum.

Elmacık kemiğime keskin bir darbe indiren ve ağzımın köşesinde bir kesik oluşturan yaralar hala sert ve dokunulduğunda hassas, ama sonunda solmaya başlıyorlar.

Bakışlarım ellerimle birlikte düşüyor ve parmaklarımı kalçamda gezdiriyorum, yaranın görünüşünden irkiliyorum; dağınık, doku kabarık, hassas ve yüzümdeki izlerden daha koyu.

Bu çirkin bir şey ve hafızamın daha da kötü olduğunu hayal edebiliyorum, bu yüzden bir an için bu görüntülerin ulaşamayacak kadar uzakta olmasına şükrediyorum.

Aynanın üzerinde asılı duran mor ipek bornozumu alıp üzerime sarıyorum ve utancım boynuma tırmanmayı tamamlayamadan onu ıslatıyorum.

Kravatı belimde tutarak yatağımın yanındaki komodine doğru yürüyorum ve çekmeceyi açıyorum, içindekilere bakarken alt dudağımı ısırıyorum.

Fiona'dan gelen doğum günü hediyesi hâlâ kutusunda ve selofana sarılı bir şekilde bana bakıyor. Boğazımdaki ani kuruluşu bastırmak için yutkunuyorum, elimi sokup çıkarıyorum ve hızla açıyorum.

Yanaklarım ısınıyor, utanç göğsüme baskı yapıyor, sanki birinin onu kullandığını görme ihtimali varmış gibi. Baş parmağım

Asanın üzerindeki düğmeye ve kükreyerek canlanıyor, kalçama dayandığı yerde şiddetli bir şekilde titreşiyor.

Aynı anda bakışlarım kalkıyor, pencereden bir hareket yakalıyorum; hemen gölün karşısındaki kulübenin ikinci katına çekiliyorum, tüm bedenim oyuluyor.

Ciğerlerim yanıyor, nefes alış verişlerimin düzensizleşmesine ya da endişemin göğsümü doldurmasına engel olamıyorum. Evdeki her pencereyi taradığımda, saran kavak ağaçlarının hafif hışırtısından başka odaklanabileceğim bir şey bulamıyorum.

Saçmalıyorsun Riley. kimse yok. Kimse senin için gelmiyor.

Burada olduğunu kimse bilmiyor.

Nedense bu ürkütücü duyguyu üzerimden atamıyor ya da başka bir şeyle -hayal kırıklığıyla- karışmasını engelleyemiyorum.

Yine de beni öldürmeye gelen biri olsaydı, muhtemelen çoktan öldürmüştü olurdu.

Eğer Aiden James'i temsil eden biri olsaydı, neden gölün karşısında olurlardı ve beni sorgulamak için içeri almazlardı bilmiyorum.

Orada ne kadar fena çuvalladığımı düşündükçe kalbim üzüntüyle çarpıyor. Keşke o sınıf gezisine hiç gitmeseydim ya da onunla hiç tanışmasaydım diyorum.

O gece dövmeceide bana daha fazlasını yapmasına izin vermeyi ne kadar isterdim.

Oyuncağı kapatıyorum, avucumun içinde tutuyorum ve ayağa kalkıyorum, banyoya geri dönmeden önce perdeleri kapatıyorum.

Ve küvetin dibine battığımda, değneğin titreşen ucunu kalçalarımın arasına yerleştirirken, gri gözlü adamın hayalini kuruyorum, hayatını mahvetmemiş olmayı diliyorum.

BİR ŞEYLER DUYUYORUM.

Olmak *zorundayım*.

Adımın neden kapalı banyo kapısının arkasından geldiğinin başka bir açıklaması yok.

Kulağımı tahtaya dayayarak bekliyorum, nefesimi tutuyorum, daha fazlası için zorlanıyorum.

Işığın parladığı çatlağın altından nefes nefese bir inilti daha süzülüyor; çıplak ete vuran suyun sesiyle birleşince aletim fermuarımın arkasında sertleşmeye başladı bile.

Ama yine de bekliyorum.

Havayı bir vızıltı sesi dolduruyor ve elim kapı koluna doğru ilerliyor. Yüzüklerim armatüre çarpıyor, parmaklarım tutuyor ama dönmüyor.

En azından henüz değil.

Riley'i yardım etkinliğinde odanın diğer ucunda ilk kez gördüğümde hissettiğim duygunun aynısı içimi kapladı. Hayatımda bir kez olsun, spekülasyonun veren tarafında olmanın mutluluğu.

İzlenmekten ziyade izlemenin. Bu çok özgürleştirici.

Paparazzi akbabalarına neredeyse sempati duymamı sağlayacak şekilde baş döndürücü ve sarhoş edici.

Ya da belki sadece o bana böyle hissettiriyordur.

"Oh..." Aldatıcı tatlı sesi geliyor ve boştaki elimi cebime sokup ağzıma bir nane şekeri atıyorum. "Oh, *Tanrım*."

Şekeri dilimle yuvarlarken, içimde patlayıp benden başka birine seslenmemesini talep etme dürtüsünü görmezden geliyorum.

Gökyüzündeki görünmez adam, ona çılglık attırabileceğim şeyler konusunda hiçbir şey yapamaz, ancak uygun bir tanıtım , yardımcı olmaktan mutluluk duyarım.

Naneyi paramparça olana kadar ısıyorum, başımı sallıyorum ve düğmeyi bırakıp üç dev adım geri çekiliyorum. Çizmelerim halının üzerinde yumuşacık, bej rengi kumaşın üzerinde onu korkutmaya yetecek kadar iz bırakıyor.

Benim tatlı küçük meleğim paranoyak değilse hiçbir şeydir, her zaman omzunun üzerinden bakar, sanki her an belanın onu bulmasını bekliyormuş gibi.

Onu bulmamın radarına girdiğini hiç sanmıyorum, bu da yüzündeki ifadeyi çok daha lezzetli kılacak.

Banyoda uğultu devam ediyor, ben de beklerken yatak odasını tanıyorum.

Bir duvara dayalı uzun bir şifonyer var ve çekmeceleri yavaşça karıştırıyorum, iç çamaşırlarına geldiğimde duraklıyorum.

Kendime yapmamamı söylüyorum. Artık koleksiyon yapmadığımı.

Yine de avucum ipek ve dantele yaklaştığında dayanamıyorum; elindeki tüm külotları hızla ceketimin cebine tıktırıyor ve çekmeceyi yerine itiyorum.

Coşku içimi parçalıyor, bir kuyruklu yıldız yıkıma doğru yol alıyor ve patladığında her zamanki tiksintiyle baş başa kalacağımı biliyorum.

Ama şu anda bunu umursayacak durumda değilim.

Dönüp odanın geri kalanını inceliyorum; odanın bir köşesinde pembe bir kova sandalyenin yanında çok renkli bir yer lambası duruyor. Kulübedeki diğer mobilyalar gibi yatak da çirkin bir çam malzemeden yapılmış ve şiltenin üzerine mor saten çarşaflar serilmiş.

Ayak ucunda leopar desenli bir örtü, onun üzerinde de kapağında yılan derisi kılıfı olan bir dizüstü bilgisayar duruyor. İroniyle alay ederek yatağın kenarına tünüyorum ve dizüstü bilgisayarı kucağıma çekiyorum, ayak seslerini dinlerken üstünü yavaşça açıyorum.

Kalbim boğazımda, köşedeki güç düğmesine basıyorum. Bilgisayar titreyerek canlanıyor ve nabzım frekansını artırıyor, heyecandan içim içime sığmıyor.

Kilit ekranı açılıyor ve kaşlarımı çatıyorum. Riley hakkında son üç yılda topladığım her bilgiyi beynimde ararken şifre olarak ne kullanabileceğini düşünmeye çalışıyorum ama hiçbir kelime işe yaramıyor.

Parmağımı klavyeye vurarak başka bir şey yazmaya başlıyorum, ama sonra tekrar duyuyorum.

"Aiden..."

Omurgam sertleşiyor, bakışlarım kapıya doğru fırlıyor. Banyonun ışığı hâlâ yanıyor, ayak sesleri duyulmuyor ama bu sefer duyduğumu *biliyorum*.

Dizüstü bilgisayarını bir kenara itip kapıya doğru ilerliyorum. Kapı kolunu çevirmekten ve hafifçe aralık bırakmaktan kendimi alamıyorum.

Onun tam rutinini biliyorum ve her hareketini katalogladım. Banyo yaptığında kocaman bir çift gürültü önleyici kulaklık taktığını ve bir tür yeşil yüz maskesi taktığını biliyorum.

Küvette tam yirmi üç dakika geçirdiğini biliyorum.

Ve biliyorum ki dışarı çıktığında, kadar rüyalarımın giren o nane losyonuyla köpürüyor.

Hala teninde tadını alabiliyorum. Bana anlattığında ne kadar nefessiz kaldığını, yüzünün ne kadar kızardığını hatırlıyorum.

Yine de bir yanımda içeri girdiğimde fark etmesini bekliyor.

Kendini korumasının galip gelmesi ve öz farkındalığının devreye girerek onu avlandığı gerçeğine karşı uyarması için.

Neredeyse istiyorum. Kaçınılmaz olarak onu yok etmeden önce yarattığı canavarı görmesini istiyorum.

Ama o fark etmiyor, kulaklıklar sağlam bir şekilde yerinde duruyor ve birdenbire gördüğüm en güzel yalancıya bakıyorum.

Su ve terden kayganlaşmış soluk teni makyaj masasının ışığında parlıyor ve başını küvetin kenarından sarkıtmış, pembe saçları küvetin kenarında parlıyor.

Tatlı, şeftali gibi meme uçları olan dolgun göğüsleri, aldığı her nefesle yükselip alçalarak suyun yüzeyini dağıtıyor. Suyun ileri geri çekilmesini, ayın gelgiti çekip itmesini izliyorum, onun için hareket ediyormuş gibi görünmesinden büyüleniyorum.

Mavi gözlerinin kapalı olduğunu fark ettiğimde hayal kırıklığı göğsümde cızırdıyor, ama sonra bakışlarım ayrılmış, desteklenmiş dizlerin arasına kayıyor ve hava ciğerlerimden kaçıyor.

Elleri hareket ettikçe bacaklarım titriyor, bir vibratörün şişkin başını klitorisinin üzerinde ileri geri yönlendiriyor.

Kan güneye doğru akıyor ve avuç içim aşağı inerek kotumun fermuarına baskı yapıyor. Dilim ağır ve kuru hissediyor, minik inlemeleri başımı döndürüyor.

Benim nefes alışım zorlaşmaya başladığında, onunki de hızlanıyor. Göğsü kabarıyor, içine çöküyor ve sonra tekrar dışarı itiyor ve dudaklarım içimde dolaşan arzuyla karıncalanıyor.

Üzerine yürümek ve memelerinin gergin tepelerini dudaklarımın arasına almak çok kolay olurdu. Zevkini ortaya çıkarmak, dişlerimi büzülmüş ete batırarak acıya olan toleransını test etmek.

Tezgâhı olabildiğince kuvvetle kavrayarak kendimi yerimde tutuyorum, onunla ne yapmak istediğimi bilmeden varlığımı açığa vurmak istemiyorum.

Babam onu ortaya çıkarmamı istiyor. Onu yaşayanlar diyarına geri getirmemi ve benden şüphe edenlere kendimi kanıtlamamı.

Teknik olarak, ben de istiyorum.

Ama her şeyi göz önünde bulundurduğumda biraz eğlenmeyi de hak ettiğimi düşünüyorum.

Bu yüzden hareketsiz kalıyorum, Riley'nin kendini orgazma getirmesini izlerken sikim kalçama akıyor; Bu bakış yüzünün tamamını göremiyorum, ama zevkle guruldarken alnının kırıştığını görüyorum, sırtını küvet karosuna eğiyor.

Lanet olsun. Ateşim var, tanrısallığa tanıklık ediyorum.

Çenem o kadar sıkılıyor ki görüş alanımın kenarlarında yıldızlar dans ediyor.

Oyuncak yeni olmalı, çünkü boğazından gelen sesleri daha önce hiç duymamıştım. En azından kapalı bir kapının arkasında.

Aklımdan kısacık bir düşünce geçiyor ve acaba tahta kaldırımda onunla birlikte olan adam mı bunu hediye etti diye merak ediyorum.

Eğer onun üzerinde kullandıysa.

Öfke göğsümde bir yol açıyor, her göz kırpmışında gözlerimin arkasına kıpkırmızı sıçırıyor. Kendine geldiğinde Riley vibratörü devre dışı bırakıyor ve elini saçlarında gezdirerek küvetin içinde gevşiyor.

Sonunda ayağa kalkıp duvarda asılı bir havluya uzandığında, sırtı bana dönükken olduğum yerde kalakaldım.

O yükselirken boğazım daralıyor, mükemmel kışının kıvrımlarına su damlacıkları damlıyor.

Hafıza ve ekranlar onun veremiyor.

Kızgınlık omuriliğimin tabanını ısıtıyor, beynimde dolaşan şehvet sisini temizliyor. O arkasını dönmeden kapıdan çıkıyorum, rutininin bir sonraki bölümünün bana tekrar gölgeler arasında kaybolmam için birkaç dakika verdiğini biliyorum, kötü niyetli varlığım onun tarafından bilinmiyor.

Başucu lambası tüm odayı aydınlatmıyor, bu yüzden şifonyerin yanında karanlık bir köşeye çekildim ve aletimin inmesini istedim.

Kendimi duvara bastırarak başka bir şey düşünmeye çalışıyorum. Ailemi, dışarıdaki gölü, beşinci sınıftaki Bağımsızlık Bildirgesi konulu sosyal bilgiler projemi.

Tek onun lanet yüzü.

Burun deliklerimden bastırılmış bir hayal kırıklığı sesi çıkıyor ve ellerimi kotuma götürüyorum. Bu boktan bir fikir, muhtemelen şimdiye kadar aklıma gelenlerin en kötüsü, ama şu anda tek düşüncem rahatlamak.

Tövbe eden o olması gerekirken, güzelliğinin içime doldurduğu suçluluk duygusundan kurtuluyorum.

Yaratamamaktan, çünkü pençelerini hâlâ beynime, ciğerlerime ve *ruhuma* geçirmiş durumda.

Üç yılını onunla yaşayarak ve nefes alarak geçirdim. Odağımı geri kazanabileceğim anı hayal ederek.

Düşüncelerime hükmetme şekli yüzünden kendimi inkar ediyorum.
Ama artık değil.

Titrek parmaklarımla fermuarımı aşağı çekiyorum ve sikimi boxerımdan çıkarıyorum. Dokunulamayacak kadar sıcaktı ve başparmağımı ucunda gezdirerek orada köpüren prekum damlasını yayıyorum.

Sert bir nefes bırakarak gözlerimi kapatıyorum ve nefes alıyorum, şaftımı bir kez okşuyorum.

İki kere.

Banyodan çıkışını dinlemek için eğildiğimde hareketlerim düzensizleşiyor. Lavabo açılıyor ve daha sert pompalamaya başladığımda içimden boğuk bir inilti çıkıyor.

Şifonyerinin üstünü avuçlayarak bir nefes veriyorum, saç çizgimde ter oluşuyor. Bir damla burnumun kenarından aşağı süzülürken, küvetteki halini hatırlıyorum, vücudu eforunun kanıtlarıyla parıldıyor ve taşaklarım .

Ben bitirmeden önce dışarı çıkarsa, ağzı şok içinde açılmış ve gözleri kocaman olmuş yüzünü hayal ediyorum.

Beni bu şekilde yakalaması, onun da aynısını yaptığını kendimi kurutmam fikri beni teşvik ediyor. Nefes nefeseyim, kalçalarım havaya çarpıyor, doruğa o kadar yakınım ki boğazımda tadını alabiliyorum, o zaman gidecek hiçbir yerim olmadığını fark ediyorum.

Sertçe yutkunarak vuruşlarımı tamamen durdurmadan yavaşlatıyorum ve ahşap yüzeye bakıyorum. Cebime bir çift külot koyabilirdim, ama o zaman bir mesaj göndermek için onu bulması için bırakmam gerekirdi ve bunu yapmak istemiyorum.

Ama burada olduğumu bilmesine izin vermeden gitmeyeceğim.

Görüş alanımda duran bir şişe dikkatimi çekiyor ve etiketi görebilmek için gözlerimi kısarak eğiliyorum.

Kötücül bir şey bağırsaklarımda sinsice ilerliyor, kaburgalarımın arasından geçerek neredeyse varlığımla bütünleşiyor. Tatmin, hastalıklı ve dengesiz, kan dolaşımda dolaşüyor ve kapağı açmak için ileri uzanıyorum.

Şişeyi boştaki elimle kavrayarak tepemdeki yarığın altına yerleştiriyorum ve daha önce yaptığım hafif vuruşlara devam ediyorum.

Ayak parmaklarım botlarımda içinde kıvrılıyor, omurgam sıvılaşiyor, kalın sperm ipleri benden bir kaplıca gibi fışkırıyor. Losyonun içine damlıyor, misk Noel kokusuna karışıyor ve bana verdiği zevkten bayılmaya yaklaşıyorum.

Banyonun içinde lavabo kapanıyor ve kendimi toparlamaya çalışıyorum. Kapağı sıkıca kapatarak biraz sallıyorum, nabzım hızla yükseliyor.

Üzerime sapkın bir memnuniyet yağıyor ve şişeyi ait olduğu yere geri koyup, o çıkmadan önce yatak odasından sığıyorum.

Geçici ikametgâhıma döndüğümde, her zamanki izleme pozisyonumu pencereye kurdum, ayaklarımı pervaza dayadım ve basımı kucağıma aldım.

Ve silueti giyinip yatmaya hazırlanırken, *benim* iğrenç karışımım olduğunu hayal ettiğim şeyi vücudunda yumuşatırken, üç yıldır ilk kez bir açılış dizesi yazıyorum.

"SADECE SÖYLÜYORUM, nereye gitmiş *olabileceklerini* bilmiyorum."

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çömelerek şifonyerimin altını süpürüyorum, orada olmadığını bildiğim şeyi arıyorum.

Kal'ın sesi gergin ve yüzünde sert bir kızgınlık ifadesi olduğunu anlamak için arkamı dönmeme gerek yok. Adamın başka bir ifadesi olduğunu sanmıyorum. "Nasıl olur da koca bir iç çamaşırı çekmecesini kaybolur?"

İnleyerek kolumu çekip dizlerimin üzerine oturuyorum ve odaya boş yere bir kez daha bakıyorum. Külotumu bulma telaşıyla dolaptan çıkardığım ayakkabı kutuları dışında hiçbir şey yerli yerinde değil.

Bu sabah uyanıp yeni bir çift giymeye gittiğimde çekmeceyi açtım ve her şeyin boş olduğunu fark ettim.

İlk tepkim derin bir kafa karışıklığıydı ve hemen ardından bir korku hissi geldi. Ya biri zorla içeri girmiş ve iç çamaşırlarımı çalmıştı ya da Caleb bir şekilde fark edilmeden üst kata çıkmış ve içindekileri yağmalamıştı.

Burada oturmuş, hayatta kesinlikle ilgilenmesi gereken daha önemli şeyleri olan bir adamın önünde yüzüm kızarıırken, hangisinin daha kötü olduğunu hâlâ bilmiyorum.

"Zorla girildiğine dair bir kanıt yok," diye devam ediyor Kal. "Onları yanlış yere koymuş olmanız mümkün mü?"

Dönüp başparmağının sol elindeki siyah alyansın üzerinde gezinmesini izliyorum. Diğer eliyle telefonunda geziniyor, keskin kaşları içeri çekilmiş, kararlı bir kaş çatma tüm yüz hatlarını aşağı çekiyor.

Karısının her zaman bu kadar tedirgin görünen bir adamla nasıl başa çıktığı beni aşıyor. Tüm zamanını adamın ona kızgın olduğunu düşünerek geçirmemek için çelik gibi bir omurgası olmalı.

Onunla sadece birkaç kez konuştum; Kal'ın olmadığı yerde sıcak, onun keskin tarafları için bir merhem. Ama gözlerinde alev alev yanan bir vahşet var. Doğrudan temasa pek izin vermeyen bir şey.

Cehennemde yaratılmış bir eşleşme.

Buradaki ilk yılımda her akşam Kal'ı arayıp yeni doğan kızının fotoğraflarını görmek istiyordum.

Güya güvende olduğumu garanti ediyorduk ama aslında sadece yalnızdım ve sanırım o da bunu biliyordu. Sonunda, aramalar terapi seansları girişimlerine dönüştü ve ısrar ettiği zamanlar dışında onları yapmayı tamamen bıraktım.

Bir bakıma Boyd'u aldatıyormuşum gibi hissettim ve sanırım bu yüzden geri çekildim. Öte yandan, kardeşimin bunca zamandır ortada olmaması kendimi biraz daha az suçlu hissetmeme neden oluyor.

Ona en çok ihtiyaç duyduğum anda ortaya çıkamıyorsa, neden yerine başkasını koymayayım?

"Burada yirmi, otuz çift külottan bahsediyoruz," diyorum sessizlik o kadar uzun sürdükten sonra, gerçekten kafasını kaldırıp bakıyor. "Onlar kalem değil; yanlışı yere konmazlar."

"Belki de kurutucunuz onları yemiştir? Böyle bir şey olduğunu duymuştum."

Dizlerim yerine kırımın üzerine oturacak şekilde yer değiştirerek gözlerimi ona dikiyorum. "Kendi çamaşırlarını bile yıkıyor musun?"

"Sadece kan lekesi olan yükler."

Parmak uçlarının tüy gibi hafifçe süpürülmesi gibi bir ürperti tenimde geziniyor. Bu bir bariyer, işler fazla samimileştiğinde bilerek koyduğu bir bariyer, sanki aramızdaki dinamikten o da benim kadar rahatsızmış gibi.

Başımı sallayarak avuçlarımı halının üzerinde gezdiriyorum; elim taramanın ortasında donuyor ve belirgin bir oyuğun kenarına değiyor.

Ayak izi şeklinde.

Neden bilmiyorum ama nedense bunu Kal'a hemen belli etmiyorum. İçim ıslak bir bezi sıkarak gibi acıyla burkuluyor ama bu hissi görmezden geliyorum. Bunun yerine, elimi geri kalan yolu zorlayarak kanıtları siliyorum.

Başımı kaldırıp görmemiş gibi yapmaya çalışıyorum, zihnimin bana oyun oynadığından eminim. "Deli olduğumu düşünüyorsun, değil mi?"

"Ben öyle düşünmüyorum." İç çekiyor. "Ancak, aradaki ilişkiyi göz önünde bulundurmanız gerektiğini düşünüyorum."

"Arasında...?"

"Yalnızlık ve akıl almaz senaryolar. Özellikle de stresli, travma geçirmiş bir birey için."

Doktor sesi tam olarak etkisini gösteriyor ve ben kendimi küçülmüş hissediyorum.

"Size deli olduğunuzu ya da bir şeyler uydurduğunuzu söylemiyorum. Ancak zihin, izin verdiğimizde harika bir şekilde sayıklayan bir yerdir. Yanlış anlatılar yaratabilir ve gerçekleri tamamen engelleyebilir. Bazen bu bizi kötü anılardan korumak içindir; bazen de korkunun tezahürüdür, bizi belirli olasılıklara hazırlamaya çalışır gibi var olmayan şeyleri çağırır."

Parmaklarım sanki iz geri dönecekmiş gibi halının ipliklerine tutunuyor.

"Bana yalancı demenin süslü bir yolu gibi geliyor."

Siyah trençkotunun yakalarını çekiştiren Kal omuz silkiyor. "Bana söylediğin şeye inandığına inanıyorum. Ne yazık ki kanıtlar iddiayı desteklemiyor ve... bu konuda yapabileceğim bir şey yok Riley. Daha fazla kamera yerleştirilmesini sağlayabilirim ama belki sen de-"

"Sakin ."

"-terapi." Telefonunu cebine sokuyor, karanlık gözleri yatak odasının ışığında parlıyor. "Kısacık hayatında pek çok travma yaşadın ve şimdi tek başına yaşıyorsun, ölümün parmaklarının arasından kayıp gittiğini hissetmemiş biri gibi davranıyorsun. Bu tam bir maskaralık, sence de öyle değil mi?"

Yere bakıyorum, duygular boğazımda düğümleniyor. "Daha önce terapiyi denedim. Saldırıdan sonra Boyd'un bana yaptırdığı tek şey buydu."

Kal mırıldanır. "Tekrar dene. Meditasyon yapmak ya da günlük tutmak bile geviş getirmekten daha iyi olur. Bu arada, bu hafta daha fazla kamerayla birini göndereceğim. O zamana kadar idare edebilir misin?"

Başımı sallayarak, o kulübeden çıkarken ben yerde oturuyorum. Tavanda yankılanan sesle ön kapının kapandığını duyana kadar ayağa kalkıp arkasından her şeyi kilitlemek için aşağı iniyorum.

O gittikten sonra sırtımı kapıya dayayıp kulübenin ana katına göz gezdiriyorum.

Gittiklerinde her zaman çok boş oluyor.

Şöminenin düğmesini çevirip alevlerin canlanmasını izledikten sonra kendime bir fincan sıcak kakao yapmak için mutfığa geçiyorum. Suyun kaynamasını beklerken, kardeşimi aramayı düşünerek telefonuma bakıyorum.

Neden terapi istemediğimi anlayan biri varsa, o da odur. Bu beni terapiye gitmekten hiç alıkoymadı. Bir noktada, grup seanslarını bile denedik, ama sonra iş ve okul programlarımızı ayrı tuttu ve gün boyunca işlevsel olduğum bir yere geldim, bu yüzden iyi olduğumu varsaydığını düşünüyorum.

Sadece yemek yemeye, uyumaya ve televizyon izlemeye devam ettiğim için artık boş değildim.

Ya da belki de inanmak istediği şey buydu.

Ancak gerçek şu ki, göremediğiniz şeylerden iyileşmek mümkün değildir.

Görünmez yaralar bile acıtır ve benimki şimdiye kadar o kadar derin izler bıraktı ki, hayatıma edebileceğimden emin değilim. Omzumun üzerinden bakmayı ve ekşimiş sarı gözler ya da bakır tadı beklemeyi bırakıp bırakamayacağımdan emin değilim.

Buna bir de ortaya çıkma, Amerika'nın bir zamanlar en sevdiği rock yıldızını yok eden kız olarak keşfedilme korkusunu eklediğimde, bir terapistle gitmemin sadece kendimi adamamla sonuçlanacağından oldukça eminim.

Ocağın üzerindeki çaydanlık cızırdamaya başlıyor ve onu hızla kaldırıp suyu büyük boy bir kupaya boşaltıyorum. Yırtarak açıyorum

bir paket sıcak çikolatanın içine toz serpip karıştırıyorum, sonra da üzerine şekerleme .

Bir yudum aldığımda, sıcak sıvı dilimi yakıyor ama ben bu hissin tadını çıkarıyorum. Bırakın beni haşlasın, kaçmaya çalıştığım günahlarım için sessiz bir ceza.

Mutfak adasında oturmuş, yavaş yavaş içiyor ve arka pencereden gölün karşısındaki kulübeye bakıyorum. Baktıkça garip, gergin bir his beni sarıyor, bir şeylerin ortaya çıkmasını bekliyorum.

Birkaç saniye sonra st katın köşesinde bir ışık yanıp sönüyor ve irkilerek nefes alıyorum.

Ama gözümü kırptığımda gitmişti.

Neredeyse hiç açılmamış gibi. Bu da beni Kal'ın haklı olmadığını merak etmeye itti.

RILEY, sanki karanlığın olmaması canavarların oyun oynamak için dışarı çıkmasını engelleyebilecekmiş gibi, alt kattaki tüm ışıklar yanarken uyuyor.

Bir saat önce yattı, yatak odasındaki lamba titreyerek söndü ve beni yanına çağırdı. Ayaklarımı botlarımın içine soktum ve kulübelerimiz arasındaki mesafeyi kapattım, onun yerleştirdiği güvenlik kameralarından kaçarken kaslarımda memnuniyet dalgalanıyordu.

Bu sistemlere girmek ve onları kurcalamak gerçekten zor değil. Telefonumdaki bir düğmeye tıklayarak kamera parametrelerini değiştiriyorum, böylece yolum algılanmanın *hemen* ötesinde kalıyor ve sonra içeri giriyorum.

Açıkçası, sistem daha çok onun huzuru için; burası benim çatı katım olsaydı, özel asansörden indikleri anda 911 aranırdı.

Yine de buradayım, o üst katta rüya görürken ben küçük yalancımın evinde özgürce dolaşıyorum.

Parmak uçlarımı mutfağındaki granit tezgâhta sürükleyerek lavabonun önünden geçerken bakışlarımı kısıyorum. Paslanmaz çelik içinde iki seramik tabak duruyor.

İki çatal.

İki şarap kadehi, ikisinde de kırmızı lekeler .

Gözlüğü kaldırıyorum, bir kenarındaki soluk pembe dudak parlaticısına dikkat ediyorum; diğerinde parmak izleri var ama kadınsı bir özellik yok.

Kendimi durduramadan, geçen gün onunla birlikte tahta kaldırımdaki adamı hayal ediyorum. Buradayken ellerini kendine saklayamayan, kulübenin etrafındaki işlerde ona yardım eden adam.

Bu akşam için perdeleri kapattı, küçük randevularını gözetlememi engelledi.

Parmaklarım bardağın ağzını sıkıca kavıyor ve patlamadan önce parmaklarımın altında parçalandığını hissediyorum.

Cam kırıkları havai fişekler gibi havaya fırlıyor, keskin kenarları derime saplanıyor. Her nasılsa bu, ben son üç yıldır perişan haldeyken onun hayatına devam etmesi, bir başkasıyla yemek yemesi ve onu eğlendirmesi ihanetinden daha az acı veriyor.

Elimi ters çevirerek parçaların lavaboya çarpmasına izin veriyorum, sonra musluğu çevirip küçük parçaları duruluyorum. Su her bir kesiğin üzerinden geçerken acıtıyor ve bir an için kendimi suyun içine bırakıyorum.

Neden burada olduğumu hatırlamak için.

Elimi fırının sapında asılı duran beyaz havluya silerek kuruladıktan sonra kırık camı olduğu yerde bırakıp keşfe devam ediyorum.

ne olduğunu anlamasına izin ver.

Belki bu ona bana ait olan şeyleri, mesela değerli zamanını vermemeyi öğretir.

Başka ne teklif edebileceğini düşünmeme bile izin vermiyorum.

Merdivenin solunda küçük bir sehpa var ve üzerindeki duvarda eski bir sabit hat asılı. Altında kırmızı bir ışık yanıp sönüyor ve merakımı gidermek için yanına gidiyorum.

Burada olduğunu bilen pek kimse yok ve neden her zaman yanında taşıdığı kullan-at telefon yerine bu telefonla iletişim kurduğunu anlayamıyorum.

Başparmağımla düğmeye basıyorum, önceden kaydedilmiş giriş başlarken sesi ayarlıyorum.

Hattan bir çatırtı geliyor ve ardından bir erkek sesi. Omuzlarım gergin, tüm vücudum beklemede.

"Angel! Benim, Caleb. Galeride mahsur kaldım ve cep telefonum bir saat önce kapandı. O bok gibi eski telefon rehberinde kayıtlı tek numara bu ve senin adına bile kayıtlı değil."

Kaşlarım birbirine çarpıyor, alnımda kanyonlar kadar derin kırıksıklıklar oluşuyor.

Geri sarma düğmesine basarak mesajın tekrar oynamasına izin verdim ve eğildim. "Angel! Benim, Caleb. Sıkıştım-"

Geri sar. Durdur.

Karnıma bir kurşun ağırlık yerleşiyor ve genişledikçe içime sıcak bir huzursuzluk kıvılcımları gönderiyor.

Oyna.

"Angel! Benim-"

"Angel!"

Angel, Angel, .

Öfke göğsümde kaynıyor, o kadar hızlı süzölüyor ki taşarken nefesimi zor tutuyorum. İşlemi tekrarlıyorum sar, duraklat, oynat ve tekrar- ta ki parmağım düşecekmiş gibi hissedene kadar ve sonra yanıldığıma olan inancımdan emin bir şekilde parmaklarımı değiştiriyorum.

Başka biri benim verdiğim ismi vermiyor. Beni mahveden isim.

Elimi çeneme sürüyorum, kirli sakallar avucuma değiyor, telesekretere bakıyorum, beynim neler olup bittiğini anlamaya çalışıyor.

Yine de buna fazla zaman ayırmıyorum, oturup kendimle mantık yürütmeye çalışamayacak kadar sinirliyim.

Daha fazla mesaj dinlemeden, parmağımı kırmızı düğmeden kaydırıyorum ve üstündeki silme düğmesini basılı tutarak çevir sesi bana başka mesaj kalmadığını söyleyene kadar bekliyorum.

Bakışlarım merdivenlerin başına kayıyor ve ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokup topuklarımın üzerinde geriye doğru sallıyorum. Hâlâ öfkenin kanımda dolaştığını hissederken yukarı çıkmanın sonuçlarını tartıyorum.

Dişlerimi sıkarak ayaklarım beni her seferinde iki adım ileriye taşıyor ve daha iyi düşünmeme fırsat kalmadan yatak odasının kapısını iterek açıyor ve yatağının ayak ucuna ilerliyorum.

Köşedeki lambader odayı donuk bir renk tonuna büründürüyor ve yastığının üzerinde dalgalanan saçlarının tonunu zar zor seçebiliyorum.

Çok güzel. Çok narin ve masum - eğer daha iyi bilmiyorsan.

Yatağın kenarına, onun yanına uzanarak avucumu kalçasının kıvrımına, yorganın üstüne koyuyorum; o yan yatmış,

Minik avuçlarını yastığın altına sıkıştırmış, yumuşak ve rahatlatıcı nefes alıp veriyordu.

Evin içinde bir yerde bir saatin tik takları koridorlarda yankılanıyor; vücudunun sıcaklığı ve burnundan kaçan havanın nazik okşayışıyla birleşince neredeyse bir parça huzur yakalayabiliyorum. Parmak uçlarımla dalga geçiyor, unutuşun sınırı öfkemle alay ediyor.

Ancak uzun zaman önce derin sulara daldım ve artık kıyıya geri yüzmekle ilgilenmiyorum.

Parmaklarımı battaniyesinin kenarından kıvrarak pelüş malzemeyi çekiştiriyorum, çıplak tenini görünce sikim canlanıyor.

İsa.

Geçen gece küvette gördüğümden beri onun çıplak halini ilk kez görüyorum ve dudaklarında benim adımla nasıl hatırladıkça nefes alış verişim düzensizleşiyor.

Onun dudaklarından o tek şarkıyı sonsuza dek duyabilmek için müzikten nasıl da vazgeçerdim.

Yine de onu hiç bu kadar yakından ve çıplak görmemiştim, en azından tamamen değıl. Bunu takdir edecek kadar uzun değıl.

Dövmecideki gece, sırlıklam amının şekli ve kalçalarının kulaklarıma verdiği his hafızama kazındı, ama vücudunun üst yarısı keşfedilmemiş bir bölge.

Yutkunuyorum, gözlerim onun üzerinde gezinirken boğazımın dibinde sert bir düğüm oluşuyor. Şeftali rengindeki meme uçları serin havaya maruz kaldıkça titriyor ve başparmağımı bir tanesinin üzerinde gezdirme dürtüsüne direnerek battaniyeyi daha sıkı kavriyorum.

Bakıyor yeterince kötü.

Mükemmel bir şekilde şişmiş memeler yerini düz, hafif içbükey bir karına bırakıyor, bu da yuvarlak kalçalara ve porselen uyluklara doğru inceliyor. Örtüyü dizlerinin hemen üzerinde duracak şekilde arkaya katlayıp arkama yaslanıyorum ve gölgeli manzarayı hayranlıkla seyrediyorum.

Tanrım, ona yapmak istediğim şeyler.

Ahlaksızca şeyler - benim gibi halkın gözünde süresiz olarak sıkışmış bir adamın arzulamaması gereken şeyler. Ama vücudumdaki her hücre onun için çığlık atıyor, kesime karşı çaresiz koyunlar gibi.

Bir inilti beni ürkütüyor ve uyanıp beni bakarken yakalamış olmasından korkarak gözlerim yüzüne kayıyor. Yine de gözleri hâlâ kapalı. Başucunda duran tehlikeden tamamen habersiz, rüya aleminde gezinirken rahatlamış.

Elim seğiriyor, bakışlarım boynunun ince eğimi üzerinde kayıyor, köprücük kemiğinin çıkıntılarını, göbeğinin çukurunu izliyor. Kıpırdanıyor, rahat etmeye çalışır gibi kalçalarını makaslıyor ve bu hareket dikkatimi kısmen örtülü kalçasına çekiyor.

Bir elimi kaldırarak, titrememi bastırmaya çalışarak nazikçe uzanıyorum. Gözlerimi onunkilere dikerek, parmaklarımın mürekkebin üzerinde gezinişini, hafifçe kabarmış çizgileri sanki onları oraya koyduğum anda varlığıma kazınmamışlar gibi izleyişini dikkatle izliyorum.

Angel.

Göğsümde bir şey sıkışıyor, A harfinin ucuna geldiğimde kalbimi kızgın bir demir gibi dürtüyor. Tekrar kayıyor, yaklaşıyor ve parmağım daha yukarı hareket ediyor; sert bir şeye sürtünüyor ve kaşlarımı çatıyorum, battaniyenin altında kaybolan belirgin pürüzsüz cildin izini takip ediyorum.

Göbek deliğine doğru kıvrılıyor, kenarda duruyor ve sırt üstü döndüğünde parlak beyaz bir parıltı görüyorum.

Avucumu onun diğer tarafına daha iyi için eğiliyorum; burnum vücuduna yaklaştıkça nane kokusu daha da güçleniyor ve tanıştığımız geceye geri dönüyorum.

Başımı bacaklarının arasına gömdüğümde -ama gömleğini kaldırmamı engellemeden önce değil.

Büyük bir yara izi olduğunu tespit ettiğimde kalbim ağırlaşıyor, ancak nereden almış olabileceğine dair hiçbir fikrim yok.

Riley Kelly hakkında öğrenebildiğim kadarıyla, annesi bilinen bir uyuşturucu bağımlısıydı ve durumları iyi değildi, ancak bu kadar büyük bir saldırının gerektireceği türden bir saldırıyı detaylandıran kapsamlı tıbbi kayıtları yok.

Yara izlerini *bilirim*. Bu, dürüstçe elde edebileceğin türden değil.

Yatağıma geri yaslanıp, dövmelemin altında gizlenen ve her zaman var olan kaşıntıyı tatmin etmek için saatimin kordonunun altından bir parmağımı geçiriyorum.

Onu tekrar örtmeye başlıyorum, ruhumun kenarlarında titreşen ve umutsuzca giriş arayan sempatiden nefret ediyorum. Onun için üzülmemeye izin verirsem, avantajımı kaybederim ve bu gerçek cehenneme gelme nedenimin tamamı tartışmalı hale gelir.

Riley'nin başı yastığın üzerinde sarsılıyor, bir inilti daha çıkarırken dönüyor. Parmakları çarşaflara dolanıyor, onları göğsüne doğru tutuyor ve o çırpındıkça yüzünde aynı rahatsız et parçalarını görüyorum; biri ağzının köşesinde, diğeri yanağında kesik.

Ne oluyor lan?

Bunları New York'ta kesinlikle fark ederdim. O gece en çok yaptığım şey mükemmel simetrik burnuna bakmak ve dudaklarının ne kadar yumuşak olduğunu hayal etmektir.

Kaşlarımı çatarak onlara bakıyorum ve hayal edebileceğimden çok daha yumuşak olduklarını hatırlıyorum. Onu öpmek, bir ömür boyu kaybolduğunun farkına bile varmadan eve dönmek gibiydi.

Geçmişini daha fazla araştırmak için kulübeme geri dönmeye karar vererek eğildim, içime çektim ve losyonunun kokusunda hafif bir değişiklik hissedip hissetmediğimi görmeye çalıştım.

Elim yukarı kalkıyor, parmaklarım çenesinin üzerinde geziniyor ve en küçük bir iç çekiyorum.

Sonra gözleri açılır.

BENİM VİZYON Göz kapaklarımı araladığımda bulanıklaşıyor, odada birinin varlığı beni Ambien'in neden olduğu uykudan çekip çıkarıyor.

İlk başta, hapların bile savaş ya da kaç tepkimi bastıramamasına sinirleniyorum.

Bakışlarım benimkinin üzerinde gezinen unutulmaz güzellikteki yüze odaklandığında, bunun gerçekten bir rüya *olup* olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Gerginlik midemde dalgalanıyor, organlarım düğümleniyor.

Tanrım, bu bir rüya olmalı.

Aiden James'in şu anda yatağımda oturup hayalet görmüş gibi bana bakıyor olması mümkün değil.

Nedense ürkmüş görünmüyor; ruhlar *yüzünden* terk edilmiş bir evde yaşayan birine benziyor. Sanki beni bekliyormuş gibi.

Ama bu doğru olamaz - yıllar önce ona gerçek adımlı bile söylememiştim ve şu anda burada olsaydı, yaşayacağını düşündüğüm son şey *sakin* bir *istifa* olurdu.

O baktıkça, nefeslerimiz birbirine karışırken aramızda durgun bir sessizlik aktıkça, ben hâlâ uyuduğuma daha çok ikna .

Tek mantıklı açıklama bu. "Güzel kız."

Oksijen boğazımda düğümleniyor ve gözlerimin açıldığını hissediyorum ama nedense hareketin kendisinden kopmuş durumdayım. Tıpkı bir avucunu kaldırıp halkalı parmağını çenemde gezdirdiği zamanki gibi; nasırlı izi tenimde pürüzlü ama sanki bizi ayıran ince bir bariyer varmış .

Beni koruyan bir şey.

Ağzımın köşesinde durakladığında, yemek borumda sıkışan hava panikle dışarı çıkıyor ve göğsüm dehşetle .

Odanın karşısındaki lambaya bakıyorum, sonra geri dönüyorum, dokunuşundan kaçmak için başımı yastığa bastırıyorum. Loş ışıktaki iyi göremeyeceğini umuyorum.

Gri gözleri hafifçe daralıyor; fırtınalı bakışları derinlere işliyor, ruhuma kan çeken bir iğne gibi batıyor.

"Çok fazla sır var," diyor, sesi her zamanki gibi alçak ve çakıllı. Eli kayıyor, başparmağı ağzıma geliyor ve oradaki yara izinin üzerinden yanağımdakine doğru kayıyor.

En ufak bir baskı uygulayarak, yüzünde boş bir ifadeyle sivri şeridin izini sürüyor.

Ağzım , dilim zımpara kağıdı gibi yapışıyor.

"Bunca zaman sonra bile söyleyecek bir şeyiniz yok mu?" diye devam ediyor, başını iki yana eğerek. "Sorularınız, endişeleriniz... *kabulleriniz* yok mu?"

Dudaklarımı oynatmaya, onu yatıştırmak için bir tür ses çıkarmaya çalışıyorum ama bedenim işbirliği yapmayı reddediyor.

Elinin köprücük kemiğime düşmesine izin vererek gülümsüyor. Çıplak olduğumu hatırladığımda ciğerlerim genişliyor ve bir hava fışkırıyor.

Battaniyemin altında tüm vücudumun çıplak olduğunu.

Önümdeki yakışıklı hayaletten sadece santimetre uzaktaydım.

Aiden sanki yeniden paniğe kapıldığımı hissetmiş gibi bir parmağını yorgana sokuyor ve yerinden oynatmadan çekiştiriyor. Vücudumdaki her kası sıkıyor, izinsiz girişi engellemek için kendi içime kapanıyorum.

"Sana soracak çok sorum var." Gözlerini boğazıma dikeyor ve başparmağının örtünün eteklerinin hemen üzerinde, tenimin üzerinde ileri geri gezindiğini hissediyorum. "Seni şimdi sorgulayayım mı, yoksa çıplak olduğun için uygun bir zaman değil mi?"

Yutkunmaya zorlayarak sonunda sesimi buluyorum.

"Nasılsın-" "Ah, ah."

Serbest eli bana doğru o kadar hızlı uçuyor ki, yere inene kadar yönünü fark edecek zamanım bile olmuyor. Elini ağzımın üzerine koyup dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırıyor ve hassas etimi kesen kemiğin keskin acısıyla irkiliyorum.

"Konuşma şansınız vardı ve bunu kullanmadınız. Şimdi sıra bende. Ayrıca, burada olmamın bir önemi olmamalı; gerçekten benden sonsuza kadar saklanabileceğini mi düşündün?"

Evet. Zaten amaç da buydu. Riley Kelly'den kaçışım bana güvenlik sağlayacaktı ama aynı zamanda ağabeyimin saklamamı istediği sırla yüzleşmemi de engelleyecekti.

Battaniyeyi aşığı çekerek göğüslerimin üst kısmını ortaya çıkarıyor, meme uçlarımı örtüyor. Tıslıyorum, serin hava üzerime çarptıkça sırtım eğiliyor ve o da ağızımdaki tutuşunu sıkılaştırarak başımı yastığın içine daha da itiyor.

"Yanlış yaptığın, cevap vermediğin ya da genel olarak beni kızdıran her soru için, saygınlığın yok olana kadar bu battaniyeyi aşığı kaydıracağım. Anladın mı?"

Tanrım, lütfen bu bir rüya olsun.

Sağımda telefonumun durduğu masaya bakıyorum ve o da görüş alanımı takip ediyor. Ağır bir iç çekişle, Aiden sağ göğsümdeki tacın bir köşesini koparıyor ve ani sıcaklık değişimi nedeniyle tepe çakıl taşları gibi ciyaklıyorum.

Burun delikleri alevlenir. "Kimseyi aramayı aklımdan bile geçirme. En azından bunu bana *borçlusun* ve sen de bunu biliyorsun, benim küçük yalancım. Ya bunu iyi bir kız gibi kabul edersin ya da hakkımda yaydığın o lanet dedikoduların arkasına biraz gerçek koyarım."

Sözleri beni dilim dilim doğruyor, doğrudan ağızından çıkan suçlama bir şekilde en başta birinin bunu uydurduğunu bilmekten daha kötü.

Çünkü söylenti sadece uydurma olmakla kalmadı, şimdi onunla ilgili en kötü korkularım da doğrulandı; Aiden onları benim başlattığıma inanıyor.

Gözlerine yansıdığını görebiliyorum. Kişisel bir ihanetten duyduğunuz türden bir ıstırap, sizi sertleştirir ve odağınızı keskinleştirir, aynı zamanda dünya hakkındaki yanlış yönlendirilmiş olumlu fikirleri de söndürür.

Aynaya bakmak gibi bir şey.

Kalbim küt küt atarken sertçe başımı sallıyorum ve o da ağızımdaki baskıyı hafifletiyor.

Zar zor, ama yine de.

"Tamam. İlk olarak, bunu neden yaptığını bilmek istiyorum."

Elini çeneme doğru kaydırarak kaşını kaldırıyor.

Nefesimi sertçe veriyorum. "Ben yapmadım-"

Cümlemin sonu, avucunu tekrar üzerime vurmasıyla boğuklaşıyor; bu sefer halkaları dişlerimi sıyrıyor ve bir hırıltıyla sol göğsümü ortaya çıkarıyor.

"Tabii ki ağzından çıkan ilk şey daha fazla yalan olacaktır. Tanrım, muhtemelen kendine nasıl yardım edeceğini bile bilmiyorsun, değil mi?"

Eğilip ağzını tehlikeli bir şekilde areolama yaklaştırdığında boğazımın arkasından bir gurultu sesi yükseliyor. Sıcak, nemli nefesi tepe noktasının üzerinden fısıldarken sıkışıyor ve nabzım hızla atıyor, kulaklarımın arasında bir izdiham gibi gümbürdüyor.

Dehşet, soğuk pençeleriyle beynimi ele geçiriyor, o asırlık paranoya duygusu midemde alevleniyor ve beni titretiyor.

Ama başka bir şey de oluyor. Aiden'in ağzı ayrılıyor, naneli hava göğüs ucumu yıkıyor ve tiksintinin arasından bir netlik sisi beliriyor. İçimde onu tanıyan bir şey ve bedenimin onun yaptıklarına verdiği tepki.

Bana bakarken, dudakları tenimden bir hayalet dokunuşu kadar uzakta, benzer bir şekilde kalçalarımın arasında diz çöktüğü görüntüsü beni kör ediyor.

O gecedен beri bunu düşünmediğim için değil, bana işkence ederken bunun uygunsuz bir anı olduğunu hissettiğim için.

Kalçalarımın arasında bir sıcaklık, leğen kemiğimin içinde bir uyarılma sarmalı oluşuyor ve bir korkuyla titriyorum; beni nasıl etkilediğini anlayabileceği korkusuyla.

Ve nedense bir parçam bunu istiyor.

Yer değiştirip başını geriye çektiğinde, ciğerlerimi rahatlatan bir nefes alıyorum. Otururken yüzünü süsleyen gülümseme

arzunun yerini dehşetin alması uğursuz bir şey; göz kırparak kırbaç darbesini savuşturmaya çalışıyorum.

"Demek bu oyunu böyle oynamak istiyorsun." Başparmağı artık yapış yapış olan geziniyor - o kadar yumuşak , hayal ettiğime eminim.

Bu beni daha çok ağrıtıyor.

"Nasıl bir kız bu kadar çaresiz ve muhtaç olduğu adam hakkında böyle yalanlar uydurur?" diye soruyor ama bu sefer eli ağzımın üzerinde duruyor ve bunun retorik bir soru olduğunu bana bildiriyor.

Battaniye aşağı kayıyor, göbek deliğime hava değene kadar karnımın üzerinden geçiyor. Tepki verecek ya da oradaki yara izini görmesinden korkacak zamanım bile yok çünkü battaniye hareket etmeyi bırakmıyor. Kalçalarımı geçtikten sonra yırtıp atıyor, vücudumun ve ruhumun büyük bir kısmını yatağa seriyor, dövmemin kusurunu zar zor gizliyor.

Gri gözler çıplak bedenime ziyafet çekiyor; eğer görüş elle tutulur olsaydı, şu anda hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor olurdum, bakışlarındaki ateşle karışan sıcaklık eksikliğinden titriyor olurdum.

Burun delikleri parlıyor. Mürekkepli eli dizimi kavırıyor, hafifçe büküyor. Beni açıyor.

Boğazımdan bir ses çıkarıyorum, protesto olması gereken şey, ama o eğildiğinde kesiliyor.

Gözleri benimkilerde, bana zaten olduğundan daha fazla dokunmuyor. Öylece durup tepkimi izliyor.

Ve sonra *nefes alıyor*.

Öyle bir nefes alıyorum ki neredeyse ciğerlerim patlayacak. Başka hiçbir düşünce işlemiyor

-Yara izimi görmesi, burada ne işi olduğu ya da bana zarar verip vermeyeceği hakkında değil.

Sadece o tekil hareketin verdiği haz.

Beni koklamasında o kadar saf ve erotik bir şey var ki, sanki kokumu kendi varlığına damgalamaya çalışıyor.

Coşku içime işliyor, yankısıyla omurgamı kırmakla tehdit ediyor.

Aiden'in gülümsemesi tekrar değişiyor ve bir sonraki yemeğine hazırlanan bir adam gibi aşağı bakarak dudaklarını yalıyor.

Zevkim dağıldıkça, o tanıdık, rahat his tekrar hakim oluyor ve gerçeklik çökerek etrafımda yarattığım illüzyonu paramparça ediyor.

Vücudum kaskatı kesiliyor, farkındalık beynimin uyku ilacının etkisiyle hâlâ bastırılmış olan girintilerine sızıyor.

Bu adam evime girdi.

Beni buraya kadar takip etmiş.

Yani sadece nerede olduğumu değil, gerçek kimliğimi de biliyor.

Ve ben burada yatıp bana saldırmasına izin veriyorum. Tehlikeyi ciddiye almıyorum, ki zaten beni bu pisliğe bulaştıran da bu.

Mide bulantısı midemi bulandırırken, sonunda ağızımdaki tutuşunu kaybedene kadar çırpınıyor ve inliyorum. Beni tekrar yakalamaya hazırmış gibi geriye doğru kıpırdandı, ama ağızımdan kusmuk fışkırması için tam zamanında yatağın kenarına eğildim.

Halının üzerinde, en ufak bir çizme izinin tam üstünde birikiyor ve göğsüm çöküyor, ne kadar berbat durumda olduğumu fark ettiğimde bükülüyorum.

Dudaklarımı ağızımın tersiyle silerken, Aiden'in eli saçlarımı sarıyor ve sıkı bir at kuyruğu haline getiriyor; yumruğu kafa derime değecek şekilde sertçe kavırıyor ve başımı geriye çekerek tavana doğru göz kırpmak zorunda kalıyorum.

"Umarım son üç yıldır sorunsuz hayatının tadını çıkarmışsındır." Nefesi yüzümü yıkıyor, naneli ve taze, yutkunuyorum. "Çünkü artık bunların hepsi bitti *meleğim*. Sen artık

Yaptığın şeyin kefarecini ödeyeceğim, o küçük tatlı amcığından *zorla almam* gerekse bile. Özellikle de beni hâlâ ne kadar çok istediğini bildiğim için."

Başımı ona doğru çevirerek dudaklarını dudaklarıma çarpıyor ve diliyle aralarını açmaya çalışıyor. Homurdanıyorum, onu dışarı itmeye çalışıyorum

-Kusmuğun tadına bakma fikri beni dehşete düşürdü ama sonra geri çekildi ve ben daha gözümü kırpamadan beni bıraktı.

"Bundan kimseye bahsetme konusunda söylediklerimi unutma," diyor ayağa kalkarken. Kıyafetleri siyah, çizimleri hantal ve gözlerinin ardında New Yorkta o gece gördüğümü hatırlamadığım bir vahşet var.

Başka bir şey söylemeden odadan çıkıp gidiyor ve ben gözeneklerimden endişe ederken yatağa yığılıyorum. Dilim kayıyor, saniyeler önce olmayan yabancı bir şeyin etrafında kıvrılıyor.

Nane şekeri.

"Daha erken gelemeyeceklerinden emin misin?"

Banyo aynasındaki buğuyu siliyorum, bir delik kendime bakıyorum. Telefonu kulağıma dayamış, duş sonrası fayansa damlıyor, dün gecenin gerçek olup olmadığını anlamaya çalışıyorum.

Uyandığımda tek kanıt yerdeki kusmuk lekesiydi, sanki temizlenmiş gibi görünüyordu ama temizlediğimi hatırlamıyorum.

Aslında, en son hatırladığım şey nane tadıydı, ama bu sabah ağızımda yapışkan şeker kalıntısı kalmamıştı.

Üzerimde büyük boy bir Metallica tişörtü olduğundan bahsetmiyorum bile, ki bunu Aiden'ın yanında kesinlikle giymiyordum.

Günün çoğunu yumurta kabukları üzerinde yürüyerek geçirdim, hafızamın beni yine yanıltma ihtimaline karşı kulübeden çıkmaya korktum. Her kapalı kapı dikkatlice açıldı, her ışık açık bırakıldı ve her kapı sıkıca kilitlendi.

Eğer burada, Ay Koyu'ndaysa, bana ulaşmasını kolaylaştırmayacağım.

Aynı şekilde, eğer dün gece bir rüya olmasaydı... çoktan dönmüş *olması* gerekmez miydi?

Bu umuda tutunarak lavabomun üzerindeki losyon şişesine uzanıyorum ve Kal'ın sesi tekrar hattan geldiğinde ellerime biraz sıkıyorum.

"Görünüşe göre, bölgedeki bir orman yangını baz istasyonlarını ve elektrik şebekelerini bozuyor, bu nedenle güvenlik şirketi aciliyete göre ev ziyaretlerine öncelik veriyor. Siz listede oldukça alt sıralardasınız." Bir duraksama ve sonra boğazını temizliyor. "Doğru mu? Listede hâlâ alt sıralardasın?"

Hayır, hayır, demek için açılıyor. Aslında saklanmadığım kişi bir şekilde buldu ve içimden bir ses olayların bu şekilde gelişmesinin, saldırganın akrabalarının ortaya çıkmasından daha kötü olduğunu söylüyor.

Saldırganlar muhtemelen intikamlarını çabucak alacaklardı; ya ölmüş olacaktım ya da o kadar uyuşturulmuş olacaktım ki, onların gelişini anlamaya bile vakit kendimi ölmüş hissedecektim.

Öte yandan Aiden, acele etmeyen birine benziyor.

Tehdidi bir gong gibi çınlıyor, zihnimde yankılanıyor, kendi kendime başımı sallıyorum, inançlarıma bağlı kalıyorum - ne kadar aptalca ve riskli olsalar da

-Kal'a söyleme.

"Evet, hâlâ aciliyetim düşük," diyorum, yalan dilimde acı bir tat bırakıyor. Tadı ihanet gibi, ama bıçağın kimin sırtında olduğundan emin değilim.

sıkışmış. "En azından bir tahmini varış süresi verdiler mi?"

"Hafta sonunu geçmemeli. Aksi takdirde, Maine'e uçup kardeşini bu pisliği kendi başına kurmaya zorlayabilirim."

Küçük, hüzünlü bir gülümseme dudaklarımı kırıstırıyor. "Lütfen. Kamera kurulumu ona göre değil."

Kal, "Uzun soluklu bir acıma partisi yüzünden kız kardeşini ihmal etmek ona yakışmıyor," diyor ve gözlerinin yuvarlandığını duyabiliyorum.

Gözlemi canımı yakıyor ve ellerimdeki losyonu kalçalarım sürerek telefonu kulağımla omzum arasında tutuyorum. "Evet, şey. Bunun için annemizi suçlayabilirsin."

"Yapabilirdim, ama eninde sonunda herkes hayatında eksikliklerini kabul etmesi gereken bir noktaya gelir. Deneyimlerimiz bizi şekillendirmek içindir, tanımlamak için değil."

"Bunu bir tişörte ."

"Belki bir tane yaptırır ve Noel hediyesi olarak sana gönderirim."

Göğsüme güneş ışınları gibi bir sıcaklık doluyor ama bu, bazı parçalarınız gölgede kaldığı için uzuvlarınıza tam olarak ulaşamayan türden bir sıcaklık.

Dik duruyorum ve elimi kalçamdaki yara izinin üzerinde gezdiriyorum. Aiden'ın tehlikeli bir şekilde yaklaştığı yer hâlâ karıncalanıyor ve anıyı silmeye çalışarak bir nefes veriyorum.

"Her şeyin yolunda olduğuna *emin* misin? Genelde ben ziyarete gittikten hemen sonra aramazsın."

Alt dudağımı çiğneyerek, beni görememesine rağmen tekrar başımı sallıyorum. Kalbim içinde zonkluyor, bunu soranın kardeşim olması gerektiğinin acı bir şekilde farkındayım, ama bir kez daha konuşmadan bir gün geçti.

"Evet, *baba*. Belki de senin o ışıltılı kişiliğini özlemişimdir."

Kal kısa bir yarım kıkırdama sesi çıkartıyor - muhtemelen ondan duyabileceğim gerçek bir kahkahaya en yakın ses. "Güvenlik görevlileri beni bilgilendirdiğinde sana haber veririm. O zamana kadar bana ihtiyacın olursa mesaj at."

Telefonu kapattığımızda uzun bir süre aynada kendime bakıyorum, yıllar önce Doğu Yakası'nın en kötü şöhretli adamlarından birinden yardım istemiş olmamın ve onun benim için biyolojik kardeşimden daha çok bir ağabeye dönüşmesinin ironisinin tadını çıkarıyorum.

Ne anlama geldiğinden emin değilim - muhtemelen hiçbir şey.

Ama böyle bir adam ıslah olabiliyorsa, bu bana Boyd için umut veriyor.

İç çekerek bornozumu banyo kapısının arkasında asılı olduğu yerden alıyorum, yatak odasına tekrar girerken karın kaslarım geriliyor. Eşikte duraklayarak gözlerim duvardan duvara geziniyor, her şeyin yerli yerinde olduğundan emin oluyorum.

Esas olarak, göremediğim bir yerde saklanan çılgın rock yıldızları olmadığından emin olmak için kontrol ediyorum.

Psikopatların yokluğundan memnun bir şekilde omuzlarım hafifçe çöküyor ve komodine doğru yürüyüp çömelerek alttaki çekmeceyi açıyorum. Basit bir şifreli kilit onu güvende tutuyor ve kadar her bir sayı kümesini kaydırıyorum.

Boyd'un taşınmadan önce bana verdiği tabanca içeride duruyor, hiç kullanılmadığı için toz topluyor; üç yıldır komodinde kilitli duruyor, temel ihtiyaçların ötesinde bir korunma ihtiyacı daha önce hiç doğmamıştı.

Rüya ya da değil, artık bu riski almak istemiyorum.

Silahı çıkardığımda elimde ağırlaşıyor ve huzursuzluk omurgam boyunca yılan gibi kıvrılıyor, oradaki her bir çukura yerleşiyor.

soğuk metal tenimi serinletiyor, ağabeyimin onu bavuluma koyarken verdiği güvenlik ipuçlarını hatırlamaya çalışıyorum.

"Emniyeti her zaman kilitli tutun. Bir saldırganı etkisiz hale getirmek için silahın varlığı çoğu zaman tek başına yeterlidir; karşılığında kendinizi öldürmeyin."

"Emniyeti kapatman gerekirse öldürmek için nişan al. Sen polis değilsin. Yapman gerekeni yap."

" kere çıktı mı, gözünüzü ondan ayırmayın."

Boyd'un muhtemelen umduğu sebepten olmasa da en çok bu son yorum aklımda kaldı. Odanın karşısındaki boy aynasına doğru yürüyorum, silaha o kadar odaklanmışım ki birinin yaklaştığını fark etmiyorum bile.

Çok aptalca, gerçekten.

Daha iyi bilmeliydim.

Yalnız olduğunu düşünmen öyle olduğunu göstermez.

Bir iç çekiş saçlarımı okşuyor ve dişlerimi sıkıyorum.

Aynadaki bakışlarımı kaldırarak, onun yakınlığı karşısında kalbimin aniden görmezden gelmeye çalışıyorum.

Üzerime doğru geliyor, ön tarafı sırtıma tam olarak değmiyor ama varlığı tenimi kavuruyor. Gri gözleri parlayıp silaha odaklanırken bir parmağı kalkıp kalçamın kıvrımında geziniyor.

"Bunlardan birini nasıl kullanacağını biliyor musun?" diye soruyor ve törpülemesinin içime gönderdiği kelebek telaşından nefret ediyorum.

Çenem sıkıştı ve boştaki elimle bornozumun yakasını sıkıca kavradım. "Bu roket bilimi değil."

"Hayır, ama biraz tahmin edilebilir. Kadın bir sapık bulur, onu ateşli silahla korkutabileceğini düşünür. Bu filmlerin nasıl gittiğini bilirsiniz."

"Şimdi de takipçim mi oldun? Ne kadar ilginç bir olay."

Bunu neden söylediğimi, neden gitmesini talep etmek ya da polis çağırmak yerine düşmanlık yaptığımı bilmiyorum, ama nedense bu adama tükürük mesafesinde olduğumda mantık pencereden uçup gidiyor.

Hayran beyni yüzünden olmalı. Ünlülerin normal insanlara istedikleri gibi davranabileceklerini düşünmelerini sağlayan yıldızlığın gücü, herhangi bir sonuç doğurmuyor.

Belki de alaycılığımın o gümüşi gözleri öfkeliendirmesini seviyorumdur.

Belki de katılıyorum, ona borçluyum.

"Dün gece yeterince açık değil miydim *Riley*?"

Dudaklarında gerçek adımlı duyunca mideme kramplar giriyor.

Eğilerek, avucunu silahın kabzasına elimin üzerinden geçiriyor, parmağı tetiğin dışında geziniyor. Namlu dönüyor, boğazımın çukur noktasına dayanıyor ve ardından gelen yutkunmayı durduramıyorum.

"Ben senin hesabınım."

Bir anda vites değiştiriyor, şarjörün dışarı çıkması için başparmağıyla tetiğe basıyor ve ardından boş silahın yere düşmesine izin veriyor.

Yutkunuyorum, ellerimi aynanın iki yanına koyarak kendimi sabitliyorum. Parmaklarım çerçevenin etrafında kıvrılıyor ve o da içeri girerek kendini bana yaslıyor.

"Üç yıl," diyor, burnunu saçlarıma gömmek için başını eğiyor, kelimeler kafatasımda yankılanıyor. "Bütün bu zaman boyunca seni düşündüm. Sonunda bulduğumda gözlerindeki bakışı hayal ettim; ne kadar geniş olacaklardı, gerginlikten şişmiş olacaklardı."

Kalçamı sıkıyor, sonra bornozun ortasına doğru ilerliyor ve başparmağını kravatın içine sokuyor.

"Bunu neden yaptığını bana anlatmaya hazır mısın?" Diğer eli kravatın diğer tarafına geliyor ve ilmekleri birbirinden ayırmaya başlıyor. Duruşum sertleşiyor, korku beni hareketsiz kılıyor, ama tüylerim diken diken olup meme uçlarımı sıkılaştırırken, korku ve uyarılmanın bedenimde çok yakın arkadaşlar olduğu açık.

Bu düşünceyle içimi bir mide bulantısı dalgası kaplıyor ve çenemi öyle bir sıkıyorum ki kırılacakmış gibi hissediyorum.

Kapatmak için kendimi zorluyorum. Engellemek.

Cüppe açılıp beni bir kez daha onun aç bakışlarına maruz bıraktığında, sıvı Novocain gibi uyuşuk bir his uzuvlarıma yayılıyor.

Elleri bir kez daha kalçalarımın düşüyor, saten kumaşı çekerek beni daha da bırakıyor ve gündüz vakti bana bakarken titrek bir nefes alıyorum.

"Bu kadar küçük bir yılan olman gerçekten utanç verici," diye fısıldıyor, beni geri kaydırarak tamamen içine bastırıyor.

Her şeyi hissedebildiğim bir yer.

Öfke ondan sıcak dalgalar halinde yuvarlanırken, kışıma giren ereksiyon bunun onun tek motivasyonu olmadığını açıkça ortaya koyuyor.

Tam olarak tanımlayamadığım bir duyguyla boğazım düğümlenirken aynadan ona bakıyorum. "Neden buradasın, Aiden? Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Acı çek."

Saçlarımin arasında homurdanıyor, avuçları karnımın üzerinde geziniyor, başparmağı göğsümün alt tarafını okşuyor. Parmakları yükseliyor, meme ucumun üzerinde fısıldıyor, sonra yükselmeye devam edip boğazımı hafifçe sarıyor.

"Acı çekmeni istiyorum Riley. Ancak bunun gerçekleşmesini sağlamak zorundayım. Sen bunu yapana kadar bu cehennem çukurunu terk etmeyeceğim."

"Özür dilerim," diye , gözlerimde biriken yaşlara engel olamıyorum. Gözlerimi kısıtıp kapatıyorum ama dehşetin tüm parlaklığı devam ediyor ve kemiklerimi . "İsteyerek yapmadım-"

"Hayatlar mahvolduğunda niyetler bir bok ifade etmez. Özürlerin sende kalsın meleğim. Benim işime yaramaları için artık çok geç."

Aşağıda, kapı zili çalıyor -taş bakışlarındaki yırtıcı ifade bir gösterge ise, tek kurtarıcı lütfum.

Bir an için parmakları boynuma dolanıyor ve nefesimi kesecek kadar baskı uyguluyor.

"Aman Tanrım. Korku sana çok yakışıyor."

Kapı zili tekrar çalıyor ve burun delikleri alevleniyor. Beni sert bir itişle bırakıyor, geri adım atıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. Aynada onu incelemek için bir saniye ayırıyorum -yontulmuş çenesini kaplayan kaba kirli sakalına, koyu kahverengi saçlarının kulaklarının uçlarından biraz daha uzağı kıvrılmasına dikkat ederek- arkamı dönmeden önce hızlıca bornozumu yeniden yerleştiriyorum.

"Misafir mi bekliyorsun?" diye soruyor, am karyola direğine yaslanarak.

Kollarımı karnıma sararak ona buradaki ilişkilerimden ne kadar bahsetmem gerektiğini düşünüyorum. Belli ki karşımda duran adamın kafası yerinde değil ve kulağıma hüzünlü şarkılar mırıldanırken uyuyakaldığım adamdan çok uzak.

Ya da belki akıl sağlığı sadece yaşamının bedelidir.

Öte yandan, kulübeme fark edilmeden girebilecek kadar çok şey biliyorsa, hayatım hakkında benim bildiğimden daha fazlasını biliyor olma ihtimali de var.

"Üç yıl. Bu süre boyunca hep seni düşündüm."

Omurgam boyunca bir buz kıracağıının omurlar boyunca kazınması gibi ürpertiler dolaşıyor.

Dudaklarında hınzır bir gülümseme beliriyor ve uzanıp başparmağını alttakinin üzerinde gezdiriyor. Gözlerim o eldeki Medusa dövmesine takılıyor; o da onun gibi öfkeli bir şekilde bana bakıyor.

Beni taşa çevirmek isteyip istemediğini merak ediyorum. "Git ve onu içeri al, güzel kız."

Ben irkiliyorum ve gülümsemesi genişliyor, beni hazırlıksız yakalamaya devam etmesinden heyecan belli.

"olduğunu nereden biliyorsun?"

"Konu sen olunca, her şeyi biliyorum. Araştırmamı yaptım." Başını yana eğiyor, bakışlarında sapkın bir eğlence parlıyor. "Şimdi, arkadaşına sanat sergisine gidemeyeceğini söylemek ister misin, yoksa ben mi söyleyeyim?"

Riley'in sinirleri sikimi sertleştiriyor.

İşte, söyledim.

Canavarı kabul ettim, böylece onu kontrol altına alabilirim.

İntikam almanın, Riley'nin hayatını cehenneme çevirmenin bir anlamı yok, eğer bundan zevk alma şansı varsa. Ve sikim onun boşalmasını gerçekten çok istiyor.

Tekrar ve tekrar, dili boğazımda ve ismim dudaklarında.

Bir elimi yüzümün yan tarafına sürerek yatak odasından çıkışını izliyorum, mor bornozunun ipeksi kumaşı kalçalarının arkasında sallanıyor. Dizlerimi kavrayarak bir saniye duruyorum.

Kendimi toparlamak ve sessizce takip etmeden önce alt kattaki ön kapının açılmasını beklemek için.

Aşağıya indiğimi fark ettiği anda açık kapı aralığında durduğunu, parmak eklemlerinin çerçeveyi tutarken ağardığını ve omurgasının dikleştiğini görüyorum, ama beni selamlamak için bir hareket yapmıyor.

Ya da beni *arkadaşıyla* tanıştırır.

"...daha önceki gösterime gelmeni umuyordum, böylece hangi parçaları çıkaracağıma karar vermeme yardımcı olabilirsin."

Telesekreterden tanıdığım bir erkek sesi, derimin hemen altındaki kızgınlığı alevlendiriyor ve onlara ulaşır ulaşmaz kapıyı sonuna kadar itip hak iddia etmemek için sahip olduğum tüm iradeyi kullanıyorum.

Bunun yerine kapının arkasına geçip omzumu kapıya yaslıyorum ve ağırlığımı ona veriyorum. Çenesini sıkıyor, sanki burada olmam onu rahatsız ediyormuş gibi bir o yana bir bu yana çeviriyor.

"Gerçekten üzgünüm Caleb, canım dışarı çıkmak istemiyor." Memnuniyet göğsümün içinde bir balon gibi şişiyor.

"Hiç dışarı çıkmak istemiyorsun," diyor *Caleb* ve sanki onu tanıyormuş gibi konuşma şeklinden nefret ediyorum. Çok yakından. Belli ki izlemekle o kadar meşguldüm ki etrafındakileri fark edemiyordum. "Ama ne zaman , sonunda harika vakit geçiriyorsun."

Dişlerimi gıcırdatarak ona yaklaşıyorum, ona sahip olmak için içten gelen bir ihtiyaçla bağlıyım. Elim kalkıyor, işaret parmağım pürüzsüz tenini nazikçe okşarken elbisesinin dantelli eteğini sıyrıyor.

Nefesini içine çekiyor ve kalçasını sallayarak uzaklaşmaya çalışıyor ama ben de onunla gidiyorum. İstemeden de olsa beni açığa çıkarmadan önce hareket edebileceği bir mesafe var ve o da bunu biliyor.

"Doğru," diye cevap veriyor misafirine, davetsiz misafirimize ve ben tam burada dururken ona ilgi göstermesi beni kıpkırmızı yapıyor.

Avuç içim geriye doğru sürükleniyor, kışının yumuşak kıvrımı üzerinde kayıyor. Nefes alışını tekrar duymak için hafifçe çimdikleyerek duraklıyorum; bu ses göğsümü hafifletiyor, sanki boşluğun içinde uçuşan binlerce kelebek gibi.

"Bahse girerim o dövmede benimle geçirdiğin kadar iyi vakit geçirmiyorsundur," diyorum, sesim zar zor duyuluyor.

Riley ağzımı açtığım anda öksürüyor ve dikkatini verandada duran adama verirken sözlerimi örtüyor.

Dudaklarımı birbirine bastırarak tekrar deniyorum. "Seni henüz boşaltmadı mı meleğim? Yoksa tüm zamanını konuşarak mı geçiriyor?"

"Belki Jade'den seninle gelmesini isteyebilirsin," diye öneriyor, sesi bir oktav fazla yüksek. Benim üzerimden konuşuyor olsa da, onun yalnız gitmesi konusundaki ısrarı beni gururlandırıyor, şimdiden bu kadar iyi yönlendiriliyor olmasını seviyorum.

Onun istekliliği sonunda yıkımı çok daha tatlı hale getirecektir.

Caleb'ın nefes verdiğini duyuyorum. "Jade sanatın her nefret eder. Hiç yardımcı olmayacak."

"Evet, ama-"

"*Hadi* ama Angel. Yanımda kasabanın en güzel kızı olmadan açılış yaparsam, kimse zahmet etmez."

Çenesi hareket ediyor, gözleri çevresel görüşünde bana doğru kayıyor. Elim sırtının alt kısmındaki çukurlarda donup kalıyor, başparmağım girintilerin üzerinde usulca okşuyor.

Öfke boğazımda düğümleniyor, şiddet içimde dalgalanırken nefes almam imkansız hale geliyor. Bacaklarım seğiriyor, dürtümü bastırıyorum

Kapıyı açıp yüzüklerimin yüzündeki deriyi yeniden düzenlemesine izin vermek yerine yanımdaki endişeli kıza odaklandım.

Sanki atmosferimizde bir değişiklik olduğunu hissetmiş gibi boğazını temizliyor ve kapıya daha sert yaslanıyor.

Onu koruyorum.

Burun deliklerimi açarak elimin kışının üzerinden kaymasına izin verdim, parmaklarım yavaşça yanaklarının arasında geziniyordu. Riley gıcırıyor, ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor ve kapıyı daha da sıkı kavlıyor.

"Tanrım, iyi misin?" Caleb öfkemi körükleyerek soruyor.

"*Angel*, hm?" Tıslıyorum, parmaklarımı kıvrarak onu arkadan kavıyorum. Damlıyor, uyarılmışlığı ipeksi teninde kayganlaşıyor ve yüksek sesle inlememek için kan tadı kadar yanağımın içini ısıtıyorum.

"Yaramaz kız, sana taktığım lakabı başkasının takmasına izin veriyorsun. Çok saygısızca."

Ben daha derine inip kıvrımlarının arasından nabzını bulana kadar ilerlerken kaçmaya çalışarak yer değiştiriyor. İşaret parmağımın ucunu klitorisinin etrafında bir, iki kez döndürürken, vücudunu sarsan ve dengesini bozan titremenin tadını çıkarıyorum.

Eğilerek kendimi onun yanına yaslıyorum ve kapıyı daha geniş açarak kolumun uzunluğunun Caleb'in durduğu yerden görünmemesini sağlıyorum.

Gözlerini kırıştırıyor, koyu renk gözleri beni alırken fincan tabağı gibi yuvarlaklaşıyor, sonra elini uzatıp sarmal siyah saçlarında gezdiriyor. Haki pantolon ve yeşil düğmeli bir bluz giymiş, elinde iki to-go bardağı tutuyor ve ben arabanın önüne park etmiş cipi not alıyorum, bu bilgiyi daha sonra kullanmak üzere saklıyorum.

"Ah," diyor Caleb ve ses tonundaki hayal kırıklığı *çok güçlü*.

"Özür dilerim Angel, misafirin olduğunu fark etmemiştim."

Riley'nin klitorisine şehvetli bir şekilde saldırmaya devam ediyorum, hareketlerim o kadar yavaş ki ne yaptığımı anlamasına imkân yok.

En azından, *ona* fazla dikkat etmediği .

Pembe saç çizgisi boyunca boncuk boncuk terler fışkırıyor ve dişleriyle alt dudağında bir delik açıyor. Mevcut görevimi bırakıp geri çekilerek girişini fırçaladığımda nefes alış veriş hızlanıyor.

Etrafında dönüyorum, alay ediyorum, boynuna doğru süzülen kızarıklığın tadını çıkarıyorum, tenini saçlarıyla benzer bir tona boyuyorum.

"Yok," diye nefes veriyor Riley. "Misafirim var yani. Aiden da şimdi gidiyordu."

Sırıtarak parmağımın ucunu ona doğru itiyorum, boğazından çıkan sesi yutabilmeyi diliyorum. Caleb kaşlarını çatıyor, gözlerini kısarak bize bakıyor ama ben sadece gülüyorum ve onu daha yakına çekiyorum.

"*Angel* alçakgönüllü davranıyor. Daha yeni ."

Şimdi amcığının derinliklerindeyim, iç kaslarının ıslak, daraltıcı sıcaklığı, özenle yavaş itişlerle hareket ederken konsantre olmamı zorlaştırıyor.

"Hey." Caleb öne doğru tek bir adım atıyor ve nedense bu beni teşvik ; onu daha hızlı becermeye başlıyorum, etrafımda kenetlenirken bile ikinci bir parmak ekliyorum, o kadar sıkı ki sadece sikimi içine sokmayı hayal ederek boşalabileceğimi düşünüyorum.

Ben hızlandıkça elleri yanlarında yumruk oluyor, ağırlığını bana bastıran noktaya doğru okşuyor.

olmuş, bütün elimi ıslatıyor ve umarım kokusunu alabilir.

Umarım arzusunun kokusu, ne kadar yanlıştır ve sapkın da, onu bu geceki küçük sanat sergisine kadar takip eder ve sonra eve geri döner. Yıllardır beni takip ettiği gibi, daha iyi bildiğim zamanlarda bile lanet kabuslarıma musallat oldu.

Ondan küçük bir ses daha gelince öfke yeniden ortaya çıkıyor ve yine dudağını ısıyor, geri sallanmaya direnmeye çalışıyor gibi görünürken yüzü geriliyor.

Daha derine, daha sert dalıyorum, şapırdama seslerini nasıl duymadığını merak ediyorum. Eşikteyim, sikim o kadar sert ki vücudumun geri kalanındaki kan kaybından bayılabileceğimi düşünüyorum.

Caleb başını iki yana eğiyor, gözlerini aramızda gezdiriyor.

"Angel'ın her zaman övgüyle bahsettiği şarkıcı sensin," diyor sonunda, yüzüne yayılan bir gülümsemeye.

İtişlerim kekeliyor, nefesim ciğerlerimden tek ve sert bir rüzgârla kaçıyor. Riley'ye bakıyorum ama o kimseye bakmıyor, yüzü domates rengini almış.

Bir kaşını kaldırarak, amının etrafımda kasıldığını hissediyorum, beni sonuna kadar emmeye çalışırken kenetleniyor. Bu his başımı döndürüyor, kokusu havayı doldururken deliriyorum ama görevime devam ediyorum, hızla okşuyorum.

Gitmeden önce onu uçuruma itmeye çalışıyor.

"Öyle mi?" Riley'nin ağzı açık kalınca sırtarak Caleb'a soruyorum. "Şarkı söylemekten fazlasını yapıyorum, biliyorsun. Ellerimi de çok iyi kullanırım."

Riley homurdanıyor.

"Ne yaparsan yap, sürekli senden bahsediyor." Adam ona bakıyor, gözleri büyüyor. "Tanrım, iyi misin?"

"O iyi," diyorum, her dibe kelimeleri noktalayarak. "Sanırım kendini biraz kötü hissetmeye , bu yüzden gösterinizi kaçırmak zorunda kalacak."

İkna olmuş görünmüyor ve ondan uzaklaşarak beni içine girebildiğim kadar girmeye zorluyor. Etrafımda çırpınıyor, yavaşça çözülüyor ve bornozunu yukarı itip onu tam burada becermemek için dilimi çiğniyorum.

Hareketleri ilkel, muhtaç ve sikim uyluğuma doğru sızıyor, başladığımız şeyi bitirmek için çaresiz.

Şu anda ne kadar yanlış ya da aptalca olduğu umurumda bile değil. Sadece onu istiyorum.

"Ben iyiyim Caleb," diye nefes alıyor, göz kapakları düşüyor. "Ama bu gece seninle gelemem."

"Evet, tabii ki. Hasta görünüyorsun. Doktor çağırayım mı?" "Hayır!" diye mırıldanıyor ve ben de sırtıyorum.

"Sadece biraz stres atmaya ihtiyacı var," diyorum, onu geriye doğru çekerek ve kendimi bedeninden ayırmadan kapıyı yavaşça kapatmaya başlıyorum. "Seninle tanışmak güzeldi Cole."

"Caleb."

"Önemli değil. Bir daha gündeme gelmeyecek."

Riley etrafımda parçalanmaya başlarken botumun topuğuyla kapıyı tekmeleyerek kapatıyorum.

Öne doğru sarkıyor, kendinden kıvranırken ellerini duvara dayıyor ve gözlerini kapatıyor.

Ve sonra parmaklarımı geri çekiyorum.

Ağzından çıkan ses uhrevi, kızışmış bir hayvanın çığlığı gibi.

Dönüp bana bakıyor, ben de sırtarak iki parmağımı ağzımın içine sokup yalayarak temizliyorum.

O güzel mavi gözler parlıyor, patlayıcı denizler kumlu kıyıya çarpıyor. Ama sonra gözlerini kırptıyor ve sadece küskün oluyorlar.

"Ne oluyor be?" diye çıkışıyor, elleri iki yanında toplanıyor. Yüzü kızarmış ve terden parlıyor.

"Gelmene izin vereceğimi mi sandın? Çok iyi bir kız olmadın Riley, sihirli kelimeyi de söylemedin."

Kaşları birbirine çatıldı. "Sihirli kelime mi? Ne-"

Önünü keserek saçlarını doluyorum, başını geriye yatırıyorum ve ağzına iğrenç bir öpücük konduruyorum. Dişleri ve diliyle.

Öfkeyi ve çözülmemiş cinsel gerilimi artırıyor ve neredeyse kendimi kaybediyorum.

"Dilimdeki tadın hoşuna gidiyor mu?" Ona karşı mırıldanıyorum, dudaklarımız birbirine karışırken keşfediyor ve savaşıyorum.

İnliyor, parmakları göğsümde bir yol çiziyor, ama sonra geri itiyorum, bağlantıyı koparıyorum.

"Arkadaşımın önünde beni parmaklamana izin verdiğime inanamıyorum.

Neyin var senin?"

"Çok uzun zamandır hiçbir şey yolunda gitmiyor. Sen daha yetişiyorsun."

Avucunun tersiyle ağzını silerek ofluyor. "Bu çok kabaydı."

Bir elimi gömleğimin üzerinde gezdirip omuz silkiyorum. "Bu sadece başlangıçtı."

Başka bir şey , işleri daha da kötüleştirmeden önce sözün havada asılı kalmasına izin vererek kulübesinden siktir olup gidiyorum.

Kiraladığım yere geri döner dönmez sikimi çıkarıyor, onun etrafımda kasılma görüntüsü ve çıkardığı küçük sesler karşısında kendimden .

Adım dudaklarından dökülüyor.

Ve doruğa ulaştığımda, sıcak sperm ipleri aletimin tepesine sardığım ipek külotu lekeliyor, arkadaşının ona benden bahsettiğini söylemesinin beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalışıyorum.

SUÇLULUK ÇOK KOMİK, yabancı küçük bir şeydir.

En büyük güvensizliklerimizi yansıtan, yanlış bir şey yapmamış olsak bile utanç ve suçlamanın ağırlığını kürek kemiklerimizin arasına yerleştiren içimizdeki bu varlıktır.

Ama bunun içinde belli bir rahatlık da var. Sorunu tespit edebilirsek, kendi içimizde bulabilirsek... o zaman düzeltebiliriz.

Eğer bunu düzeltirsek, artık kötü hissedecek bir şey kalmaz. Sorun çözülmüş olur.

Onun dışında, ne zaman sen harcamak Yani uzun
evlat edinmek herkes başka birinin kızgınlığı, o
Acı, güvensiz hissetmek olur parça .
Sen.

Ruhuna işliyor ve kendini tenine kodluyor. Çok geçmeden, *her şey* senin hatan olur. Her zaman.

Sırf onları üzmemek için insanların etrafında dolanıyorsunuz, çünkü bu *bir başka* eksikliğinizi daha kabul etmekten daha kolay.

Dahlia's Diner'ın arka kabininde oturmuş, bir saman paketini küçük beyaz kareler halinde katlarken, geçmişimde suçlamanın başladığı yeri tam olarak belirleyemediğim için onların içinde boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

Pencerenin dışındaki gri gökyüzünden kar taneleri süzülüyor ve parmaklarımı kupamın etrafına sararak sıcak çikolatanın tatlı kokusunu içime çekiyorum.

Tezgâhtaki Jade ve mutfaktaki aşçı dışında lokanta bomboş; hafta ortasında her zamanki gibi. Aiden'in şehirde olduğunu bilmekten mi, yoksa beni takip eden genel korku duygusundan mı bilmiyorum, ama bir şekilde normalden daha az rahat görünüyor.

Aslında, Aiden James'in burada olması beni daha çok korkutmalı. Son üç yılını bir geceliğine tanıdığı bir kızdan intikam alma fikrini saplantı haline getirmiş olması.

Parmaklarını içime sokmasına kesinlikle izin vermemeliyim, özellikle de buraya sadece beni cezalandırmak için geldiğini açıkça belirtmişken.

Dün kulübeden ayrıldığından beri bunu yapmasına zor *izin verdiğim* düşüncesi beynimde milyonuncu kez alevleniyor. Bunu, annemin hayaletinin rehin tuttuğu midemin çukuruna yerleşen tanıdık huzursuzluk izliyor.

Onu tam olarak , değil mi? Değersiz küçük sürtük.

Onun sesini bastırarak önemli olana odaklanmaya çalışıyorum.

Aiden'ın beni *nasıl* bulduğu hâlâ gizemini koruyor, tıpkı nerede olduğumu o biliyorsa başka kim biliyor sorusu gibi.

Onlar önce ne kadar zamanım var?

Biri lokantaya girerken ön kapının üzerinde asılı olan zil çalıyor ama ben kupama bakmakla o kadar meşgulüm ki pek dikkat etmiyorum. Ancak vücudum, ilk tehlike işaretinde kaçmaya hazır bir şekilde yüksek alarmda bekliyor.

Kalbim buna ayak uydurmakta zorlanıyor.

Masanın üzerine bir gölge düşüyor ve derin bir nefes alarak gözlerimi kapatıyorum. Vücudumdaki her hücre, Aiden karşıma geçerken kabindeki koltuğa itilmeyi ya da masanın sarsılmasını bekliyor ama bunların hiçbirisi olmuyor.

biri tekrar açılıp sağ tarafıma kayıyor; kahverengi süet botlar parmak uçlarıyla bana doğru bakıyor ve bakışlarımı solmuş Levi's'lar ve Aspen Üniversitesi kapüşonlu sweatshirt'ü üzerinde gezdirirken rahatlatarak nefes veriyorum.

"Size katılmamın sakıncası var mı?" Caleb siyah örgü şapkasını kafasından çıkararak soruyor.

Başımı sallayıp kapalı dizüstü bilgisayarımı çekiyorum ve o da karşımdaki koltuğa oturuyor.

"Senin çalışıyor olman gerekmiyor mu?" Pencereden galerisine bakarak soruyorum, yaşlı bir çiftin vitrine baktığını görebiliyorum.

"Olman gerekmez mi?" diye karşı çıkıyor, başını koltuğa yaslıyor. "Gündüzleri Dahlia'ya bu yüzden geldiğini sanıyordum, böylece rahatsız edilmeden çalışabilirsin ve kendine öğle yemeği hazırlamak zorunda kalmazsın."

"Sıcak kakao molası." Kupayı kaldırıp bir yudum alıyorum. "Ayrıca, Şükran Günü nedeniyle bir süre için sırada bekleyen müşterim yok. Öte yandan *sen* oldukça meşgul görünüyorsun."

Jade gelip Caleb'in önüne kırmızı bir kupa koyuyor; o kadar uzun zamandır arkadaşlar ki, Caleb sormadan onun ne istediğini biliyor ve bu aşinalık karşısında göğsümde patlayan kıskançlık engel olamıyorum.

"Ee," diyor Jade, bir elini siyah önlüğünün cebine sokarken bir dışarı çıkararak. "Dün gece evde geçirdiğim rahat akşamdan alınıp kokteyl elbisesi giymek ve *ortama karışmak* zorunda bırakılmamı sana borçlu olduğumu duydum."

Gözlerim kakaosundan bir yudum alan Caleb'a kayıyor. Jade'e bakarak, utangaç bir gülümseme olduğunu umduğum bir ifade takınıyorum.

"Ben sadece sormasını önerdim. Dürüst olmak gerekirse, kabul edeceğinizi düşünmemiştim."

Başparmağını Caleb'a doğru uzatırken yeşil gözlerini devirerek alay ediyor. "Evet, bu adama hayır demeyi dene. konuda çenesini kapatmıyordu ve sızlanmaları dikkatimi gösterilerimden uzaklaştırıyordu."

Bir kıkırdamayı bastırıyorum. Benim yaşımda olmasına rağmen Jade bazen yaşayan en yaşlı kadın gibi konuşuyor ve buna uygun huysuz bir kişiliği var.

Boyd muhtemelen onu severdi.

Hüzün kalbimin etrafına ördüğüm setleri yıkıyor ve çok geçmeden o bile patlıyor, onu sonsuza dek tutamıyorum.

Caleb boğazını temizliyor ve beni boğuluyormuşum gibi hissettiğim yerden çekip çıkarıyor. "Ben sızlanmam."

"Bir attan daha fazla, dostum. Ama sorun değil, çünkü Şükran Günü yemeği için yapacağına söz verdiği elmalı tartı çok iyi yapıyorsun."

Gözleri benimkilere kayıyor. "Hala *oraya* geliyorsun, değil mi?"

Alt dudağımı dişlerimin arasına alarak tereddüt ediyorum. Annem ve ben, o hayattayken Şükran Günü'nü hiç kutlamamıştık.

Bu yüzden kutlamayı pek de önemsemediğim bir başka bayram.

Ancak Fiona'nın var ve son üç yıldır ziyafetler kapıma kadar geliyor, hafta sonu gelip hepsini yememe yardım ediyor.

Ancak bu yıl Caleb beni yıprattı ve annesinin evine gitmeyi kabul ettim.

Tabii ki bu, Aiden James'in hayatımı sabote etmek için yeniden hayatıma girmesinden önceydi ve şu anki haliyle en uygun akşam yemeği konuğu olduğundan emin değilim.

Caleb parmağıyla beni göstererek, "Sakın iptal etmeye kalkma," diyor. Eğiliyor, kaşları birbirine yaklaşıyor. "Biraz yaşa, Angel. Sonunun Bayan Lindholm gibi olmasını istemezsin, hiç arkadaşın olmasın ve işler biraz durgunlaştığında seni eğlendirmek için uğrayacak kimse olmasın."

"Bayan Lindholm'un arkadaşları var," diyorum, pencereden hediyelik eşya dükkânına bakarak.

Gölgeli bir figür hemen dışındaki bankta oturuyor, uzun kollarını arkaya uzatmış. Üzerinde siyah bir kot pantolon ve gri bir puffer ceket var, kapüşonu yüzünü gizleyecek şekilde yukarı çekilmiş, ama onu nerede görsem tanırım.

Midem düğümleniyor, ahşabı kavrayan mücevherli parmaklarımın üzerinde geziniyor, yirmi dört saat önce içimde nasıl hissettiklerini hatırlıyorum.

gelen inkârı ve tehdidi hatırlıyorum.

"Bayan Lindholm'un dedikodu yapmaktan hoşlandığı bir briç kulübü var, ama hepsi bu." Caleb iç geçiriyor ve sıcak çikolatasından bir yudum daha alıyor. İçkisini bıraktığında üst dudağını köpükler kaplıyor ve onları yalıyor.

"Briç kulübünün nesi var?" Jade kollarını göğsünde kavuşturarak soruyor. "Annem de içinde."

Caleb homurdanıyor. "Davamı geri çekiyorum."

Jade'in annesi hakkında, seyahat hemşiresi ve yeni boşanmış olması dışında pek bir şey bilmiyorum, ama Jade'in gözlerinin sertleşmesi bana orada bildiğimizden daha fazlası olduğu hissini . Ve karmaşık anne-kız ilişkileri hakkında her şeyi bildiğim için, konuyu değiştirmekle kendimi sorumlu hissediyorum.

Boğazımdaki yumruyu yutarak dizüstü bilgisayarıma uzanıyorum ve onu deri çantasına yerleştiriyorum. Tekrar pencereden dışarı bakarak Caleb'a "Şükran Günü'nü düşüneneğim," diyorum.

Bunu yaptığımda, Aiden gitmiş oluyor ve göğsümün ortasında bir çukur açılmış gibi hissediyorum, doldurulmayı talep ediyor - ne ile, emin değilim.

"Eğer bu bir nezaket meselesiyse, misafirinizi... getirebilirsiniz."

Jade bana dönüyor, siyah atkuyruğu omuzlarında sallanıyor. "Misafirin mi var?"

"Uh... ?"

Caleb yüzünü buruşturarak, "Bir bakıma, senin misafirinden daha fazlası olmak istiyor gibi görünüyordu," diyor. Koyu renk gözlerinde saklı bir acı titreşimi görüyorum ve bu midemin takla atmasına neden oluyor.

"bilemem."

Jade kaşlarını çatıyor. "Onu tanıyor muyuz? Biriyle çıkıp da bize söylememeniz biraz kabaca."

"Hayır, sen-"

"Takıntılı olduğu şarkıcı," diye araya giriyor Caleb, bana eğlenen bir bakış fırlatarak. "James bilmem ne. Hani şu birkaç yıl önce Yaşayan En Seksi Erkek kapağında yer alan?"

Sadece ona bakıyor.

Caleb iç geçirerek gözlerini devirir. "Tanrım, Jade, yirmi birinci yüzyılda bize katılmalısın."

Önlüğünün cebine uzanarak bir çeyreklik çıkardı ve adama fırlattı; çenesine çarparak kucağına düştü ve kadın

ön doğru ilerliyor.

Caleb alnındaki lekeyi ovuşturarak bana bakıyor ve iç geçiriyor. "Cidden, Angel. Şu anda aileden sayılırsın. Şükran Günü'nü seninle geçirmek istiyorum."

Göğsüm sıkışıyor. "Bunu düşüneceğim."

Dizüstü bilgisayar çantamı omzuma atarak kabinden kayışımı izliyor, içimi yapışkan bir zehir gibi kaplayan endişe.

Tek söylediği "İyi edersin" oldu ve ben de onu iki sıcak çikolata bardağıyla orada bıraktım, yarı yarıya lokantadan adımımı atar atmaz saldırıya uğramayı bekliyordum.

Kar şimdi biraz daha yoğun yağıyor, yeri hafif bir toz kaplıyor ama dışarıda kimseyi görmüyorum.

Ayak seslerinin çıtırtısını duymuyorum ya da takipçimin vücudundan gelen sıcaklığı hissetmiyorum.

Kış havasını delip geçen, başka bir yere bakmaya dayanamıyormuş gibi bana kilitlenen gri gözler yok.

Günlerdir ilk defa tamamen yalnızım.

"TAMAM, buraya armoniyi getirirsek, köprüye geçiş çok daha yumuşak olur... oğlum, beni dinliyor musun?"

Gözlerimi kırıştıtararak dik oturdum, ellerim kucağımdaki elektro gitara gitti. Bu durgun turistik kasabada tek bir rehinci dükkânı vardı ve ellerindeki tek enstrüman siyah bir Viper'dı. Babamla bu sanal buluşmadan önce kiraladığım dükkâna dönüp o lanet şeyi satın aldığımdan beri bu ironi aklımdan çıkmıyor.

Yılanları düşününce başımı kaldırıp gölün karşısındaki Riley'nin kulübesinin hâlâ karanlık olduğu yere bakıyorum. Bütün gün dışarıdaydı ve benden kaçtığı hissine kapılıyorum.

Sanki kaçabileceğini düşünüyor.

"...cidden, Aiden'a dünya mı? Tanrım, annenden bile betersin."

Callie'den bahsedilince gözlerim önümdeki bilgisayar ekranına kayıyor ve öne doğru oturuyorum. "Annemle konuştun mu?"

"Son zamanlarda değil, hayır. Onunla her konuşmam çığlık çığlığa bir kavgaya dönüşüyor ve önümüzdeki hafta senin dünyaya yeniden tanıtılmanla ilgili yaklaşık bin konferansım olduğu için sesimi korumaya çalışıyorum."

"Eminim onu aldatmamayı deneseydin, daha anlayışlı olurdu."

"Tanrım, bu yıllar önceydi ve biz-" Sözü nü keserek ayağa kalktı ve bir elini sakallı çenesine götürdü. "Ne var biliyor musun? Seninle tekrar tartışmaya değmez. Hem neden onu soruyorsun ki? Seninle iletişime geçmedi mi?"

Gitarımın üzerine eğilerek homurdandım. "Benimle zar zor konuşuyordu ayrılmadan önce."

Gerçekte, cinsel istismar suçlamalarım sızdırıldığında aramızda kanyon büyüklüğünde bir uçurum açıldı. Masumiyetimi korumama ve iddiaları çürüten sayısız tanıklık ve kanıt sunmama rağmen bana hala şeytanmışım gibi bakıyor.

Düşüncelerim Riley'ye, dün sırf yapabildiğim için onu arkadaşının önünde nasıl parmakladığıma geri dönüyor.

Belki Callie gerçeği görüyor ve bu yüzden uzak duruyor.

Belki de ben bir canavarım.

"Hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyorsun ama inan bana. Kaçırdığın tek şey bana bir gün içinde kaç kez *hijueputa* dediği."

"Evet, pekala. Görünüşe göre seni müdür olarak atamalıymışım."

"Sana söylemeye çalıştım. Calliope Santiago'nun artık sahneye çıkmamasının bir nedeni var ve bunun benimle hiçbir ilgisi yok."

Sol bileğime işlenmiş bir çift kanadı ovuşturarak iç çekiyorum ve kucağımdaki gitarı yeniden ayarlıyorum. "Şirket gönderdiğim demoları dinledi mi?"

"Onayladılar. Üç parçadan ikisi onaylandı ama sonuncusunun biraz karanlık olduğunu düşünüyorlar." Babam bir kaşını kaldırdı. "Senin için bile."

"Tüm gösterimi grit etrafında markalaştırdık. Şimdi beğenmiyorlar mı?"

"Öyle değil, sadece... çok niş. Pazarlaması daha zor. Sanırım bazı ince ayarlar yapmak istiyorlar, hepsi bu."

Parmaklarım akort aletinin üzerinde sıkılaşıyor ve kaşlarımı çatıyorum. "Şarkıyı yeniden düzenlemekle ilgilenmiyorum."

"Aiden, mantıklı ol-"

"Tam yaratıcı kontrol kontratımda *yazılı*."

"Evet." Arkasına yaslanıp bir eliyle kırmızı kravatını düzeltiyor ve okuma gözlüklerini burnuna doğru itiyor. "Ve Symposium'un ne yayınlanacağı konusunda son sözü söylemesiyle ilgili madde de öyle."

Damarlarımda şiddet dolaşıyor ama dilimi ısıriyorum, müzakere edecek havada değilim. Ayrıca, babam bir konuda kararını vermişse, bunu değiştirmek için yapılabilecek çok az şey vardır.

Tüm bunlara rağmen hâlâ benim yanımda olmasının tek nedeni bu.

Bu bir teselli olsa da, desteğin karşılığında vazgeçtiğim her şeye değip değmeyeceğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Görüşmeyi sonlandırıyoruz ve şarkı sözlerini gözden geçirme sözü vermem için yaptığı girişimlerden kaçıyorum. Yıllardır bir şey yazamadım ve ilk yazdığımda da ürün eleştirisiyle karşılaştı.

Çok karanlıkmış, kışımın kenarı.

Sanki yazdığım neredeyse her şey, akılda kalıcı kancalar ve iyimser pop müzikle desteklenen ince örtülü bir yardım çağrısı değilmiş gibi.

Ancak insanlar kendilerine söylenen her şeye inanacaklardır, yeter ki zihinlerindeki sizinle ilgili anlatıya uysun.

Sadece müziğimin ya da şöhretimin tadını çıkarmak isteyen insanlar için sanırım şarkı sözlerinin pek bir önemi yok.

Halkla ilişkiler ekibimin tam olarak istediği şeyi görüyorlar.

Mutfağa girerken bir avucumu tezgâhın üzerine koyup diğerini yüzümün yan tarafında gezdiriyorum.

Kaş kemiğimin arkasında alevlenen ağrıya masaj yaparak on üç yüz metrekarelik kulübeye bakıyorum; yıpranmış parke zeminleri ve her odadaki çiçekli duvar kağıdıyla gerçekten süslü bir şey değil, ama kasabada mevcut olan tek kulübeydi.

Riley'ye yakınlığı sadece bir bonus oldu.

Artık yirmi dört saatten daha uzun bir süredir içinde yaşadığım için, Aiden James'in yıpranma ve aşınma belirtilerini göstermeye başladı; yerler ve çekmeceler nane şekerleri, giysiler ve son birkaç gün içinde yazdığım bir şarkı sözü veya müzik notası içeren her kağıt parçasıyla doldu.

Şeker paketleri, post-it notlar, *Metamorfozlar*'ın yıpranmış bir kopyası

Üst yatak odasında bulup sayfalarını yırttığım bir kitap. İlham perisi konuştuğunda elime ne geçerse.

Ne kadar hızlı yazarsam, ilham perimin *onunla* hiçbir ilişkisi yokmuş gibi davranmak o kadar kolay olur.

Cam dolaplardan birinden Jameson şişesini alıp bardağa bir parmak dolduruyorum ve pencereye doğru yürüyüp gölün karşısındaki kulübeyi inceliyorum.

Kar zemini örtüyor ve ağaç dallarına yapışarak dış dünyayı parlaklığıyla etkili bir şekilde boğuyor. Bakışlarımı üzerinde gezdirdiğimde parıldıyor, çam kütüğünden dış cephe kaplamasını takip ederek bana bakan devasa pencerelere ulaşıyor.

Güneş batıyor, gökyüzü her geçen dakika kararıyor, ama ışıkları hala kapalı ve nerede olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum. Babamla görüşmem olmasaydı bütün gün onu takip ederdim ama burada bulunma amacımın bir parçası da düzenli kontroller yapmak.

Çünkü kariyerler intikam için beklemez, babam da öyle.

Sonunda ön verandadan sarı bir parıltı yayılıyor ve içkimi yudumluyorum, onu düşündükçe aletim sertleşiyor. Yükseltilmiş yoluna bir taksinin girmesini bekliyorum ama onun yerine bir cip görüyorum.

Bardağı tutuşum sertleşiyor, yüzüklerim her parmağımın iç kısmındaki batıyor.

Sessizce

izliyorum. İçim

kaynıyor.

Yolcu tarafından iner ve ön tarafa doğru yürümeye başlar, ancak *Caleb* aracın önünden dolanarak dirseğini yakalamadan önce değil. Ona kapıya kadar eşlik ediyor, elini beline atıyor ve varış noktasına ulaştıklarında onu kucaklamak için kendine çekiyor.

Mantıklı olarak muhtemelen garaj yolu kaygan olduğu için ona yardım ettiğini biliyorum. Onu hiç tuz görmediğimi biliyorum.

Yine de mantıksızlık, göğsüme yerleşen şeydir. Tüm mantığı yakıp kül eden, ellerini onun üzerine koyduğu anda onu yerle bir eden şeydir.

Ve .

O içeride kaybolurken, pembe saçları gördüğüm son şey olurken, kalbim o kadar hızlı atıyor ki göğsümden fırlayıp çıkmasından korkuyorum.

Caleb kapının önünde bir süre oyalandıktan sonra dönüyor, kulübeleri çevreleyen ağaçlara bakıyor ve bana doğru geliyor.

Saklanmak için bir hamle yapmadım. Beni izlerken görmesi umurumda değil.

Belki , bir dahaki sefere daha iyi bilir.

Riley ne kadar dengesiz da, küçük yalancıyı yaptıklarından dolayı ne kadar hor görsem de, benden önce başkası onu mahvederse lanetleneceğim.

Ya da daha kötüsü.

Eğer onu iyileştirirlerse, karanlığım pençelerini önce.

Caleb'in eli kalkıyor ama kime el salladığını bildiğinden emin değilim. Muhtemelen sadece küçük bir Amerikan çocuğu gibi kibar çalışıyordur.

Nabzım kulaklarımın arasında ağır ağır atıyor ve onun kırık bedeninin karla kaplı yerde kanlar içinde yattığını hayal etmemeye çalışıyorum. Parmak eklemlerimi kemiğine geçirmenin, onu bir daha asla ona dokunamayacak kadar sakat bırakmanın ne kadar iyi hissettireceğini düşünmemeye çalışıyorum.

Hiçbir zaman şiddet yanlısı bir adam olmadım. .

Etrafımda her zaman bir koruma ya da güvenlik ekibi olurdu ve ellerime zarar verip bir daha oynayamama riskini almak istemezdim.

Ama şu anda, acı kalbimi kaplayıp balmumu kalıbı gibi sertleştirirken, onu incitmekten başka bir şey yapmak istemiyorum.

Yapamayacağımı bildiğim halde, o cipine dönüp giderken, ayakkabılarımı giyiyor, paltomu çekiyor ve buna katlanacağını bildiğim kişinin yanına gidiyorum.

Nasıl anladığımdan emin değilim ama evimde artık yalnız olmadığım anda anlıyorum.

Sıcaklıkta en ufak bir değişim oluyor, tıpkı bir pencerenin açık bırakılması gibi. Önce ensemdaki tüyler diken diken oluyor, kollarımda tüyler diken diken oluyor ve sonra içim içime sığmıyor, kaçmam için beni uyarıyor.

Bunun dışında bir değişiklik yok.

Döşeme tahtaları gıcırdamıyor, üst kata çıktıklarında gümbürtüler duyulmuyor ve gölgelerde kimse gizlenmiyor. Sadece içimde bir his var.

Bir saniye önce yatağımın karşısındaki makyaj masasında oturmuş makyajımı temizliyordum ve bir saniye sonra Aiden arkamda duruyordu,

bakarak.

Hiçbir şey söylemiyor. Sadece bakıyor, gri gözlerinde fırtınalar kopuyor.

İçinde kendinizi kaybedeceğiniz türden fırtınalar. Önüne çıkan her şeyi yok eden, ardında değersiz bir arazi bırakan fırtınalar.

Makyaj mendilini çeneme tuttuğum elim titriyor ama , gün ışığında, arkasına saklanabileceğim bir engel olmadan yaralı tenime vereceği tepkiyi görmekten çok korkuyorum.

Elini uzatıp omzumdaki pembe saçların bir kısmını tarıyor. "Demek bu yüzden yüzünü daha önce fark etmemiştim." Parmakları Pürüzlü, yeni nasırlar eskilerinin üzerinde filizleniyor ve pedleri boynumun arkasında gezdiriyor. "Saklanıyordun."

Cevap vermiyorum, ne söylememi istediğinden bile emin değilim. Neden ondan saklanmayayım ki?

Herkesten mi?

Nasıl yapılacağını bildiğim tek şey bu.

"Göster bana."

Emri üzerine kaşlarım çatıldı ve başımı salladım.

Eli duraklıyor ve parmaklarının boynuma dolandığını, sertçe kavradığını hissediyorum. "Bu lanet bir istek değildi."

Mendili yüzüme daha sert bastırıyorum. "Ve yaralarım seni ilgilendirmez."

"Yanlış." Sıkıyor, gri gözleri alev alev yanıyor. "Seninle ilgili her şey beni ilgilendirir Riley. Artık bilgi departmanında bir avantajın yok."

Yıllar önce tanıştığım kendinden emin, karizmatik rock yıldızının tüm izleri kayboldu ve onun yerine bu... canavar duruyor. Yapmadığım bir şeyin bedelini bana ödetme ihtiyacıyla hareket eden tanınmaz bir kötü adam.

Yine de işleri daha iyi hale getirmedi.

İhmal yalanı hala yalandır, sadece daha iyi giydirilmiştir.

"Madem bu kadar çok şey biliyorsun, nasıl oluyor da yara izleri seni bu kadar şaşırtıyor?"

"Tıbbi geçmişinizde böyle kalıcı izler bırakacak yaralara işaret eden hiçbir şey yok." aynada yüzlerimiz yan yana gelecek şekilde hareket ediyor ve nefesindeki hafif viski kokusunu alabiliyorum.

Midem yuvarlanıyor, korku beni patlamaya hazırlanan bir volkan gibi ele geçiriyor.

"Tıbbi geçmişime baktın mı?"

Taşınmama neden olan zarf gözümün önüne geliyor ve acaba onun bu işle bir ilgisi var mıydı diye edemiyorum.

"Bu kadar alingan olma. Sanki sen *benim* güven."

"Yaptığın şey *yasa dışıydı*."

Kaşları kalkıyor. "Bir suç hakkında yalan söylemek gibi. Ama merak etme, benim küçük yılanım. İlginç bir şey bulamadım."

O eğilirken çenemi sıkıyorum ve şakağımdan nefes aldığını duymamış gibi yapmaya çalışıyorum.

"Şey, bir şey vardı," diye mırıldanıyor, konuşurken dudakları saçlarımı okşuyor. "Vajinal yara iziyle ilgili bir şey mi? Söyle bana Riley, biri sana zarar verdi ve sen de beni suçlamanın daha kolay olacağını mı düşündün?"

Şiddetli mide bulantısı bulandırıyor, içimde patlamak üzere olana kadar dönen ateşli bir iğrenme topu. Utanç uzuvlarımdan aşağı kayıyor, dehşet sıcak aşağılanmayla karışıyor ve dişlerim deriyi delmekle tehdit edene kadar makyaj mendilini yanağıma .

"Neden bilmiyorsun," diye homurdandım.

"İşte senden açıklığa kavuşturmanı istiyorum." Duraksayarak tekrar ayağa kalkıyor ve beni iterek serbest bırakıyor; boştaki elimi destekliyorum

makyaj masasının beyaz plastiğine çarpıyor, göğsüm ona çarpmadan önce kendimi yakalıyorum.

"Benim bu parçam üzerinde hak sahibi olduğumu düşünmene neden olan şey konusunda kafam ," diye çıkışıyorum. "Eğer bana eziyet edeceksen, et zaman. Ama beni daha iyi tanımaya çalışma. Sana sırlarımı anlatmayacağım."

Geriye doğru yürürken dizlerinin arkası yatağa değdiğinde duruyor ve başını bir tarafa eğiyor. Bir fare kadar sessiz, o kadar uzun süre beni inceliyor ki, kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum, fondötenim için masanın üstüne bakıyorum.

Eğer burada kalacaksa, onu geri takmalıyım. Neden önemli bilmiyorum ama önemli.

Ararken elimde bir kas spazmı oluşuyor, gözlerim makyaj malzemelerinin üzerinde gezinirken istediğim şişeyi bulamayınca göğsümdede çılgınca bir panik oluşuyor.

"Sana tüm sırlarımı anlatamam. Bunun neresi eğlenceli?"

Donup kalıyorum, başımı kaldırıp aynadan ona bakıyorum. Şu anda yatakta oturuyor, puffer ceketini atmış ve siyah düğmeli gömleğinin kollarını ön kollarının üzerine katlıyor.

Mürekkepli tenini açarken bacaklarımın arasında ısı birikiyor ve gözlerim görüntüleri bizzat hatırlamak için mücadele ediyor. Kafatasları, çiçekler ve müzik notaları tasarımlar arasında yer alıyor ve her biri kalp atışlarımın hızı üzerinde derin ve hiç de hoş olmayan bir etkiye sahip.

Bu neredeyse dikkatimi onun sözlerinden uzaklaştırmaya yetiyor, ama sonra az önce ne dediğini fark ederek gözümü kırpiyorum.

Tanıştığımız gece, daha hayır galasından ayrılmadan önce söylediğim sözler.

Beni ne kadar telaşlandırıldığını fark etmiş gibi sırtıyor.

"Ne?" diye sorar, diğ er koluna geçer ve kolunu yukarı kaldırır. "Unutacağımı d    nmedin, değil mi?"

Kollarını arkasında şiltenin üzerine koyan Aiden arkasına yaslanıyor; kalçaları genişçe açılmış, ayağındaki siyah botlar bir şekilde hava almayı zorlaştıran bir gözdağı katmanı ekliyor.

Bu g   .

Onu üzerimde tutarken ham, manyetik ve her şeyi tüketen.

Bu beni aynı hem hasta hem de mutlu hissettiriyor. "Caleb sırlarını biliyor mu?"

Refleks olarak yüzüm  imdikleniyor. "Caleb benim hakkımda hiçbir şey bilmiyor."

"Hiçbir şey mi? Burada tek başına ne yaptığını sanıyor?"

Omuz silkiyorum. "Florida'dan serbest çalışan bir web tasarımcısı olduğumu ve ailem Denver'da tatil yaptığını için buraya taşındığını sanıyor."

"Ve adının Angel olduğunu," diyor. Koyu renk kaşları kalkıyor, ses tonunda bir suçlama var. "Bunu sakın unutma."

"Yeni kimliğimi oluştururken aklıma ilk gelen buydu," diye itiraf ediyorum, sandalyemde dönerek. Mendili tenime bastırmaya devam ediyorum, bakışları hafifçe araladığı yere kayınca bornozumu düzeltmek için uzanıyorum.

"Bunu suçluluk duygunu hafifletmek için yapmadığını emin misin?"

Alay ediyorum, tedirginliğim artıyor, kontrol  alıştı  a parmaklarımla arasından toz gibi kayıyor. "Bunun ne faydası olacak ki? Biri benimle her konuştuğunda nasıl sı ıp batırdığımı sürekli hatırlatıyor."

Aiden homurdanıyor. "Evet, bu konuda çok sinirli görünüyorsun. Senin için geldiğinde sana böyle mi sesleniyor? Seni domaltıyor, sana verdiğim ismi fısıldıyor ve seni pompalıyor mu?"

"İğrençsin." Ayağa kalkıp banyoya doğru çabalarken gözlerim yaşıyor.

Ellerim kapıyı sıyrıyor, tırnaklarım yüzeyde gezinirken sırtımda bir sıcaklık oluşuyor; aynı anda kapıyı çekerek beni kapının üzerine yapıştırıyor.

"Nereye gittiğini ? Seninle konuşmam bitmedi."

Kıpırdanıyorum, mendili yerinde tutmaya çalışırken omuzlarımı sarsıyorum. Eli kalkıyor, mürekkepli parmakları bileğimi sarıyor ve çekmeye çalışıyor.

"Seninle seks hayatımı tartışmayacağım."

"Neden olmasın?" Yer değiştiriyor, kalçalarını belime sürtüyor ve eğer sertleşmediyse lanet olsun.

Beni mücadele ederken görmek hoşuna mı gidiyor?

Düşünce gelir gelmez zihnimi terk ediyor, zorla dışarı atılıyor çünkü orada yeri yok. Bu psikopatın neyi sevdiği önemli değil; ilgilenmemem gerekiyor.

"Sanırım seni son gördüğümünden beri kiminle yattığını bilmeyi hak ediyorum," diyor ve uzanıp saçımı yana doğru çekiyor. "Özellikle de şehirdeki o gece bana izin vermediğinden beri."

"Bu da iyi bir şey, çünkü sen açıkça deli bir insana dönüştün."

"Bunu zaten bilmediğinize şaşırdım. Wikipedia sayfamda buna ayrılmış koca bir bölüm var. Eskiden hayranım olduğunu *meleğim*."

Sözleri beni duraksattı, çünkü şaka yapıp yapmadığından emin değilim. Gerçi onun bilgi sayfalarını aktif olarak takip etmeyeli uzun zaman oldu, yıllar boyunca sadece sosyal medya üzerinden ara sıra kontrol etmeyi tercih ettim.

İnsanlar gerçekten onun deli olduğunu mu düşünüyor?

Ve eğer yaparlarsa... gerçekten tehlikede miyim?

"*Bundan* hoşlanmıyorum," diyorum ve onu benden uzaklaştırmak için geri itiyorum.

Bu sadece daha sert bastırmasına neden oluyor ve alçak kıkırdaması kulağımda gümbürdüyor, göğsümde yankılanıyor. "Bundan emin misin? Şu anda bornozunun altına uzansam, benim için sırlıslık olmaz mısın?"

Boştaki eli dantel eteğimin hemen altından kalçamı sıyrıyor ve alışkanlıktan bacaklarımı birbirine kenetliyorum. Yine kıkırdıyor, sesi gırtlaktan geliyor ve kötücüllüğü omurgamdan aşağı buzlu su damlaları gibi yağıyor.

Başımı kapıya çarpıyorum, boynumdaki tendonlar acı içinde bağılıyor, geriniyorum ve darbeye parmak eklemlerini ezmeye çalışıyorum. Eylemi tekrarlıyorum ve o son saniyede hareket ediyor, yanağım tahtaya çarpıyor.

Acı kemik boyunca ilerliyor, burnuma doğru bir yol açıyor. Görüşüm bulanıklaşıyor, görüş alanımda renk lekeleri yanıp sönüyor ve sonra beni döndürüyor.

Mendil yere düşerken gözlerim doluyor, yanağımı okşamak için uzandığımda terk edilmiş. Dokunulamayacak kadar sıcak, yüzümü ikiye bölen acı olmadan üzerine fazla baskı uygulayabildiğimden değil.

"Bana zarar vermeye çalışmayı bırak," diyor Aiden, ellerinden biri yüzümün nabız atmayan tarafını tutmak için yukarı kalkıyor. "Kardeşin gibi mafyadan olmayabilirim ama beni alt edemezsin."

Burun deliklerim alevleniyor, içimde öfke kabarıyor. "Kardeşim hakkında konuşma."

"Başka bir hassas konu mu? Tanrım, Riley, gerçekten de sırlarla dolusun, değil mi? Acaba hangilerini saklamak için ruhunu satmaya hazırsın?"

Başımı kapıya yaslayarak gözlerimi kapatıyorum ve yanağımdaki acı doruğa ulaşırken gözyaşlarımın akmasına izin veriyorum. Dışarıya doğru zonkluyor ve vücuduma acı dolu sarsıntılar gönderiyor.

"Beni rahat bırak," diyorum, onun önünde ilk kez sinir krizi geçirmiyor olmaktan nefret ederek.

Bu adamda beni bu etkileyen şey ne?

"Benden nefret ediyorsun. Mesaj alındı."

Uzun süre bir şey söylemiyor ama uzaklaşmıyor da. Çoğunlukla kapüşonlu kapaklardan dışarı bakıyorum, o yüzümü incelerken ben de ona bakıyorum.

Yanağım şişmiş gibi hissediyorum, bu yüzden gözümün altındaki yara izinin normalden daha kötü görüldüğünden eminim. Ağzımın köşesindeki yara izi de muhtemelen kıyaslandığında öyle görünüyor ve hayatım boyunca hiçbir zaman şu anki kadar ölmek istememiştim.

Garip bir şekilde, iğrenmiş gibi görünmüyor. Başparmağının ağızımdakini sıyırdığını hissedene kadar yaralara baktığından bile emin değilim ve tüm ruhum en kötü şekilde yanıyormuş gibi hissediyor.

Kalın, kavurucu Sıcak utanç toplar içinde
benim Boğaz,
başka bir şey söylememi imkansız hale getirdi.

Başka bir savunmam yok. Sunacak başka bir şey yok.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akmaya devam ediyor, bir ömür boyu biriktirdiklerim onun önünde fiziksel acıya dönüşerek dökülüyor.

Aiden beni bırakıyor ve geri çekiliyor. Aramıza mesafe koyarken gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

"Onları bir daha saklama," diyor ve ceketini almak için yatağa doğru yürüyor. Omuzlarını silkiyor, kumaş geniş omuzlarını sıkıca sarıyor ve sonra odadan çıkmak için dönüyor.

Kapıda durup bana baktı. "Eğer yaparsan, bu deneyimi senin için daha kötü hale getiririm."

Sonra da gider.

Riley'nin porselen yanaklarından süzülen gözyaşlarının zihnimdeki görüntüsünü çılgınca silmeye çalışarak geçen geceden beri muhtemelen yüzlerce kez sikimi boşalttım.

Şimdi tekrar yapıyorum, avuçlarım aletimi cezalandırmaya çalışır gibi sıkıyor, onun parçalanma anısı zihnimde bir döngüde oynuyor.

Onlar dökülürken hastalıklı bir hayranlık beynimi geçirmişti. Sıcak ve zehirli uyarılma, göğsümden omurgama doğru yayıldı ve taşaklarımda toplandı.

Dilim tuzlu damlacıkları kucaklamak için ağrıyordu. En çirkin duygularının özünü tüketmek ve onları tat alma tomurcuklarımda saklamak için

Sonsuzluk.

Daha sonra, o uyuduktan sonra geri döndüm ve loş ışıkta onu inceledim. Yüzünün bir tarafı kapıya çarptığı için şişmiş ve morarmıştı, diğerk tarafı ise anlam veremediğim yara izleriyle sakatlanmıştı.

İyileşen deri onları dağınık gösterse bile temiz, hassas kesiklerdir.

Hatta yanağındakinin çapraz bir görünümü var, bu da bir noktada dikildiğinin kanıtı ve yine de tıbbi kayıtlarında neden bunlarla ilgili hiçbir şey olmadığını anlayamıyorum.

Duş zeminini dölleriyle boyamayı bitirdikten sonra dışarı çıkıyorum, belime bir havlu sarıyorum ve mutfak masasına oturup onunla ilgili elimdeki her şeyi gözden geçiriyorum.

Bileğim kaşınıyor ve tırnaklarımı deriye geçiriyorum, sonra her parmağımın ucunu ön kolumun i tarafındaki parçalanmış pusulaya bastırıyorum; elimin altından dirseğime kadar uzanıyor, cam parçaları kırılıyor ve bir kuş uçuşuna dönüşüyor.

Bazı kuşlar düzensiz şekiller alıyor, hüzün mürekkebin altına gizlenmiş.

Zar zor görülebilen ve sadece neye bakacağınızı bilerseniz görebileceğiniz büzülmüş deri parçalarına bakıyorum.

Bu *benim* tek sırrım.

Önümdeki dosyalara bakarken Riley'ninkilerin ne olduğunu merak etmeye geri dönüyorum. Onun gibi normal görünen bir kızın nasıl bu kadar çok dosyası olabiliyor?

Telefonum çalıyor ve cevap vermek için ayağakalkarken inliyorum. "Ne?"

Liam'ın kahkahası hattı dolduruyor. "Dağ havası söyledikleri kadar rahatlatıcı değıl, anladığım kadarıyla?"

"Dağ havası diğerk yerlerdeki havayla aynıdır."

"Bunun bilimsel olarak yanlış olduğundan oldukça eminim, ama konudan sapıyorum. Neden sesin bu kadar huysuz geliyor?"

"Bunun sadece benim kişiliğim olduğunu hiç düşündün mü?"

"Birçok kez," diyor. "Sadece bir gün değişeceğine dair umut besliyordum."

Sözlerinin yol açtığı kızgınlık kıvılcımını görmezden gelerek masaya oturmak için geri çekiliyorum ve ayaklarımı yüzeye uzatıyorum. "Aramak için bir nedenin var mı, yoksa sadece beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?"

"Fazla bir şey gerekmiyor." O gülüyor ve ben sessiz kalıyorum.

Bir süre sonra Liam boğazını temizliyor ve onu Queens'teki dairesinde aynanın önünde durmuş, o gün ne giyeceğine karar verirken kravat çeşitlerini karıştırırken hayal edebiliyorum.

Reklamcım olarak ona daha fazla iş düştüğünde, sabah telefonları turne dışı rutinimizin bir parçasıydı. Giyinirken kontrol , sonra şehir merkezinde kiraladığı küçük ofis alanına giderken genellikle çörek ve kahve ile uğrardı.

Bu kulübede boş buzdolabımla otururken, bunu hiç bu kadar özlememiştim.

"Her neyse," diye devam ediyor. "Yılbaşı partisi için size rezervasyon yaptırdığımı bilmenizi istedim."

"Sana , sahneye çıkmaya hazır değilim-"

"Bir noktada bunu yapmak zorundasın, dostum. Bunu dünyaya yeni ve gelişmiş Aiden James olarak yeniden tanıtılman olarak düşün."

Kulağımın arkasına keskin bir sızı yayılıyor ve sesimi dengede tutmaya zorlayarak nefes veriyorum. "Tamam. Burada bittiği sürece bunu yapacağım."

"Tarih belirlendikten sonra gerçekten pazarlık yapamazsınız-"

"İzin istemiyorum." Bir elimi saçlarımın arasından geçirerek sandalyemde arkama yaslanıyorum, göğsümün içinde bir uçuşum filizleniyor ve

neşe ya da memnuniyetin bir zerresi bile kalmadı. Sanki hiç var olmamışlar gibi beni boşlukta bırakarak yok oluyorlar.

"Pekâlâ." Gergin bir sessizlikten sonra Liam, "Ay Koyu'ndan hoşlanıyor musun?" diye sorar.

"sayılmaz."

İç çekiyor. "Turistlerle mi uğraşıyorsun yoksa kulübende oturup vakit mi harcıyorsun?"

"Buraya bir şey yapmak için gelmedim," diye cevap veriyorum. "Yazmaya geldim ve yaptığım da bu. Aslında sen bölüyorsun."

"Oh, eminim." Gözlerinin yuvarlandığını neredeyse duyabiliyorum. "Eve döndüğünde milyonlarca pişmanlık duyarsan elçiye zeval olmaz, çünkü uzaktayken yatağından çıkmak istemedin. Hayat devam ediyor, tatilden keyif alsanız da almanız da."

Günün hiçbir saatinde yatağımdan çıkmak istemiyorum. Kendimi yatağımdan çıkarmak işkencenin en saf hali; bedenim her sabah yatağa gömülüyor, canımı yakan tek şeyin hayal gücümün ürünü olduğu bilinçsiz halime dönmek için çaresizce çırpınıyorum.

İlgisizlik kızgın bir fırtına bulutu gibi üzerimde asılı dururken ve cildimi sürekli asidik yağmuruyla kaplarken, şu ana kadar kaldığım süre boyunca üretken olabilmem bir mucize.

Bir saniye sonra telefonu kapatıyoruz ve ben önümdeki belgelere bakıyorum. Parmaklarımdaki yüzüklerle oynayarak her sayfayı tekrar gözden geçiriyorum ve kendime burada bulunmamın genel amacının *bu* olduğunu hatırlatıyorum.

Eğlenmek için değil, mahvetmek için.

Ve bunu kamaramın içinden yapamam.

Beni gördüğüne şaşırmış gibi görünüyor, ki bunu eğlenceli buluyorum.

Sanki hâlâ durumun ciddiyetini kavrayamamış gibi. Eğer o benim güzel pembe pop yıldızımsa, ben de onun kuduz hayranıyım.

Ve kudurmuş hayranlar, takıntılarının nesnesinden bir şey elde edene kadar pes etmezler.

Dahlia'nın arka köşesindeki kabinde oturan Riley, ben ön kapıdan içeri adım attığımda dizüstü bilgisayarında gezinmeye ara veriyor.

Gözleri sertleşiyor, kaşlarını gölgeleyen bir parıltı ve ben çılgınca bir sırıtışı bastırıyorum.

Floresan ışık altında yara izleri açıkça görülüyor. Saçlarının al renginden daha açık olan sert pembeler ve emirleri yerine getirdiğini fark ettiğimde sikim kotumun arkasında canlanıyor.

"Aman Tanrım, Aman Tanrım," diye bağırان tiz bir ses boş oturma alanında yankılanıyor. "Aman *Tanrım!*"

Bakışlarımı Riley'den ayırıp mutfağın gümüş kapısının açıldığını ve kestane rengi saçlı bir kızın dışarı fırladığını izliyorum.

Diğer garsonların giydiği üniformayı giyiyor - uzun kollu siyah bir tişört ve koyu renk kot pantolon - ve göğsünde Dahlia yazan bir isim etiketi var, ama geldiğimden beri onu ilk kez görüyorum.

Önümde patinaj yaparak duran kız nefes nefese kalıyor ve alnını örten perçemleri hışırıyor. Avucunu tezgâha vuruyor, neredeyse hırıltılı bir ses çıkarıyor ve koyu mavi gözleriyle bana bakıyor.

"Aman Tanrım," diye tekrarlıyor ellerini göğsünde kavuşturarak. "Caleb şehirde olduğunu söyledi ama yemin ederim yalan söylediğini düşündüm. Ama yalan söylemiyormuş! Sen *buradasın! Aiden James* benim lokantamda duruyor!"

Sesini alçaltmasını dileyerek irkildim. Lokanta çoğunlukla boş olsa da, ihtiyatlı olma ihtiyacı içime işlemişti ve

Bu kız, siz daha kendinizi resmen tanıtmadan dedikodu yayacak birine benziyor.

"Biriciğim," diye zorluyorum, ona hâlâ büyüleyici bir gülümseme olduğunu umduğum bir gülümseme veriyorum.

Dürüst olmak gerekirse, uzun zamandır kimseye gülümsemedim, bu yüzden jestin hissettirdiği kadar acı verici görünmesi de mümkün.

Bir çığlık atıyor, parmak uçlarında yükseliyor ve bana dokunmak için uzanmaya başlıyor. Ancak son anda bunu yapmaktan vazgeçer gibi oldu ve ellerini uzatarak ağzını hafifçe araladı.

Kaşlarımı kaldırıyorum, sonra omzunun üzerinden bir bakış atıyorum, Riley'nin yüzünde bulduğum ifade göğsümü ısıtıyor.

Çenesi sabit ve okyanus gözleri parlıyor, kıskançlığın vücut bulmuş hali. Ondan dalgalar halinde yayılıyor, tanınabilir çünkü bu duyguyu biliyorum.

Bu kadar etkilenmiş olması benim için iyiye işaret.

"Burası senin lokantan mı?" Parmaklarının ucu göğsüme değecek şekilde hafifçe öne doğru bir adım atarak kıza soruyorum.

Gözleri açılıyor ve çenesi aşağı yukarı sallanıyor. "Yani, teknik olarak annemin ama benim adımı taşıyor ve ben de ondan satın almaya çalışıyorum. Ve sen sadece *duruyorsun!* Aman Tanrım."

Arkasını dönüp Riley'ye el sallıyor. "*Dostum*, bunun kim olduğunu biliyor musun?"

Riley homurdanıyor. "Maalesef."

Ben sırtıyım ve Dahlia'nın omuzları çöküyor. "Ne demek istiyorsun, unfor

-" Sözünü keserek bana doğru döndü, yumuşak yüzünde yaralı bir ifade vardı. "Tanrım, boş ver onu. Belli ki bir şeyler yaşıyor, yoksa bir *tanrıya* asla saygısızlık etmeyeceğini biliyorum."

Her fırsatta şiddetle reddetmeme rağmen kariyerim boyunca bana bu şekilde çok söylendi.

Bir tanrı, tanıştıklarında yaşananların hiçbir önemi yokmuş gibi, hayatını mahveden ve sonra da terk eden kızın düşünceleri tarafından tüketildiği için tek bir müzik parçası üretmeden yıllarını geçirir miydi?

Sanırım bu hangi tanrının mitolojisine baktığınıza bağlı, ama ben kendimi hiçbir zaman bir ölümlüden başka bir şey gibi hissetmedim.

Dahlia başını sallayarak, "Cidden, *Herkül Çabası* birkaç yıl önce annemin kemoterapisini atlatmamı sağladı," diyor. "Boulder'daki gösterilerinizden birine gitmek için biletim vardı ama..."

Sanki o ve daha sonra planlanan diğerlerine ne olduğunu hatırlıyormuş gibi sözünü kesiyor. Yüzü bir çekince maskesine dönüşüyor ve dudaklarını birbirine kenetliyor.

"İptal mi ettin?" Söylüyorum ve başını sallıyor, aniden benim varlığımdan son derece rahatsız görünüyor.

Bunun beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalışıyorum ve gülümsememi yine de yerinde kalmaya zorluyorum, ancak tavırdaki ani değişim kalbime bir bıçak gibi saplanıyor. Beni kesip açıyor, açık yaradan kan akarken içimi boşaltan parçaları geride bırakıyor.

"Ah, evet." Topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor ve bir elini önlüğünün içine sokuyor. "Tüm bunları duyduğuma gerçekten çok üzüldüm."

"Hepsi bu," diye tekrarlıyorum, şimdi göz teması kurmaktan kaçındığı için ona göz kırpıyorum. İçimden bir öfke geçiyor ve boş bir ifadeyle beni izleyen Riley'ye dönüp bakıyorum. "Biliyorsun, bu söylentilerin doğruluğunu asla kanıtlayamadılar. Kız hiç konuşmadı ve hiçbir kanıt bulunamadı. Polis bunu küçümsenmiş bir hayranın tutarsız saçmalıkları olarak yazdı."

Bunu söylerken Riley'yi izliyorum, yüzündeki en ufak hareketleri takip ediyorum. Sol gözü seğiriyor ve dili dışarı fırlayarak ağzının köşesindeki yara izinin üzerinde geziniyor.

Görünürde bıraktığı yara izi, hepsi ondan istediğim .

Dahlia'dan bir cevap beklemek yerine onu geçip arka tarafa doğru ilerliyorum. Avıma doğru ilerlerken aletim acı verici bir şekilde kabarıyor, damarlarımda gurur dolaşıyor.

Masasında durup çenesini elimle kavradığımda sinmiyor, hareket . Yakından bakınca, hayatında bir tür saldırı olduğuna dair kanıtlar içimde derinlere gömülü bir şeyleri harekete geçiriyor ama şu anda odaklanabildiğim tek şey onun nefes alış verişinin düzgün sesi.

Gözlerinin cerulean tonları, bana bakarken kristalleşiyor.

"Makyaj yapmamışsın," diye mırıldanıyorum, başparmağımla ağzının yanındaki yara izini takip ederek.

"şey, yapmamamı söylediniz ve ben de uykumda öldürülmek istemiyorum, o yüzden-"

Dudaklarını parmaklarımla arasına sıkıştırarak cmlerini bastırıyorum. Kalbim kaburgalarımı tekmeliyor ve boğuk bir ses çıkartıyorum.

"İstediğimi yaptığında kendini çok daha iyi hissetmiyor musun, güzel kız?"

Cevap vermeye fırsat bulamadan başını geriye itip ağzımı onunkine yapıştırıyorum, bir sonraki nefesimi formüle etmek kadar onun tadına bakmaya da ihtiyacım var.

Ve eğer onu herkesin içinde öpmek sorun yaratıyorsa.

Öyle olsun.

Telefonumu elimde çevirerek, içimde dolaşan endişeyi bastırmaya çalışıyorum. Kardeşimin adı ekranda yanıyor, gelen bir görüntülü sohbet ve ben kıyafetlerimle banyoda oturuyorum, Aiden'ın bugünlük beni takip etmeyi bitirmesini umuyorum, böylece huzur içinde konuşabilirim.

İhtimaller benim lehime değil, özellikle de bir anda ortaya çıkma becerisi göz önüne alındığında, ama yine de göğsümde sonsuza dek umut var.

Hiçbir zaman iyimser biri olmadım ama kardeşimin endişelenmemesi için kendimi ikna etmeye çalışıyorum. Çünkü korkarım ki

Bu durumu olması gerektiği kadar ciddiye almıyordum ve onun bu konuda ne söyleyeceğini zaten biliyordum.

Derin bir nefes çekerek aramayı kabul ediyorum ve Boyd'un soğukkanlı yüzü ekranı dolduruyor.

"Sürpriz, hâlâ hayattayım," diye şaka yapıyorum, kelimeler ben onları yakalayamadan yuvarlanıyor.

Bir şekilde ifadesi daha da düzleşiyor. "Tatilden önce sana gönderdiğim otel projesini teslim ettin mi? Teslim almadıklarını söylüyorlar."

Yüzümdeki sahte gülümseme kayboluyor ve midemde hüznün dönmeye başlıyor. Başımı sallayarak uyluğumun iç kısmını çimdikliyorum, kendimi bu acıyla topraklıyorum, böylece içsel olanı kabul etmek zorunda kalmıyorum.

"Pazar gecesi yükledim. Kutu klasörlerinde olmalı ama tekrar kontrol edebilirim."

"Şu anda iki kez kontrol etmenin bir anlamı yok," diyor, sesi keskin, boğazımı kesen bir bıçak gibi. "Bir haftalığına gittiler. Pazartesi döndüklerinde paranın orada olduğundan emin ol ve umarım sana yine de tam ödeme yaparlar."

Başımı küvetin kenarına yaslayarak başka bir şey söylemiyorum. Açıkçası, bundan sonra nereye gideceğimden bile emin değilim. Neden aradığından emin değilim.

Ekrandan birbirimize baktığımız uzun bir sessizlikten sonra başka bir şey deniyorum. "King's Trace'de işler nasıl?"

"Neden umursuyorsun ki?"

Kaşlarım saç çizgime doğru fırlıyor ve burnum gözyaşlarına boğulma dürtüsüyle yanarken görüşüm zayıflıyor. Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirerek bir yanıt bulmaya çalışıyorum ama hiçbir şey .

Kafamdaki düşünceler bozuk bir plak gibi çalıyor, cümleler yarım kuruluyor ve sonra tamamlanamadan atlanıyor.

seslendirildi.

Boyd çenesini kaşıyarak inliyor. "Siktir, öyle demek istemedim."

"Ne demek istedin o zaman?"

"Bilmiyorum." Kameraya bakıyor, ela gözleri bir an için odaklanmadan bana dönüyor. "Sanırım yeni hayatının burayla olan bağlarını silmesini umuyordum. Buradaki insanları unutmama ve artık umursamadığın bir yere gitmene yardımcı olur."

Boğazım yanıyormuş gibi hissediyorum ama yine de alevleri yutuyorum. "Tüm hayatımı birlikte geçirdiğim insanları umursamayı bırakmamı mı istiyorsun?"

"Hayatına devam etmeni istiyorum." Çenesi sıkıştı, gözünün altındaki bir kas zıpladı. "Taşınmanın bütün amacı buydu, değil mi? Yeni bir başlangıç yapmak. Ülkenin dört bir yanında hâlâ hayaletlerin varsa bunu yapamazsın."

Küvetin aşınmış bir harç parçasını karıştırırken, sözlerinin söylendiğini çözmeye çalışıyorum.

Ama elim boş dönüp duruyorum.

"Ben sana ne yaptım Boyd?" Sesim o kadar yumuşak ki zar zor duyuyorum ve o sadece bakmaya devam ettiğinde, bunları gerçekten söyleyip söylemediğimden emin değilim. Tekrar denemek için ağzımı açıyorum ama o sadece başını sallıyor.

"Ne?"

Alt dudağımı çiğneyerek omuz silkiyorum. "Demek istediğim, benden nefret etmen için ne yaptım? Bir süre her şeyin yolunda olduğunu sanıyordum, daha önce..." Nefes almak için duraksadıktan sonra titreyerek ciğerlerime çekiyorum. "New York'tan önce. Ama şimdi sanki annem ölmeden önce yere geri döndük."

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

Yutkunuyorum, boğazımdaki ateş kalın, kül rengi bir düğüme dönüşüyor. "Tabii ki hayır. Tanrı seni hayatında bir kez olsun gerçek, insani duygular yaşamaktan korusun."

Gözleri parlıyor, öfke fışkırıyor. Uzun bir süre sessiz kalıyor, sadece mercekten beni izliyor ve sonra iç çekerek elini yüzünde gezdiriyor.

"Duygular abartılıyor Riley." Kendini geri çekerek çenesini bir o yana bir bu yana çeviriyor, gözlerini tekrar kameradan kaçırıyor. "Önemli şeyler için saklanmalılar."

Acı göğsümü delip geçiyor ve sanki derim tekrar yüzölüyormuş gibi hissediyorum. Sanki tam boşluğun içine uzanmış, kalbimi avuçlarının arasına almış ve tam organın içinden bıçaklamış gibi.

Yer değiştirerek telefonumu tavana doğru eğiyorum, gözyaşlarımı tutamıyorum. Ağzım açık, dilim yarama sürtünüyor, bedenimin doğal savunma girişimi.

Bu kadar acıtmaması gerekiyordu. Katlandığım fiziksel acıdan, annemin ve nihayetinde kendimin ellerinde yıllarca süren duygusal istismardan sonra değil.

Yine de onun sözleri ruhuma doğru bir yol açıyor. Kendilerini kemiklerime gömüyor, iliklerime kök salıyor ve o kadar derin bir acı yaratıyor ki, onu asla çıkarabileceğimden emin değilim.

Her nasılsa, görünmez yaralar en kötü izleri bırakıyor.

"Riley?" diyor, beni geri çekmeye çalışıyor. Belki özür dilemek ya da öyle demek istemediğini söylemek için. Ya da belki sadece konuyu değiştirerek devam etmek için.

Durum ne olursa olsun, daha fazla kalmak istemiyorum.

Başparmağım aramayı sonlandırma düğmesinin üzerinde geziniyor ve adım onun ağzından çılgınca çıkarken kapatıyorum.

Telefon elimden küvete düşüyor ve titrek bacaklarımla ayağa kalkıyorum. Aynadaki yüzüm kırmızı ve lekeli, ve ben

Şükran Günü yemeği için Caleb'in evine gitmeden önce parmaklarımı gözlerimin altında gezdirerek kanıtları silmeye çalışıyorum.

Çabucak üstümü değiştiriyorum, siyah diz üstü çorapların üzerine pilili lavanta rengi bir etek geçiriyorum ve Fiona'nın bana iki Noel önce verdiği siyah kaşmir kazağı giyiyorum.

Elimi kıyafetimin üzerinde gezdirirken, Aiden'in makyajsız dolaşma emrine itaatsizlik etmeyi düşünüyorum. Makyaj yapmayı bıraktığımdan beri kimse bir şey söylemedi, muhtemelen her şeyden çok rahatsız oldukları için, ama yine de meraklı bakışlarının ağırlığını hissediyorum.

Yine de, bir rock yıldızının neden rastgele kasabaya geldiğini ve sonra lokantada bir hayranımın önünde beni öptüğünü konuşmaktansa yara izlerine bakmalarını tercih ederim.

Dudaklarım hala karıncalanıyor, az önce gözlerindeki takdir neredeyse bana neden burada olduğunu unutturmaya yetiyor.

Muhtemelen bu da beni köyün aptalı yapar ama neyse. En azından memnun öleceğim.

Dudaklarıma biraz kakao yağı sürdükten sonra yüzüme başka bir şey sürmekten vazgeçiyorum ve Caleb'in evine varmadan önce gözlerimin etrafındaki şişkinliğin geçmesini umarak banyodan çıkıyorum.

Caleb'in evine gidersem.

Yatak odasına girdiğimde Aiden'ı Sid Vicious tişörtü ve kot pantolonuyla yatağında uzanırken buluyorum. Bacakları yatağın kenarından sarkıyor ve sırtı yatağın üzerine uzanmış, mobilyaları gölgede bırakıyor.

İçeri girdiğimde başını çevirip bana bakıyor. Gümüş rengi gözleri yavaşça vücudumu tarıyor ve başparmağıyla alt dudağını okşayış şekli kalçalarımı birbirine kenetlememe neden oluyor.

"Ağlıyor muydun?"

Bir elimi kaldırarak başımı sallıyorum. "Lütfen yapma. Şu anda hiç havamda değilim."

Kıkırdaması derinden geliyor ve içimde törpülendiğini hissediyorum. "Bu akşam nereye gidiyoruz?"

"Hiçbir yere gitmiyoruz. *Ben* Caleb'lara gidiyorum ve *sen* davetli değilsin."

"Bu nasıl yürüdüğünü anladığından emin değilim meleşim."

"Hayır, sapıklara pek aşina olduğumu söyleyemem," diyorum ve yanından geçip kapıya doğru ilerlerken çantamı makyaj masasının üzerinden alıyorum.

Parmaklarımı kapı kolunun etrafına dolayarak kapıyı açmaya başlıyorum ama o orada duruyor ve kapıyı kapatıyor. Tahtaya yaslanmış avucuna bakıyorum, yüzükleri mürekkepli teninde donuklaşıyor.

Elini aşağı kaydırıyor, yüzümden sadece santimetre uzaktayken duruyor ve sonra sırtıma bastırdığını, sikini kış yanaklarımın arasına sıkıştırdığını hissediyorum.

"Şükran Günü'nü birlikte geçirebileceğimizi umuyordum."

"Neden böyle düşündün ki?" Ne kadar iyi hissettirdiğini, dokunuşunun ne kadar sıcak ve tatmin edici olduğunu görmezden gelmeye çalışarak idare ediyorum. "Birbirimizi çok az tanıyoruz ve sen buradaki niyetini açıkça belli ettin. Hiçbir soru öylece teslim olacağımı ve beni incitmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Sanırım," diyor ve aşağı uzanıp iki eliyle kalçalarımı kavırıyor, beni kapıya doğru iterken onları sıkıyor. Leğen kemiğim tahtaya sürtünüyor, iki imkânsızlık arasında sıkışıp kalıyorum. "Eğer sana eteğini kaldır ve seni burada, hemen şimdi becermeme izin ver deseydim, belini büker ve bana istediğimi verirdin."

Nefesim sığlaşıyor.

Düzensiz.

"Hayır." Toparlayabildiğim tek şey bu, dudaklarımdan zar zor geçen yarım yamalak bir fısıltı.

"Hayır mı? Bir soru sorduğumu hatırlamıyorum." Elleri aşağı , eteğimin altından kayarken kalçalarımın çıplak tenini okşuyor. Bir saniye içinde yumuşak kumaş kıçımın üzerine itiliyor, soğuk hava tenime değiyor.

Aiden onaylamadığını belli edercesine dilini şaklatıyor. "Yeni külotu nereden aldın?"

"Yeni külot mu?" Kaşlarımı çatıyorum, başımı çevirmeye başlıyorum, ama o uzanıp saçlarımı tutuyor ve beni yerimde tutuyor. "Aman Tanrım! İç çamaşırımı mı çaldın? Sen gerçekten delisin, ben-"

Parmakları bacaklarımın arasına girip yukarı doğru kayarken sözlerim gergin bir iniltiyle kesiliyor. Karnımdaki ısı fısıkiyeleri sıkıca sarılıyor ve klitorisimi yumuşak, dairesel hareketlerle ovuyor, dizini aralarına sokarak uyluklarımı daha da ayırmaya zorluyor.

"Birbirimizi henüz o kadar iyi tanımıyor olabiliriz ama vücudun benimkini arzuluyor," diyor, sesi alçak, parmakları saten tangamın kasıklarına takılıyor ve onu kenara çekerek daha iyi erişmesini sağlıyor.

Döndürme ve çimdikleme, hızlı ve yavaş arasında gidip geliyor ve nefes nefese kalmam ve hareketlerle sallanmam sadece birkaç saniye sürüyor.

"Ne kadar deli olduğum hakkında konuşmak istiyorsanız, beni kimin bu hale getirdiğini tartışalım."

"Ben yapmadım-"

Kendini öne atarak elini aşağı indiriyor ve işaret parmağıyla amımı okşuyor. İçeri iterken neredeyse ikiye bükülüyorum ve boğazımdan kaçan ses çıkarken canımı acıtıyor.

Zihnimdeki şehvetli bulanıklığı tek bir netlik patlaması bozuyor ve kendimi parmaklarının beni macun haline getirme şeklini reddetmeye zorlayarak göz kırpyorum. Eğer buna bir son , akşam yemeğine geç kalacağım.

"Dur," fısıldıyorum ama sanırım bunu söylerken bile çok ileri gittiğini biliyorum.

Sanırım bunu söylememin tek nedeni bu; çünkü söylemem gerektiğini biliyorum.

Onu istediğim için değil - ki her şey düşünüldüğünde bu garip geliyor.

Vuruşları hızlı geliyor, parmağı içimde görüşümü yavaşlatan o noktaya doğru kıvrılıyor. "*Hayır.*"

Geri çekildiği anda kaybımı hissediyorum ve tek yapabildiğim avuçlarımı kapiya dayamak oluyor. Tangam tekrar yerine kayıyor ve o yer değiştiriyor; kemer tokasının şingirtisi kaslarımı geriyor, saçımdaki el beni tahtaya daha sert bastırırken huzursuzluk omurgamdan aşağı kayıyor.

"Bekle," diyorum, dönüyorum, kalçalarımı oynatıyorum, kaçmaya çalışıyorum.

Boğazım daralıyor, şaşkınlık göğsüme doğru tırmanıyor ve o sadece kıkırdıyor.

"Pek hoş bir kelime değil, değil mi?" Tangamı tekrar kenara çekiyor ve bant belimi kestiği yerde acıtıyor.

"Oh, Tanrım, Aiden-"

"*Tanrım?*" diye bağılıyor ve *Tanrı* aşkına, bana doğru bastırdığını hissedebiliyorum. Aletinin başı girişimi zorluyor, bana değdiği yer sıcak, beni yarmaya çalışıyor. "Hayır, meleğim. Sana yapacağım şeyin kutsal bir yanı yok."

Dikiş yerimi aşağı yukarı okşuyor ve ısladığımı hissediyorum ama ondan mı, benden mi, yoksa her ikisinden mi kaynaklandığını bilmiyorum.

"Neden yemeğe gitmemi istemiyorsun?" diye soruyor, yukarı çekip konumlandırarak. İçeri doğru itmeye başladığında keskin bir nefes alıyorum, amımın inanılmayacak kadar gerildiğini hissediyorum.

Hafifçe yanıyor, basınç uzuvlarıma garip bir şekilde zevk veren rahatsızlık kıvılcımları gönderiyor. Cızırdıyorlar, elektrik ve

Sinirlerim beni germek için karışıyor ve daha fazlasını bekleyerek geriliyorum.

"*Siktir*, sikim içinde çok güzel görünüyor," diyor nefesini üfleyerek. Ama yine de daha fazla hareket etmiyor. Parmaklarım kapıya sürtünüyor ve sonunda saçlarımı serbest bırakıyor, başparmağıyla klitorisimin etrafında dolaşmaya devam etmek için uzanıyor.

"Cevap ver," diyor ve ne yaptığını görmek için başımı çeviriyorum, boştaki elinin damarlı shaftının etrafını sararak yavaşça pompalamasını izliyorum.

Gözlerim açılıyor, bir yandan beni okşarken bir yandan da kendini okşaması o kadar erotik geliyor ki, kapıya tutunamıyorum ve öne doğru sarkıyorum, dik durmak için göğsümü kapıya bastırıyorum.

"İnsanların yanlış bir fikre kapılmasını istemiyorum," diye nefes nefese , o yön değiştirirken tutarlı bir düşüncayı sürdürmekte zorlanıyorum.

"Yani Caleb'in yanlış bir fikre kapılmasını istemiyorsun."

"Evet! Sahip olduğum tek gerçek arkadaşımı incitmek istemiyorum."

Homurdanıyor ve ben çözülmeye başladığımı hissediyorum. Uyarılma içimde eski bir iplik gibi çözülüyor ve daha derine itmemesine rağmen, amım hiçbir şeyin etrafında kenetlenmiyor, klitorisim acı noktasına kadar titreşiyor.

"Bu gece ortaya çıkıp döllerimizin karışımı gibi koktuğunda ne düşünecek?"

"Ben-"

"Bundan emin misin? Bahse girerim parmaklarımı ve sikimi ıslatmana üç saniye kalmıştır. Bahse girerim kendimi bu dar içine daha fazla sokarsam, lanet olası yükümü çok hızlı patlatırım çünkü beni nasıl boğuyor, serbest bırakmak için çaresiz. İyi ki doğum kontrol hapi kullanıyorsun, değil mi?"

Başımı sallayarak kelimeleri görmezden gelmeye çalışıyorum. Benim hakkımda ne söylediklerini düşünmemeye çalışıyorum; sadece içinde bulunduğum mutlak tehlikeye gülmekle kalmıyor, aynı zamanda annemi bir kez daha haklı çıkarıyorum.

Belki de gerçekten değersiz bir .

Kardeşimin bana pek inancı yok gibi görünüyor.

Ve sizi ne olursa olsun desteklemesi ve sevmesi gereken aileniz bir insanda saygı duymaya değer bir şey , başka kim görebilir ki?

Belki de bu muamele tam olarak hak ettiğim şeydir. ", güzel kız. Bana haklı olduğumu göster."

Boşaldığımda, içimde bir gök gürültüsü bulutu gibi yuvarlanan coşkulu his neredeyse ayaklarımı yerden kesiyor. Nefesimi kesiyor ve tatlı bir rahatlama dalgası üzerime çökerken karnıma tekmeler atıyor.

Aiden arkamdan tıslıyor, dişlerinin arasından hava emiyor. Elinin hızlandığını duyuyorum, etin ete çarparken çıkardığı o belirgin ses kulaklarımı dolduruyor ve eğilip alnıma şefkatli bir öpücük konduruyor.

" bu, güzel kız. Bunu yapabileceğini biliyordum. Sikime boşalırken çok iyi görüneceğini biliyordum."

Boğazıma sızlanma ile ağlama arasında bir şey düğümleniyor ve gözlerimi sıkarak orada tehdit oluşturan gözyaşlarını engellemeye çalışıyorum.

İşe yaramıyor; duruma aldırmadan - ya da belki de durum *yüzünden* - dökülüyorlar. Nedense, hayatımın en iyi orgazmını yaşamış olmama rağmen, zevk azaldıkça ve sadece düşüncelerimle baş başa kaldığımda, iğrenme içime doluyor, yüzüme tekme atıyor ve bir hatırlatma olarak çizme izini bırakıyor.

"Kahretsin, çok güzelsin," diye fısıldıyor Aiden, dili gözyaşlarımı toplamak için dışarı fırlarken aynı anda aletini benden çekiyor.

Bacaklarımın arasında kendini sarsmaya devam ederken dudaklarını yanağıma bastırarak yer değiştiriyor. Nefesi sıcak bir şekilde yüzümde geziniyor ve sonra kısık, gırtlaktan gelen bir inilti çıkarıyor ve doruğa ulaşırken tangamın bandını tenime çarpıyor.

Kalın döl ipleri kalçalarımın sızıyor ama büyük bir kısmını tangamın kasıklarında yakalamayı başarıyor. Tüm bu çileden dolayı titreyerek bir iç çekiyorum, en azından temizlik için dikkatli olmayı düşündüğü için minnettarım.

Ama sonra eğiliyor, tangayı aşağı yerine yukarı sürüklüyor ve kalçalarımın yeniden yerleştiriyor. Tohumu çıplak amcığıma değdiğinde nefesim kesiliyor ve o da aşağı uzanıp dışarıya sürtünerek her tarafıma bulaşıyor.

Geri çekilip eteğimi düzeltirken ve pantolonunun içine geri sokulurken havayı seks kokusu dolduruyor.

Hâlâ kapıya yaslanmış, az önce ne olduğunu anlayamamış bir haldeyim.

"Öyle ya da böyle seninle o yemeğe geleceğim." Aiden beni çeviriyor, çenemi yukarı kaldırıyor. "Kendini bu konuda herhangi bir boşluk olduğuna ikna etme. En azından ben istediğimi alana kadar."

Bu düşünceyi genişletmeden beni yana kaydırıyor ve kapıyı açıyor, ben duvara yaslanırken kapıdan geçip kayboluyor.

Kalbim hızla çarpıyor, savaş ya da kaç tepkilerim otomatik pilota geçiyor ve beni kapıya sıkıştırdığından beri ilk kez tüm bu olanlar sırasında gerçekten hiç korkmadığımı fark ediyorum.

Bir kez olsun, yanlış gidebilecek her şeyi kataloglamaya çalışmak yerine o tek anı yaşadım ve kendime onu deneyimleme izni verdim.

Ve bu konuda ne hissettiğimden emin değilim.

Riley'nin kulübesinin önünde gereğinden uzun süre dikiliyor, ben aklımı kaçırdıktan sonra kendini toplamasının ne kadar süreceğini görmek için bekliyorum.

Caleb onu almaya geldiğinde hâlâ sersemlemiş durumdayım ve üst katta olanlara inanamamanın şaşkınlığı içindeyim.

Aletim dakikalar önce onun içindeydi. Sadece tacı, ama bu onun sıkı, kaygan sıcaklığının etrafımda kasıldığını hissetmem ve eğer şans verilirse bacaklarının arasına gömülerek öleceğimi öğrenmem için yeterliydi.

Bütün gece Caleb'in yanında oturması, ikisinin de birbirlerine gülmesi fikri dışında beni bunu yapmaya iten neydi bilmiyorum.

Ben kamaramda tek başıma otururken küçük şakalar yapmaları beni öfkелendirdi.

Ancak o güvenle arabasına bindiğinde, onu bıraktığım dağınık tangayı değiştirecek kadar zamanı olmadığından, evinden ayrılıyorum. Şehre geldiğimde kiraladığım siyah Volvo'ya atladım ve sahil şeridine doğru yola çıktım.

Göle yakın küçük bir bakkal dışında açık olan tek yer Dahlia's Diner, büyük kırmızı neon tabelası gece gökyüzüne karşı parlıyor. Ellerimi ceplerime sokup bir not defteriyle içeri giriyorum ve Riley'i aklımdan çıkarmaya çalışırken tezgâha oturuyorum.

Tam olarak ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum, ama orada oturup kitaba o kadar uzun süre bakıyorum ki, görüşüm bulanıklaşıyor.

Buranın müdavimi gibi görünen Jade, siparişimi almak için mutfaktan çıkıyor.

"Şükran Günü'nde burada mısın?" Ellerimi soruyorum. "Bu berbat bir şey."

"Bu gece kapatıyorum. Annemin evdeki kirli bulaşıklardan şikayet etmesini dinlemekten iyidir."

"Anneler bunun için iyidir," diyorum, ancak gerçekten bir ilişki kuramıyorum. Annem uzun zaman önce anne olmayı bıraktı ve bizim her zaman hizmetçimiz vardı.

Şikâyetleri genellikle babamın yoldan çıkma eğilimi üzerineydi.

"Tamam, bana söyleme. Nane çayı ve..." Jade dudaklarını büzüyor, Beni incelerken kalemini çenesine vuruyor. "Ve bir tarçınlı simit."

Benim kaşlar Yükselt. "Yap sen Hatırla hepsi
senin müşterilerin siparişleri?"

"Sadece iyi bahşiş verenler." Omuz silkiyor, sonra dönüp arkaya doğru koşuyor.

Kapı kapandı ve ben defterimdeki boş sayfaya baktım, şakaklarımı ovuşturarak gözümün önünden geçenleri silmeye çalıştım.

Riley'nin kollarımda çözölüşünü hatırlıyorum.

Deftere satır karalıyorum, kafamdaki melodiler üzerinde çalışıyorum ve Jade döndüğünde yeni bir şarkı için tutarlı bir köprüm var.

Siparişimi fişimle birlikte tezgâha koyuyor, sonra kasaya gidiyor ve çekmeceyi saymaya başlıyor.

"Demek rock yıldızı sensin, ha?" diye soruyor birkaç dakika sonra, bana doğru bakmıyor bile. "Etrafta dolaşıp rastgele restoranlarda kızları öpmek gibi bir alışkanlığın var mı, yoksa Dahlia'nınki özel mi?"

Dahlianınki değil. Riley öyle.

"Bunu nereden biliyorsun?"

Homurdanıyor. "Sadece Lunar Cove'un en büyük dedikoducusunun önünde birbirinize dil çıkardınız. Cidden, Dahlia'yı tüm kalbimle seviyorum ama hayatını kurtarmak için sır saklayamaz. Şimdiye kadar tüm kasabanın bunu bildiğine bahse girerim."

Vay anasını. Riley'nin yakın çevresinde sorunlara yol açmasını bekliyordum ama bunun tüm şehirde konuşulacağını tahmin etmemiştim.

İhtiyacım olan son şey, daha Riley'den kendim kurtulamadan insanların nerede fark etmeleri.

Ceketimin cebinden telefonumu çıkarırken, babamdan ve Liam'dan gelen bir dizi bildirim fark ediyorum ve ilkini açtığımda, batıda pembe saçlı bir kızla görüldüğümü söyleyen birinin ekran görüntüsü olduğu kesin.

Görünüşe göre şimdilik tam olarak nerede olduğum bilinmiyor, babam söylentileri önlediğini ve insanları Kaliforniya ve Vancouver'a yönlendirdiğini söylüyor, ama yine de. İntikamımı almak istiyorsam biraz daha dikkatli olmam gerekecek.

"Dürüst olmak gerekirse, Angel'ın o tip biriyle birlikte olacağını hiç düşünmemiştim."

Nedense bu yorum beni sinirlendirdi. Riley'i
kiminle gördü, *Caleb*'la mı? Lütfen.

O adam istediği kadar uğraşsın, onu asla *elde edemeyecek*.
Benim yaptığım gibi değil.

Simidimden bir ısırık alıp omzumu kaldırıyorum. "Onu iyi tanıyor
musun?"

Yüzündeki ifade beni memnuniyetle dolduruyor. "Tanrım, hayır.
Fort Knox'tan bile daha kapalı." "Belki *Angel*
söylediği kişi değildir."

"Kulağa inanılmaz derecede karanlık geliyor." Jade kaşlarını çatıyor,
elinde banknotlarla duraklıyor. "Bizim bilmediğimiz bir şey mi
biliyorsun?"

İçim daralıyor ve keşke bir şey söylemeseydim diyorum.

"Hayır, sadece söylüyorum. Belki de kasabanız yargılayıcıdır,
yüzden içine kapanıktır."

"Bu çok kaba."

"Hayat bu."

Siyah saçlarının bir kısmını yüzünden uzaklaştıran Jade, parasını
kasaya sokar, çekmeceyi kapatır ve ellerini kalçalarına koyar.

"Senden hoşlandığımı sanmıyorum."

Sırıtarak kupamı dudaklarıma götürüyorum ve sıcak içeceğimi
dört büyük yudumda mideye indiriyorum. Sıvı dilimi yakıyor, nane
dişlerimi serinletiyor ve bardağı yüksek bir sesle geri koyuyorum.

"Kulübe katıl." Tabureden kayarak simidin geri kalanını ağızıma
ve cüzdanımı çıkarıp tezgâha birkaç yüzlük attıktan sonra defteri
alıp dışarı çıkıyorum.

Jade, "Bu kadar bahşış veren insanlar bir şeyleri fazlasıyla telafi
ediyor," diyor ve ben sadece gülüyorum, omzumun üzerinden ona el
sallıyorum.

Yavaşça çiğneyerek ön kapıdan geçerken zil çalıyor. Binaya
yaslanıp boş sokakları inceliyorum ve

koltuk altımdaki kitap.

Otoparka doğru ilerlerken farlar yanıp sönüyor ve beni kör ediyor. Birkaç metre ötedeki bir taş sütunun arkasına geçip her ihtimale karşı gölgelere doğru süzülüyorum. Toplum içinde sizi kimin tanıyacağı asla belli olmaz; en büyük isimler bile nerede bağlı olarak bazen fark edilmeden dolaşabilirler.

Yine de geçen gün Dahlia ile karşılaşmam, kasabada beni "Angel'ın" erkek oyuncağından daha fazlası olarak tanıyan başka kimler olduğu konusunda beni endişelendiriyor.

Dünya için hala ölü olduğu zaman ile onu bulduğum zaman arasında geçen sürede başkalarının da olduğu düşüncesi göğüs kafesimi yakıyor.

Sanırım bu, birine aletini sokmadan önce soracağın türden bir şey.

Kar gece gökyüzünden süzölmeye başlıyor; günlerdir yağıyor ve kaldırımları hale getiriyor. Tahta kaldırımdakiler yeni tuzlanmış, muhtemelen burası kışın şehrin en çok ziyaret edilen bölgesi olduğu için, geri dönerken nereye bastığıma pek dikkat etmem gerekmiyor.

Yine de hala yapıyorum; bu noktada dikkatli olmak bir alışkanlık.

İki figür araçtan iniyor, silüetleri lokantaya doğru yola çıkıyor. Sesleri kulağıma çalınıyor ama neon ışıklarıyla yıkanıncaya kadar Caleb ve Riley olduklarını fark edemiyorum; kolları birbirine dolanmış ve birbirine sarılmış bir şekilde yürüyorlar, her şeyden çok aşık gibi görünüyorlar.

Eğer daha iyisini bilmiyorsan.

Dişlerim birbirine çarpıyor ve yavaşça geri çekilerek binanın önünde durduklarında tamamen karanlığa gömüldüğümünden emin oluyorum.

"İyi olduğuna emin misin?" Caleb boşdaki eliyle uzanıp kızın yüzündeki bir tutam saç tarayarak soruyor.

Dudaklarında oluşan çarpık bir gülümsemeyle hafifçe irkilmesini kaçırmıyorum.

"Söz veriyorum, ben iyiyim. Kalamadığım için gerçekten üzgünüm ama ne yazık ki kız olmak kimseyi beklemiyor."

Caleb geri çekilirken başını sallayarak iç geçiriyor. "Evde kalabilirdin. Annem kendini daha iyi hissetmen için sana bir şeyler vermekten memnuniyet duyardı."

"Bunu takdir ama sanırım kendi yatağında daha iyi hissedeceğim."

"Tanrım, eve taksiyle gitme fikrinden nefret ediyorum. Çok yakında daha şiddetli kar yağmaya başlayacak ve yollar zaten berbat durumda."

Riley başını arkaya eğerek gülüyor. Ses beni rahatsız ediyor, New York'taki geceyi ve bunun onun sık sık yapmadığı bir şey olduğuna inanmayı ne kadar çok istediğimi hatırlatıyor.

Kimsenin sahip olamadığı bir parçasını bana verdiğini.

Defterimi yanıma bastırarak öfkemi görmezden geliyor, ruhumda kaynamasına izin veriyorum.

"Taksicileriniz muhtemelen karda benden daha iyi araba ," diyor ona.

"Haklısın." Yine de topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor, oyalanıyor. "Burada tek başına beklemenin sorun olmayacağından emin misin?"

"Olumlu. Jade içeride zaten, bir şeye ihtiyacım olursa." Elini uzatıp avuçlarını onun göğsüne bastırıyor. "Git, dostum. Yarın görüşürüz."

Bir an daha tereddüt eden Caleb, sonunda başını sallayarak bir adım geri atar. Ceketinin cebinden bir şapka çıkarıp saçlarına geçiriyor ve sonra dönüp geldiği yöne doğru koşmaya başlıyor.

İkimiz de kıpırdamadan, onun cipine tırmanışını, iki kez korna çalmasını ve sonra uzaklaşmasını izliyoruz.

Tam dışarı çıkıp kendimi gösterecektim ki bana doğru döndü ve ellerini kalçalarına koydu.

"Dışarı çıkabilirsin."

Bir an için , varlığıma bu kadar alışmış olmasından hoşlandığımdan emin değilim. Eğer korku unsurunu ortadan kaldırırsak, o zaman tüm amacı ne?

Yine de kendimi onun kişisel alanına sokmadan edemiyorum, bu yüzden sütundan uzaklaşıyorum ve omzumu sütuna .

"Bu işte çok kötüsün," diyor tek bir adım daha yaklaşarak.

"Öyle mi? Takip etme sanatında usta mısınız, Bayan Kelly?"

"Bunu bir yanıtla onurlandırmamalıyım," diyor kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak. "Ama kayıtlara geçsin söylüyorum, iki yıl boyunca en büyük çevrimiçi hayran kulübünüzün başkanlığını yaptım..."

Gözlerini yere dikerek konuşmasını sürdürür. Çizmesi kara vuruyor ve boğazını temizliyor.

"Ne olursa olsun, iki yıl boyunca bu işi ben yürüttüm. Sen turnedeyken kaldığın otel odasına kadar GPS koordinatlarını takip ettim. Her bir şehirde en sevdiğiniz içeceklerin neler olduğunu katalogladım, böylece her konserden önce odanıza hediye sepetleri gönderilmesini ayarlayabildim."

Riley nefesini veriyor, nefesi soğuk havada gözle görülür bir şekilde bulanıklaşıyor.

"Bir keresinde, sırf Super Bowl devre arası gösteriniz sırasında nerede oturduğunu bildiğim için çılgın bir hayranınızın tur otobüsünüze girme girişimini bile engelledim ve hayran kulübündeki bazı kızlar bana ne planlandığını haber verdi."

Tanrım. Kız eski bir süper hayran ve benim haberim bile yoktu. Midem bulanıyor. "Tecavüze uğramış hissediyorum."

Yüzüne bir gülümseme yayılıyor, ender rastlanan bir gurur ifadesi yüz hatlarını kaplıyor. "Tüm bunları da evimin rahatlığında yaptım. Parmaklarının ucunda zengin bir teknoloji olan bir ağabeye sahip olmak işe yarıyor."

"Oh, Şimdi de onun hakkında mı konuŐacađız?"

karanlık bir Şey geçer. SırtıŐını sŭpŭrŭyor.

"Hayır." Saçlarını omzundan savuruyor. "Sadece takip becerilerinin çok amatŖrce olduğunu sŖylŭyorum. Etrafta olduğunu her zaman anlıyorum."

"Ve yine de..." ilerliyorum, tam Ŗnŭnde durana kadar durmuyorum. GŖzlerindeki koyu mavileri gŖrebilecek kadar yakınlım, keŐfedilmeyi bekleyen donmuŐ tundralar gibi. Derinlik ve sırlarla dolu. "Hep gergin gŖrŭnŭyorsun. Sanki beni beklemiyor gibisin."

Sesli bir Şekilde yutkunuyor. "Benden ne istediğini bilmiyorum. Bir saniye Ŗnce bana ne kadar acı çekmemi istediğini sŖylŭyorsun, sonra da..."

"Seni boŐaltmak mı?"

Yanakları kararıyor. "Evet, o."

"*Bu.*" Bir adım daha, bŖylece ayakkabılarımız birbirine değiyor. "Seks seni rahatsız ediyor mu Riley?"

"Beni rahatsız ediyorsun."

"Bu doğru olamaz. Seni rahatsız etseydim parmaklarıma ya da dilime boŐalmazdın."

"Belki de ben acıyı seven insanlardan bir."

Mırıldanıyorum, boştaki elim boğazını sarmak için geliyor. Hafifçe, sadece havaya kolay eriŐimini engelleyecek kadar sıkarak kaşlarımı kaldırıyorum. "ister misin?"

Gırtladı tutuŐumun altında dalgalanıyor ve dŖllerimi yutarken, beni Ŗđŭrŭrken de aynı Şeyi yaptığını hayal ediyorum.

"Ben bakireyim." Bu sŖzleri o kadar yumuşak, o kadar ani sŖylŭyor ki, bunu itiraf etmeyi planlamadığına ikna oluyorum.

havada titreşiyor, yerdeki kar taneleri gibi toplanıyor. Kafa karışıklığı içimi Ŗrŭyor ve elimi yanıma bırakıp yŭzŭnde bir yalan belirtisi arıyorum.

"Ama tıbbi kayıtlarınız-"

"Ben hiç kimseyle yatmadım," diye ısrar ediyor, çenesini hafifçe düşürerek.

Bakışlarım yüzündeki yara izlerine kayıyor ve kalçasındakini düşünüyorum. Hayatım boyunca hiç bu kadar kafam karışmamıştı.

çekerek bir elini saçlarında gezdiriyor, sonra da pazularına sarılıyor. "İçeri girip bir araç beklemeliyim."

"Seni götüreceğim."

Uzattığım elime bakarak irkildi. "Bu berbat bir fikir gibi geliyor."

Omuz silkiyorum, parmaklarımı oynatıyorum. "Deneyene kadar bilemezsin."

Birkaç dakika daha sürüyor ve sonunda başını salladığında ayak parmaklarım uyuşmaya başlıyor. Elimi tutmuyor ama yanımda yürüyor ve şimdilik bununla yetiniyorum.

Birinin size zorbalık yapmasına izin vermek için SOSYAL OLARAK KABUL EDİLEBİLİR BİR SÜRE NEDİR?

Gözlerimdeki uykuyu silerek arama çubuğundaki metni siliyorum. Aiden'ın ben bakmıyorken dizüstü bilgisayarına bir dadı kamerası yerleştirmiş olabileceğini düşünmüyorum, bu yüzden kendimi gereğinden fazla suçlamak istemiyorum.

Aslında, Şükran Günü'nden bu yana geçen birkaç hafta içinde oldukça sessizdi; Fiona hafta sonu ziyarete geldiğinde onu görmemiştim, ancak her zaman pusuda olduğunu biliyorum.

Bir takıntının bu ucunda olmak... en hafif tabirle tuhaf. Hayatımın büyük bir kısmını ünlüler aracılığıyla yaşayarak, onların

Belki o ışılı ve ihtişamın bir kısmı bana da bulaşır umuduyla.

Artık günlerimi grafik tasarım, köpük banyosu ve gençliğimde aşık olduğum adamın düşmanlığı işgal ediyor.

Gerçi daha iyisini bilmiyordu, bu yüzden onu biraz rahat bırakmaya çalışıyorum.

Aiden James deliliğini çok ama çok iyi saklıyor.

Onu uçuruma sürüklediğim için kendimi biraz kötü hissetmekten alamıyorum, gerçi üç yılın bir şeyi geride bırakmak için fazlasıyla yeterli bir süre olduğunu düşünürsünüz.

Tıpkı gibi, değil mi Riley?

Yataktan üzerime beyaz bir bornoz geçiriyorum ve aşağıya iniyorum. Kulübe buz gibi ve duvardaki termostatin yanından geçerken, dışarıdaki düşüşle birlikte içerideki sıcaklığın da düştüğünü fark ediyorum.

Uzanıp tekrar çalıştırırken neredeyse nefesimi görebiliyorum.

Merdivenlerin yanında asılı duran aynada kendime bakarken tırnaklarımı çenemde gezdiriyorum; orada kırmızı, pullu deri parçaları oluşmuş ve ne kadar losyon sürersem süreyim geçmiyorlar.

Bir yanım Kal'ı arayıp bana bir reçete yazmasını istesem mi diye düşünüyor ama diğer yanım gerçek bir doktora görünmek istiyor. *Geçmişim* hakkında konuşabileceğim biri.

Aiden'in *iç yara* hakkındaki yorumu aklımdan çıkmıyor ve bunun ne anlama geldiğini merak etmeden duramıyorum.

Eğer annemin erkek arkadaşı bana saldırdığı gece benim hayatımdan daha fazlasını aldıysa.

Belki cevapları almak bazı anıların kilidini açacaktır, ancak bu noktada bilmek istediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum.

Cehaletimden memnun olmalıyım, ancak tüm bunlarla ilgili bir şey beni hala rahatsız ediyor. Bir şekilde, bilmemek daha kötü.

Mutfağa girdiğimde kahve ve tereyağı kokusu duyularımı işgal ediyor ve gözlerim etrafı tararken olduğum yerde donup kalıyorum.

Caleb ocağımdaki tavanın başında duruyor, spatulayla içindeki bir şeyi karıştırıyor. Ada hiç satın almadığım malzemelerle dolu; içtiğim yulaf yerine tam yağlı süt, bir paket pişmemiş domuz pastırması, mısır unu ve bir blok yapışkan beyaz peynir.

Caleb sanki varlığımı hissetmiş gibi başını çeviriyor ve bana orantısız bir sırıtış atıyor. "Günaydın, günışığım. Günü uyuyarak geçirmediğini gördüğüme sevindim."

Kaşlarımı çatarak bornozumu düzeltiyor, boynuma yaklaştırıyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Uh..." Görevinden başını kaldırmıyor. "Kahvaltı mı hazırlıyorsun?" "Şey, bunu görebiliyorum. Demek istediğim, neden?"

"Bu sabahki turizm konferansından kalan bir avuç pastırmam vardı, neden ziyan olsun ki diye düşündüm."

Burnum . "Pastırma sevmem." Caleb'ın elleri durdu. "Ne?"

"Ağzımda tuhaf bir tat bırakıyor." Omuz silkerek dolaba doğru yürüyorum, sapında tilki kuyruğu olan bir kupa çıkarıyorum ve bir fincan kahve dolduruyorum. "Muhtemelen annem ben çocukken kahvaltı hazırlamaya her zahmet ettiğinde onu yaktığı içindir. Beynim yine de reddediyor."

"Vay canına. Biliyor musun, bazen seni hiç tanıımıyormuşum gibi hissediyorum."

Küçük bir kahkahayla başını sallıyor. Küçük, yassı bir hamur çemberini çevirip tepesine bastırmasını izliyorum ve sözlerinin kalbimde açtığı yarayı görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Pastırma sevmiyor. Vay be. Her neyse, pastırma bu yemeğin sadece bir yönü. Ben de yapıyorum-"

Arkasını döndüğünde aniden kesiyor, beni gözleri açılıyor. "Lanet olsun Angel, yüzüne ne oldu böyle?"

Parmaklarımla çenemi kapatmak için uzanarak inliyorum. "Tanrım, hiçbir şey. Sanırım losyonuma karşı bir tür alerjik reaksiyon gösteriyorum."

Ocağı bırakan Caleb ellerini bulaşık havlusuna sildikten sonra hemen yanıma geldi. Beni kenara iterek yüzümü kucaklamak için uzanıyor ve kızarıklığı incelerken çeşitli yönlerde doğru eğiyor.

"Herhangi bir alerjiniz var mı?"

"|-"

"Lateks."

Cevabın kaynağını bulmak için başımı sağa sola çeviriyorum, kimden geldiğini bakmadan bilsem de. Aiden cam avlu kapısından içeri süzülüyor ve bakışlarımı onun üzerinde gezdirirken kalbim göğsümün içinde tekliyor.

Su damlacıkları bronz tenine yapışıyor -şimdiye kadar sadece en azını gördüğüm tenine. Paparazzi fotoğraflarının hepsinde Aiden'in üzerinde bir tişört var. Plajda, havuzda ya da sahnede olması fark etmiyor.

Röportajlarında da hiçbir zaman bu konu hakkında yorum yapmamıştır.

İçeri girerken, koyu ve nemli saçları gövdesinin belirgin, mürekkepli düzlemlerine damlarken, kendini neden sakladığını anlayamıyorum.

Yaklaştıkça bakmaktan kendimi alamıyorum, yerleri ıslattığına dair en ufak bir endişe duymuyorum. Gözlerim göğsüne kazınmış karmaşık desenlerin üzerinde geziniyor; enstrümanlar, soyut çizimler ve çiçekler tenini süslüyor, her biri bir diğerine karışarak homolog bir koleksiyon oluşturuyor.

Ortasında bir anka kuşu oturuyor, ateşli kanatları göğüs kasları boyunca uzanıyor ve kuyruğu göbek deliğinin etrafını sarıyor.

Ancak gözüme çarpan tek şey bu değil; renkli çizgilerin etrafından üçüncü kez geçerken, bakışlarım bir gümüş sıçramasına takılıyor.

Midem sıkışıyor. *Sol meme ucu delinmiş.*

Buruşuk etin üzerinde düz, on sent büyüklüğünde bir çember asılı ve nedense ilk içgüdüm uzanıp serçe parmağımı içinden geçirmek oluyor.

Ağzımı birleştirerek ellerimi arkaya doğru kaydırıyorum, direniyorum.

Aiden, Caleb'ın beni tuttuğu yere odaklanmış gibi görünüyor ve çenesi titriyor, tezgâha yaslanırken dili yanağına doğru bastırıyor.

"Lateks alerjisi olduğunu nereden biliyorsun?" Caleb soruyor ve ben gözlerimi kısıtıp kapatmak istiyorum çünkü *ben* bile Aiden'ın ağzından çıkacakları tahmin edebiliyorum.

Rock yıldızı sırtıyor. "Nereden bildiğimi sanıyorsun?"

Caleb'ın elleri düşene kadar onlara bakıyor, sonra bornozuma uzanıyor ve beni kendine doğru çekerek bacaklarının arasına sokuyor.

Başka birine bu jest sıcak ve romantik gelebilir. Ama avuç içi sırtıma inip üzerimdeki kalın kumaşı yaktığında, parmaklarının girdiğini hissediyorum.

Pençe.

İddia
ediyorum.

Aiden'ın durum üzerindeki hakimiyetini ortaya koyması kadar romantik değil.

Benim üstümden.

Aptalca bir şekilde, ona hâlâ borçluymuşum gibi hissettiğim için - ve bunun hissettirdiklerinden nefret etmediğim için- ona izin veriyorum. Bunu yapmak Caleb'ın gözlerinde bir acı parıltısına neden olsa da, o geri tavaasına dönüyor.

"Bu arada sıcak küvet işe yarıyor," diyor Aiden, uzanıp kulağımın arkasına saçlarımı sıkıştırırken.

olduğunu bile bilmiyordum.

Kaşları ortadan kırışarak içeri çekiliyor. "Çenene ne oldu böyle?"

"Önemli *bir şey değil*." Sıcaklık boynuma doğru tırmanıyor, utanç içimi yakıyor. "Sadece losyonuma karşı bir tür reaksiyon. Herkes evimden çıkar çıkmaz doktoru arayacağım."

"Losyon mu?"

"Evet, *insanların* ciltlerini nemlendirmek için kullandıkları şey mi?" "Benim bir çeşit dünya dışı varlık olduğumu mu ima ediyorsun?" "Daha çok iblis yumurtası gibi."

Caleb boğazını temizliyor. "Annemde muhtemelen aloe vera karışımı vardır, bu arada ona yardımcı olabilir. Yılın bu zamanlarında buralarda doktor randevularının oldukça seyrek olduğunu biliyorum."

Aiden, "Birini görmek için içeri girecek," diyor. "Gerekirse ipleri çekerim için."

"Lunar Cove'da aynı tür bir erişiminiz olup olmadığından emin değilim.

başka yerlerde yapabileceğiniz gibi." Caleb elindeki hamuru yakındaki bir tabağa çeviriyor, bir tane daha almak için tavaya dönüyor ve işlemi tekrarlıyor. "Buradaki insanlar senin ününü pek umursamıyor."

"Para umurlarında mı? Çünkü istesem gün batımına kadar bu turist tuzağının sahibi ."

Spatulayı tezgâhın üzerine koyan Caleb dönüyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. Önce bana, sonra Aiden'a ve tekrar bana bakıyor. Boğazımda bir yumru oluşuyor, huzursuzluk yemek borumdan aşağı alevler gibi yayılıyor.

"Yapabilirsin belki," diyor bana karanlık bir bakış fırlatarak, "ama Angel'ı satın alabileceğini sanmıyorum. O yüzden etrafta dolaşıp aletin ne kadar büyük olduğunu kanıtlamaya çalışmadan önce önceliklerini gözden geçir."

"Hiçbir şey kanıtlamak zorunda değilim." Aiden'in eli kafatasımın etrafını sararak beni ıslak göğsüne doğru çekiyor. "*Angel* zaten gerçeği biliyor. Öyle değil mi, güzel kız?"

Dişlerim alt dudağımı kesiyor, sinirim damarlarımda uğulduyor, aynı zamanda içim kıpır kıpır, onun hayranlığının ısıltısının tadını çıkarıyorum.

Caleb'in yüzü yumuşuyor, hayal kırıklığı açıkça belli oluyor.

"Ben çıkıyorum," diyor ve koyu gri paltosunun asılı olduğu adadaki sandalyeye doğru yürüyor.

"Yapmak zorunda değilsin-" Aiden kalçamı çimdikleyerek cümlemi vaktinden önce bitiriyor. Elinden kurtuluyorum, refleks olarak yumruğum geri kalkıyor.

Salınımının ortasında duraklıyor ve Aiden'in gümüş gözleri eğlenceyle parlıyor.

Elimi bırakarak onun yanından geçip adanın etrafında yürüyorum ve dışarıda duran yiyecekleri işaret ediyorum. "Caleb, ama. Bütün bunları benim için yapmadın. Kal ve bitirmemize yardım et."

Neden *biz* dediğimi bilmiyorum, sanki Aiden ve ben bir bütünümüştük gibi, ama bir kez ağzımdan çıktı mı, geri alamıyorum. Bu kelime dilimde acı bir tat bırakıyor ve Caleb bana küçük bir gülümseme verdiğinde daha da kötüleşiyor.

"Önemli bir şey değil, Ang. Yemeğini ye, Noel alışverişi için sonra görüşürüz." Aiden'in bakışlarının bizi hedef aldığından emin olmama rağmen uzanıp yanağımı okşuyor ve sonra sesini alçaltarak araya giriyor. "Ama olsun diye söylüyorum, bence yüzüne *bir* şey sürmelisin. Bu kızarıklık acı verici görünüyor."

Hafifçe gülümseyerek başımı sallıyorum. "Gülümseyeceğim."

"Güzel." Geri adım atıyor, paltosunu giyiyor ve odadan çıkıyor. O giderken kalbim sızlıyor, daha iyi bir arkadaşı hak ettiğini biliyorum ama bencilce henüz gitmesine izin vermek istemiyorum.

Bu, başkaları için en iyisini istemek ama aynı zamanda onların iyiliğinden bir parçayı kendinize saklamak gibi eski bir uyarı. Caleb olmasaydı, Lunar Cove'da bu kadar uzun süre nasıl hayatta kalabilirdim bilmiyorum ve henüz bunu öğrenmeye istekli olduğum bir yerde değilim.

Topuklarımın üzerinde dönerek Aiden'a kaşlarımı çatıyorum. "Sen bir pisliksin."

Ocağın başında duruyor, cam bir karıştırma kabındaki sarı hamurun tadına bakmak için parmağını kullanıyor.

"Bana bilmediğim bir şey söyle." Yüzü buruşuyor ve parmağını bulaşık havlusuna siliyor. "Erkek arkadaşın yemek yapamıyor."

"Tanrım, o benim erkek arkadaşım değil."

"İyi ki yemek yapamıyor. Bu ilişkide muhtemelen gıda zehirlenmesinden ölürsün."

Caleb'in adına kızgınım. "Yemek yapabiliyor. Onun elmalı kurabiyesini yedim ve her zaman çörek ve empanada yapar."

"Tamam, o zaman pişirebilir." Aiden kaseyi tezgâha geri itiyor ve bana dönüyor. "Yine de bu yemek pişirmekle aynı şey değil ve yemek pişiremeyen insanlar gözetimsiz *arepa boyacense* yapmaya çalışmamalı."

Göz kırpıyorum. "Bu da ne böyle?"

"Kolombiyalı bir kahvaltı yemeği. Ben çocukken annem her hafta sonu yapardı ve size söyleyeyim, cennet gibiydi." Tabakta duran kızarmış hamuru işaret ediyor. "Bunların tadı kış gibi."

"Buna aşınayız, değil mi?" Mutfağında bu kadar samimi bir şekilde geçmişinden bahsediyor olmasına şaşırdığımı belli etmemeye çalışıyorum.

Sanki eski dostlarmışız gibi, en iyi ihtimalle yıldız çarpmış sevgili özentisi değilmişiz gibi.

Dudaklarında yavaşça yanan bir gülümseme yayılıyor ve gözlerinin üzerimde gezinmesine izin veriyor. "Merak etme. Kısa sürede seninkilere aşına olacağım."

Ölçü kabını almak için kaseye uzanıyor ve hamuru oradan tavaya aktarıyor

Kaşlarımı çattım. "Ne yapıyorsun?"

"Altın çocuğun hatasını düzeltmezsem annem beni evlatlıktan reddeder, o yüzden görünüşe göre sana kahvaltı hazırlıyorum." Omzunun üzerinden bana bakarak bir kaşını kaldırdı. "İyi bir kız ol ve yardım et, hm?"

Pruitt Sanat Galerisi'nin önündeki bankta uzanırken ayaklarımı uzatmış, Zippo çakmağımın kapağına parmağım çarpıyor.

Caleb moladan döneli yarım saat olmuş ve içerideki tüm ışıklar açılmış ve açık levhası geri çevrilmiş olmasına rağmen kapının kilidini açmamış.

Burada otururken bile sikim donuyor.

Yerde yaklaşık bir metre kar var ve tüm tahta kaldırım Noel Babalar ve güzel, parıldayan ışıklarla süslenmiş, her mağazanın çıkıntısında kendi özel ampul rengi var; kırmızı

lokantada, sarı hediyelik eşya dükkanında, mavi sanat galerisinde vb.

Ben gençken evde Noel pek bir olay olmaktan çıkmıştı; kariyerim yükselişe geçmeden ve ailem Aiden James markasını geliştirmenin *beni* geliştirmekten daha önemli olduğuna karar vermeden önce bile evimizde işler gergindi.

Sevgisizlik değil. Sadece garipti. Üçümüzün arasında mutluluğu hayatlarımızın kıyısında tutan ciddi bir kopukluk vardı.

Annem üzüntüsünü haplara gömdü ve bir zamanların büyük şarkıcısının karikatürüne dönüştü.

Babam maddi şeylerle onu hafifletmeye çalıştı. İş girişimleri, tatiller, mücevherler, modeller ve arabalar. Sonny James paranın satın alabileceği her şeyin evimize gelmesini isterdi.

Ben, şey. Üzüntümle ne yapacağımı bilemiyordum. Kimse bunu kabul etmek istemiyordu, çünkü bunu yapmak içimizde bir şeylerin kırıldığını itiraf etmek gibiydi.

Bu yüzden onu yakınımda tuttum.

Şişeledim, sonra da gizli bir hazine gibi göğüs kafesimin arkasına sakladım.

Bir şeyi yeterince uzun süre gömülü bırakırsanız, eninde sonunda su ile tıkanmış, kumlu ve en başta olmanızdan daha kötü bir şekilde geri gelecektir.

Cam kapıya yine bir nane şekeri fırlatıyorum ve bu kez Caleb'in yüzü örtülü bir tuvalin arkasından beliriyor. Beni görünce kaşlarını çatıyor, dudaklarını büzüyor, sanki cevap vermek isteyip istemediğinden emin değilmiş gibi.

Bir dakika sonra, nihayet uslu çocuk gibi kapıya doğru ilerliyor. Kapının kilidini çevirerek açıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor.

"Ne istiyorsun?"

Ayağa kalkıp çakmağı kapattım ve cebime attım. "Bir erkek en sevdiği sanatçıyı ziyarete gelemes mi?"

"Ben bir sanatçı değilim. Ve senin en sevdiğin şey de değilim." Ben içeri girip küçük odadaki sıra sıra vitrinlere bakarken o geri çekiliyor.

Altı ayrı cam kutu zeminin ortasında sıralanıyor ve kaplanmış tuval arkada duruyor. Diğerleri duvarda asılı, Rockies'teki natürmortun ürkütücü bir temsili ve dönen bir ekran farklı yerli eserleri sergiliyor.

"Bu tam olarak doğru değil," diyorum, hemen dışarıdaki göl manzarasını incelemek için yürüyorum. "Sen benim en sevdiğim baş belası." "

Caleb gözlerini devirerek arka köşeye doğru yürüyor ve uzun resepsiyonist masasının arkasına geçiyor. Broşürleri katlıyor, parmakları rahatça hareket ediyor ve ben bir kez daha bunların Riley'nin yakınında olduğu düşüncesiyle kıskançlığa kapılıyorum.

"Eğer sanatçı değilseniz, neden bir sanat galeriniz var?"

"Sanatı takdir etmek için onu yaratmak zorunda mısınız?" Duraksıyor ve bana bakıyor. "Müziğe sahip olabilecek tek kişi aynı zamanda onu çalanlar olsaydı, bu kariyerinizin tüm amacını boşa çıkarmaz mıydı?"

"Müzikten zevk almak ve bir kayıt stüdyosuna sahip olmak çok farklı şeyler."

Kotumun cebinden bir nane şekeri çıkarıp ağzıma atıyorum. Hareketimi soğuk, hesapçı gözlerle izliyor; kızın yanındayken olduğundan o kadar farklı ki duygularından hiç şüphem yok.

"Yıllar önce büyükbabama aitti. Vasiyetinde bana bıraktı."

"Sanatı önemsemeyen bir adamı terk etmek tuhaf bir şey gibi görünüyor."

"Tekrar söylüyorum, bunu önemsiyorum. Ben sadece bir sanatçı değilim."

Arkadaki örtülü branda bir an dikkatimi çekiyor ve başımı iki yana eğerek bakışlarımın onunkilere kaymasına izin veriyorum. Boğazını temizliyor, açık mavi düğmeli ceketinin yakasını düzeltiyor.

Aşağıya.

"Her halükarda, şu anda resmi olarak da açık değilim. Bunun sadece randevu ile olması gerekiyor ve yirmi dakika içinde bir gösterim var. iyi olur."

Yine de dinlemek yerine masasına doğru ilerliyorum ve kollarımı koyu renkli ahşap yüzeyin üzerine yerleştiriyorum. Caleb, ben ona doğru yaklaşırken bana bir bakış bile atmıyor ve bu ilgisizlik beni rahatsız ediyor.

Ondan gelen saygı eksikliği genel olarak çileden çıkarıcı olsa da, bir parçam Riley'nin yumuşak, gerçek tarafını aldığı gerçeğinden daha çok rahatsız olduğumu hissediyor ve aldığım tek şey ondan kazıdığım parçalar.

"Angel'la ilişkinizin doğası nedir?" Son kelimeyi ısırarak söylüyorum, bunu kullanmak zorunda olduğum için nefret ediyorum.

Kaşları kalktı. "Görünüşe göre seni ilgilendirmez. Eğer size bundan bahsetmediyse, o zaman onun kararına ihanet etmem gerektiğini düşünmüyorum."

"Belki de bunu senden duymak istiyorum."

"Neden? Ona güvenmiyor musun?" Ağzının kenarından bir sırıtma geçiyor. "Ne söylememi istiyorsun? Neredeyse burada olduğu her gece adımı haykırırken uyuduğumu mu? Bazı günler duş almanın bile canımı acıttığını, çünkü bir gece önce tırnaklarıyla sırtımı tırmaladığı yerin sızısının neredeyse dayanılamayacak kadar fazla olduğunu mu?"

Parmaklarım masanın kenarına kıvrılıyor, göğsümün içinde sıcaklık kaynıyor.

"Sana bunları anlatabilirim. Lanet olsun, söyleyebilmek için neler vermezdim. Ama yalan olurlar." Omuz silkiyor, broşür üstüne broşür katlıyor, sayfaları mükemmel bir şekilde kırıstırıyor ve sağ tarafına yığıyor. "Gerçek ki, onu çok az tanıyorum. Kendini sıkı sıkıya kilit altında tutuyor ve kalbinin etrafındaki zincirler neredeyse aşılmaz."

Nefesimi üfleyerek masaya yaslanıyorum. "Bir de bana sor."

Caleb birkaç vuruş boyunca hiçbir şey söylemiyor. Tek ses, karıştırılan kâğıtlar ve bir yerlerden gelen enstrümantal cazın yumuşak tınıları.

Caleb bir eliyle ensesini tutarak yaptığı işi bırakıyor ve bakışlarımla buluşuyor. "O güzel mavi gözlerinin duygularımı kabul etmesini dileyerek çok zaman geçirdim. Ne bileyim, bir gün uyanıp ona yardım edebileceğimi fark etmesini. Kaçtığı şey her neyse onu güvende tutabilmeyi."

Karnımdaki yangın şiddetleniyor, alevleri göğüs kafesimden yukarı yuvarlanıyor ve boğazımı yakıyor. Parmaklarımdaki yüzükler avuçlarımin içinde kıvrılırken ağır, kurşuni bir his veriyor, onun şahdamarını koparmak istemedenden dinlemeye çalışıyorum.

"Ama, ah... bu olmayacak. Bana sorunlarının çözümümüşüm gibi bakmıyor." Boğazını bir, iki kez temizliyor, sonra işine dönüyor. "Bana sana baktığı gibi bakmıyor."

Sözleri beni inançsızlık ve mutsuzluk karışımıyla dolduruyor ve mutluluktan yoksun bırakıyor. İçimde zehirli sarmaşıklar gibi kıvrılıyor, hangisinin kalbime daha önce ulaşacağını görmek için yarışıyorlar.

Çünkü Riley'nin sorunlarının çözümü ben değilim.

Ben temel nedenim.

Masadan uzaklaşarak plastik bir muşambanın altına gizlenmiş brandaya son bir kez bakıyorum. Şüphe içimde zonkluyor ve ben

Caleb beni durduramadan elimi uzatıp tek bir hamleyle kapağı yırtıyorum.

Çenem o kadar sıkılıyor ki dişlerimin kırıldığını hissedebiliyorum. Beyaz genişliğe bakıyorum, yumuşak, kadınsı hatları, okyanus mavisi gözleri, yanları ve üst köşeleri kaplayan pembe saçları alıyorum.

Ama hiç yara izi yok. *Onu o* yapan hiçbir kusur yok.

Yine de özü akıldan çıkmıyor. Çekici bir şekilde basit, ancak bir şekilde cesur ve derinliğiyle sarhoş edici.

Dudaklarımı birbirine bastırarak Caleb'a bakıyorum. "Sanatçı değilsin, ha?"

Burun delikleri açılıyor ama cevap vermiyor. Acaba tabloya en son ne zaman baktı, dün gece mi? Aylar önce mi?

Gözlerindeki bakış yeni bir yaranın izlerini taşıyor, bu yüzden uzun sürmemiş olmalı.

Cüzdanımı cebimden çıkarıp arkasındaki boş çek defterini alıyorum ve tezgâhın üzerine bırakıyorum. "Ben alırım."

Yorganımın altından aşağı doğru uzanarak yan tarafıma dönüyorum ve telefonumu kulağıma dayıyorum.

"Güvenlik görevlileri hiç gelmedi de ne demek?" Kal'ın sesi sert, yatak odamın karanlık sessizliğinde çok yüksek.

Üstümdeki battaniye yığınının altında ayak parmaklarımı esnetiyorum. "Kimse daha fazla kamera kurmaya gelmedi. Bunu daha iyi nasıl açıklayabilirim bilmiyorum."

İç geçiriyor ve arka planda yerde yürümeye başlayan çocuğunun mızızlanmasını duyuyorum. *Tanrım, o ruhsuz adamı bir çocukla hayal etmek çok garip.*

Yine de, bana yardım etme isteği herhangi bir gösterge ise, belki de tamamen ruhsuz değildir.

Belki de karanlık, kendini güvende tutmak için giydiği bir pelerindir.

"Bunu bana neden haftalar önce söylemediniz?" diye soruyor.

"Onlardan bir güncelleme almadım, bu yüzden her şeyin varsaydım."

"ıkmaları gerektiğini unutmuşum." *Biraz meşguldüm.*

"Bir kez daha, bunu ciddiye almadığınızdan endişe ediyorum."

"Evet, yleyim! Ciddiye almadığın bir şey varsa kameraları istedi."

"Ve yine de, takılmaları gerektiğini *unuttunuz* mu? Konu gerçekten geçen ay beni inandırdığınız kadar acil olsaydı, sizden haber almadan tek bir gün bile geireceğimi sanmıyorum."

Ses tonu ısıyor. "Ne demek istiyorsun? Dramatik olduğumu falan mı düşünüyorsun?"

"Bence olayları abartmaya meyillisin," diyor yavaşça, her kelimeyi dikkatle telaffuz ederek.

"O zaman söyleyeceklerim hoşuna gitmeyecek."

Bekliyor.

Saçlarımın bir kısmını yüzümden iterek nefes veriyorum, nefesim görünüyor. "Isıtıcımın çalıştığını sanmıyorum."

"Termostatınız mı?"

"Evet. Geçen gün içerisi aşırı soğuktu, ben de sesini açtım ama nedense doğru sıcaklığı tutturamıyorum. O zamandan beri ibre sürekli düşüyor."

Kal nefesinin altında küfrediyor. "Tanrı aşkına. En azından öldürülerek ölmeyeceğini biliyoruz. Sadece donarak leceksin."

İrkiliyorum, havayla ilgisi olmayan bir ürperti üzerime kyor.

Kalçamdaki yara izi zonkluyor ve anının yeniden ortaya çıkmasına izin vermemek için mücadele ediyorum.

"Lanet olsun. Ben hallederim," diyor Kal ve ses tonunun beni yatağa doğru büzüştürmesine engel olamıyorum, utanç nefes boruma doğru tırmanıyor. Özür dilemek istiyorum ama kelimeler ağzımdan .

Aptal, Riley. Aptal, aptal, aptal.

Annem haklıydı.

Tanrım, haklıydı.

"Kardeşin bundan hoşlanmayacak."

, bu düşünce beni sarmalıma daha da itiyor. "Boyd'un bana ne olduğu umurunda bile değil."

"Eğer durum buysa, neden her lanet olası konuşmamı ve ziyaretimi ona rapor etmek zorunda olduğumu açıklamamı çok isterim." Boğazını temizleyerek birine bir şey söylediğini duyuyorum ama fısıltıyı tam olarak çıkaramıyorum. "Bazı insanlar kendileri için hiç yapılmadığında başkalarına nasıl ulaşacaklarını bilmezler. Senin için olması gerektiğini düşündüğün şekillerde ortaya çıkmaması, ortaya anlamına gelmez."

Göğsümde keskin bir sızı hissediyorum ve yüzümü yastığa dönerek pamuğun gözyaşlarımı emmesine izin veriyorum. "Bir fark göremiyorsam bunun bir önemi var mı?"

"Önemli olan bu. Bazı yolculukların meyve vermesi daha uzun sürer, hepsi bu."

Buraya son gelişinde bana söyledikleriyle çelişiyor ve bunu söylemesini Boyd mu istedi diye düşünmeden edemiyorum. Sanki güvendiğim insanlar aracılığıyla kendisi için bir dava açarsa acımı hafifletebileceğini düşünüyor.

Veda etmeden telefonu kapatıyorum ve birkaç dakikamı tavana bakarak geçiriyorum. Bir yanım Aiden'in gölgelerden fırlamasını bekliyor ve bu yüzden gözlerim odanın içinde gezinirken çarşafı göğsüme bastırarak birkaç vuruş bekliyorum.

Yine de hava durgun. Ona eşlik eden yükten yoksun. Biraz daha bekliyorum.

Ayak parmaklarımı kıvrıp açıyorum.

Sonunda yataktan kalkıyorum, bornozumun bağını sıkıyorum ve ayaklarımı bir çift tüylü mor terliğin içine kaydırıyorum. Koridorda yürürken dişlerim takırdıyor, merdiven tırabzanlarına tutunuyorum.

"Alo?" Ortaya çıkmasını ve yorganın altına geri dalabilmeyi umarak sesleniyorum. "Aiden?"

Beni hor gördüğünü açıkça belli eden bir adamın kollarında bir tür teselli aramak aptalca geliyor ama yine de duramıyorum.

Daha fazla sessizlikle karşılaştığımda, parmak uçlarımda merdivenlerden aşağı iniyorum ve ilk katın tamamını tarıyorum. Evin içinde ilerlerken içimi bir titreme kaplıyor ve elim boş dönüyorum.

arka kapıda sonlandırıp kapıyı iterek açıyorum ve eğilerek güverteyi tarıyorum. Jakuzinin üstü örtülmüş ve dışarıdaki karanlık da içerisi kadar ıssız.

İç çekerek geri çekiliyorum, kapıyı kapatmak gölün karşısındaki ışık beni duraklatıyor.

Bu kez, gölgeli figür pencerede kalır, silueti sarı ışığa gömülmüştür.

Kalbim göğsümde güm güm atıyor ve bir adım geriye , parmaklarım cübbemin kumaşını sıkarken titriyor. Endişe kaslarımda bir simit gibi bükülüyor, uzuvlarıma yayılırken şey kilitleniyor.

İkimiz de kıpırdamıyoruz ve karın terliklerime sızdığını, ayak parmaklarıma geçtiği yerde donduğunu hissedebiliyorum.

Benim de içimde bir ateş yükseliyor. Uyluklarımdan yukarı yayılıyor ve kemiklerimdeki soğuğu örtüyor.

Orada durmuş, onun görünmez incelemesini içime çekerken, alevleri sevdiğimi fark ediyorum.

İçimde bir şey o sıcaklığı arzuluyor. *Onun* için çaresiz hissediyorum.

Arkamı dönüyorum, kararlılık beni evin içine geri itiyor, böylece bir çift bot giyebiliyorum. Oraya gitmemeliyim, kendimi bu tehlikeli adamın ayaklarına atmamalıyım. Ama nedense, damarlarıma yuva yapmış buzla oturmaktansa orada olmayı tercih ederim diye düşünüyorum.

Yanmak pahasına da olsa onun sıcaklığını seçeceğim.

En azından yanarken yaşadığını bilirsin.

BİR ŞEKİLDE gölün etrafını tek parça halinde dolaşmayı başarıyorum; telefonumdaki el fenerini kullanarak geride bıraktığı yumuşak ayak izlerine basıyorum, görünüşe göre bana her gelişinde izlediği yolu takip ediyorum.

Ön kapıya vardığımda eklemlerim kızarmış ve çiğdi ve onları tahtaya değdirdiğimde ön koluma acı yayılıyordu.

Avuçlarımın içine üflüyorum, cevap vermesini beklerken topuklarımın üzerinde sallanıyorum. İnanılmaz derecede uzun sürüyor ve bir an için verandadan inip ikinci kattaki pencereye bakıyorum ve güverteden ayrıldığımdan beri ışığın sönmüş olduğunu görüyorum.

Reddedilme kafatasımın etrafında sekiyor, bir taraftan diğerine heyecanla sığıyor ve kaş kemiğimin arkasında bir baş ağrısının filizlenmesine neden oluyor.

Son bir vuruş ve bir kez daha rahatsız edici bir sessizlikle karşılaşıyorum. Gözlerim doluyor ama yüzümde donmaları için havanın ne kadar soğuk olması gerektiğinden emin onları hızla uzaklaştırıyorum.

Ayrıca, *ağlamaktan bıktım*.

Burnumu çekerek kolumla burnumu siliyorum ve gitmek için dönüyorum, bacaklarım soğuğa karşı çığlık atıyor, baldırlarım bornozum tarafından açıkta bırakılıyor.

Kapı açılır açılmaz ayağım alt basamağa takılıyor ve başımı o kadar hızlı çeviriyorum ki dengemi kaybediyorum; ayaklarım altımdan kayıyor ve sırtım basamağın kenarına çarparak eğiliyor.

Nefesim ciğerlerimden tamamen çekiliyor ve beni hareketsiz bırakıyor. Bir anlığına, gece gökyüzüne göz kırparken, gerçekten felçli olabileceğim ihtimalini düşündüğümde içimi bir panik dalgası kaplıyor.

"Tanrı aşkına," diye tıslıyor Aiden ve ani adımları verandayı sarsıyor, hızlı yaklaşımının gümbürtüsü omurgamda yankılanıyor.

"Ah," diye fısıldıyorum, başka bir şey yapamıyorum. Üstümde belirdiğinde gözlerimi kapatmak istiyorum, çok yakışıklı yüzü yaralanmaya hakaret ekliyor, ama göz kapaklarım .

Bedenimi itaat ettirmeye çalışsam da hiçbir şey hareket etmiyor.

Ve sonra tamamen yeni bir panik , sanki sel kapıları açılıyor. Bir anda annemin karavanında sırtüstü yatıyor, kanıyor, ağrıyor ve ayağa kalkmayı her şeyden çok istiyordum.

Eğer bacaklarımı çalıştırabilirsem,
gidebilirdim. koyabilirdim.

Bir kez olsun, tamamen güçsüz olmazdım. Ama *işe yaramıyor*.

Çünkü gerçekte, sadece ve sadece zayıf biriyim.

Hıçkırığın havayı deldiğini hissetmekten çok duyuyorum ama Aiden'ın avucu ağzıma hafifçe bastırdığında *tek* hissettiğim bu oluyor.

Channeling

Dokunuşunun verdiği güvenle nefesimi düzenlemeye odaklanıyorum ve ağlamaklı gözlerle ona bakıyorum.

Bana çok kötü davranmış olsa da, beni anılarımdan çekip çıkarmasına izin verdim. Belki bu durumuma yardımcı olmuyor ama şu anda umurumda değil.

"Yaralandın mı?" Başımı sallamaya ama işe yaradığından emin değilim. Aşağı bakıp kaşlarını çatarak bornozuma bakıyor. "Kahretsin Riley, burada ne işin var? Kar için giyinmemişsin."

Dilimi elini sıkmamayı başarıyorum. "Bu gece gelmedin."

Göz kırpıyor. "Ne?"

"Buraya gelmedin." Hissettiklerim yavaş yavaş sinir uçlarıma geri dönerken, soğuk hava tenime yapışırken konuşmak zor. "Ben de sana geldim."

Uzun bir süre hiçbir şey söylemiyor ve ben de başka bir şeye odaklanmak için öksürmeye zorluyorum. Kalbim paramparça olmuş ve yerde kanlı yığınlar halinde bırakılmış, utanç nefes boruma dolanıyor ve tekrar nefes alamayana kadar daralıyor.

"Angel," diyor sonunda, başparmağını gözümün altından geçirerek. "Beni mi bekliyordun?"

"Bu aptalca," diye .

Aiden başını sallıyor, ağzı ince bir çizgi halinde sertleşiyor ama başka bir şey söylemiyor. Yine de gözleri pirit gibi parlıyor ve keşke bunun ne anlama geldiğini bilseydim.

Eğilip beni dikkatlice kollarının arasına alırken kendimi total bir erişte gibi hissediyorum. Kaldırdığında irkiliyorum, keskin bir sancı alt yarımı yarıyor.

Donup kalıyor ve onu telaşlandıracak bir ses ya da yüz ifadesi çıkarmış olduğumu fark ediyorum.

"Lanet olsun," homurdanıyor ve yutkunurken adem elmasının sallandığını görüyorum. "Neresi acıyor?"

Cevap vermiyorum, bana verdiği kırbaç darbesinden çok bunalmış durumdayım. Bana kırılacakmışım gibi davrandığı zamanlarda bile hâlâ alttan alta bir öfke akımı var ve bu kafa karıştırıcı.

Boğazından boğuk bir ses çıkıyor ve beni öyle sıkı kavıyor ki en ufak bir sarsıntı bile geçirmiyorum. Fuayeye girdiğimizde kapıyı tekmeleyerek kapatıyor ve kabininin sıcaklığı hemen çökerek parmaklarımı yeniden hissetmemi sağlıyor.

Çiçekli duvar kağıdına ve şöminenin önünde duran ayı şeklindeki halıya bakarak odaya göz . Benim kulübem gibi, içerideki mobilyalar da el yapımı ve çam ağacından; oturma odasında kahverengi süet bir kanepa var ve beni onun üzerine yayıyor.

"Kıpırdama," diye emrediyor ve açıkçası istesem bile kıpırdayabileceğimden emin değilim.

Ateşin sıcaklığı tenime vuruyor ve hafifçe yuvarlanarak ağrıyan sırtımı alevlere sunuyorum. Sıcaklık acımı dindirirken dudaklarımdan bir inilti kaçıyor ve onu yapışkan geysik desenli yastıklardan birine bastırmaya çalışıyorum.

"*Riley.*"

Aiden'ın sesi havayı bir azar gibi kesiyor ve gözlerimi yukarı çevirdiğimde onu başımda dikilirken buluyorum, bir elinde bir şişe su, diğer eli bir şey tutuyormuş gibi yukarı dönük.

"Evet, Doktor?"

"Al bunları." Elini uzatıyor ve iki küçük pembe hap gösteriyor, kaşlarımı çatıyorum. "Bu bir antihistaminik."

"Alerji gibi mi?"

"Ve iltihaplı ağrı. tek şey bu." Hapları elime tutuşturup beni yan yatırıyor. "Yine de kızarıklıklarının tamamen fark ettim."

"Hala losyon kullanıyorum."

Ağız . "Ne? Neden?"

Hapları ağızıma atıyorum, su teklif ettiğinde başımı sallıyorum ve kuru kuru yutuyorum. "Kış havası cildimi kurutuyor ve hangi maddeden uzak durmam gerektiğini öğrenmek için henüz doktora gitmedim."

"Yani kuru bir cilt yerine isilik olmayı mı tercih ediyorsun?" "Beni yargılama."

". Ben sadece... mantığı anlamaya çalışıyorum."

Göğsümden garip bir kahkaha yükseliyor ve tekrar , bu sefer ona bakıyorum. Beyaz tişörtünden gümüş bir zincir kolye görünüyor ve elleri siyah eşofmanının ceplerinde.

"Benim hakkımda anlamanız gereken bir şey var," diyorum. "Tüm eylemlerim mantıkla yönlendirilmez. Bazen sonuçları ne olursa olsun bir şeyler yaparım."

"Size zarar vermek istediğini açıkça belirtmesine rağmen bir adamın evine yürümek gibi."

Dilimi dişlerimin önünde gezdirerek omuz silkiyorum. "Beni gerçekten incitmek istemiyorsun."

" muyum?"

"Hayır." Dudaklarım kelimenin sonuna çarpıyor. "Bilseydin, beni dışarıda donmaya bırakırdın."

Mırıldanıyor, kanepenin yanında dizlerinin üzerine çömeliyor. Elini alnımda gezdirdiğinde, yüzükleri sıcak tenime karşı serin duruyor.

"Belki de seni kendi şartlarımla incitmek istiyorum," diye mırıldanıyor, naneli nefesi şakağımı okşuyor.

Bunu *istediğini* inkar etmek mümkün değil. Ben sadece bu arzunun diğerlerine kıyasla ne kadar güçlü olduğunu sorgulamaya başladım.

Başımı çeviriyorum ve arkasındaki alevler bir şekilde irislerinin sert grilerinde yansıyor. Bana değdiği yeri yakıyor, beni içine çekiyor, sonsuza dek yaralıyor.

Elim kendiliğinden hareket ederek kalkıyor ve güçlü çenesini parmaklarımın arasına alıyorum. Başparmağım alt dudağının hemen altında, kirli sakalının gizlediği yumuşak yarığa bastırıyor - gençken *yıllarca* ağzımın suyu akarak tam da bunu yapmayı hayal ettiğim yarık.

Yanağımın içini ısırarak diğer tüm düşünceleri siliyorum, bunun yerine bunun ne kadar gerçeküstü olduğuna odaklanıyorum. Burada oturduğuma, bir tanrıya dokunduğuma ve onu elimde tutabilmeyi dilediğime inanamıyorum.

"Belki sana izin veririm," diye fısıldıyorum ve elim çenesinden boynunun arkasına doğru kayıyor, onu yıllarca dişlerimde hissedeceğimi bildiğim acımasız bir öpücüğe çekiyor.

RILEY'NİN ÖPÜCÜĞÜ BENİ TÜKETİYOR.

Var olduğunu bilmediğim yerlerde beni yakıyor.

Çok tehlikeli ama yine de beni içine çekmesine izin verdim.

Dudakları yavaşça benimkilere doğru hareket ediyor, sanki ağızlarımızın birlikte verdiği hissi ezberlemeye çalışıyormuş gibi okşuyor. Elim kalkıyor ve saçlarına dolanıyor, *daha fazlasını* hissetmek için çaresizce hareketlerini yönlendiriyor.

Berraklık, muhakeme yeteneğimi gölgeleyen şehvet sisinin arasından sıyrılıyor ve duraklıyorum, gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Yakından bakınca burnundaki hafif çilleri sayabiliyor ve yara izlerinin tam şeklini görebiliyorum; benim

Elim kayarak çenesini kavırıyor ve başparmağımı yanağının altındakinin üzerinde gezdiriyorum.

Dudakları hâlâ benimkilere yapışık, gözlerini açıyor; soluk, sulu maviler yelkenleri suya indiren rüzgâr gibi içimdeki isyanı söküp atıyor ve başını eğip yukarı tırmanıyorum, böylece o kanepenin derinliklerine gömülürken ben de üzerine çıkıyorum.

Uylukları benimkilerin arasına sıkışmış, bornozu yukarı kalkmış, benimle alay ediyor. Ondan ayrılmak sahip olduğum iradenin her zerresini gerektiriyor, ama , geri çekilirken ağzının dikişini yalıyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Lütfen bana tekrar bir pislik olmaya başladığını söyleme."

Sırıtiyorum, aletimin sert hatlarının kalçalarına baskı için yer değiştiriyorum. "Durduğumu kim söyledi?"

"Bir *an* yaşıyorduk," diye sızlanıyor.

Elimi kanepenin koluna koyarak kendimi yukarı kaldırıyorum, diğer elimle de bornozunun yakasıyla oynuyorum. Hareketimi izliyor, bakışları parmaklarıma yapışmış ve endişeli olduğunu söyleyebilirim.

"Nefes al," diye mırıldanıyorum, işaret parmağımın ucunu göğüslerinin arasındaki vadide hafifçe gezdiriyorum. "Sadece bir dakika konuşmak istiyorum."

O güzel mavi gözlerde korku titreşiyor ve gözleri kapanıyor. "Bilmek istediğin şeyi sana söyleyemem."

"Elbette yapabilirsin."

"*Yapmam*," diye tersliyor ve bana baktığında gözyaşları göz doluyor ve porselen yanaklarını boyayarak dökülüyor. "Lütfen beni zorlama."

Eğilip alnımı bastırıyorum, nefes alıyorum ve ciğerlerimi yakmasına izin veriyorum.

"Yapmak *zorundayım*." Sesimde bir gerginlik var, bağlı olmayan ve sefil bir şey, çünkü lanet olsun, eğer içinde hastalıklı bir haklılık yoksa

Benim için tekrar tekrar ağladığını görmek.

Hiç bilmediğim bir şekilde tatmin edici, gökyüzüne çarpan şimşek gibi içime tahrik şimşekleri gönderiyor.

Gözyaşlarından cesaret alarak sikim kalçasına doğru sarsılıyor ve onları başparmağımın toplamak için uzanıyorum; fazla düşünmeden, aynı elimi pantolonumun belinin altına kaydırıyorum, şaftımın ucunda köpüren prekum boncuklarını sıkıştırıyorum ve iki sıvıyı birbirine karıştırarak geri getiriyorum.

Islak pedi ağzına bastırarak sessizce içeri girmesini istiyorum. Tereddüt ediyor, rahatsızlığı yüzüne kazınmış, ama bir saniye sonra dudaklarını içeri itmeme için yeterince aralıyor.

Dili etrafımda dönüyor, parmak izimi hafızasına yerleştirmeye çalışıyormuş gibi yalıyor. Boğazım daralıyor, kalçalarım onu kanepeye daha sıkı bastırıyor ve bakışlarında yeni bir şey parlıyor.

Cinsel ve muhtaç bir şey, doğrudan sikime bir arzu atışı gönderiyor.

Başparmağımı boğumuna kadar emiyor, sanki tadına bağımlıymış gibi etrafta geziniyor.

Ben , o da büyük bir gürültüyle beni bırakıyor.

"Daha fazla mı?" diye soruyor ve yemin ederim neredeyse oracıkta yanıyorum.

"Yalvarıyor musun, güzel kız?" Dizimi kaldırarak bacaklarını ayırıyorum ve kendimi bacaklarının arasına yerleştiriyorum.

Kalçalarımı onun sıcak merkezine doğru yuvarlarken, ona karşı duyduğum içgüdüsel tepkiyi engellemek için açık ağzımı şakağına bastırıyorum.

"Sen... benim yapmamdan hoşlanıyor musun?" Boğazını temizliyor ve parmaklarının tişörtümün eteklerini çektiğini hissediyorum. "Yalvarmak, yani."

"Yaptığın her şeyi seveceğime inanıyorum," diyorum, göz temasını koruyacak kadar geri çekilerek. "Ama evet, yalvarmak da var."

"Neden?"

Kaşlarım çatılıyor. "Neden hoşlandığımı açıklamamı ister misin?"

Kıpkırmızı boynuna tırmanıyor, utançtan yüzü kızarıyor. Başını ateşe doğru çevirip yutkunuyor. "Unut gitsin, bu aptalcaydı."

"Şunu yapmayı kes." Çenesinden tutup bana bakması için onu geriye doğru çekiyorum. "Biri daha fazla bilgi istediğinde hemen içine kapanmayı ve kendini hırpalamayı bırak. İnsanlar böyle iletişim kurar. Sen *aptal* değilsin Riley. Aptal kızlar senin şeylerden paçayı kurtaramaz."

Hiçbir şey söylemiyor ama gözbebeklerinde bir parça teslimiyet parlıyor; tam değil ama yeterli ve kalçalarımı tekrar döndürerek ereksiyonumu onun muhtaç amına doğru çentikliyorum. Onun kokusunu şimdiden alabiliyorum.

"Bu kontrolle ilgili, Riley." Başımı eğiyorum, klitorisine sürtünürken kaçan nefesi yakalıyorum. "Güç dengesizliğini kabul etmek ve daha fazlasını elinde tutan kişi için bunu pekiştirmektir." *Yavaşça it. Öğüt. Tekrarla.* "Bu gücü seni memnun etmek için kullanmam konusunda bana güveniyorsun. Seni bozmak için."

Kalçalarımın her dönüşünde bornozunun bağı gevşiyor ve onu daha fazla görmek için pamuklu kumaşı kenara itiyorum.

"Beni bozacak mısın?" diye soruyor, sesi sakarin gibi ama masum ve samimi bir şekilde değil.

Parmaklarım amcığını bulup zaten kaygan olan kıvrımları arasında ustalıkla kayarken ona bakıyorum ve o da bana bakarken kirpikleri yanaklarında dalgalanıyor.

Belirsiz ama de bir şekilde tereddütsüz.

Orta parmağımla girişinin etrafında dolanırken kaşlarımdan biri kalkıyor. "Sanırım çoktan yaptım."

Sıkı küçük deliğini terk ederek tekrar yukarı çıkıyorum ve şişmiş klitorisini bulup iki parmağımın arasına sıkıştırıyorum. İçine doğru sarsılıyor ve ben de üst yarılarımızı tekrar bir araya getirerek onun ardından gelen iniltisini yutuyorum.

"Sorularıma geri döneceğiz," diyorum ona özensiz öpücükler arasında, altımda yavaşça dalgalanırken kendimi ayıramıyorum. "Ama önce..."

Acı dolu bir iniltiyle ayrılıp yerde dizlerimin üzerine çöküyorum ve onu kanepenin kenarına çekip omuzlarımı bacaklarının arasına yerleştiriyorum. Bornoğunu daha uzağa itmek için uzandım ama elleri benimkilerin üzerine çarparak beni durdurdu.

"Riley." Sesim hırıltılı, ilkel ve beni reddetmeye devam ettiği için sinirli. "Bu sefer ya doğru yapacağız ya da hiç yapmayacağız."

Dişleri alt dudağına batıyor ve belli ki kaçmaya çalışarak yer değiştiriyor. Kollarımı altından geçirip avuç içlerimi uyluklarının iç kısımlarına sıkıştırarak onu yerinde sabitliyorum.

"*Lütfen*," diye sızlanıyor, gözlerini kapatıyor, elleri bornozu çekiştirmeye başlıyor. Daha sert çekiyorum ve bir feryatla boğuluyor. "Bu çok *utanç verici*."

Az önce bir askeri tank tarafından ezilmiş ve dümdüz bırakılmışım gibi ciğerlerimdeki hava boşalıyor.

"Utanç verici olan ne? Yara izlerin mi?"

Yüzünü kapatan bornozu bırakıyor. "*Evet*. İğrençler ve görmeni istemiyorum."

bir sessizlik geçiyor.

"Riley, yaraların umurumda değil."

"Nasıl yapamazsın?" Sesi kırılıyor, duyguları o kadar yoğun ki nefes almakta zorlanıyorum. "Onlardan nefret *ediyorum*. Aynaya her baktığımda tek gördüğüm onlar. Her zaman sahip olmadığım bu büyük, çirkin kusurlar ve sonra bir gün, bom. Ben bir ucubeyim. Herkes rol yapıyor, biliyor musun? Sanki bende bu iğrenç şeyler yokmuş gibi davranıyorlar.

beni işaretleyen hatırlatıcılar. Sanki onları görmüyorlarmış ve bana bakışlarında bir fark yaratmıyorlarmış gibi, ama yaratıyorlar."

Elleri ağzına geliyor, oradaki yara izine dokunuyor ve paramparça olmaya devam ediyor.

"Onlardan şikâyet bile edemiyorum çünkü *pek çok insan* daha kötü durumda ve ben sadece tamamen işlevsel olduğum için mutlu olmalıyım. Yaşadığım için. Hayatta olduğum için *mutlu* olmalıyım."

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, onu benimle birlikte yere sürüklemek için bacaklarının arasından sürünerek çıkıyorum. Kendi isteğiyle geliyor, gözyaşlarını göğsüme gömüyor.

"Değilim," diye hıçkırıyor ve tek yapabildiğim saçlarını okşamak oluyor, suçluluk ve utanç kırık bir beton parçası gibi kalbimin üstüne çöküyor. "Hayatta olduğum için mutlu değilim. Yaşadığım travmayla ya da beni bu hale getiren kişiyle gurur duymuyorum. *Acıtıyor* ve bundan *nefret ediyorum*."

Beton her girişte daha da ağırlaşıyor, ta ki organ tamamen ezilene, vuruşları yavaş yavaş durana kadar.

Riley geri çekilerek gömleğimi yumrukluyor, öfke ve acı bebek mavilerinde dans ediyor.

Parlıyorlar, umutsuzca acı çekiyorlar ve o sadece başını ileri geri sallıyor. Burnunu çekiyor, koluyla burnunu siliyor ve sonra beni sırtımı kanepeye yaslamam için iterek yer değiştiriyor.

Bacaklarını açarak üzerime oturuyor, ben de kalçalarını avuçlayarak onu sabit tutuyorum.

"Riley," diye nefes alıyorum, demir gibi tutuşuma rağmen direnmesine şaşırıyorum. "Bunu yapmak istemiyorum."

"Bana güzel kız demen daha çok hoşuma gidiyor," diyerek bileklerimi sarıyor ve hareket ettirmeye çalışıyor. "Ve evet, bunu istiyorsun. Ne kadar kötü olduğunu hissedebiliyorum."

Çıplak amcığı ereksiyonumla temas edince dişlerimi gıcırdatarak tırnaklarımı içine geçiriyorum. "Seni istemiyorum."

"*Lütfen* desem bile mi?"

Kirpiklerini kırıştırarak üzerime sürtünüyor ve lanet olsun, geri çekildiğinde terlerimi ıslattığı yeri görüyorum. Başım dönüyor, o sertçe öğütürken gözlerim yuvarlanıyor, omurgamdan aşağıya heyecan parçaları gönderiyor.

Kalçalarını kavrayışım gevşiyor ve o da bu fırsatı değerlendirerek ellerimi bornozunun altından göğüslerini avuçlamak için yukarı kaldırıyor. İçgüdüsel olarak başım tekrar yukarı kalkıyor ve parmaklarım onların etrafında kıvrılıp mükemmel avuçlarını sıkıyor.

"*Lütfen*, Aiden. Bana unuttur."

Bir ritmi kaçırmadan, gözyaşlarıyla ıslanmış ve arzuyla kızarmış yüzüyle beni kuru kuruya becermeye devam ediyor.

O kadar acı verici bir şekilde mükemmel, o kadar acı verici bir şekilde cazip görünüyor ki kendimi tutamıyorum.

Siktir , belki de onu böyle mahvedeceğim.

Benden zihninden neyi silmeme yardım istediğinden yüzde yüz emin bile değilim, ama sadece *ben kalana* kadar korktuğu şeyi yok etmek istemiyorsam lanet olsun.

Öne doğru eğilerek, kontrolü kaybettiğime dair rahatsız edici düşünceleri görmezden geliyorum; başımı bir memesine doğru eğerek, dilimi çakıllı tepeye doğru fiskeliyorum ve parmaklarımı omurgasının tabanına bastırıyorum.

Hareketleri kekeliyor, içinden kısık bir inilti çıkıyor ve ağzımı sonuna kadar açıp onu dudaklarımın arasına çekiyorum.

"Oh, Tanrım," diye nefes veriyor, sözcüklerini coşku kaplıyor.

Daha sert emiyorum, şişmiş meme ucunun etrafını yalıyorum. Öne doğru uzanıyor, aletimi bulmaya çalışıyor; eşofmanımı çekiştirerek bel bandını beni serbest bırakacak kadar aşağı çekmeyi başarıyor ve pantolonu taşaklarımın altına sokuyor.

Sikim kıpkırmızı ve kızgın bir şekilde hazır olda duruyor ve ona bakarken dudaklarını yalıyor.

Eli dışarı çıkıyor, geçici olarak şaftın etrafını sarıyor, parmakları zar zor dokunuyor.

Kısa aralıklarla aşağı yukarı hareket etmeye başlıyor ve ben bakırın tadı ağzıma dolana kadar yanağımın içini ısıyorum.

"Ne yapmamı istediğini bana gösterebilir misin?"

Parmaklarımı onunkilere dolayarak baskısını artırıyorum ama sonra elini geri çekiyorum. "Başka bir zaman. Şu anda seni becermek istiyorum."

"Oh."

"Evet, *oh*."

Kalçalarını tekrar ellerime alarak onu kucağıma çekiyorum ve karın kaslarıma yaslanan sikimle aynı hizaya getiriyorum. Dudakları etrafımda yayılırken keskin bir nefes emiyor ve onu uzun, yumuşak vuruşlarla yönlendiriyorum.

"Bu iyi hissettiriyor mu, güzel kız?"

Hareket ettikçe karnı içeri ve dışarı doğru esniyor. "*Çok* iyi."

"Ona bakmanı istiyorum," diyorum, bir elimi saçının arkasına götürüp çenesini aşağı doğru eğiyorum. "Birazdan içinde ne olacağına bak. Güzel ve ıslak olsun, böylece o tatlı amcığına doğru iter."

Ağzı izliyor. "Ya uymazsa?"

İsa. "Sığılacak, meleğim. Yapmak zorunda kalsak bile."

Ucumdan prekum sızıyor ve başparmağımı içinden geçirip içine daldırmadan önce dudaklarına yayıyorum.

Ağzından tekrar çekiliyorum, zevk içimden geçerken sinirlerim yavaşça çözülüyor. Nabızı bana karşı zonkluyor, taşaklarımı ağrıtıyor ve ondan gelen küçük sesler ve nefesler bana yakın olduğunu düşündürüyor.

"Boşalana kadar durma," diyorum ona, ellerim tekrar kalçalarına düşüyor, hareketlerini yönlendiriyor. "İyi bir kız ol ve benim için hazırlan."

Mavi alevler gözlerini aydınlatıyor, o kadar sıcak yanıyorlar ki ısılarını hissetmemek mümkün değil.

Klitorisini öfkeyle üzerimde çalıştırıyor, suları her yere damlıyor.

"Aiden, lütfen... Ben, ben-"

Yaklaştıkça sesi daha panik dolu bir hal alıyor, o kadar ince ve gergin ki sanki kendinden geçmek yerine felaketin eşiğindeymiş gibi geliyor. Parmaklarımı boğazına doluyorum, bana bakana kadar hafifçe bastırıyorum.

"Gelmene izin vermem için bana yalvarıyor musun?" Ağzına karşı konuşmak için yukarı kalkarak soruyorum.

Başını sallıyor ama bakışlarında hâlâ bir kafa karışıklığı var, sanki ilgisini çekmiş ama hâlâ tam olarak emin değil gibi.

"Bana güveniyor musun?"

Dudakları büzülür. "Yapmamalıyım."

Sırıttıyorum. "Soru bu değildi."

Başını salladığında, kalçalarımı onunkilerle buluşacak şekilde gıcırdatmaya başlıyorum ve artan sürtünme onu saniyeler içinde orgazmın eşiğine getiriyor.

"İşte " diye mırıldanıyorum, sevinçle haykırırken onu ikna etmeye çalışıyorum. "İşte benim kızım. Beni beceriyorsun ve ben daha içine bile girmedim."

Nefes nefese, dönerek ve inleyerek beni uçurumun kenarına kadar götürüyor ve sonra onu yukarı itiyorum, aletimin tabanını tutuyorum ve onu üstüne doğru çekiyorum.

AĞRI KISIMLARIMIN ARASINA YERLEŞİYOR, amımdan vücudumdaki her bir reseptöre kadar uzanıyor. Aynı anda hem keskin bir sızı hem de donuk bir ağrı, ateşi söndürürken aynı zamanda beni içten dışa yakıyor.

Parmaklarım Aiden'ın gömleğinin yakasında kıvrılıyor ve dizlerim kalçalarının etrafında kenetleniyor, ama bunun dışında hareket etmiyorum. Elleri dolaştıkları yerde cızırdıyor, içeri itmeye başladığından beri sürekli hareket ediyor; parmak eklemleri omurgamdan yukarı sürükleniyor, avuç içleri uyluklarımdan aşağı yayılıyor, başparmakları köprücük kemiğimin üzerinde iz bırakıyor.

Daha önce bana dokunma şeklinden çok farklı. Bu konuda neredeyse saygılı bir şey var, sanki ben onun sahip olduğu bir cam heykelcikmişim gibi

ve bırakamayacağını biliyor.

Tamamen çöktüğüm için utanmalıyım, ama şu anda içime saplanmış sikinden başka bir şey hissetmek gerçekten zor.

"Riley. Gözlerini aç."

Hemen göz kapaklarım geri sıyrıldı; kapandıklarını fark etmemiştim bile.

Gümüş bakışları benimkilerle buluşuyor, o kadar yakın ki grinin farklı katmanlarını görebiliyorum - bazıları arduvaz, bazıları bulutlu, bir kristalin ışıltılı kenarı gibi. Bir an için kendimi Aiden'ın fırtınasında kaybediyorum, endişem antik bir şehrin üzerindeki lav gibi eriyip gidiyor.

"Çok iyi, güzel kız." Övgüsü göbeğimin sıkışmasına neden oluyor, parmaklarını tekrar sırtımda gezdirip kıkımın etine sokarken sıcaklık içime yayılıyor.

Bornozumun hala örttüğü yerde ten tene temasın olmamasından duyduğum hayal kırıklığının vızıltısına engel olamıyorum.

"Derin bir nefes al," diyor, .

Nefesim kesiliyor, acının yeri kıkıma çarpıyor. Ciğerlerim daha fazla hava için feryat ederken, hareket bir şekilde beni açıyor ve sikinden bir santim daha aşağı kayıyorum.

Acı neredeyse azalmaya başladı, yerini lezzetli bir gerginlik aldı. Hareketi tekrarlıyorum, oksijen emiyorum ve onun beni doldurmasına izin veriyorum.

"Yavaş, Riley, siktir." Bornozumu yumrukluyor, boynundaki tendonlar dövmelerine karşı geriliyor. "Yavaş gitmeliyiz."

Kıkımı onun dayayarak dibe çöktüğümde içimden düzensiz bir inilti kopuyor. Öne doğru sarsılıyor, ağzını boğazımın daldırıyor, nefesleri kesik kesik ve sıcak.

"Aman *Tanrım*." Sanırım tişörtünü tuttuğum için parmaklarım uyuşmaya başladı ama umurumda bile değil.

Alışmak için bir saniyem olduğunda, batma hissi sıcak bir dalgaya dönüşüyor, yavaşça içimde açılıyor. Kalçalarım kayıyor, daha fazlasını arıyor, sürtünmeyi arzuluyor.

Bir elimi gömleğinden çekip avucumu karnıma bastırıyorum. "Tanrım, seni burada hissedebiliyorum."

Aiden öksürüyor, bakmak için geri çekiliyor. "Kahretsin, meleğim, böyle şeyler söyleme."

Kaşlarımı çatıyorum, endişem tekrar alevleniyor ve duraklıyorum.

"Ben çok-" "Sakın sikim özür dilemeye kalkma," diyor, dudaklarıyla şaşkınlığımı yakalayarak daha derine soktu. "O kadar sıkısın ki, nasıl bilmiyorum."

"Oh." Ağızlarımızı ayırarak, nefeslerimi eşitlemeye zorlayarak bağlandığımız yere bakıyorum. Tekrar öne doğru yuvarlanıyorum, dişlerimi alt dudağıma geçiriyorum ve klitorisimi ona karşı gıcırdatarak bu coşkuyu kovalıyorum. "İyi hissettiriyor mu?"

Başını geriye doğru sallıyor. "Olağanüstü, güzel kız. Kendini *olağanüstü* hissediyorsun ve çok iyi bir iş çıkarıyorsun. Sanki sana aitmiş gibi tatlı amcığınla sikimi çalıştırıyorsun."

Onun sözleriyle göğsümde gurur çiçekleri açıyor ve kalçalarımın arasından sızan ıslaklık ikimizi de ıslatıyor.

Kalçalarımı döndürmeye devam ederken duygular boğazımı tıkıyor, umutsuzca merkezimde oluşan ihtiyacı bastırmaya çalışıyorum. Hareketlerim duraksıyor, konsantrasyonum dağılırken sinirlerim ön plana çıkıyor, ama sonra Aiden enseme kavlıyor ve bakışlarımı onunkine zorluyor.

"Sana ne iyi geliyorsa, bana da o iyi geliyor." Dilini dudaklarımın üzerinde gezdiriyor ve hızlı kırbaçlama beni eğiyor, bu hissi başka yerlerde de hissetmek .

Ama arafta kalmış durumdayım, kendimden nefret etmenin kara çamurunda ilerlemeye çalışıyorum.

Aiden zihnimin hâlâ mücadeleye ettiğini hissetmiş gibi beni tutup kaldırıyor ve ayı kiliminin üzerine koyuyor. Ayağa kalkıyor, başının arkasına uzanıp tişörtünü çıkarıyor, sonra da pantolonunu ve boxer'ını tekmeliyor.

Yutkunuyorum, onun önünde kendimi küçük hissediyorum, ama en iyi şekilde. Belki de daha önce bahsettiği güç dinamiğindendir, ama o üzerimde burada yerde olmak, amımın arzuyla kenetlenmesine ve tekrar doldurulmak için can atmasına neden oluyor.

Üstüme tırmanarak beni yere yatırıyor, bacaklarımı ayırıyor ve aralarına yerleşiyor.

Bu sefer içeri ittiğinde, çok daha az direnç var; kalçalarımı kavırıyor, onları geri çekiyor, böylece dizlerim neredeyse yere sabitleniyor ve *oh lanet* olsun, hareket ettiğinde boğazımda onun tadını alabiliyorum.

"Delilik," diye , tekrar sonuna kadar sokmak için ucuna kadar çekiyor. "Ben hastayım ve sanırım sen bir şekilde hem sebebi hem de tedavisisin."

"Ben çok-"

Elini ağızımın üzerine kapatarak başını sallıyor ve bir tutam vahşilikle içime pistonluyor. Göğsümdeki havayı dağıtıyor ve amım zevkle kasılıyor.

Yüzükleri ruhuma merhem gibi geliyor, tenime battıkları yerde serin ve yatıştırıcı.

"Özür dilemeyi bırakmadığın için elimi burada tutacağım. Bu da bana kelimelerle gelmem için yalvaramayacağın anlamına geliyor. Yaratıcı ol, güzel kız."

Ne dediğini dinlemek bile istemiyorum, çünkü aleti varlığından haberdar olmadığım yerlerimi okşuyor ve masaj yapıyor. O içeri girerken görüşüm bulanıklaşıyor, iç kaslarım onun etrafında çırpınırken zevk damarlarımda zonkluyor.

"Al şunu," diye mırıldanıyor ve tam olarak kime anlayamıyorum. "Sikimi al, güzel kız. Sana uyuyor."

Saç telleri alnının üzerinde kıvrılıyor, teninde kayan terin parlaklığıyla nemleniyor. Uzanıp koyu renk saç tellerini itiyorum ve yemin ederim bir an mırıldandıktan sonra nefesinin altında pis şeyler fısıldamaya devam ediyor.

Sözleri, küçük nefes alışları ve övgü inlemeleri tenime işleyen güneş ışığı gibi geliyor ama dikkatimi asıl gözlerine . Her santimimde gezinmeleri, bağlandığımız yerden elinin beni dilsiz tuttuğu yere kadar bir yol açmaları.

Üzerime yağan yoğun fırtınalar, öfkesi dinmeyen bir kibrit gibi kıvılcımlanan sevinçler.

Onun aç bakışları altında sıkışıp kalmak ve bakışlarının üzerimde gezinmesine izin vermek heyecan verici. Kısa bir süre önce beni mahvetmek istemesine rağmen *benim* için parçalandığını bilmek.

Uzanıp dövmelelerinin çizgilerini takip ederken parmaklarım karıncalanıyor, onları son kez görme ihtimalime ezberlemek için elimden geleni yapıyorum. Kalçalarını o kadar sert sallıyor ki taşakları kığımın çatlağına çarpıyor ve halının üzerinde ilerlediğimizi hissedebiliyorum.

O kadar iyi hissettiriyor ki yıldızları görmeye başlıyorum, görüşümün kenarlarında siyah sürünüyor. Nabzım hızla atıyor, kan kulaklarımın arasına hücum ediyor ve her itişte boğazımın arkasından hayvani bir ses yükseliyor.

Gözlerimi kocaman açıp ona dikiyorum, midemde salıverme dalgaları oluşurken başka tarafa bakmayı reddediyorum, coşku dalları uzanıp beni sarıyor.

Ona ihtiyacım var, ona ihtiyacım var, ona ihtiyacım var.

Omuriliğimin tabanında gezinirken, sıcaktan dikkatim o kadar dağılıyor ki, bornozumun açıldığını ve kollarım hariç her yerimi Aiden'a gösterdiğini fark etmiyorum. Beni içine çekiyor, daha hızlı beceriyor.

Çenesindeki kaslar o kadar sıkılaşmış ki dişlerinin girintisini görebiliyorum.

Orgazmım zirveye ulaştığında gözlerimin arkasına yaşlar süzülüyor ve göğsümde yankılanan bir ses çıkarıyor. "Seni doldurmam için hazır mısın?"

Başımı sallamaya çalışıyorum, hıçkırıkla çığlık arasında bir şey boğazımı tırmalıyor, tenimde titreşiyor. Doruk noktasına ulaştığımda gözyaşlarım dökülüyor, içimde şimşekler çakıyor ve beni titretiyor.

Bacaklarım onun etrafına dolanıyor, topuklarım kıcına batıyor, beni mutluluk içinde sikerken hareketlerini teşvik ediyor.

Kalçaları sarsılıyor, hızı kalbimin atışıyla aynı anda tekliyor ve sonra tenimle aynı hızda olacak şekilde içeri giriyor. İçime sıcak, kalın bir sperm seli akıyor ve çıkardığı alçak inilti çaresiz ve çakıllı, bacaklarımdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

"*Siktir.*" Aiden dizlerinin üzerine oturuyor, nefesini tutarken göğsü kabarıyor. Elini yavaşça ağızımdan başparmağını yatıştırıcı bir hareketle dudaklarımdan üzerinde gezdiriyor, sanki hissi geri getirmeye çalışıyor. "İyi misin?"

Tek yapabildiğim başımı sallamak, zihnim tutarlı düşünceler oluşturamayacak kadar yapış yapış ve doygun, seslendirmek yana.

Sırıtarak eğiliyor ve ağızıma yakıcı bir öpücük konduruyor, sanki ezberliyormuş gibi dilini tembelce ağızımın içinde yalıyor.

Geri çekilirken iç çekiyor, elleri bedenimden hiç ayrılmıyor. Sanki bir saniye bile bana dokunmamaya dayanamıyormuş gibi.

"Seni temizlemeliyiz," diyor ve parmaklarının döllerimizin göbeğimden damladığı yerde gezindiğini hissediyorum.

Başımı sallayarak protesto edercesine inliyorum, yorgunluk aniden çöküyor. "Henüz değil. Uyumak istiyorum."

"Tamam, sadece bir saniyeliğine." Vücudumda aşağı doğru kayıyor ve kalçamda bir an durakladığını hissediyorum. Yara izine baktığını biliyorum ama sanki başka türlü davranmaya çalışıyormuş gibi parmağını oradaki küçük dövmenin üzerinde gezdiriyor.

Ya da belki de kusurları ne kadar az önemsedini yineliyordur.

Durum ne olursa olsun, bedenim geriliyor ama başka bir şey yapamayacak kadar gevşiyorum. Ve sonra hareket etmeye devam ediyor, bacaklarımın arasına doğru ilerliyor, kıkırmı avuçlarının arasına alıyor ve yerden kaldırıyor.

Ona bakıyorum, gözlerim şişiyor; nefesi klitorisimin üzerinde kayıyor, ağzını hizalarken acı verici bir şekilde zonklamasına neden oluyor. "Ne yapıyorsun?"

Dikişim boyunca bir yalama başımı yere düşürdü, artçı şoklar içimde yuvarlandı.

"Temizlik yapıyorum," diyor ve sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi ağzını bana kapatıyor.

Dilim onu üçüncü kez eşiğe getirdikten hemen sonra RILEY kendinden geçiyor. Boşalırken kalçaları titriyor, kulaklarımın etrafında sıkılıyor ve çenemi birleşik meyve sularımızla ıslatıyor.

Kendimi bırakıp elimin tersiyle ağzımı sildiğimde, o baygındı, ayrılmış dudaklarından hafif bir horlama süzülüyordu.

Yüzü kıpkırmızı, ağzı şişmiş, amının hilal şeklini andırıyor. Çabucak işedikten sonra tuvaletten sıcak bir bez alıp oturma odasına geri getiriyorum ve istismara uğramış etini yatıştırmak için bacaklarının arasına hafifçe yerleştiriyorum.

Yalan söylemeyeceğim ve onun rengini sevmediğimi söylemeyeceğim. Kırmızı, benim yüzümden onun tenini boyarken çok güzel görünüyor.

Dizlerimi göğsüme çekip ön kollarımı üzerlerine koyarak uzun bir süre onun yanında oturuyorum. Şöminenin sıcaklığı bizi sarıyor, ona dokunmadığım zamanlarda alevlenen havadaki soğuğu yatıştırıyor.

Bunun ne hakkında olduğundan emin değilim, ama şimdilik bilmek istemediğimden emin olarak görmezden geliyorum.

Bu geceyi gerçeğin ısırlığıyla kirletmek istemiyorum.

Lafı açılmışken.

Bakışlarım cübbesinin açıkta kaldığı, altında yerde biriktiği yere düşüyor. Alevler gölgede bırakıyor, kalçasını zar zor görebiliyorum ama yine de bakıyorum, kendim görmek istiyorum.

Pembemsi beyaz, kızgın bir sıyrık sol kalçasının dışından başlayıp göbek deliğine kadar uzanıyor. Yaralanmamış deriye kıyasla yükselmiş, dokunulduğunda pürüzsüz ama aynı zamanda sert ve en geniş noktasında iki parmak kalınlığında.

Mide bulantısı içimi kemiriyor. Yara izini nasıl aldığına dair olası görüntüler zihnimde dönüp duruyor, bir filmin bitiş jeneriği gibi düzinelerce senaryo oynanıyor, hepsi de içimi hüsrana ve şiddetle dolduruyor.

Parmaklarımı yavaşça parçalanmış etin üzerinde gezdirerek, kalçasına kazınmış "melek" kelimesinin olduğu yere kadar devam ediyorum. Onu oraya koyduğumu hatırlamak nabzımı biraz rahatlatıyor ve başımı eğip mürekkebe en hafif öpücüğü konduruyorum.

"Sana çirkin olduğunu söylemiştim."

Gözlerim onunkilere kayıyor, şaşkınlığım ani bir dalga gibi üzerime çöküyor. Başını koluyla destekliyor ve yüzünde okunamayan bir ifadeyle beni izliyor.

Doğruluyorum, elim karnının üzerinde geziniyor. "Değil-" diye başlıyorum, cümle yarıda kalıyor. Ne olursa olsun, onu yara izlerinin çirkin olmadığına ikna edebileceğimden şüpheliyim, bu yüzden doğrusu, denemenin bir anlamı yok.

"Haklısın Riley. Çok çirkinler."

Bir vuruş sessizce geçiyor ve sonra sert bir kahkaha atıyor. Kırık, boğuk bir kahkaha ve çıktığı anda göğsümü deldiğini hissediyorum.

"*Tamam*, pekala. Bu eğlenceliydi." Bornozunun yakalarına uzanarak dizlerinin üzerine çöküyor ve bornozunu kapıyor. "Orgazm için teşekkürler ama gitsem iyi olacak. Güzel Aiden döndüğünde uğramaktan çekinme."

O daha ayağa kalkamadan ben uzanıp bileğini tutuyorum ve kanepeye yaslanırken onu kucağıma çekiyorum.

"Ciddi misin?" Onu bacaklarımla destekleyip arka tarafını ön tarafımla aynı hizaya getirdiğimde kıpırdanıyor. "Bırak beni."

"Hayır."

Çenesi sıkıştı ve hırıltılı bir çığlık attı. "Eve gitmek istiyorum."

"Umurumda değil. Ben gidebilirsin diyene kadar burada kalacaksın."

"Oh, şimdi de suç listene adam kaçırmayı mı ekliyoruz?"

"Duruma göre değişir," diyorum, burnumu saç çizgisi boyunca gezdirip yumuşak çiçek tonlarını ve o lanet naneyi içime çekiyorum. Tanrım, ya o losyonu kullanmayı bırakmalı ya da ben ona yeni bir şişe almalıyım. "Stockholm Sendromu'nun benim hakkımdaki düşüncelerini etkileyeceğini düşünüyor muyuz?"

"Senin istediğin şekilde değil"

"O zaman konuşmayı kes de gitmene izin vereyim," diye mırıldanıyorum. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak homurdanıyor ve ben de ellerimi belinden geçirip bornozunun bağıyla oynuyorum. "Bir şeyler hissetmeni istiyorum."

"Eğer sikini söylersen, yemin ederim-"

Ellerimden biri ön tarafına doğru yılan gibi kıvrılıyor, göğüslerinin arasındaki vadiden geçerek ağzının üzerine sıkıca oturuyor.

Sol kolumu kaldırıp avuç içim tavana bakacak şekilde çeviriyorum, sonra ellerinden birini alıp bileğime doluyorum. Parmak uçlarını yavaşça mürekkepli deriye bastırıyor, pusula ve kuş sürüsünün altında gömülü olukları ve çok yumuşak çizgileri hissetmesine izin veriyorum.

Sinirlerim boğazımı sıkıyor, nefes acı verecek kadar sıkıyor, ama yine de söylenmemiş imayı içine çekmesine izin veriyorum.

"On beş yaşıma kadar üç kez intihara teşebbüs ettim." Kelimeleri yemek boruma yapıştıkları yerden zorla çıkarıyorum ve boğulmamaya çalışıyorum. "Her biri bir öncekinden daha derin kesti ama hiçbirisi acımı dindirmeye yetmedi."

Çamaşır suyu ve ispirto kokusu, kendi yatağımda uyandığım, annemin yanımda oturduğu, sargılı kolumu sanki varlığımın belası değil de cankurtaran salı gibi tuttuğu anıyla birlikte duyularıma hücum ediyor.

Riley'nin parmakları koluma dolanıyor, sessiz bir yalvarış.

"Neden hiçbir zaman acil servise götürülmediğimin ya da ailemin neden her çileyi yardımdan ziyade dikkat çekmek için bir çığlık olarak ele almayı seçtiğinin iğrenç ayrıntılarına girmeyeceğim, ancak bunu neden internette veya medyada hiç duymadığınızı merak ediyorsanız, bunun nedeni kanıtları ortadan kaldırmalarıdır."

Gözleri parlıyor ve ben boğazımı temizliyorum, rahatsızlığım damarlarımda sekiyor.

"Sahneye çıkmaya başladığımda kendi üzerimi örtmeye başladım. Esas olarak ailem istediği için ama aynı zamanda hayatımdaki o düşük noktaları hatırlatan şeylere dayanamadığım için. Yara izleri çirkindi ve onları görmekten bıkmıştım. Dövmelerin bütünlüğü bozmasına yardımcı oluyor.

kötü çocuk markası. Her nasılsa, erkek ruh sağlığı öyle değil."

Bir sonraki adımda ne ekleyeceğimi düşünerek çenemi çalıştırıyorum. Gerçeklerimi nasıl aktaracağımı.

"Her neyse, tüm bunlar yara izlerinin bir şekilde doğal güzelliğimizi artırdığı veya kötü durumlarımızı güçlendirdiği yanılması altında çalışmadığımı söylemek içindir. Öyle değil. Berbatlar." Elimi bırakıp bornozunu çekiştiriyorum ve kalçası kalacak şekilde çekip açıyorum.

Parmak eklemleri beyazlaşırken, sanki kendini örtme dürtüsüne direniyormuş gibi ellerini yumruk haline getiriyor.

Parmaklarımı tenindeki elmas şeklindeki hatırlatıcının üzerinde gezdirerek başımı çeviriyorum ve dudaklarımı şakağına bastırıyorum.

"Senin yaraların *var*, ama onlar *sana* sahip değil." Artık ikimizin de nefes aldığından emin değilim. "Ve sen, Riley lanet Kelly, takımyıldızları ağlatacak kadar güzelsin."

Gözyaşlarından ilki parmaklarımın üzerine yavaşça damlıyor ve başını çenemin altına yerleştiriyorum, o yardım galasında onu ilk gördüğümünden beri istediğim gibi kendimi ona bırakıyorum.

Üç yıllık eziyet, o gece ne olduğunu bilmemek ve onu kollarıma aldıktan sonra bunların hiçbirinin önemi yokmuş gibi geliyor. İntikam planları, onun canını yakma ihtiyacı - bunların hepsi onun sağladığı sıcaklık, onun varlığında bulduğum rahatlama lehine arka plana kayıyor.

Boğazım düğümlendiğinde, bunun üzüntüyü yeniden yaşadığım, hala tam olarak anlayamadığım bir şeyi açıklamaya çalıştığım için olmadığını biliyorum.

Çünkü hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez kendimi biraz daha az yalnız hissediyorum. Ve onunla otururken, bunun uzun sürmeyeceğini biliyorum.

"Artık bunu yapmak istemiyorum."

Babamın iç çekiş i telefonda gümbür gümbür yankılanıyor ve onun burnunun kenarını sıktığını, büyük boy ofis koltuğunda sıkıntıyla arkasına yaslandığını hayal edebiliyorum. Nefes alış verişine cam bardağ a çarpan buzun kendine özgü ş ıngırtısı eşlik ediyor ve göğsümde bir nostalji sızısı, bir daha asla geri dönemeyeceğim günlerin özlemini duymama neden oluyor.

Çocukken New York'un müzik endüstrisine hükmetmesini izleyerek, eskilerin güneş tanrılarına baktıkları gibi ona hayranlık duyarak geçirdiğim günler.

Sanki ufuk sadece onun parmak uçlarıyla yükselip batıyormuş gibi.

Günler önce annemi aldattı, onun ruhunu kırdı ve sonuç olarak beni günah keçisi olarak bıraktı. Ayrılma sebebi.

Ancak daha sonra bunun sadece canı sıkıldığı ve kızlar kolay olduğu için olduğunu öğrendi.

En azından benim eski sevgilim öyleydi.

Günler önce kendimden nefret ediyordum ve bu nefreti bir şişenin dibinde, jilette ya da en sonunda müzikle boğmaya çalışıyordum.

Müzik en kötü kaçış yoluydu sanırım. şeyi yeterince uzun süre dikkat dağıtıcı olarak kullanırsanız, o da diğer her şeyle birlikte kızgınlık akışına karışır.

"Birdenbire adını temize çıkarmak istemiyor musun?" diye soruyor babam, sesi kısık. "Hayatının son üç yılını bunu yapmak için takıntılı bir şekilde geçirdikten sonra mı?"

Sözleri boğazımı yakıyor ve Riley'nin uyuduğ u yatak odamın kapısından çıkıyorum - bütün hafta uyuduğ u yerden,

Biz kar fırtınasının dinmesini beklerken bir HVAC elemanı gelip ısıtıcıyı tamir edebilir.

Sanki birden hikayesindeki iyi adam ben oldum.

Muhtemelen geçen hafta onun ünitesindeki ısı değiştiriciyi kırdığımdan bahsetmek için iyi bir zaman değil.

"Hâlâ adımı temize çıkarmak istiyorum. Sadece onu bu işe bulaştırmak istemiyorum.

o."

Merdivenlerden inip, kanepeye yerleştim.

gitarımı yerden alıp kucağıma koyuyorum. Telleri dalgınca koparıyorum, o söylediklerimi düşünürken bekliyorum.

"Bana onu becermediğini söyle."

Elim donuyor, C sharp etrafımda yankılanıyor. "Öyleyse ne olmuş?" "Peki ya-" Kızgınlık ses tonunu renklendiriyor. "Anlıyor musun

Cinsel saldırıyla suçlanman, yıllarca Aiden James'le ilgili *hiçbir şey* yapmaman ve seni dünyaya yeniden tanıttığımızda kariyerini mahveden beceriyor olman senin için ne kadar kötü görünüyor?"

"O bir fahişe değil." Elim ağzıma götürüyorum, içime şiddet pompalanıyor. "Ona bir daha böyle derssen, lanet dişlerini dökmek için şehre geri dönerim."

Alay ediyor. "Eğer seni tüm hayatını bir kenara atmaya ikna ettiyse, o zaman sanırım lanet bir nükleer fizikçi olmalı. Yüce Tanrım, evlat, hayatını hiç önemsiyor musun? Sikini ıslatmaktan başka *bir şey* umurunda mı?"

Bir yanımda onun iddialarını çürütmek ve kendi kariyerimi önemsemediğimi öne sürdüğü için onu parçalamak istiyor. Ama bunu ondan duymak *zenginlik*, o yüzden bunun yerine ayağa kalkıp mutfağın yanındaki küçük odaya yöneldim ve kapıyı yavaşça açtım.

Çerçeveye yaslanıp sözlerinin tenimde gezinmesine ve önümdeki manzarayı çekmeme izin veriyorum.

Eve döndüğümde dolabımda kalan giysiler, müzik parçaları ve nane şekerleri -boş olan ve olmayan- yıllardır biriktirdiğim her şey, bir gün önemli olacaklarına dair saplantılı bir düşünce yüzünden.

Onlara beynimdeki garip kaşıntıyı kaşırmaktan başka bir şey için ihtiyacım olduğunu.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, kurtulamayacağım hayaletler gibi yanımda taşıdığım şeyler.

Odanın en arkasında, zümrüt yeşili bir elbise bir tablonun üzerinde asılı duruyor ve ben o bebek mavisli gözleri o kadar uzun süre inceliyorum ki, neredeyse telefonda olduğumu unutuyorum.

Ve bana o geceyi hatırlattı - hissettiğim umudu ve ertesi sabah nasıl yıkıldığını. Sonrasında yatakta geçirdiğim zaman, acımı sona *erdirmek* için *bir kez daha* deneme cesaretini toplamaya çalıştım.

amaç, Ay Koyu'na gelme sebebim ve aradan geçen haftalarda bunun ne kadar çelişkili görüldüğü. Riley'nin kararmış kalbime sinsice girmeyi nasıl başardığı, kırılmasına yardım ettiği parçaları onarmaya çalışırken kafamı nasıl karıştırdığı.

"Hayır baba," diyorum sonunda, gözlerim odanın öbür ucundaki hareketsiz gözlerine takılı. "Hiçbir şey umurumda değil."

"İŞTE SİZE BİR HİPOTEZ: Birden ona kadar bir ölçekte, bir kişinin takipçisiyle yatması için ne kadar... dengesiz olması gerekir?"

Fiona'nın hattının ucundaki sessizlik son derece yüksek, öyle ki telefonu küvetin kenarında durduğu yerden çekip bağlantıyı kaybetmediğimden emin olmam gerekiyor.

Ayak tırnaklarını kan rengine boyarken kamerasını kardeşimin yatağının üzerine koymuş, pembe bir havluyu başına sarmış. "Bir *milyon*," diyor fırçasını küçük şişesine geri daldırarak, ikinci katı uygulamadan önce. "Bu ciddi bir kafadan kontak, arka sokak sapıklığı."

"Tanrım, Fi, seni kink-shamer olarak düşünmemiştim." Isı yanaklarımı yakıyor ve köpük banyoma geri dönerek köpüğün göğsümü ve kaplamasına izin veriyorum.

"Kink ayıplamıyorum." Duraksıyor, telefona bakıyor, başını eğiyor. "Öyle miyim? Bu varsayımsal takipçi, rol yapma gibi bir şey mi?"

"Rol yapmak mı?"

"Evet, suçlu ve kurban gibi mi? Bu tür şeyler. Kişisel olarak bu konuda bir şey bilmiyorum ama kardeşimin ilgileneceği bir şey gibi görünüyor."

Muhtemelen kardeşi bir suçlu *olduğu* içindir ama bunu söylemiyorum. Adamı zaten çok az tanıyorum - Boyd'un en iyi arkadaşı olduğu düşünülürse garip, ama hayatının bu kısmını benimle paylaşmıyor.

Ya da herhangi bir parçası, gerçekten.

Ayak parmaklarım küvetin fayansına sürtünüyor ve Boyd'la ilgili düşüncelerimi uzaklaştırıyorum. "Eğer öyle bir şey değilse?"

"Eğer değilse..." Diğer ayağına geçerek iç geçiriyor ve konuşmadan önce cevabını kafasında evirip çeviriyor gibi görünüyor. "Eğer değilse, o zaman önceki yargımın arkasındayım. olarak, terapiye ihtiyacınız var gibi görünüyor."

Dudaklarında pembe bir baloncuk patlatarak ojesini tekrar kapatıyor ve bacaklarını uzatarak telefonu alıp yatağa uzanıyor.

"Ne getirdi o Yukarı, Her neyse? Sen değil uyuyor Kimseyle birlikte değilsin, değil mi?"

Kaşları kalkıyor, çilli alnı kırıışıyor. "Tanrım, bir sapığın mı var? Lütfen hayır de, yoksa Boyd çıldıracak-" "Benim sapığım yok," diyorum

hızlıca, kardeşimin bir yerde gizlenme ihtimaline karşı sözünü

kesiyorum. Teknik olarak, bu bir yalan değil-

Aiden son zamanlarda bir takipçiden çok, bir zamanlar içeri aldığım ve şimdi gitmeyi reddeden bir vampire benziyor.

Oturma odasında seviştiğimizden beri neredeyse her geceyi onunla geçiriyorum. Kısmen kulübemdeki ısıtma sistemi bugün tamir edildiği için, ama aynı zamanda ona sarılarak uykuya dalmayı gerçekten sevdiğimi öğrendiğim için.

Onun lüks ipek çarşaflarında uyanmak ve baharatlı kolonyasını koklamak bana her sabah anında bir serotonin artışı sağlıyor ve bencilce, bu noktaya kadar olan her şeyi bu şeyler lehine görmezden geliyorum.

Bir daha seks yapmadık, gerçi ben denemediğim için değil. Her seferinde beni susturuyor ve onun yerine yetenekli parmaklarını kullanarak boşalmamı sağlıyor.

Eğer orgazmlar bu kadar iyi olmasaydı bu konuda çok daha fazla utanırdım.

"*Emin* misin?" Fiona yüzünde şüpheli bir ifadeyle soruyor. "King's Trace'den kimse sizinle irtibata geçmedi mi? Çünkü eğer , seni buraya uçurabiliriz-"

"Hayır, Fi, sorun yok. Ben *iyiyim*. Sanırım çok fazla K-draması izledim."

"Oh, peki, bu kontrol edildi." Gülüyor ve uzaktan bir tür zil sesi geliyor. "Kahretsin, çamaşırları değiştirmem lazım. Yarın beni ara, tamam mı? Noel lojistiğini konuşuruz."

. "Yapmak zorunda mıyız?"

"Evet. Kardeşinle aranızdaki bu küçük sürtüşmenin yeterince uzun sürmesine izin verdim. Bunu düzeltmenin zamanı geldi."

Gözlerimi devirerek kapatıyorum ve kendimi ılık suya bırakırken inliyorum. Yüzeyin altında üçe sayarak, kalbimin düzensiz hızını sakinleştirmesine izin veriyorum ve nefes almak için yutkunarak geri çekiliyorum.

Banyomun köşesindeki hareket beni ürkütüyor ve döndüğümde boğazıma bir çığlık takılarak küvetin kenarına tutunuyorum.

Sıcak gri gözler benimkilerle buluştuğunda, boğuk bir nefes alıp fayansın üzerine çöküyorum.

"Tanrım, Aiden. Küçük bir uyarı iyi olurdu."

Sırtarak küvete doğru ilerliyor. Kabarcıklar tenimin doğru yerlerine yapışıyor ve kenarına yerleşirken beni onun arsız bakışlarından koruyor.

"Bir uyarı bu dinamiğin tüm amacını boşa çıkaracaktır."

"Evet, ama ilişki... um... geliştikçe dinamiğin de değişmesi gerekmez mi?"

Utançtan yüzümün de saçlarım kadar pembeleştiğini hissedebiliyorum, bu yüzden baloncukların bir kısmını ellerime alıp yanaklarıma bastırıyorum.

Aiden sırtarak sabunun bir kısmını siliyor. "Benim takipçim olmaya geri dönmek ister misin? İtiraf etmeliyim ki, bir kez olsun işlerin bu tarafında düşündüğümünden çok daha ferahlatıcı."

"Birini takip etmek rahatlatıcı mı?"

"Mikroskop altında olmamaktır."

Aiden ayağa kalkarak siyah kapüşonunun fermuarını açıyor ve tişörtünü çıkarıyor. Gözlerini benimkilerden ayırmadan, elleri yıpranmış kot pantolonunun fermuarına uzanıyor ve içimde sıcak bir şeylerin kıpırdanmasına neden olan yavaş bir şevkle çözüyor.

Pantolonunu kalçalarından aşağı itip bacaklarını serbest bırakırken aletini kavradığında nefesim kesiliyor.

Tanrım, onun kadar iyi görünen birine alışmak mümkün mü bilmiyorum; göğsünün ince kesilmiş karın kaslarına dönüşen derin tanımlı düzlemleri ve her zaman duyduğunuz ama gerçek insanlarda asla göremediğiniz o V şeyi.

Kalın, damarlı gövdesi ve kırmızımsı pembe mantar tepesiyle sikinden bahsetmiyorum bile. Genital organların

çekici olabilir, ama önümde uzadığını görmek içimin zonklamasına, dolmak için can atmasına neden oluyor.

Küvete girip, sırtını karşımdaki kenara yaslayabilmesi için bacaklarımı hareket ettirdiğinde, neredeyse salyalarım akıyor.

"Aç mısın?" diye soruyor, baldırlarıyla bana destek oluyor, ayaklarımı kalçalarının üzerine çekiyor.

"Ha?"

Dişleri alt dudağını sıyrıyor ve bana bilmiş bir bakış atıyor. "Ağzının suyu akıyor, meleğim."

"Oh." Alarm beni doğruldu, parmak uçlarımı çenemde gezdirdi ve başını arkaya eğip zengin bir kahkaha attı.

Sesin canlı ritmi beni hazırlıksız yakalıyor ve New York'taki o geceden beri ilk kez güldüğünü duyduğumu fark ediyorum.

Ayak parmaklarınızda hissedeceğiniz türden bir kahkaha, kelebekleri güneye doğru göç yollarına gönderecek güce sahip.

Başım çok büyük belada.

Jakuzi fışkiyeleri çalışıyor, bize doğru üflüyor ve baloncukların yerini değiştiriyor. Çoğu hareketle birlikte patlıyor ve sonra küvette sadece iki çıplak insan, temkinli ifadelerle birbirlerini izliyor.

Sanki aralarında titreşen bariz çekime göre hareket etmek istiyorlar ama yine de diğerinin potansiyel hain niyetlerinden korkuyorlar.

Bir parçam Aiden'ın intikam arayışından çok çabuk vazgeçtiğini hissediyor ve bu beni tüm bunlara balıklama dalmaktan alıkoyuyor.

Onun da aynı şekilde emin görünmemesi beni haklı çıkarıyor.

Parmakları sağ ayağımdan yukarı kayıyor, onu kucağına çekiyor ve başparmaklarını kemerimin altına sokuyor. Sıkı daireler çizerek masaj yapmaya başladığında gözlerim kapanıyor, yıllardır orada duran düğümleri parçalıyor.

Ayağımın topuğundaki baskıyı artırarak yukarı doğru hareket ederken boğazımın arkasından bir inilti geliyor.

"İlk gitarımı üç yaşındayken almıştım," diyor bir anlık sessizlikten sonra, kaşlarım çatılıyor ama başımı kaldırıp bakmıyorum, bakmamı isteyip emin değilim. "Enstrümanlar hakkında hiçbir şey bilmemesine rağmen annemin aldığı ucuz, küçük bir şeydi. Maun bir sırtı ve naylon telleri vardı ve onu o kadar çok ki yedi yaşıma kadar her gece onunla uyudum."

Homurdanarak yer değiştiriyorum, uyuşmaya başlayan kıcıımı yeniden konumlandırıyorum. "*Ben* üç yaşındayken annem kafayı bulmuş, peşinde insanlar düşündüğü için karavanımızın camlarını kırmış ve sonunda bir uyuşturucu satıcısının evinde saklanırken beni iki gün boyunca yalnız bırakmıştı."

Beni bu hikayeyi anlatmaya iten şeyin tam olarak ne olduğunu bilmiyorum, özellikle de anlatabileceğim en az birkaç tane düzgün hikaye varken, ama sonuçları hakkında düşünmeye fırsat kelimeler ağızımdan dökülüyor.

Aiden'ın parmakları duruyor ve gözlerinin beni delip geçtiğini hissedebiliyorum. Derin bir nefes alarak yüzündeki ifadeyi görme isteğime direniyorum, bulabileceğim acıma duygusundan korkuyorum.

Bir saniye sonra ayağımı tekrar suya soktu ve diğerini tutarak masaja orada devam etti. "Baban neredeydi?"

"Bilmiyorum. Birlikteyken çok çalışırdı. O zamanlar müteahhitlik işini ayağa kaldırmak için çok uğraşıyordu, ya da o öyle diyordu." Hüzün göğsümü sıkıştırıyor, onu düşünmeyeli ne kadar uzun zaman olduğunu fark ettiğimde derinlere gömülüyorum. "Sanırım annemin etrafında olmaya dayanamıyordu."

"Peki ya kardeşin?"

Tereddüt ediyorum, bu özel yara hala kabuk bağlamaya yakın değil. Sürekli asla iyileşmeyeceğinden korkuyorum.

onunla asla gerçek bir ilişki kuramayacağım.

Ama Aiden soruyor ve açıkçası bu hoş bir his.

"Ben doğduğumda o daha çocukmuş ve..." Yutkunuyorum, kelimelerim kalınlaşıyor. "Her zaman onun teyzemizle yaşamak için bizi terk ettiğini söylerdi. Sanırım benim yüzümü kurtarmaya çalışıyordu, ama içten içe onun düşmanlığının bir nedeni olduğunu biliyordum."

"Ondan vaz mı geçti?"

"Evet." Gözlerimin arkasına yaşlar doluyor ve bir nefes çekiyor. Kalbim ağrıyor, keder çatlakları tutkal gibi dolduruyor.

Boyd'un varlığına hep ierlemesine şaşmamalı.

Benden alınan ve görünüşte başkasına verilen bir hayatın yasını tutmayı hayal bile edemiyorum.

Aiden başparmağıyla topuğumu okşayarak mırıldanıyor. "Annem on birinci doğum günümde rehabilitasyona gitti. Herkes bana Cabo'da uzun bir tatile çıktığını söylemeye çalıştı ama ben daha iyi biliyordum."

Zamanımın çoğunu onun hakkında her şeyi bir ekrandan öğrenerek geçirdikten sonra onun hayatı hakkında konuşmasını dinlemek gerçeküstü hissettiriyor.

"Bu oyunu oynamak istediğinden emin değilim rock yıldıztı," diyorum küvetin üzerinde boynumu ayarlayarak. "Kötü adamın ortaya çıkış hikyemi duydun, değil mi?"

Kıkırdıyor, ses klitorisime doğrudan ulaşıyor gibi görünüyor. "Tamam, travmanı görüyorum ve seni ykseltiyorum: eski kız arkadaşım ben Argonautica turundayken babamı becerdi. Yani, *biz* o turdayken. Geceleri benim otel odamda uyuyor ve her sabah babamı sitinde beceriyordu."

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor, eski sevgilisinin parıldayan bakır saçları ve manken figürüyle ilgili görüntüler zihnimde uçuşuyor. "*Sylvie Michaels* mı? *Babanla* mı? Ve hâlâ onunla konuşuyor musun?"

Omuz silkerek ayağımı bırakıyor ve kollarını küvetin kenarlarına uzatıyor. "O ilişki bir halkla ilişkiler gösterisinden çok

başka bir şey."

Alt dudağımı çiğnememi izliyor, sonra öne doğru eğilip kalçalarımı tutuyor ve beni kendine doğru çekiyor.

Dizlerimin üzerine çöküp kalçalarına sarıldığımda etrafımıza su sıçrıyor; siki amıma sürtünüyor ve bu pozisyondan heyecan duyan karnımdaki uyarılma gerginleşiyor.

"Merak ediyorsan, hiç çakışma olmadı." Ağzıma karşı konuşuyor, nefeslerimiz birbirine karışıyor ve buharın içinde kayboluyor.

"Değildim ama iyi oldu."

Kesinlikle merak *etmem gerektiği* aklıma geliyor, ama nedense onun yanındayken tüm mantıklı düşünceler sona eriyor.

Bu kırmızı bir bayrak gibi geliyor ama pembe gözlüklerle bakınca umursamakta zorlanıyorum.

Pişmanlıklar gelecekteki benlik içindir.

Omzumdaki saçları fırçalayarak başını eğiyor ve köprücük kemiğime bir öpücük konduruyor. "İçeri girdiğimde üzerini örtmeye çalışmadın, biliyor musun?"

Gözlerimi kırıştırıyorum, neden bahsettiğini sormak için geri çekiliyorum ve sonra aklıma geliyor.

Yaralarım.

Banyoda görüldüğünden beri aklımdan bir kez bile geçmemişti.

Onları aldığımdan beri ilk defa beynimi yöneten baskın düşünce onlar değildi.

Bunun farkına varmak özgürleştirici olduğu kadar korkutucu da, yüzden endişeye dönüşmesi için çok fazla zaman tanımıyorum.

Cevap olarak, çenesini ellerimle kavriyorum ve başını geriye doğru eğerek bir teşekkür jestiyle ağızlarımızı birleştiriyorum.

Gitar penamı dişlerimin arasında dengeleyerek yanımdaki peçeteye hızlıca bir nota yazıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve unutmadan önce melodinin içimde nefes almasına izin veriyorum.

Onları tekrar açtığımda, caddenin karşısında pembe bir saç parıltısı görüyorum ve kalbim bu manzara karşısında göğsümün içinde garip bir takla atıyor.

Pec'imi ovuşturarak imayı görmezden geliyorum, Riley'nin varlığını görmezden gelip doğruca sanat galerisine girmesini izliyorum.

Sinirden kemiklerim çatırdıyor ve gitarımın askısını başımdan geçirip ayağa kalkıyorum, az önce içeri girdiği yere doğru ilerliyorum. Hafifçe karartılmış camlardan içeri bakarak

Ana lobide, arka köşede durduğunu gördüğümde rahat bir nefes alıyorum.

Tek başına.

Ancak Caleb bir saniye sonra kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde dışarı çıktığında nefesi tekrar içine çekiliyor. Kızgın görünüyor ve onunla konuşmak için yaklaşıyor, burunları neredeyse birbirine değiyor.

Burun deliklerim alevleniyor ama yerimden kıpırdamıyorum, ne yaptığını görebilmek ve ona göre cezalandırmak ya da ödüllendirmek için izlemeye devam .

Kadın iç geçiriyor, cevap verirken ellerini kalçalarına koyuyor, ama sonra adam tekrar öne çıkıyor, yüzünü etli avuçlarının arasına almak için uzanıyor.

Öfke göğsümde helyum balonları gibi zıplıyor, kalbimden vücudumun geri kalanına öfkeyle pompalanıyor.

Bu tam olarak anlayamadığım bir öfke, çünkü beynimin derinliklerinde bir yerlerde Riley'nin de benim ona olduğum kadar bana takıntılı olduğunu biliyorum.

Onu oturma odamda becerdiğimden beri bir şey kanıtladıysa, da budur.

Yine de, ona daha önce bir kez güvendiğim düşüncesi aklımdan çıkmıyor.

Kapı arkamdan kapanırken kendimi rahat olmaya zorlayarak içeri giriyorum. İki yüz de bana doğru dönüyor, Caleb'inki hemen ekşiyor.

"Okuyamıyor musun?" diye tersliyor. "Kapattım amına koyayım."

Bakışlarım ona dokunmaya devam ettiği yere sabitleniyor, sahiplenme duygusu zehirli bir bıçak gibi içime saplanıyor. Ona hitap etmiyorum, sadece koyu mavi gözleriyle buluşuyorum ve çenemi kaldırıyorum.

"Sizinle bir saniye konuşabilir miyim?" Sesim sakin. Sert. Kaşları saç çizgisine doğru fırlıyor ve sonra sert bir şekilde çatılıyor.

"Bir konuşmanın ortasındayız."

Caleb'i yine görmezden gelerek gitarımı çıkarıyorum ve yere, duvara dayıyorum. Kollarımı kaldırıp avuçlarımı kafatasımın arkasında birleştiriyorum ve bekliyorum.

Kimse kımıldamıyor.

Dilimi yanağıma bastırarak iç geçiriyorum. "*Riley*."

Caleb'in yüzü buruşur. "Riley de kim lan-"

Ondan uzaklaşarak yanıma geliyor ve bileğimden tutarak beni kasanın arkasındaki tuvalete sürüklüyor. Kapıyı çarparak kapatıyor, rahatsız edilmememiz için sürgülü kilidi kaydırıyor ve sonra bana doğru dönüyor.

"Ne oluyor lan?" Öfkeleniyor, göğsümü itiyor. Güzel, şimdi ikimiz de kızdık.

Omzumu kapıya yaslayıp bir bileğimi diğerinin üzerinden geçiriyorum. "Sorun nedir?"

"Sahte cehalet sana yakışmıyor."

"Ah, şey. Sevgi çağırır, değil mi?" Başparmağımdaki kan taşı yüzüğü döndürerek turuncu mücevherin yavaşça yörüngede dönmesini izliyorum, sonra bakışlarımı tekrar onunkilere çeviriyorum. "Elleri senin üzerindeydi Riley."

Ağzı aralanıyor, şaşkınlık kaşlarını örüyor. "Yani?"

"Ne olmuş yani?" Yüzüğü yerine sabitledikten sonra parmaklarımı yumruk yapıp Caleb'in kendini beğenmiş suratına geçirdiğimi hayal ediyorum. "Sana karşı hisleri olan erkeklerin ellerini vücuduna sürmesine izin vermeyi alışkanlık haline mi getirdin?"

"Bu seni neden ilgilendiriyor anlamıyorum," diyor çenesini meydan okurcasına yukarı kaldırarak.

Burun deliklerim alevleniyor, kırmızı bayrağını çekmiş bir boğa görüş alanımda, saldırmaya hazır.

Ayaklarımı ona doğru kaydırarak, kişisel alanını işgal ederken giydiği kıyafete dikkat ediyorum - kıvrımlarına yapışan bordo kazak elbise ve dizden bağcıklı, uyluk yüksekliğindeki botların içinde kaybolan bir çift şeffaf siyah tayt.

Sanki sikilmek için giyinmiş gibi.

"Sikimi ıslak küçük amına sokmama izin verdiğin an, benim işim oldun."

Onu porselen lavabonun yanındaki duvara yaslayıp, avuçlarımı başının iki yanına indirönümde hapsediyorum.

"Aslında hayır. *Üç yıl önce* için tenine adımı dövme olarak yaptırmama izin verdiğinde ve bütün gece canımın çektiği şeyin tadına bakabilmem için o güzel kalçalarını açtığında... benim işim oldun Riley."

"O gece bir hataydı," diye mırıldanıyor, gözleri benimkilerden dudaklarıma doğru gidip geliyor.

"Peki ya kulübemdeki? İçine o kadar derin boşalmıştım ki *günlerce* benim gibi kokmuştun? Neydi o?"

"Yanlış karar, seni psikopat."

"Ben sadece seninle ilgilenen bir psikopatım. İçimdekini dışarı çıkarıyorsun." Burnum eğilip saçlarını okşuyor ve duvara tutunduğum yer hafifçe gevşiyor. "Sırf seninle konuşmaya cüret ettiği için Caleb'a neler yapmak istediğimi bir bilsen."

Yutkunuyor; boğazından aşağı inen yudumun sesini duyuyorum, fermuarıma doğru müstehcen bir şekilde gerilen sikime çarptığında hissediyorum.

"Ne tür şeyler?"

Memnuniyet içimi ısıltılı bir duvar halısı gibi sarıyor. "Arkadaşına nasıl zarar vereceğimi bilmek ister misin?"

"Ona zarar istemiyorum," diye ısrar ediyor, ama bakışları tekrar dudaklarıma iniyor ve sonra tekrar dudaklarıma dönüyor. "Ama-"

İçeri giriyorum, ellerimin kalçalarına doğru kaymasına izin ve sonra onu döndürüyorum, vücudunu kalçalarımın duvara doğru itiyorum. Keskin bir nefes alıyor, omurgası sertleşiyor.

Korktuğuna inanabilirdim, eğer kıcının kasıklarımın kendine yer arama şekli olmasa, kendine bile yardım edemiyormuş gibi geriye doğru çıkıntı yapmasa.

Başımı eğerek ağzımın kulağının kabuğunu sıyrmasına izin veriyor, karşılığında nefes alışının kesilmesinden zevk alıyorum.

"Ama *ne*, güzel kız?" Titriyor ve ellerim kışına doğru kıvrılıyor, elbisesinin kumaşına dolanıyor ve onu yukarı çekiyor. "Seni onunla görmenin beni ne kadar mutsuz ettiğini duymak hoşuna gidiyor mu? Bazı geceler onun gözümün önünde kan kaybından ölmesi düşüncesiyle nasıl azdığımı?"

"Tanrım," diye fısıldıyor, parmaklarım bacaklarının arasında gezinirken ağzını birleştiriyor. Taytının altından bile ne kadar ateşli ve muhtaç olduğunu hissederek ortasına bir kez dokunuyorum ve ardından kumaşın üzerine pençe . "Sanırım sende bir sorun var."

Tek bir çekişte pamuk dikiş yerinden yırtılıyor, onu açığa çıkarıyor ve boğazının arkasından öyle bir ses çıkarıyor ki şimdiden patlamasını engellemeye çalışarak sikimi avuçluyorum.

"Benimle ilgili tek sorun, şu anda senin kalçaların başıma dolanmışken boğulmuyor olmam."

Ayaklarını tekmeleyerek daha da açılmasını sağlıyorum, dizlerimin üzerine çöküyorum, kıvrımlarının arasına girmeden önce parmaklarımı kışının kabarıklığında gezdiriyorum.

"Ellerini duvara koy ve eğil, güzel kız." Tereddüt ediyor.

"Caleb hemen dışarıda-"

"Güzel. Bu pis banyoda seni dilimle becerirken beni dinleyebilir."

Bir nefes aldıktan sonra itaat ediyor, sırlıklam amını pis, sekse aç kız sunuyor. Nefes verip iki yanağını da kavırıyorum ve eğilip dilimi bir delikten diğerine gezdiriyorum.

"*Aiden*," diye tıslıyor.

"Hepinizi görmek istediğimi söylediğimde, hep kastetmiştim. Şimdi sessiz olun ve yemeğimin tadını izin verin, yoksa ağzınızı tıkayacak bir şey bulurum."

Kıçının vadisindeki b z lm    açıklık büzülüyor ve alnı duvara yaslanırken yukarı bakarak sırtıyorum.

"Bu hoşuna gitti mi, güzel kız? A zını tıka basa doldurmamı ister misin, böylece bunu ne kadar çok istediğin konusunda yalan söyleyemezsin?"

Cevap veremedi tekrar içeri dalıyorum, sırlıslıkla amc  nı kucaklıyorum, dilimde çözülürken arzusunun tadını çıkarıyorum. Dilimi ve ba parma ımı içine sokarken burnum g t deliğine çarpıyor, i  duvarlarına masaj yapmak için kıvrılıyorum.

Kamburla ıyor, küçük inilti kalçalarının geriye doğru savruluşunu noktılıyor, daha fazlasını istiyor.

Daha, daha, daha.

Parmaklarımla, y z mla, tüm varlı ımla alırken, tadarken, yalarken ve iterken zihnimde tekrar eden tek düşünce bu.

Bu bir ziyafet değil, bir *yyip bitirme*.

 cimi kaplayan açlık dalgasını tarif etmenin tek yolu bu, horozum nabız gibi atarken omurgamın dibinde toplanıyor, çaresizce onun içine batıyor.

A zım ve parmaklarım aynı anda her yerde gibi görünüyor ve bir şekilde bu hala yeterli değil. U urumda sallanıyor gibi görünüyor, sıcak histeri ile unutulmanın kenarı arasında bir yerde yakalanmış, klitorisini ok adı ım anda etrafımda kenetleniyor.

"Gelme," diye emrediyorum ama kelimeler teninde inliyor, ben çözülürken cennete dua eder gibi söyleniyor.

" unu yapmayı kes o zaman," diye mırıldanıyor ve hemen a zımı kalçasının iç kısmına götürüp o kadar sert emiyorum ki kızı mı  bir canavar gibi miyavlıyor.

A zımı yüksek ve ıslak bir geri çekip dilimi teninde oluşan dudak şeklindeki yaranın üzerinde gezdiriyorum, sonra parmaklarımı çekip ayağa kalkıyorum.

"Gerçekten dur demek istememiştim," diyor, nefes nefese kalmış bir halde, başını çevirmeye çalışarak.

Ben boştaki elimle sikimi serbest bırakırken, tam içinde olan parmağım kalkıp ağzının köşesine takılıyor.

"Ben içinde olmadığım sürece bugün boşalmayacaksın," diye homurdanıyorum, pantolonumu kalçalarımaya kadar indirip kendimi serbest bırakıyorum. "Tamam mı? İyi bir kız olup sikimin her tarafını kremleyebileceğini düşünüyor musun?"

Cevabını inliyor ve ben de onun girişiyle aynı hizaya gelerek başını damlayan merkezine doğru çentikliyorum.

"Bekle!" Kelime karmakarışık ve parmağımı hafifçe dışarı kaydırıyorum. "Kaç kişiyle birlikte oldun?"

"Ne?"

"Geçen sefer ..." diye ediyor ve derin bir nefes veriyor. "Ama numaramı biliyorsun, bu yüzden seninkini bilmemin adil olacağını düşünüyorum."

Aletim avucumun içinde sarsılıyor ve yalan söylemeyi düşünüyorum. Yalan *söylemek istiyorum* ki yanlış bir fikre kapılmasın.

Ama konuşmak için ağzımı açtığımda, ortaya çıkan şey gerçektir.

"Toplam iki." Parmaklarım şaftımın etrafında esniyor ve "Sadece bir tanesi önemliydi" diye .

Ve ayrı kaldığımız zamanlarda hiç.

İtiraf, imasının ağırlığıyla aramızda asılı kalıyor.

İşlemesini ya da başka bir şey söylemesini beklemiyorum; kalçalarımın hızlı bir hareketiyle kendimi onun içinde gidebildiğim kadar derine sokuyorum, göğsünden kopan çığlığı içebilmek için başını çeviriyorum.

şimdiden orgazmımın omurgamla alay ettiğini hissedebiliyorum, eğer dikkatli olmazsam ulaşabileceğim bir yerde. Öpüşmemizi keserek içine pistonla giriyorum ve sikimin onu ikiye izlemek için aşağıya bakıyorum.

"*Tanrım*," diye inliyor, parmakları her hamlemde duvara sürtünüyor.
"Lütfen, Aiden, *lütfen*."

O yalvardıka, içimdeki o imkansız kaşıntıyı kaşıdıka görüşüm zayıflıyor. Onu daha sert beceriyorum, uyarılmasının müstehcen sesleri etin yumuşak tokatlarıyla birleşiyor, havayı kemiklerimde hissettiğim erotik bir kaliteyle dolduruyor.

Bir elimle elbisesinin yakasını ekiştirek başımı eğiyorum ve boynunun omzuyla birleştiği yerde dudaklarımı emiyorum. İ duvarları ve yakın olduğunu, çok yakın olduğunu inliyor, ancak ağzına  parmağımı soktuğumda duruyor.

Zorlukla tutunduğum kontrolüm, onların etrafında guruldarken, boğazı çıkardığı öğürme sesleriyle aynı anda kasılırken elimden kayıp gidiyor.

Geri çektiğimde, başka bir morluk teninde iz bırakmaya başlamıştı bile. "*Lanet* olsun, sen çok iyi bir kızsın, beni iki ucundan da alıyorsun. tika basa doldurulurken mkemmek görünüyorsun."

Sızlanırken keyifli bir hıçkırık kopuyor, eklemlerimin ne kadar derine oturduğundan gözleri sulanıyor ve orgazmı onu yıkamaya başladığı anda sızmalarını izliyorum.

"Biliyorum, güzel kız. *Siktir*, biliyorum. Becerilmek çok iyi hissettiriyor, değil mi? Sahiplenilmek?" Kendimi kaybediyorum, akıl sağlığımın son kırıntıları da kopup onun ruhunda buharlaşıyor. "Al onu, Riley. *Bana* sahip ol. Beni geri al ve bu tatlı, pis amcığın içine flememi sağla."

Riley kalçalarını geriye doğru sallayarak bu boşalmanın peşine düşüyor; benimki bir mermi gibi kasları ve kıkırdakları parçalıyor. Son ve acımasız bir hamleyle dibe vuruyorum, kısa aralıklarla sıcak döller fışkırıyor, içini boyuyor ve kirletiyor.

Tüm vücudunu bir ürperti kaplıyor ve o da bunu şiddetle, güzelce takip ediyor, beni öyle sıkıyor ki bir an için yıldızları görüyorum.

İşini bitirdiğinde kollarıma yığılıyor; elimi ağzından çekip onu duvara yaslıyorum ve parmaklarımı sırtında yavaşça gezdiriyorum.

Başını kaldırıyor ve gözyaşı lekeli yanakları ve parlayan safir gözleriyle o kadar olumlu bir şekilde becerdin, o kadar tamamen *benim* görünüyor ki, yardım edemem ama onu tekrar öpüyorum.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

O anda, diğerlerinin arasında, beni ona karşı aptalca ve umursamaz davranmaya iten şeyin delilik olmadığını fark ettim. Beni Lunar Cove'a getiren delilik değildi.

Bu bir saplantı.

Bağımlılık.

Ben lanet bir bağımlıyım.

Bu pembe saçlı melek için bir şeytan.

Ne yazık ki bu hastalığın tedavisi yok. Sadece yoksunluk ya da hoşgörü ve onu tatmadan tek bir gün daha geçirmektense bildiğim hayatımdan vazgeçmeyi tercih ederim.

Kendimizi toparladığımız birkaç dakikalık sessizlikten sonra ayaklarımızın üzerinde doğruluyor ve giysilerimizi düzeltiyoruz. Elim bacaklarının arasına kayıyor ve ondan sızan zevkimizin karışımını buluyor.

Bir parmağımı , klitorisinin etrafındaki pisliği döndürüyorum, sonra girişinin üzerinden geri dönüyorum ve kık deliğini geçiyorum. "İşte," diyorum, parmağımı geri çekip ağzıma götürüyorum ve yalayarak temizliyorum. "Bir daha beni ilgilendirmedeği fikrine kapılırsan diye. Sadece benim görebildiğim kısımlarında kuruyan döllere sana bir hatırlatma olsun."

Elbisesini düzeltirken yüzü koyu fuşya rengine kızarıyor, sonra kapıya doğru sürünüyor. "Tanrım, ya bütün bunlar için kaldıysa?"

"O zaman o bir sapık ve şimdi skoru biliyor."

Bana pis bir bakış fırlattı. "O zaten skoru biliyordu, Aiden. Sen sadece bir pisliksin."

Kapının kilidini açıp kapıyı çekerek açmaya çalışırken bunu inkâr etmiyorum - en azından edemiyorum.

"Uh," diyor yavaşça, piriñç kapı kolunu çekerek. "Sıkışmış mı?"

"Soruyor musun yoksa bana mı söylüyorsun?"

Metali sallıyor, çevirmeye çalışıyor ama olamıyor. "Aman Tanrım! !"

"Hayır, öyle değil. Sadece biraz daha fazla dirsek yağına ihtiyacı var." Onu nazikçe yoldan çekerek parmaklarımı topuzun etrafına doladım ve olabildiğince sert bir şekilde döndürdüm.

Hiçbir şey olmuyor.

Kaşlarımı çatarak tekrar çevirmeye çalışıyorum ama yine bir şey olmuyor. Bir elimi çerçeveye dayayıp ayağımı duvara sokuyorum ve çekiyorum; menteşeleri gıcırıyor ama yerinde duruyor.

"Ne oluyor lan?" Öfkelendim, yumruğum tahtaya çarptı. "Aç kapıyı, seni sikik."

"Tanrım, bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum." Riley'nin yumrukları benimkilere katılarak öfkeyle atmaya başladı. "*Caleb!* Aç şu lanet kapıyı!"

Diğer taraftan sessizlik geliyor ve kafa karışıklığı sinirlerimi geriyor, beni gerginleştiriyor.

Riley arkadaşına bağırarak ve var gücüyle tekme atarak vurmaya devam ediyor. Geri çekilip zeminle kapının alt kısmı arasındaki küçük çatlağa bakıyorum; çömelip avuçlarımı fayansın üzerine koyuyorum ve başımı çevirip dışarıda bir hareket olup olmadığına bakıyorum.

Galerideki her şey hareketsiz, gölgeler kare şeklinde ve kıpırtısız. Kaşlarımı çatarak ayağa kalkıyorum ve Riley'i arkasından yakalıyorum.

"Caleb bizi neden buraya kilitlesin ki?"

Eli vuruşun ortasında donuyor ve omuz silkiyor. "Pislik olmak için mi? Bilmiyorum, az önce banyosunu bir teşhir dönüştürdük."

"Evet ve *eminim* ki seni burada benimle tuzağa düşürmektense beni aletimden tutup dışarı sürüklemeyi tercih eder." Kapı tokmağını tekrar sallayarak başımı sallıyorum, hayal kırıklığı kafatasımı deliyor.

"Çekil yolumdan," diyorum ona, omuzlarımı yuvarlayıp boynumdaki kasları gevşetmeye çalışarak.

Birkaç adım atıyor, baldırlarının arkası tuvalete çarpıyor. "Ne yapıyorsun?"

Cevap vermeden son bir kez Caleb'a sesleniyorum; lobiden sessizlik gelmeye devam ediyor, ben de kapı koluna odaklanıp ayağımı kaldırıyorum, kilide nişan alıp tüm ağırlığımla itiyorum.

Kapı uçarak açılıyor, duvara çarparken metal ve tahta parçaları havaya saçılıyor. Menteşelerden biri çarpmanın etkisiyle yerinden fırlıyor ve Riley, açıkça tehlikede olmamasına rağmen çığlık atıyor.

Tam da şüphelendiğim gibi, Caleb hiçbir yerde yok.

Ama başka biri var.

"Bu çok gereksiz görünüyor," diyor Riley banyodan çıkıp ellerini elbisesinin üzerinde düzeltirken. Yanımda tamamen durdu, dükkânın önünde duran minyon, platin sarışına bakarken dudaklarından küçük bir nefes döküldü, az önce bir hayalet görmüş gibi görünüyordu.

"*Mellie?*"

Şaşkınlıktan mı yoksa Aiden'ın dilimin arkasına bastıran parmaklarının izinden mi boğuluyorum, bilemiyorum.

Sanki hala orada duruyorlarmış gibi, hava kaynağımı kestiklerini ve geçmişimi göz önünde bulundurduğumda hoşlanacağımı düşünmediğim bir şekilde beni aşağıladıklarını hissedebiliyorum.

Yine de bir nedenden dolayı, onun ellerinde *doğru* hissettiriyor.

Olmamalı, bunu biliyorum. Ortaya çıktığında bana çok kötü davrandığını ve takip etmenin yasadışı olduğunu biliyorum.

Ama şunu da biliyorum ki, hiç kimse beni bu kadar *iyi* hissettirmemişti.

Onun gibi. Çok güzel.

Bütün olarak.

Belki de her şeyin cevabı bu değildir - travmanın güzel sözler ve alın öpücükleriyle tersine çevrilemeyeceğini veya iyileştirilemeyeceğini biliyorum.

Yine de yardımcı oluyorlar.

Yanınızda biri olduğunda yolunuzu bulmak çok daha kolay

Bakışlarımı yanımdaki rahatsız edici derecede çekici adamdan ayırarak dikkatimi tekrar Mellie Simmons'ın durduğu ön kapıya odaklıyorum.

Sıska parmakları omzundan sarkan çantanın askısını sıkıca sarıyor, solgun yanakları pembeleşiyor - dışarıdaki soğuk havadan mı yoksa banyoda duyduklarından mı, emin olamıyorum.

Ya da belki de eski sınıf arkadaşının ölmüş olması gerekirken, burada yeni becerilmiş ve bu konuda son derece açık bir şekilde duruyor olması gerçeğidir.

Annemin sesi bugünlerde daha sessiz, ama sessizlik geçtikçe intikam hırsıyla geri geliyor ve bana ne kadar rezil olduğumu hatırlatıyor.

Aiden kaslarımdaki gerginliği hissetmiş gibi bana yaklaşıyor ve kolunu omuzlarıma atarak başını eğip aramıza bakıyor.

"Bir başka Lunar Cove sakini, öyle mi?" diye soruyor ve aradaki mesafeyi kapatarak elini ona doğru uzatıyor. "Sanırım kim olduğuma dair bir fikriniz olma ihtimali yüzde elli."

Mellie gözlerini kırptırıyor, koyu renk gözleri çerçevemden sıyrılıp ona kayıyor. "Sen *Aiden James*'sin. Ben... Şu anda *Aiden James*'le aynı binada olduğuma inanamıyorum. Vay anasını."

Göğsünü kaldırarak sırtıyor. "Demek ki hoşlandığım yüzde sensin."

"O buralı değil." Aramızdaki bu şeyi hissettirdiğinden daha sıradan göstermeye çalışarak omuz silkiyorum.

Heyecanı azalıyor ve uzun bir süre birbirimize bakıyoruz. Aiden ayaklarının üzerinde kayıyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor.

"Dürüst olacağım," diyor. "Burada neler olduğunu anlamıyorum."

"Bir de bana sor." Mellie'nin sesi birdenbire soğuklaştı, lisedeki halinden çok farklıydı. "Onu son Riley Kelly, New York gezimizden sonra havaalanında sınıfımızdan uzaklaşıyordu ve bir de baktım ki ölmüş." Başını yana eğdi, gözleri sertti. "Açıklamak ister misin?"

"Pembe saçlarıyla bile onu tanıdın mı?"

Yumruğum Aiden'ın karın kaslarına çarpıyor ve o da kısık bir kıkırdama çıkartıyor. "Sadece söylüyorum, değişmek için pek bir şey yapmadın."

"Belki şahsen değil. Ama kâğıt üzerinde?" Mellie kaşlarını çatarak çantasını düzeltiyor. "Tamamen yasal. Ama sanırım aileniz mafyaya bulaşmışsa bu tür anlaşmalar yapabiliyorsunuz."

Huzursuzluk bağırsaklarımı kemiriyor ve kollarımı karnıma sarıyorum. Aiden'ın gözlerini üzerimde hissediyorum, prangaları tekrar yerine takmaya başladıkları anda savunmamı delmeye çalıştıkları yerde sıcak. Derin bir nefes alarak, bir şeyleri *açıklamadan* nasıl aıklayacağımı bulmaya çalışıyorum.

"Sana bir açıklama borçlu değil," diye araya giriyor Aiden, hafifçe önümde duracak şekilde adım atarak.

Mellie'nin gözleri büyür. "Hayır mı? Ben onun *arkadaşıydım*."

"Bir arkadaş, insanların genellikle iyi bir sebep olmadan sahte ölümler yapmadıklarını fark ederdi."

Onun yanından geçip bana bakıyor. "Kelimenin tam anlamıyla bütün bir kasabayı senin için yas tutması için kandırdın. Arkadaşlarını, ğretmenlerini. Herkes senin *ldğn* düşünüyor Riley. Saklanmadığını, yeni bir yere başlamadığını. ldğn. Bunca zamandır bir dağ kasabasında gezip tozduğunu öğrenmeye mi geldin?"

Suçluluk duygusu kalbime zorla girmeye çalışıyor ama boğazımı temizleyerek onu görülemeyeceği bir yere itiyorum.

"Hangi *arkadaşlar*? Son sınıf gezimizde beni tuhaf bir müzayedede eken, en başta çıkmak istemediğimi bilenler mi?"

Aiden'in çenesi sıkıştı. O gecenin anısı yüzüne inen ani bir tokat gibi yeniden canlanıyor ve acaba onun için de öyle mi?

Zihnimin bir köşesinde bir uyarı zili çalıyor ve bana fırsatım buradan gitmemi söylüyor. Daha fazla hasar oluşmadan ya da geri alınmadan ve Mellie geçmişi de beraberinde getirmeden.

Boğazımı temizleyerek omurgamı dikleştiriyorum ve ona ince bir gülümseme veriyorum. "Bak, bunun senin için bir şok olduğunu anlıyorum. İstersen bir gün kahve içmek için buluşup giderebiliriz. Bu saçmalığın kısmını açıklamaya . Ne zamandır şehirdesin?"

"*Neden* şehirdesin?" Aiden
homurdanıyor. "I-"

O anda Caleb, içinde iki karton seyahat bardağı bulunan bir kahve tepsisiyle n kapıdan içeri girer. "Bayan için zencefilli mocha ve beyaz ikolata-"

Bizi lobide görünce yüzündeki gülümseme kayboluyor ve elbiseme, sonra da yukarıya bakarken ne kadar dağınık göründüğümü düşünüp utanıyorum.

"Neler oluyor?"

Grubumuz topluca yutkunuyor gibi görünüyor ve Mellie kahvelerden birine uzanıyor, gerginliği kolay bir gülümsemeyle kesiyor. Yani

yüzündeki ifadeden farklıydı.

"Caleb, hayatım, bir rock yıldızının evsizlerle takılmak için mekanını kullandığını daha fazla duyurursan, iş dünyasında gerçekten harikalar yaratabilirsin."

"Evsiz insanlar mı?" diye tekrarlıyor, tekrar bana bakarak. "Angel evsiz değil."

"*Melek* mi?" İçkisinden bir yudum alarak homurdanıyor. "Aman Tanrım. Her halükarda, Aiden James'ın şu anda galerinizde duruyor olması bile insanların akın akın gelmesine yetiyor. Fotoğrafını çekip blogumda yayınlayayım mı?"

"Hayır." Aiden parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. "Fotoğrafımın çekilmesiyle ya da dünyanın nerede olduğumu bilmesiyle ilgilenmiyorum."

"Ah, canım." Telefonunu baş ve işaret parmağından sarkıtarak yüzünü buruşturuyor. "Sanırım sadece tweet atmamalıydım, o zaman."

Bir an için ona bakıyorum, bu kadını evde bana iyi davranan kızla - o zamanlar bana iyi davranan *tek* kızla- bağdaştırmaya çalışıyorum. Aniden ortadan kayboluşum onun kafasını gerçekten bu kadar karıştırmış olabilir mi?

Gerçekten arkadaş *değildik*, bu yüzden nasıl olacağını hayal bile edemiyorum. Yine de, beyaz keten pantolon takımının içinde, düzgünce taranmış saçlarıyla, kanaryayı yakalamış kedi gibi beni izleyen bu kadında belirli bir üstünlük olduğunu inkar etmek mümkün değil.

Aiden'a baktığında, karanlık, badem şeklindeki gözlerinde uğursuz bir şey parıldıyor gibi görünüyor. Bu beni ona yaklaştırıyor, onu yanıma çekiyorum - onu serbest bırakmak üzere olduğu cehennemden korumak için doğuştan gelen bir ihtiyaç.

Ayrıca Mellie'ye baktıkça göğsümde garip bir his belirliyor. Aiden'ın Lunar Cove'daki varlığını o duyurduysa, benimkini duyurması için ne kadar zamanım var?

Ve sonra... ne? Bütün bir kasabanın yüzüne nasıl bakacağım?

Peki ya bunca zamandır saklandığım insanlar sonunda benim için gelirlerse?

Caleb'in yüzünde şaşkın bir ifade vardır ve elini koyu renk sakalının üzerinde gezdirir. "Neler olduğunu bilmiyorum ama Angel, bu Mellie Simmons. Sana bahsettiğim koleksiyoncu, hani şu ülkenin dört bir yanını dolaşıp farklı müzelerde sergilenmek üzere yerli eserler bulan?"

Başımı salladım, sıkıca gülümsedim. "Ne kadar ilginç."

Saçlarını kulağının arkasına atıyor ve Aiden'a gülümsüyor. "Muhtemelen hikayelerimizi takas edebiliriz, *rock yıldızı*."

"Hayır, teşekkürler." Ağzını sert bir şekilde kapatarak onu itti ve beni de arkasından sürükledi. Ön kapıyı iterek açarken omzunun üzerinden "banyonun kapısını tamir ettir" diye seslendi ve sonra Dahlia'nın Lokantası'nın önünden dolambaçlı bir şekilde geçiyoruz ve ben ona yetişmek için koşmak zorunda kalıyorum.

Bu bana şehirdeki gecemizi hatırlatıyor, ancak katı buz parçalarından kaçınmaya çalıştığım için ek bir tehlike katmanı var. Aiden arabasına varana kadar durmuyor ve o zaman bile beni yolcu koltuğuna oturtacak kadar durmuyor.

İçeri girdiğinde derin bir nefes alıyor ve Volvo'nun kapılarını kilitliyor.

"Bu çok garipti." Başını koltuğa yaslayıp siyah saçlarının bir kısmını alnından silerken çevresel görüşümden onu izliyorum. "Tanıdığım tek bir kişi bile buraya gelmeden üç yıl geçirmişken, iki ay içinde iki kişi gelme ihtimali nedir?"

Mırıldanıyor, bileklerini direksiyonun üzerinden sarkıtıyor, benden başka her yere bakıyor.

Kaşlarım çatılıyor ve bacaklarımın arasında bir tutam acı kıvılcımlanarak yer değiştiriyorum. "Aiden?"

Yavaşça göz kırparak başını çeviriyor ve ateşli bakışlarını boyum boyunca gezdiriyor. "Evet, güzel kız?"

Tenim kızarıyor, göğsüm bana böyle seslendiğinde ya da onu iyi hissettiren bir şey yaptığımı söylediğinde hep yaptığı gibi ısınıyor.

"İyi misin?" Ellerimden biri konsolun üzerine düşüyor ve başparmağımı elinin arkasındaki Medusa dövmesinin üzerinde gezdiriyorum, yılan gibi saçları parmaklarını sararken izini sürüyorum.

Hareketi izliyor, gümüş gözlerinin kenarları yumuşuyor. "Bana üç yıl önce ne olduğunu anlatmaya hazır mısın?"

Elim durdu ve gözlerimi kısıtıp kapattım.

"Riley." Başparmağının çenemin altından geçtiğini hissediyorum ve sonra yukarı doğru çekiştiriyor, nefesi yüzümde geziniyor. "Bilmeyi hak ediyorum."

Sanki göğsümün üzerinde bir fil duruyor ve ciğerlerimin çalışmasını zorlaştırıyor. Sertçe yutkunuyorum ve ses arabanın dar alanında çok yüksek çıkıyor.

"Ne olduğunu bile bilmezsem hayatıma devam edemem," diye mırıldanıyor. "Ve *sen* de bunu kabullenmeden hayatına devam edemezsin."

Hüzün göz kapaklarımın ardında yanıyor, boğazımda bir ateş alevleniyor ve temas ettiği her şeyi yakıp kül ediyor. Ağzım açılıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor ve sonra dudaklarını dudaklarıma değdirdiğini hissediyorum -yumuşak, geçici ve daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde tutkulu.

Dili ağzımı işgal ediyor, araştırıyor, büküyor ve keşfediyor. Adrenalin başıma hücum ediyor, arzu uyluklarımda bir yerde yükseliyor ve yukarı doğru dolaşıyor, daha fazlasını almaya çalışarak konsolun üzerine eğilene kadar midemde kıvrılıyor.

Sanki dünya kadar vaktimiz varmış gibi beni öpüyor.

Sanki bu ilişki en başından mahkum değilmiş gibi.

"Bu neyse, sonu iyi bitmeyecek."

O gece dövmeçi kızın söylediği sözler kafamda çınlıyor ve beni o andan uzaklaştırıyor. Koltuğumda hafifçe geriye yaslanıyorum, dudaklarımı ayırıyorum, çenesini yüzümle çerçeveleyorum.

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirirken gözlerimi kısarak ona bakıyorum, nane parçaları ağzımı serinletiyor. "Nasıl oluyor da tadın hep nane gibi oluyor?"

Küre şeklindeki şekerlerden birini dişlerinin arasına sıkıştırıyor; tıpkı haftalar önce ilk geldiğinde ağzıma aktardığı gibi.

"Bu bir çeşit oral takıntı mı?"

"Hayır." Sesi bir oktav alçalıyor, üzerimde saten gibi yumuşuyor ve eğilip dudaklarını boynuma bastırıyor. Dilini yukarı doğru çekip emme ve yalama arasında gidip gelerek çeneme doğru ilerlerken derin bir nefes alıyor. "Bu bir Riley saplantısı."

Bir anı canlanıyor, Aiden'ın omuzları bacaklarımın arasında, burnu tenime değiyor.

"Çok güzel kokuyorsun. Nane gibi."

"*Bu bir losyon,*" dedim ona ve hayatımda ilk kez kendimi şımartmaya izin verdim.

Başını yukarı çekerek gözlerinin içine bakıyorum, kalbim o kadar acımasızca atıyor ki duyabileceğinden korkuyorum.

Beni tekrar öptüğünde, sorusunu tamamen unutuyorum.

Beni kucağına çekip ereksiyonunun üzerine bastırdığında, sokağın aşağısındaki Mellie'yi unutuyorum, girebilmesi için kalçalarımı ayırıyorum. Hem pozisyon olarak direksiyona gömülüyor, bacakları altımda sıkışıyor- hem de hareket olarak çok dar ama yine de garip bir şekilde özgürleştirici bir yanı da var.

Birlikte geliyoruz, birbirimizin ağzına haykırıyoruz ve bu sefer öpücüğünün tadı nane şekerinden çok bağışlamaya benziyor.

Anlamak gibi.

Bunu hak etmediğimi *neredeyse* unutabiliyorum.

TİTREŞİMLER YASTIĞIMI SARSIYOR, beni seks kaynaklı uykumdan çekip çıkarıyor.

Sersemlemiş bir halde başımı kaldırıp rahatsızlığın kaynağını bulmak için etrafıma bakıyorum. Riley yanıma sıkıca yapışmış, dudaklarını kaburgalarımaya bağlayan küçük bir salya birikintisi var ve bir anlığına tek yapmak istediğim tekrar uzanmak ve altından hiç kalkmamak.

Ama titreşim durmuyor ve onu henüz uyandırmak istemiyorum.

Elimi yatak başlığıyla şiltenin arasına sokarak iki parmağımla telefonumu yukarı çekiyorum, cevap vermeden önce ekrana bakmıyorum.

Babamın ya da Liam'ın, hatta belki de gelecek haftaki Yeni Yıl gösterisi için rezervasyon yaptırdığım otelin, konaklamayı teyit etmek için aramasını bekliyorum.

Annemi beklemiyorum. "*Hola, papi*. Mutlu Noeller."

Bu kadar erken bir saatte, güneş bile doğmamışken kulağıma gelen sesi kaslarımı dehşetle birbirine bağlıyor. "Callie." Sesim sersemlemiş ama zihnim hemen dikkat kesiliyor.

"Bir sorun mu var?"

Kahkahası hat boyunca cıvıldıyor. "Oğlumu aramam için bir şeylerin ters gitmesi mi gerekiyor?"

"New York'tan ayrıldığımdan beri benimle ilk kez iletişime geçiyorsun." Sessizlik. Bağlantının kesilip kesilmediğini kontrol etmek için telefonu geri çekiyorum, ama adı hala ekranda yanıyor. "Callie?"

"Sabah ilk iş senin sesini duymadan tek bir Noel bile geçirmedim," diyor sonunda ve ben onu Yukarı Doğu Yakası'ndaki dairesinde otururken, ayaklarını cam sehpaşına dayamış, bir kadeh kırmızı şaraba bakarken hayal edebiliyorum.

Muhtemelen bir köşede beyaz bir ağaç vardır, evdeki tek ağaçtır çünkü iğnelerin her yere bulaşmasına dayanamaz. Muhtemelen beyaz ışıklar ve mavi süslerle süslenmiştir - ben çocukken en sevdiği tatil renkleri - ancak onları tavan arasından alıp ağaca koyanın bir hizmetçi olduğundan eminim.

Muhtemelen büyük bir akşam yemeği düzenleyecek, bölgedeki vergi dilimimiz dahilindeki herkesi davet edecek ve oturma odasında kalıp şarap kadehine bakacak, dokunmadığına yemin ettiği halde kırmızı sıvının nasıl azaldığını merak edecek.

İnsanlar fotoğraf çektmek için içeri girip çıkacaklar, nerede olduğumu ve bir sonraki büyük turnenin ne zaman olduğunu soracaklar ve onun bir cevabı olmayacak. Odak noktası o lanet olası şarap kadehinde kalacak, her ne kadar akli

Babam ve ben yıllar önce onun zulasını temizlemiş olsak da, üst kattaki banyo makyaj masasında, raflarda kalan *tek bir* hapı arıyor.

Partiler her zaman onun en büyük stres kaynağıydı, bu yüzden bu yıl başka bir şey olmadan ne kadar zor olabileceğini hayal edebiliyorum.

Calliope Santiago gibi tükenmiş bir pop yıldızı için, ünlü oğlunun menajeri olmak, bir insanın olabileceği en iyi dikkat dağıtıcı şeydir.

Ve ben onun için her şeyi mahvettim.

Konuşmada rahatsız edici derecede uzun bir boşluktan sonra Callie boğazını temizliyor. "Colorado nasıl?"

"Çoğunlukla soğuk ve karlı. Rapor edecek pek bir şey yok." Yumuşakça gülüyor. "Eve çok benziyor."

"Evet, deniz seviyesinden sadece bir mil kadar yüksekte, bu yüzden buranın havası bok gibi kuru." Nefesimi üfleyerek kolumun başımın üzerine düşmesine izin verdim ve gözlerimle tonozlu tavandaki soyut desenleri izledim. "Liam sana yeni yıl gösterisi yapacağımı söyledi mi?"

"O yaptı." Durakladı. Tekrar boğazını temizliyor ve bu sefer yutkunduğunu duyuyorum. "Bence bu harika, *evlat*. Dünyadan sonsuza kadar saklanamazsın."

"*Saklanmıyorum*," diyorum ve beni görmezden gelmeseydi burada ne yaptığımı bileceğini söyleme isteğimi bastırıyorum.

"Neredeyse yaşamıyorsun."

Burun deliklerim alevleniyor ve bir elimle yatak başlığını kavırıyorum, yüzüklerim çam ağacına batıyor. "Yargılayacak durumda olduğundan emin değilim *anne*."

Ahizeden bir iç çekiş sesi geliyor ve İspanyolca bir şeyler mırıldandığını duyuyorum. "Kavga etmek için aramadım, Aiden. Sadece seni kontrol etmek istedim."

"Neden? Hâlâ hayatta olduğumdan emin olmak için mi?"

"Ay, hayır. Neden bir şey söyledin ki?"

İnliyorum ve Riley ayaklarımla bacaklarımı iterek benden uzaklaşıyor. ", otel tuvaletinde ölmediğinden emin olmak için kontrol eden ben olmalıyım."

Uzun, çok uzun bir süre sessiz kalıyor ve kelimelerim havaya karışıp sanki ben söylememişim gibi kaybolurken kalbimin dümdüz olduğunu hissediyorum.

"Bak." Şimdi geri döndüğünde sesi soğuk ve sert. Neredeyse kopuk. "Skandal kariyerimi mahvetti. Gençtiniz, o yüzden hatırlamanızı beklemiyorum ama-"

"Hatırlıyorum," diye araya girdim, kelimeler boğazımda düğümleniyordu. "Düşündüğünden daha fazlasını hatırlıyorum."

Her şeyi. Hafızam tamamen sağlam, her travmatik olay beynime kazınmış, bu yüzden mükemmel bir netlikle hatırlıyorum.

Daha önce kendimi öldürmeye çalışmamış olmam bir mucize.

"O zaman annenin tüm bu olanlarla neden zor zamanlar geçirdiğini anlamak senin için kolay olmalı. Cinsel saldırı suçlamalarından kurtulmak çok zordur, *baba*."

"Bu yepyeni bilgi için teşekkür ederim."

Bir iç çekiş daha. "Gitsem iyi olacak. Hizmetçi her an yemek personelinin içeri almak için gelebilir."

Yanağımın içini ısırarak reddedilmeyi engelliyorum. "Onu bekletmek istemem."

Cevap vermeye fırsat bulamadan aramayı sonlandırıyorum ve telefonu yatağın ayak ucuna fırlatıyorum.

Yorganın kendi tarafımı geriye atıp yataktan kayarak Riley'nin banyosuna giriyorum ve hızla dişlerimi fırçalıyorum.

Lavaboya tükürürken, musluğunun yanındaki nane losyonunu fark ettim ve gözlerimi devirerek, musluğun yanındaki çöp kutusuna attım.

Tuvalet. Yatak odasına geri döndüğümde Riley yatağın ortasına uzanmış, göğsümde hissedebileceğim kadar yüksek sesle horluyordu.

Ağzından nefes alan, uykuyu tekmeleyen bir yatak domuzu olsa da, adaşına bu kadar benzediğini hiç sanmıyorum.

Tekrar yatağa girdiğimde battaniyeyi sıyrıyorum ve tam yatması için yerimi değiştiriyorum. Parmaklarım kalçasını buluyor, oradaki dövmenin üzerinde hafifçe geziniyor. Sadece yara izinin köşesine dokunuyorum ve bebek mavisini gözleri açılıyor, dokunuşumu hisseder hissetmez alarma geçiyor. "Mutlu Noeller," diyorum ona, boştaki elimi al renkli buklevlerinin arasından geçirip tabanını yumruklayarak sert bir öpücük konduruyorum

Ağız.

"*Ungh*," diye inliyor, sarsılarak uzaklaşıyor ve dik oturuyor. Göğüsleri soluk kırmızı ısırik izleriyle kaplı ve çenemdeki sürtünmeden dolayı çiğ kalmış ve aletim bu manzara karşısında canlanıyor. "Dişlerini fırçalaman hiç adil değil."

"Sabah nefesin o kadar da kötü değil." Dirseklerimin üzerinde yükselip burnumu çenesine sürtüyorum. "Tadı *bizim* gibi."

"O kadar da kötü değil demek bir iltifat değil ve vücut sıvılarımızla ilgili olarak duymak istediğim şey kesinlikle bu değil."

Çıplak göğsümü iterek tekrar düz yatmaya zorluyor. Karşı koymadan yatıyorum ve ellerini gövdemde gezdiriyor, parmaklarının altında karın kaslarımın kasılmasını memnun bir sırıtışla izliyor.

"Gördüklerini beğendin mi?" Alay ediyorum ve o da başını sallayarak araştırmasına devam ediyor.

Belinden eğilerek, dili parmaklarının izini takip ediyor, karnımın ortasında, sonra göğüs kaslarımın arasında ve son olarak da göğüs ucu halkamın üzerinde bir tükürük şeridi bırakıyor.

"Nasıl oluyor da insan içinde tişörtünü çıkarmıyorsun?"

Kaşlarımı . "Seni Lunar Cove'a neyin gönderdiğini neden bana söylemiyorsun?"

Donup kalıyor, piercingi ısıyor ve sinirli bir ifadeyle tekrar dikleşiyor. Kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturarak bana ters ters bakıyor. "Bu sorular eşit ağırlıkta değil."

"Katılıyorum. Ben de yıllardır benimkinin cevabını bekliyorum." Yutkunarak, bu çabaya karşılık vereceği umuduyla biraz vermeye karar verdim. "Mahremiyetimi seviyorum ve vücudum, halkın gözü önünde kontrol edebildiğim birkaç şeyden biri. Herkesin beni bu şekilde görmeyi hak ettiğini düşünmüyorum."

Dudaklarını yalıyor ve bunu düşünürken başını öne eğiyor. "Senin sıran."

Başını geriye atarak acı çekiyormuş gibi inliyor. Sonra kalçalarını oynatarak uzanıyor ve sikimi kavrayıp minik parmaklarını sarıyor. Avucunun içinde ağırlaşarak seğiriyor ve ona gösterdiğim şekilde aşağı yukarı pompalarken yumuşak bir küfür savuruyorum.

"Riley."

"Evet, efendim?" Dizlerinin üzerine kalkıyor, başını yavaşça kaygan göbeği boyunca sürüklüyor, klitorisine sürtmek için yukarı kaldırmadan önce yarığıyla beni kızdırıyor. Ağzı açık kalıyor ve benimki kelimeleri nasıl formüle edeceğini unutuyor, kontrolü ele geçirirken öfori damarlarımda sekiyor.

"Bana sorumu unutturacağını mı sanıyorsun?"

Başını sallayarak kirpiklerini dramatik bir şekilde kırıştırıyor, sikimi bırakıp üzerinde öne doğru sallanırken alt dudağını dişlerinin arasında emiyor.

"*Efendim*, beni dikkatinizi dağıtmaya çalışmakla mı suçluyorsunuz?" Çarşafları tutuyorum, gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve kendimi onun ipeksi teninin üzerimde hissettirdiği duyguya çalışıyorum.

Ama bu lanet olası bir kayıp dava.

Söz konusu olunca, ne yapacağımı şaşıyorum.

"Bana tekrar efendim deyin." Sözcüklerim hızlıca çıkıyor, neredeyse karmakarışık. Nefes nefese ve çaresiz, kalçalarına uzanıyorum, onu horozumla aynı hizaya gelebilecek kadar kaldırıyorum. "Beni içine sok ve bunu yaparken bana efendim de."

"Sapıkça." ama çöktüğünde yüzündeki gülümseme siliniyor. Kıçını üstüne yaslarken tırnakları göğsüme batıyor ve çekişlerimiz birbirine . "Tanrım, sanırım her seferinde daha da büyüyorsunuz, *efendim*."

"*Siktir*." Sırtım dikleşiyor, zevk omurgamda karıncalanıyor, sinir uçlarımı ateşe veriyor. "Sen pis bir kızsın, değil mi?"

"Senin," diye cevap veriyor nefes nefese, kalçalarını oynatmaya başlıyor. Ellerini göğsümden yukarı kaydırarak parmaklarını boğazımın dibinde gezdiriyor. Tam olarak tutmuyor ama tam olarak dinlendirmiyor da.

Hipnotik bakışlarına bakarken bunun bir sahiplenme eylemi olduğunu fark ediyorum. Bir çeşit takviye, sanki suyu test ediyor, yumuşak iddiasına tepkimi ölçmeye çalışıyor.

Bakışlarımız kilitli kalırken hızını artırıyor, minik iniltileri beni aşağıdan teşvik ediyor. Kalçalarının her yuvarlanışını kendi yukarı doğru itişimle karşılıyorum, dün gecedan kalma herhangi bir acıyı çalıştırmasına izin veriyorum ve sonra bir kolumu beline sarıyorum ve onu sırt üstü çeviriyorum.

Kalçalarını kavrayarak bacaklarını olabildiğince açıyorum, sikimi tekrar içeri sokarken dizlerini omuzlarına bastırıyorum.

Sıkı, ıslak sıcaklık etrafımı sarıyor ve ciğerlerimden aldığım her hıçkırıklı nefes beni daha da kontrolden çıkarıyor.

"Dizlerini tut ki seni derinden sikebileyim," diyorum. Öyle yapıyor, ağzını elimle kapatabilmem için kendini açık tutuyor.

ikimizin de sevdiği şekilde. "Kahretsin, güzel kız, harika hissediyorsun. Benim için mükemmel bir meleksin."

Ter tenimizi kaplıyor ve yatak duvara doğru sallanıyor ve sonra tüm ıslak etler ete çarpıyor, ilkel inilti ve homurtular havayı dolduruyor.

Eğildim, alnımı ona doğru bastırdım, çığlıkları parmaklarımda titreşiyor, amcığı sikimin etrafında bir mengene gibi kasılıyor.

"Benim. Benim pis ," diye homurdanıyorum, son bir kez daha itiyorum ve içine fıskırdıktan sonra fıskırıyorum. O kadar sert boşalıyorum ki , dünyaya döndüğümde kendimi on bin kilo daha hafif hissediyorum.

Hâlâ çırpınıyor, amı titreşiyor; döllerimin dışarı sızdığını hissedebiliyorum ama bu sefer ne geri çekiliyorum ne de temizlemek için bir hamle yapıyorum. Başım çıplak omzuna düşerken yarı sert bir şekilde içinde kalıyorum.

"Mutlu Noeller," diye mırıldanıyor birkaç dakika sonra, ellerini saçlarımda gezdirirken. "Tatilimi sapığım ile geçireceğimi düşünmemiştim ama sanırım daha garip şeyler de oldu."

"Önce sen beni takip ettin, kendi itirafınla."

Kolum komodine uzanıyor, üst çekmeceyi çekip açıyor ve beyaz bir kâğıt torba çıkarıyorum.

"Sana bir şey getirdim."

"Oh."

yuvarlanıyorum, bedenlerimizin bağlantısını keserken ikimiz de ırkılıyoruz.

Torbayı alıyor, sonra parmaklarım kalçalarının arasında gezinip sularımızı şiş dudaklarına yayarken bana kaşlarını çatıyor. "Hey. Dikkat dağıtıcı bir şeyden bahsediyoruz."

Sırıtiyorum. "Sadece aç."

"Ama ben sana hiçbir şey almadım. Bana orgazm veremezsin ve karşılığında bir şey almadığım zaman hediyeler."

"Tek istediğim sensin Riley."

Gözleri açılıyor ve sanırım benimkileri yansıtıyor olmalılar, çünkü bu kelimelerin ağzımdan çıkmasını kesinlikle planlamamıştım. Ama bir kez ağzımdan çıktılar mı, geri alamıyorum.

Daha da kötüsü, onun çantayı açışını izlerken fark *ediyorum*, midem beklentiyle *uğulduyor*, *bunu yapmak bile istemiyorum*.

olsun, bu kız ne yaptı?

"Uh... bu...?" İçindekileri çıkararak ekmeği burnuna doğru itiyor ve ciyaklıyor. "Aman Tanrım, bu o! Otantik bir New York simidi."

"Hatta çilekli."

Poşeti yere fırlatarak yiyor ve lokmanın etrafında inliyor. "Tanrım, hatırladığım kadar güzel. Nasıl yaptın-"

Alt kattan gelen bir kapı sesi cümlesini yarıda kesiyor ve tüm vücudu kilitleniyor. Simit kucağına düşüyor ve çarşafı göğüslerinin üzerine çekmek için çabalıyor, gözlerini korku basıyor.

"Kimseyi beklemiyorum," diye fısıldıyor, vücudunu bir titreme sarıyor, bakışları kapıya yapışmış.

Olası bir tehlikeye karşı neden bu kadar içgüdüsel tepki verdiğini hâlâ bilmediğim için burun deliklerim şişiyor ama bunu .

Belki henüz değil, ama bana söyleyecek.

Yataktan kayarak bir çift flanel pijama pantolonu çekiştiriyorum ve ona yerinde kalmasını söylüyorum. Odayı geçip yatak odasının kapısını çekerek açtığımda nefesim ciğerlerimden fırlıyor, şok boğazıma sığıyor.

Eşiğin diğer tarafında, arkamdaki kıza çok benzeyen uzun boylu, dövmeli bir adam duruyor.

Ama bin kat daha kızgın.

"İsa Mesih, Boyd, burada ne halt ediyorsun?"

Ağabeyim kapı aralığında kollarını kavuşturmuş, Aiden'a hüküm giymiş bir suçluymuş gibi bakıyor.

Yorganı bedenime daha sıkı sararken, beynimin seçtiği sözcükler karşısında irkiliyorum.

En azından hüküm giymedi.

"Bana surat asmayı bırakıp Colorado'ya gitmem söylendi, çünkü küçük kız kardeşim son üç yıldır parasını ödediğim kulübede tek başına kalacaktı." Bir eliyle paltosunun önünü düzeltiyor, boynundaki atkının yıpranmış uçlarıyla oynuyor.

Hala Aiden'a bakıyor.

"Kapıyı çalamaz mısın?" Mırıldanıyorum, aceleyle yataktan kalkıyorum ve üzerime giyecek bir şeyler bulmaya çalışıyorum. Odanın karşısındaki sandalyede bir çift uyku şortu ve bir atlet görüyorum ve onları giyerken yorganı kendime siper ediyorum. "Ya da normal bir insan gibi mesaj mı atayım?"

"Üç kez mesaj attım. Dört kez aradım. Cevap vermediniz, ben de gelip ayak parmaklarınızdan asılıp aylara bırakılmadığınızdan emin olmak istedim."

Görüntü beni dehşete düşürüyor. "İnsanlar bunu gerçekten başkalarına yapar mı?"

Boyd'un çenesi sıkıştı. "Çıktım."

Aiden boğazını temizleyerek boynunu kaşıyor ve kardeşimle arasına geniş bir mesafe koyarak geriye doğru ilerliyor.

Odada üçgen şeklinde dururken üzerimize garip bir sessizlik çöküyor, kimse ilk hamleyi yapmak ya da diğerinden önce konuşmak istemiyor.

"Noel süsleriniz hangi cehennemde?" diye yumuşak bir ses geliyor salondan ve bu sesle içime bir rahatlama yayılıyor. Fiona beliriyor, yüzünü ağabeyimin kolunun altına sokarak odaya bakıyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Bu kesinlikle kabul edilemez Riley. Bir *ağacın* bile yok ve sen bunu biliyordun-"

Kahverengi gözleri yana kayıyor ve Aiden'ı fark ettiğinde katlanarak genişliyor.

"Oh, merhaba." Sırıttırıyor, Boyd'u kenara iterek odaya giriyor ve kendini tanıtmak için ona doğru ilerliyor. "Ben Fiona-"

Boyd'un eli kızın at kuyruğunun ucunu kavrayarak dışarı fırlıyor; Boyd onu kendine doğru çekip kolunu boynuna dolayarak yerinde sabitlerken kız ciyaklıyor.

Gözlerini deviriyor ve parmaklarını adamın koluna geçiriyor. Kısıtlayıcı görünüyor, ama ona doğru eğilme şekli, ihtiyacınız olan tüm kanıtı

onu orada tutmasına *izin verdiğini* biliyor. Neredeyse ona demir atıyor gibi, garip bir şekilde.

"Ben Fiona, arkamdaki Neandertal de Boyd. Hayır, onun görgüsü yok, o yüzden sormayın bile."

Aiden ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırıyor. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Sen Caleb olmalısın?" Gülümsemesi bu durum için fazla parlak.

Öldür beni.

Boyd'un bakışları Aiden'in göğsünde geziniyor, her bir dövmeyle katalogluyor. Gözleri kısılıyor, çenesi bükülüyor ve gözleri benimkilerle kesiliyor. "Hayır," diyor, bana bakarken ona cevap veriyor. "Bu Aiden, değil mi?"

"*Aiden*?" Fiona'nın ağzı açık kalıyor ve mükemmel bir o şekli alıyor. "The..."

"Saklanmak zorunda kalmasının tüm sebebi bu muydu?" "Şey, *tüm* nedeni değil."

Yine birkaç atım boyunca kimse bir şey söylemiyor. Nabzım damarlarımda ağır, kulaklarımin arasında yüksek sesle atıyor ve destek için bir elimi şiltenin koyuyorum.

"Bak," diyor Aiden sonunda, ellerini yüzünde ovuşturarak. "Bunun *harika* görünmeyebileceğini biliyorum ama sana söz verebilirim ki kötü bir niyetim yok."

Dudaklarını büken Boyd, Fiona'yı yavaşça bırakıyor ve ceketinin içine uzanarak şık bir tabanca çıkarıyor. Emniyeti açarak namluyu Aiden'a doğrultur, işaret parmağı tetiğe dokunur.

"*Boyd*." Dişlerimi sıkıyorum, ellerim yumruk oluyor. Aşağılanmışlık içime işliyor, yüzümü ateşe veriyor.

"Devam et." Aiden omuz silkiyor, ellerini pantolonunun ceplerine sokuyor. "Kendini kanıtlamak için yapman gereken buysa."

Boyd sinirlendi. Önce bana, sonra da uzun bir süre Aiden'a bakıyor. Ne gördüğünü bilmiyorum ama her ne ise onu

boğazını temizleyip silahını indirdi ve kız arkadaşına döndü.

Adamın kadına bakışlarındaki hayranlığa bakmak neredeyse zor; adam uzanıp kadının alına bir öpücük konduruyor ve sonra aniden odadan çıkıyor.

"Şey." Fiona parmaklarını beyaz Prada ceketinin ceplerinde oynatıyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Şimdi Noel gibi hissediyorum."

SALDIRGAN ÇİFT benimkinin koridorun sonundaki misafir yatak odasına yerleşiyor ve iki gün boyunca kardeşimi göremiyorum. Fiona bu boşluğu yeni başladığı psikoloji kliniğiyle ilgili bitmek bilmeyen hikayelerle ve bana zorla çikolata yedirerek doldurmaya çalışıyor ama kardeşimin üst katta beni görmezden geldiğinin farkında olmadığım bir saniye bile geçmiyor.

Evde benden birinin olması, benim yapmam gerekmediği için tatili kabul etmesi güzel değil desem yalan olur. Bir süre kendimi bunun yeterli olduğuna ikna etmeye çalıştım ama işe yaramadı.

Her nasılsa bu, ülkenin öbür ucundan beni görmezden gelmesinden daha kötü. En azından o zaman, hayat onu meşgul ediyormuş ve ben gibi davranmak için aktif bir çaba göstermiyormuş gibi davranabilirdim.

Aiden malum sebeplerden dolayı geri gelmiyor ve ben de onunla uyumaya ne kadar alıştığımı düşünüp nefret etmeye başlıyorum. O yanımdayken kâbusları bastırmak ne kadar kolaydı.

Doğrusu, onun yanımdayken *her şey* daha kolay görünüyor. Genel olarak hayata yön vermek ve özellikle de kısa bir süre önce bana nasıl davrandığı göz önüne alındığında, olmaması gerektiğini bilsem de, onu istemekten vazgeçebileceğimi sanmıyorum.

Kemiklere işleyen bir sızı. Bir ruh diğerinin içinden geçiyor, kumaşları o kadar derin bir şekilde iç içe geçiyor ki hiçbir çözülme onları ayıramıyor.

Merdivenlerden parmak uçlarımda iniyorum, paltomu ve botlarımı silkip ön kapıya yöneliyorum, ruhum onun yanında olmak için yanıp tutuşuyor.

Tam kapı tokmağını çevirirken, döşeme tahtaları birinin ağırlığı altında gıcırdıyor ve daha o konuşmadan kim olduğunu anlıyorum.

"Evde yaşarken bu kadar sinsi olduğunu hatırlamıyorum."

Kapıya yaslanıp başımı yana çeviriyorum. Boyd oturma odasında duruyor, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş. Üzerinde Fiona'nın Noel için aldığı kırmızı ekoseli pijama takımı var ve saçları sanki günlerdir çekiştiriyormuş gibi tuhaf yerlere yapışmış.

"Annem hayattayken öyle olmak zorunda değildim. O kadar çok aklını kaçıırıyordu ki, istediğim gibi gelip gidebiliyordum."

Yaptığımdan *değil*, neredeyse ekleyeceğim, ama münzevi olma eğiliminin buraya taşınmadan çok önce başladığını bilmesine gerek yok.

Yanıma geliyor ve kilidi tekrar yerine kaydırarak kapıya yaslanıyor. Uzun bir süre beni inceliyor ve alışkanlıktan olsa gerek, dilim ağzımın köşesindeki yara izine dokunmak için dışarı fırlıyor.

Birdenbire travmamın kanıtlarının aşırı farkına vardım ve Boyd hareketi izlerken, onun da olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Onunla yaşarken yara izlerimi büyük ölçüde kapattım. Aynadaki görüntümden asla gafil avlanmamak ya da beni umursamayan insanların acıyan bakışlarına maruz kalmamak için aşırıya kaçtım.

Bu koruyucu bir mekanizmaydı ve Aiden yeni hayatıma girip duvarlarımı yıkmaya zorladığından beri onları giderek daha az düşünür oldum. Şu anda tek düşünebildiğim, *tek* hissedebildiğim onlar.

anılar su gibi geri geliyor, kardeşimin olaydan sonra çektiği ıstırap da öyle.

Uzanıp ensesini kaşıyor ve iç çekiyor. "Eskiden ona böyle hitap ettiğin için seni kıskanırdım."

Göz kırpıyorum. "Anne?"

"Evet. Aptalcaydı ama ona LeeAnn diyerek büyüdüm. Hatta bir noktada o da benden bunu *istemişti*. Ona her anne dediğinde, sanki tamamen farklı iki kişiden bahsediyor gibiydik."

Kapıyı iterek etrafımdan dolaşıyor ve mutfığa giriyor. Lavabonun üzerinde bir ışık yanıyor ve tezgahın üzerinde açık duran bir küvet çilekli dondurma görüyorum, üstünden bir kaşık sarkıyor. Onu alıyor ve adaya oturup ağzına bir kaşık atıyor.

Arka pencereden Aiden'kulübesine bakıyorum ve tüm evin karanlık olduğunu fark ediyorum. Muhtemelen uyuyordur ve yanına gidip onu uyandırabileceğimden emin olsam da, içimden bir ses bunu yapmamamı söylüyor.

En azından henüz değil.

Nefes vererek botlarımı çıkarıyorum, buzdolabının yanındaki bir kaşık alıyorum ve Boyd'a adada katılıyorum. Dondurmayı sessizce yiyoruz, karanlık tüm hayatımız boyunca olduğu gibi etrafımıza yerleşiyor - hızlı ve tam bir şekilde, bizi sıcak kucağıyla sarıyor.

Sadece küçük bir ışık şeridi bırakarak.

Birkaç dakika sonra "Yerde kar varken dondurma yememiz biraz garip," diye yorum yapıyorum.

Kaşığını bana doğru tutuyor. "İkimiz de tam olarak normal değiliz."

"Evet, sanırım o gemi rıhtımımızı atlamış, ha?"

Dilimi yanağıma bastırarak kaşığımı bardağa saplıyorum ve kollarımı tezgâha dayayarak arkama yaslanıyorum. "Sence hiç olabilir miyiz?"

"Normal mi?" Başımı sallıyorum, o da gülüyor.

Gülüyor.

Benim Kuluçkaya yatmış, Dünyaya kızgın, Kendi iyiliği için fazla ciddi olan kardeşim *gülüyor.*

Ve kalbimin hâlâ umut etme cesaretine sahip olmasından nefret ediyorum.

"İ düşünmek normal o Sıkıcı.
Anormallikler yapmak hayat daha ilginç."

İnleyerek alnımı kollarıma koyuyorum ve yüzümü gömüyorum.

"Sanırım kardeşimle çıkıyorum."

"Bunu Fiona'ya söylemenizi tavsiye etmem."

Homurdanarak pazusunu itiyorum ve başımı yana çeviriyorum.

"Tam anlamıyla değil, sık kafalı. Ama dövmeler ve *felsefe*? Siz ikiniz muhtemelen çok iyi anlaşırdınız. Bilirsin, ona silah doğrultmadığın zamanlarda."

Boyd'un dudaklarında küçük, hüzünlü bir gülümseme beliriyor ve kaşığı elinde çevirerek dondurmayı itiyor. "Sen seni *çok* hayal kırıklığına uğrattım. Annemize karşı duyduğum tüm kızgınlık ve öfkenin kararlarımı gölgelemesine izin verdim. Sana da bulaşmasına izin verdim. Olayların ortasında kalan masum bir seyirci."

Boğazım sıkılıyor, duygular göğüs kafesimin etrafında dolanıyor, bir sonraki kurbanını hazırlayan bir boa yılanı gibi.

"Sana zarar verdiğini düşünmedim. Daha doğrusu öyle olup olmadığını görmek istemedim. Her geldiğimde beni gördüğün için çok heyecanlanıyordun ve sanki evren metaforik bıçağı karnıma daha da derin saplıyordu." Yutkunuyor. "Sonra... saldırıya uğradın ve ben seni bulmak için karavana girdim..."

Boyd duraksıyor, avuçlarını tezgâha bastırırken derin bir nefes alıyor. "Senin üzerinde duruyordu ve sen hiç..." Yumrukları kıvrılıyor, parmak eklemleri ağarıyor ve ben onu yeniden yaşamak için mücadele ederken izlerken sinüslerim yanıyor.

Her yerde kan var.

Hatıra gözümün önünden geçerek tüm gücüyle duyularıma saldırıyor ve ben de bir karakterin rahatlığı gibi ona tutunuyorum, sanki hayatımda bir yeri hak ediyormuş gibi tenime nüfuz etmesine izin veriyorum.

"Kendin gibi görünmüyordun," sonunda başarıyor, sözleri sert. Aceleyle getirilmiş, sanki söylenmesi de duyulması kadar acı verici. "Hayatımda hiç bu kadar çok kan gördüğümü sanmıyorum ve bu kadar çok kan vücudunun dışındaysa işlerin iyi olamayacağını biliyordum. Ve kendimi o kadar *suçlu* hissettim ki, işlem yapmadan önceki milisaniyeler içinde evrenin açılıp beni bütün olarak yutmasını diledim. Bektan bir kardeş olduğum için beni sonsuza dek cezalandırmasını diledim."

Sesi çatlıyor ve göğsümdeki bir şey de çatlıyor.

"Yemin ederim Riley, böyle bir şey geleceğini düşünseydim, bunu engellemek için her şeyi yapardım."

Gözlerim yaşıyor ve yüzüne kazınan acı dayanılmaz bir hal alınca dönüyorum. "Bilemezdin Boyd. Sana annemin nasıl biri olduğunu ya da erkek arkadaşlarının neye benzediğini anlatmadım."

"Ama biliyordum. Onunla birlikte yaşadım. Neler yapabileceğini biliyordum ama çok bencildim. Çok bencildim ve hatalarımdan bedelini sen ödedin." Yüzünün kenarlarını avuçlayarak, hırıltılı bir nefes verdi. "Seni benimle yaşamaya getirmenin ikinci şansım olabileceğini düşündüm. Bilmiyorum, seni düzeltebileceğimi falan. Sebep olduğum hasarı tersine çevirmek ve günahlarımdan arınmak. Ama hala ne yaptığımı ya da nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum ve sonra sen büyüdün ve New York'a gitmek için yalvardın-"

"Ve sonra ayrıldım," diye bitiriyorum, dudaklarımı birbirine yapıştırarak.

Parmaklarının arasından bana bakıyor. "Ve sonra sen gittin."

Vücudumdaki her hücre özür dilemek için çığlık atıyor; gittiğim için, ondan yardım istemediğim için, annemin sakladığı kişi olduğum için. Özür dilerim.

Kelimeler göğsümden yukarı doğru tırmanıyor, hayatım boyunca taşıdığım kendi kendimi kırbaçlamanın ağırlığıyla ağırlaşıyor.

Kontrol edemediğim şeyler için duyduğum utanç. Boyd kendi deneyimlerinin ötesini görebilseydi, , olmam *gereken* kız için keder.

"Sana her şeyin yolunda olduğunu ve seni affettiğimi söylemek istiyorum," diyorum yumuşak bir sesle ve gözlerinde parlayan umut kıvılcımı beni neredeyse kırıyor.

Kalbimi kesip parçalara ayırıyor, beni tekrar kanlar içinde ve çaresiz bir şekilde yerde bırakıyor.

Dudağımı ısııyorum, bir damla gözyaşı dökülüyor ve Boyd'un omuzları çöküyor. "Ama bunu bana söyleyemezsin."

"Hayır." Başımı sallıyorum, tezgâha bakıyorum, orta parmağımla granitin üzerine küçük daireler çiziyorum. "Henüz değil."

Kardeşimi hiç ağlarken görmedim, hatta buna yaklaştığını bile görmedim ama mutfağımda oturup ortak pişmanlığımızı ve mutsuzluğumuzu içine çekerken, gözleri kızarıyor ve sanki içinde tutmaya çalışıyormuş gibi şişiyor.

Her ne kadar savaşmayı bırakmasını istesem de, bu yolun doğrusal olmadığını biliyorum. Ya da kolay. Bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum, sessizliğin kıyıyı öpen yumuşak dalgalar gibi etrafımızda dalgalanmasına izin veriyorum.

Boyd boğazını temizleyerek pijama gömleğinin göğüs cebine uzandı ve küçük pirinç bir anahtar çıkardı. "Her şeyi bir gecede telafi edemeyeceğimi biliyorum. Belki de hiç telafi edemeyeceğim. Ama eve gelmeni çok isterim. Belki bir gün görüştüğün çocuk hakkında bile konuşabiliriz."

Avucuma koyduğu anahtarı alıyorum. "Ev mi? Eski evimin anahtarı hâlâ bende-"

"*Bizim* evimiz değil. Eğer istersen *senin evin*."

Kaşlarım çatıldı. "Sen... bana bir ev mi aldın?"

"etmem gereken birkaç doğum günü ve tatil vardı."

Şok göğsümü ele geçiriyor ve metal parçasına bakarak sözlerinin içime işlemesine izin veriyorum. "Ama ne hakkında-"

küçük sarsıntı keskin ve gözleri yanına oturduğumdan beri ilk kez benimkilerle buluşuyor. "Hepsi öldü, Riley. Sana zarar vermek için geri gelebilecek herkes. Son üç yılımı onları avlayarak ve operasyonlarını yok ederek geçirdim. Bir daha kimse senin peşinden gelemeyecek."

Ellerine bakıyor, çenesini sıkıp açıyor. "Bunca zaman hıyarlık ettiğimi düşündüğünü biliyorum. Seni görmek istemediğimi ya da geri gelmeni istemediğimi. Ve belki de içten içe bunun aptalca bir parçasıydı. Ama... Ben sadece güvende olmanı istedim Riley. Güvende *hissetmeni*. Şimdi belki ."

Parmaklarımı anahtarın etrafında kıvrarak, sözlerinin ruhumu ısıtmasına izin vermeye çalışıyorum. King's Trace'e geri dönmenin ne kadar iyi hissettireceğini düşünmeye çalışıyorum, her ne kadar kendimi yaşayanlar diyarına yeniden tanıtmak zor olacak olsa da.

Ancak söylediği bir cümle aklımı kurcalıyor ve bunun tamamen doğru olmadığını fark ediyorum.

Benim için gelebilecek bir kişiyi düşünebiliyorum.

Lunar Cove'daki insanların ülkenin geri farklı olmadığını öğreniyorum.

Sadece daha yavaşlar, sanki zaman burada diğer yerlerden çok daha farklı bir hızda ilerliyor.

Ama artık ünlü müzisyenin aralarına girdiği haberi yayıldığından, kasaba halkı içeride kalamıyor gibi görünüyor. Günlerdir tahta kaldırım şeridine bile gitmedim, çünkü her seferinde imza ve fotoğraf için yalvaran bir insan kalabalığı tarafından kuşatılıyorum.

Bazıları gerçek hayranlardır; size verdikleri tepkiden, yüzlerinin kızarıp kızarmadığından, kekeleyip kekelemediklerinden ya da muhtemelen terinizden bir damlanın üzerlerine sıçramasını umarak biraz fazla yakın durup durmadıklarından bunu her zaman anlayabilirsiniz.

Diğerleri ise açıkça sadece para kazanmakla ilgileniyor. Sanki benim varlığım gezegendeki diğer yedi milyar insandan daha önemliymiş gibi, boktan küçük hediyelik eşya dükkanlarına koyabilecekleri ve fahiş bir fiyata satabilecekleri, benim tarafımdan imzalanmış, dokunulmuş veya nefes alınmış bir şey.

Flaş haber: Öyle değil.

Riley'nin eski "arkadaşı" internete coğrafi konumumu söylediğinden beri, insanların benimle karşılaşmak ya da beni uzaktan gördüklerini söylemek için küçük dağ vadisi kasabasına akın etmeleri de yardımcı olmuyor.

Her nasılsa, gerçek konaklama yerim bir sır olarak kaldı, ancak uzun süre kalacağını sanmıyorum.

Zaten bir saat içinde New York'a uçacağım. Çatı katındaki bir sahnede performans ve sanki son birkaç haftayı tamamen yeni hayat yaşayarak geçirmemişim gibi hayatıma geri döneceğim.

Buraya gelen adamı artık tanımıyorum bile.

Kafam daha az karıştığı, daha az acı çektiğim ya da daha az kızgın olduğum için değil. Aslında, ne kadar bilgiyle geldiysem o kadar bilgiyle ayrılıyormuşum gibi hissediyorum.

Ama yol boyunca bir yerlerde, kendimi biraz daha az boş hissettiğime ikna etmeye başladım.

Liam'ın sesi beşinci kez gösteri öncesi programın üzerinden geçerken kulak tırmalıyor, sanki bu gösterilere uykumda hazırlanabilecek kadar çok yapmamışım gibi.

Bir bavul dolusu nane şekeri, Riley'ye asla geri vermediğim iç çamaşırları ve ona olan takıntımın diğer her bir parçasını fermuarını çekmeye çalışıyorum ve Liam'ın bitmek bilmeyen gevezeliği sırtımdan aşağı sürüklenen bir peynir rendesi gibi hissettiriyor.

"Tanrım, Liam." Oflayarak pes ediyorum ve kapağı geri çevirip şifonyerin üzerinde duran dizüstü bilgisayarımdan ona bakıyorum. "I

Anlıyorum, indiğimde yapmam gereken bir sürü şey var. O zaman halledemez miyiz?"

"Baban, şirketin daha fazla... hıçkırıklardan kaçınmak için mümkün olduğunca hazırlıklı olmanızı istediğini söyledi."

"Hıçkırık," diye tekrarlıyorum, sesim düz. "Eğer bir başkasının beni yine cinsel saldırı ya da başka bir saçmalıkla suçlayacağını düşünüyorlarsa, sanırım bu hıçkırığın üstesinden gelebileceğimizi kanıtladık."

"Sence o kız hiç ortaya çıkacak mı?"

Tırnaklarım siyah kot pantolonumun üzerinden dizlerime batıyor, derimi ısıyor. "Bu noktada bir önemi yok. Onu yanımda sahneye çıkarıp her şeyi bana aşık olduğu ve ilgimi çekmek istediği için uydurduğunu itiraf ettirsem bile umursayanlar hep olacaktır. Buna inanmak istemeyenler çoktan unuttu. Muhtemelen üç yıl önce başka bir skandal patlak verdiğinde unutmuşlardır."

Dudakları düşüncelere dalmış gibi kıvrılıyor ve sonra bir not defterine bir şeyler , kalemini bir kulağının arkasına sokuyor. "Sence bu yüzden mi yaptı? Sana aşık olduğu için mi?"

İçimden çıkan homurtuya engel olamıyorum, damarlarımda dolaşan acı eğlence. "Tek bildiğim umurumda olmadığı."

Durum böyleymiş gibi davranmak, cehaletin beni hala ne kadar delirttiğini kabul etmekten daha kolay. Bir insanın en sevdiği renkten, anaokulu öğretmenin adına, orgazm olurken çıkardığı seslere kadar neredeyse her şeyi nasıl bilebilirim?

-Ve niyet gibi temel bir konu söz konusu olduğunda hala karanlıkta bırakılmak.

Belki de Riley'nin yaptıklarının ardındaki gerçeği bilmemem daha iyi. Belki de bilseydim, büyük olasılıkla oldukları gibi görürdüm; onunla tanıştığı anda aklını yitirmiş bir adamın kucaklamasından zevk alan kayıp bir kız.

New York'taki o geceden beri eskisi gibi değilim. Birçok nedenden dolayı.

Ve sanırım bir parçam onun öyle olduğunu öğrenmekten korkuyor.

Liam'la konuştuktan sonra dizüstü bilgisayarımı kapatıp taşıyıcısına yerleştiriyorum, valizimi fuayeye sürüklüyorum ve aletleri duvara dayıyorum. Yatak odasına geri dönüyorum ve bir istifçinin rüyalarını süsleyen bavulu kapatmaya çalışıyorum ki yumuşak bir nefes beni ürkütüyor.

"Külotumu çaldın!"

Riley narin yüzünü kaplayan kızgınlıkla odaya girerken çenemi sıkarak dönüyorum. Yatağa doğru ilerliyor ve bir parmağını dantelli bir çiftin içine sokuyor, sanki neden bahsettiğini göremiyormuşum gibi onları yukarı kaldırıyor.

Gülümsemeye zorluyorum. "Onlara ne olduğunu düşünüyorsun?"

Her iki eli de dalıyor ve bir düzineden fazla farklı kadınsı kumaş parçasını topluyor. "İç çamaşırı çekmecemin kaybolduğunu söylediğimde arkadaşlarımla delirdiğimi düşündüğünü bilmenizi isterim. Fiona, bir hayaletin beni soyduğunu iddia etmeyi bırakmazsam psikolojik değerlendirme yaptırmakla tehdit ediyordu."

"Ah, şey. Bir şekilde dikkatinizi çekmek zorundaydım."

Yatağın kenarına tüneyerek eşyalarını karıştırmaya devam ediyor ve bana kızgın bir bakış fırlatıyor. "Dostum, şimdi de nane uzmanı mı oldun? Biliyorsun, ben her zaman böyle kokmuyorum. Sadece mevsimsel olarak."

"Şşşt," diyorum, elimi ağzının üzerine kapatmak için uzanıyorum. "İllüzyonu bozma meleğim."

Onu bıraktığımda kıkırdıyor, bacak bacak üstüne atıp kapıdan dışarı bakıyor. Gözleri hüzünleniyor ve bakışlarını takip ederek eşyalarımla toplandığı ve Volvo'ma yüklenmeye hazır olduğu yere dönüyorum.

"Gidiyorsun," diyor ve kelimeleri eşit olsa da, alttan alta bir güvensizlik akımı var. Sanki kalmamı bekliyormuş gibi.

"Görev çağırıyor. Birlikte onca zaman geçirdik ve geleceğimiz hiç konuşulmadı mı? İkimiz de bunun uzun sürmeyeceğini biliyorduk."

Çenesini yukarı kaldırıp gözlerimi buluyor ve safir bakışlarında kabaran sefalet neredeyse beni mahvediyor. Neredeyse siktir et dememe, onu bir arka odaya sürüklememe ve sonsuza kadar mutlu küçük sırrımı saklamama yetecek kadar - utandığım için değil, onu dünyanın geri kalanıyla paylaşmak istemediğim için.

İşte bu yüzden ondan benimle gelmesini istemiyorum.

"Bana öyle bakma, güzel kız." Çenesini gereğinden biraz daha sert bir şekilde çimve başparmağımı ağzının köşesindeki yara izinin üzerinde gezdiriyorum. "Bu ikimiz için de oldukça öğretici bir deneyim oldu ama ne derler bilirsin. Sonu iyi bitmeyen her iyidir."

Kaşlarını çatıyor ve çekiliyor. "Öyle denmiyor ve biliyorsun ki o."

"Fark etmez. Eğer huysuz bir dövmeci kız söylüyorsa Doğru, değil mi?"

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor ve içimde yükselen memnuniyeti bastırıyorum. "O gece onu duydun mu?"

"Her şeyi duydum." Ellerim yanlarıma düşüyor ve onları kalçalarımın üzerine yayıyorum. "Yalan söylemeyeceğim ve kaderin araya girmesiyle ilgili esprimin doğru olmasını ummadığımı söylemeyeceğim, ama muhtemelen doğru olmaması mantıklı. Çok farklı dünyaların insanlarıyız, değil mi?"

"Evet," diyor, bakışlarını ve elindeki iç çamaşırını bırakarak. "Sanırım öyleyiz."

Yutkunuyor ve kalbim ağrıyor. Yalvarıyor. Özlüyor. Her şeyi için. Bedeni, zihni, ruhu. Kendinden ne kadar parça varsa

şu anda onları alıp kaçacağıma inanıyorum, sonuçları ne olursa olsun.

"Hep gitmeyi mi planlıyordun?"

Suçlar listeme yalanları da eklemek istemediğim için başımı sallıyorum. "Seni mahvetmem gerekiyordu."

Gülüyor, ama sesi boş. Boş. Ondan sevmeye başladığım o yumuşak okşayış değil.

" mı düşünüyorsun?"

Başka tarafa bakarak çenemin alt ovuyorum ve dişlerimi emiyorum. "O zaman sanırım yapmam gerekeni yaptım, hm?"

"Oh, güzel. Pislik Aiden geri döndü."

"O hiç gitmedi."

Omuzları çöküyor ve pembe saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıp alay ediyor. Tanrım, hiç bana kızgın olduğu zamanki kadar güzel görünmemişti.

Onun canını yakmak beni bu kadar tahrik etmemeli ama ediyor ve ne yaptığımı anlamadan yatağın ayakucunda dizlerimin üzerine çöküp onun kot pantolonlu kalçalarının arasına giriyorum.

Bana bakarken burun delikleri alevleniyor. "Gerçekten seksin yaralarımı iyileştireceğini mi düşünüyorsun?"

" da umurumda değil," diyorum ve yatağın üzerinde düz durması için geriye itiyorum. Parmaklarımı beline geçirip aşağı doğru çekiyorum, yüzündeki iğrenme ifadesini görmezden geliyorum. "Benimkini yatıştırmaya çalışıyorum."

"Şey, bence yapmamalıyız-"

"Ve hala hayır cevabını kabul etmiyorum. Kapa çeneni ve son bir kez tadına bakmama izin ver."

Pantolonunu ayağından çekip omzuma attıktan sonra yüzümü pantolonunun arasına gömdüğümde tek kelime daha etmedi.

uylukları. Saniyeler içinde, dilime karşı nabızı atıyor, kalçaları umutsuzca gıcırıyor, parmakları saçlarımı büküyor ve sıkıca çekiyor.

Ağzımı bacağının iç kısmına silerken gözlerindeki beklenti dolu parıltıyı görmezden geliyorum. O orada yatmaya devam ederken ağzım kuruyor, hafifçe sersemlemiş ve damlıyor.

Aletim fermuarımın arkasında zonkluyor ama yumuşamasını istiyorum, kolumdaki saate bakmadan onu tamamen becermek için zamanım olmadığını biliyorum. En azından tam anlamıyla değil.

Ben odada dolaşmaya devam ederken Riley kıpırdamıyor, önemli olan her şeyi alıp paketlediğimden emin olmak için iki kez kontrol ediyor. Yatağın üzerindeki bavula geri döndüğümde yan dönüyor ve kapatmak için verdiğim mücadeleyi izliyor.

"O gece ne olduğunu bilmek istiyordun," diyor birkaç sessiz dakikadan sonra ve damarlarımdaki kan donuyor, merak göğsümün içinde karmaşık bir ağ örüyor.

Uçağımı kaçırmak istemiyorum ama bunu daha fazla kaçırmak da istemiyorum. "Yaralarım," diye başlıyor, eli otomatik olarak yüzündekileri süpürüyorum. Kalçasındakine bakıyorum, duygularım boğazımda düğümleniyor, o da başını kaldırıp yatak başlığına bakıyor. "Annemin erkek arkadaşlarından biri yerel bir mafya için uyuşturucu yapıyordu. Kendimi bildim bileli bu tür işlere bulaşmıştı, yüzden onu yanıma getirmeye başladığında hiçbir şey düşünmemiştim. Geçmişe baktığımda, onun en uzun ilişkisiydi ve şimdi... sanırım bunun bir nedeni olduğunu biliyorum."

Nefesini üfleyerek yüzüstü dönüyor ve avuçlarını karnının üzerine yayıyor. Herhangi bir şekilde örtünmeye bile çalışmadığını, amını sadece benim gözlerim için çıplak bıraktığını fark ediyorum ve anılarına çok mu dalmış, yoksa bunun bir anlamı mı var emin değilim.

Muhtemelen değildir.

Nasıl olabilir ? Tek yaptığım ondan bir şeyler almaktı.

"Her neyse, saldırının çoğu bulanıktı. Bir saniye önce eski püskü kanepemizde oturmuş ev ödevimi yapıyordum, bir saniye sonra ise sırtım sehpaamızı paramparça etmişti." Bir duraklama. Hâlâ dikkatimi verip vermediğimi kontrol eder gibi bana bakıyor.

Yaklaşıyorum, zihnim saldırı kelimesine takılı kalıyor. Sanki başka bir şeye odaklanabilirmişim gibi.

"İki dakika boyunca yasal olarak ölüydüm. Belki de bu yüzden ölü numarası yapmak bu kadar kolaydı."

Gergin bir kahkahayla noktalandığı bir şaka denemesi ama tutmuyor. Kıpırdamıyorum, gözümü kırpmıyorum ve o bacak bacak üstüne atarak iç geçiriyor.

"Beni uzun bir süre oldukça kötü bir yere götürdü. Doktorun bana yaptığını söylediği şeyler... Tam olarak hatırlayamıyorum, sadece parça parça, ama kötü olduğunu biliyorum. New York, saldırıdan bu yana gittiğim ilk okul dışı etkinlikti. O gecenin nasıl bittiğini ikimiz de biliyoruz."

Gözlerim kalçasına yapıştı ve şimdi bir adamın onun üzerinde durduğunu ve etini oyduğunu hayal ediyorum. Kendisine ait olmayan bir hayatı çalıyor, layık olmadığı masumiyeti alıyor.

Tüm bunlardan sonra buraya gelip ona işkence etmemin nasıl bir his olduğunu düşünmemeye çalışıyorum.

Bana "*Ben hiç kimseyle yatmadım*" demişti ve ne demek istediğini sandığımı bilmiyorum ama bu kadar korkunç bir şey değildi.

"Yemin ederim, o söylentiyle hiçbir ilgim yok." Dudaklarını yalayarak doğruluyor. "Fiona dışında kimseye seninle tanıştığımı bile söylemedim ve eve dönene kadar iddialardan haberim bile olmadı. Buna inanmak zorundasın, Aiden."

Hiçbir şey söylemiyorum. *Söyleyemiyorum.* Kelimeler oluşmuyor, onun korku hikayesini dinledikçe ciğerlerim düzgün çalışmakta zorlanıyor.

Onu cezalandırdığım bir şey.

Acı omurgamda yırtılıyor, her omurun arasında bir bıçak gibi çentik açıyor ve safra boğazımın arkasını rahatsız ediyor. Nefesimi tutmaya çalışarak avuçlarımı bacaklarıma daha da bastırıyorum.

"Ortaya çıkmadım çünkü çıkamazdım. Her ihtimale karşı... bana saldıran adam seks ticareti yapıyordu. Sanırım annem onunla bir tür anlaşma yapmıştı ve ben de teslim etmesi gereken üründüm ama teslim etmedi. Hem o hem de annem öldü ve kardeşim ortaya çıkarsam ve insanlar tanırса tehlikede olacağımdan endişeleniyordu."

"Bakın, biz bundan bahsetmedik çünkü birisi geldi ve "Sen gittikten sonra, bunu yaparsak bizi ölümle tehdit etti." Jenna'nın dövme dükkânındaki sözleri, onlarla temasa geçenin Riley olduğunu düşünmeme neden oldu.

Riley devam ediyor. "Sonra postadan bir zarf aldım ve içinde tüm hayatımın bir dökümü vardı. Bulduğum yer, tıbbi geçmişim ve ne yaptığımı bildiklerini söyleyen bir not."

Bana bakarken gözlerinden yaşlar süzülüyor. Elimi uzatıyorum, çünkü şu anda ona dokunmadan duramıyorum ve yanağını avucuma yaslıyor.

"Başka ne yapacağımı bilmiyordum," diye itiraf ediyor gözlerini kapatarak. "Korkmuştum ve... Bilmiyorum. Sanırım pes ettim. Bencilce ve korkunçtu ve çok üzgünüm-"

Elim yanağından kayarak ağzını kapatıyor, özrü karşısında göğsüm sıkışıyor. Tanrım, dilinin ucunda utançla yaşamasına şaşmamalı.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" Cevap verebilmesi için elimi yeterince hareket ettirerek soruyorum. "Neden şimdi?"

Eli kalkıyor, bavuluma uzanıyor; en dibe dalıyor ve bir giysi çıkarıp uzattığım kolumun üzerine örtüyor.

Zümrüt yeşili.

Saten.

Onun içinde ne kadar mükemmel görüldüğünü hâlâ gözümün önüne getirebiliyorum.

"Onu saklamışsın," diye , parmaklarını kumaşın üzerinde gezdirerek.
"Ve sen haklıydın. Bilmeyi hak ettin."

İtirafımın ne yapmasını beklediğimden emin değilim.

Ne yapmasını *istediğimden* bile emin değilim.

Aiden'ı elde tutma fikri teoride kulağa hoş geliyor ama o bir rock yıldızı ve ben de Maine'den gelen sosyal bir dışlanmışım. O kötü bir adam ve ben de onun ahlaksızlığında teselli bulan travma geçirmiş bir kızım.

Çapraz yıldızlar bizim hikayemizi anlatmaya yetmez bile.

Benim konuşmamdan sonra hiçbir şey söylemiyor bile; sadece beni öpüyor ve uçağını kaçıramayacağını söylüyor. Son bir kez tuvalete uğruyor ve ben de elimi hızla cebime sokup ona vermek için geldiğim Noel hediyesini çıkarıyorum.

Onu spor çantasının yan tarafına koyuyorum ve o geri gelmeden önce ön kapıdan sığıyorum, kulübenin yanındaki çalılıkların arasında kayboluyorum, böylece gidişini izleyebiliyorum.

Dışarı çıkıp Volvo'yüklemeye başladığında, onunla ilgili her küçük şeyi ezberlemeye çalışıyorum; gençken geçirdiği bir sahne sakatlığı nedeniyle adımlarındaki hafif, neredeyse fark edilmeyen topallamayı. Vücudunu kaplayan dövmeler, dudaklarına kalıcı olarak kazınmış gibi görünen gülümseme.

Nane şekeri emerken yanağındaki daire izi.

Etrafa bakıyor ve bir an için beni görüp görmediğini merak ediyorum. Ya da belki paparazzileri ya da başıboş bir hayranı kontrol ediyordur.

Başı benim kulübeme doğru dönüyor ve o yöne doğru bir adım atıyor.

Nefesimi tuttum, bekliyorum.

Git, diye bağılıyor zihnim. *Oraya git ve seninle geri gelmemi sağla. Ya da kal. İşin bitmiş gibi davranma.*

Ama sonra başını sallar ve yine de araca biner.

Yolda ilerlerken gördüğüm son şey, beyaz kardan yansıyan fren lambalarının ateşli parıltısı ve sonra gitmesi.

"Eğer üç saniye içinde televizyonu kapatmazsan o televizyonu balkondan aşağı atacağım."

"Bunu mal sahiplerine açıklarken iyi şanslar. Ya duygusal insanlarsa ve eşyalarını yok etmeniz onları ölümcül bir öfkeye sürüklerse?"

Sessizlik.

Yatağında dönüp kapalı yatak odamın kapısının altından süzülen ışığa bakıyorum.

"Fiona. Ne dediğimi duymuyor musun? Boyun kırmaya başlamak üzereyim ve lanet kulübenin yaşlı sahibinin aksine, bu tehdidi sabıka kaydım olduğuna söz verebilirim. *Kapat* şunu."

Çarşaf larımı katlayarak yataktan kalkıyorum ve koridora bakıyorum; Kal Anderson ve Fiona merdivenlerin başında durmuş, bir çeşit yüzleşmeye kilitlenmişler.

Kollarını kavuşturmuş, yüzü saçları kadar kırmızı ve yüzündeki düz ifade bir şekilde bana doğru yayıldığını hissettiğim bir saldırganlık barındırıyor.

"Erkeklerden nefret ediyorum." Topuklarının üzerinde dönerek merdivenlerden inerken at kuyruğu kürek kemiklerinin arasında ileri geri sallanıyor.

Gözlerimdeki uyuşukluğu silerek koridora doğru ilerliyorum; Kal'ın başı bana doğru dönüyor, şaşkınlık keskin yüz hatlarını aydınlatıyor.

"Riley." Her zamanki gibi profesyonelce başını sallıyor. "Burada ne işin var?"

"Bana King's Trace'e döndüğünüz söylendi." Bir eldivenli eliyle kopmuş bir güvenlik kamerasını tutup omuz silkiyor. "Bunlara artık ihtiyacın olmayacağını düşünmüştüm."

"Tanrım, hiç vakit , değil mi?"

"Erteleme, fakir adamın oyunudur." Yanımdan geçip gidiyor, hava onun etrafında bükülürken ürpertiyor. Koridorun sonundaki karton kutuya doğru yürüyüp kamerayı içine atarken kuyruk uçları arkasında uçuşuyor.

Cihazı sökmesini ve ardından kutuyu mühürlemesini izliyorum, hassas hareketlerinden büyüleniyorum.

"Eğer söyleyecek bir şeyiniz varsa, Bayan Kelly, elbette. Ben ölmeden önce."

Sırtarak topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanıyorum, alnımda küçük bir damar zonkluyor. *Garip bir şekilde, sanırım bunu özleyeceğim.*

"Teşekkür ."

Göz kırpıyor. "Ne için?"

"Her şey, Kal." Duygular boğazımda ve dilimi ısırarak bastırıyorum. *"Her şeyi."*

Birkaç sessiz atım boyunca sadece bana bakıyor; siyah gözleri sanki içimi görüyormuş gibi hafifçe odaklanmıyor, ama sonra tekrar kırpıştırıyor ve başını sallıyor. İfadesinde tek bir değişiklik yok, şu anda bir şey hissettiğini gösteren hiçbir şey yok.

"Bana minnet borçlu değilsin," diyor sonunda. "Sen bunu *kendin.*"

Başımı sallıyorum ve kafamın içinde dolaşan bu duyguyla merdivenlerden inmeye başlıyorum.

Sonra, "Ama de rica ederim."

Gözlerimi devirerek Fiona'yı aramaya koyuluyorum ve onu oturma odasındaki televizyonun önünde çömelmiş, kulağını ekrana dayamış halde buluyorum. Arkasında durup kollarımı kavuşturuyorum ve başımı yana eğiyorum.

"Ne yapıyorsun?"

Çıglık atıyor, neredeyse yerinden fırlayacak gibi oluyor. Kıçının üzerine tökezleyerek bana bakıyor, eli göğsüne doğru uçuyor. "Tanrım, Riley, insanlara gizlice yaklaşamazsın. Senin uyuyor olman gerekmiyor mu?"

"Sen ve Kal odamın dışında tartışırken uyumak çok zor-"

Gözlerim televizyona kayıyor, yanıp sönen parlak ışıklar dikkatimi çekiyor; kamera, bir renk muhafızının Yeni Yıl Arifesi partisi için gösteri yaptığı çatı katındaki bir sahnenin etrafında geziniyor.

Alt kısımda bir metin afişı kayıyor ve sürekli bir döngü halinde yaklaşan etkinliklerin bir dizisi yayınlanıyor.

Yine de sadece bir tanesi öne çıkıyor.

Aiden James, büyük blok harflerle. *Adam, Efsane, Efsane.*

Fiona yüzünü buruşturarak görüş alanımı takip ediyor ve elindeki kumandayı kaldırıyor. "Gördün mü, işte bu yüzden uyuyor olman gerekiyordu. Ben kapatırım-"

"Hayır, değil." Avucumu yukarı kaldırarak omuz silkiyorum ve yüzüme sahte bir gülümseme yapıştırıyorum.

Ağzı yukarı kıvrılıyor. "Sadece topun düşüşünü izlemek istedim."

"Öyleyse, izle." Omuz silkip odanın karşısındaki kanepeye uzanıyorum. Dizüstü bilgisayarım üzerinde duruyor, ben de onu kucağıma çekip portföyümü açıyorum ve tüm varlığımla diziye bakmak istemiyormuş gibi davranıyorum.

Kollarını bacaklarına dolayarak otururken uzun süre kısık seste tutuyor ve Kal ile Boyd dışarıda kişisel olmayan eşyalarımı kutulara doldururken ben de sesini kısmayı başarıyorum.

Lunar Cove'dan bu kadar çabuk ayrılmayı gerçekten beklemiyordum, ama sanırım artık bir tehdit yoksa, burada kalmak pek de mantıklı değil.

Caleb'e gideceğimi düşündüğümde göğsümde bir sızı hissediyorum ama diğer yandan söylemem daha iyi . Her ihtimale karşı, süregelen duyguların kesmek için.

Bir tür ödeme duvarı hikayesi uygulaması için bir web konseptine konsantre olmaya çalışıyorum, ancak Fiona nefesinin altında bir şeyler mırıldanmaya ve televizyona yaklaşmaya devam ediyor. Tekrar baktığımda yüzü neredeyse televizyona yapışmıştı.

"Fi, Tanrı aşkına, sadece sesini aç-"

Renk muhafızları sahneden çekildi ve onların yerine mor ve siyah enstrümanlar dizisi, bas davulun yüzüne boyanmış iki başlı bir yılan deseni var.

Bir tutam koyu kahverengi saç ve uzun bacaklarıyla yan taraftaki klavyeciye bir şeyler söylemek için geçtiğini gördüğümde midem şiddetle çalkalanıyor, nefesim boğazımda düğümleniyor.

Siyah kot pantolonu ve gri ceketle, sırtına astığı siyah elektro gitarıyla zahmetsizce hareket ediyor. Seyircisinin varlığına hükmediyor, ancak onları aşağıdaki sokaklarda ve evden izlerken görebildiğini bile sanmıyorum.

Ölümlüler arasında bir tanrı.

Mikrofonun arkasına geçerken gümüş gözleri parlıyor ve kameranin gösterisinin kurulum kısmını mı yayınladığından yoksa bunun onun bir parçası mı olduğundan gerçekten emin değilim.

Belki de o kadar antrenmansızdır ki tüm performansını .

Ama sonra lazer ışıkları sönüyor ve tam üç saniye boyunca tamamen kararıyor.

Her gösterinin başında onları ne kadar süre kapalı tutacağını.

Bilgisayarımı kucağımdan indirip, çalışma görüntüsünü terk ediyorum ve sadece izliyorum; saniyeler içinde sahne morun farklı tonlarında aydınlanıyor ve eski şarkılarından birinin açılış akorları başlıyor, dikkatimi zorlandığım hızlı tempolu bir melodi.

Tek görebildiğim ve duyabildiğim o.

Sivriltilmiş, mürekkepli parmakları tıngırdatıyor ve koparıyor ve dudakları her vuruşla birlikte hareket ediyor gibi görünüyor. Şarkı başlar başlamaz sert ve huysuz bir halden, ilk dizayle birlikte kıvrak ve özgür bir hale geçmesi ve sanki çalmayı hiç bırakmamış gibi müziğine geri dönmesi.

İzlerken fark ettim ki ondan benim için oynamasını hiç istemedim.

Onlarca kez vücudumu en sevdiği enstrümanmış gibi çalıştırdı ama onu gerçekten çalarken hiç göremedim. Asla

Gözeneklerinden akan tutkuya tanık olun ya da sanatının o gümüş gözlerini fırtına bulutlarına çarpan şimşek gibi nasıl aydınlattığını görün.

Fiona'dan kumandayı alıp sesi açıyorum, o bir sonraki şarkıya, sonra bir başlarken yaklaşıyorum.

Onu izlerken boğazım yanıyor. Duman göğsümde açılıp kan dolaşıma karışıyor; gittiğinin farkına bile varmadan evini özlemek ve nasıl geri döneceğini bilmemek gibi.

Büyüleyici. Büyüleyici.

Ne kadar uzun süre gözlemlersem, o kadar derin bir huşu içine düşüyorum.

Her şey bir anda oluyor, cehenneme inişim; kontrol edilemez bir şeye dönüşen tek bir günah.

Bu delilik.

Teslim ol.

Bir gün batımına ya da dini bir uyanışa bakmak gibi. Tam anlamıyla *diz çökmüş* olmam ironik.

Ancak dördüncü şarkıya geçildiğinde, Aiden elindeki kazmaya bakıyor ve donup kalıyor, yoğun bir şekilde plastik parçasına bakıyor. O kadar uzun süre bakıyor ki, etkinlik sunucularından biri araya girerek ekipmanıyla ilgili her şeyin yolunda olup olmadığını soruyor.

Başını kaldırıyor, o taş gibi gözler hemen kamerayı buluyor.

Dişlerimin arasından bir nefes çekiyorum, izlediğimi bilmesinin hiçbir yolu olmamasına rağmen doğrudan ruhuma bakıyormuş gibi hissediyorum.

Kulaklıklarından birini çıkararak başını çeviriyor ve davulcuya bir şeyler söylüyor, o da başını sallayarak bir tür el hareketi yapıyor ve müziğin geri kalanını kesiyor.

"Ne oluyor be?" Fiona kaşlarını çatarak yanımda konuşuyor. "Diğerleri kadar bile uzun süre sahnede kalmadı!"

Ama ben ona dikkat etmiyorum, televizyondaki adama odaklanmış durumdayım.

Yutkunuyor, adem elması boğazında çalışıyor ve sonra duyulamayan bir kahkaha atıyor. Mikrofonunu ayarlıyor, derin bir nefes alıyor ve bir şarkının akapella versiyonuna başlamak üzere olduğunu düşünüyorum ama başlamıyor.

"Bunun benim müzik dünyasına yeniden giriş yapmam olması gerekiyordu," diyor yavaşça, mikrofonun sapını parmaklarıyla kavırıyor ve penayı parmaklarının arasına sıkıştırıyor. "oğunuz muhtemelen biliyorsunuzdur, yaklaşık üç yıl önce beni mahveden bazı şeyler yüzünden müziğe ara verdim."

Duraklıyor, sanki bunu düşünüyormuş gibi başını eğiyor. "*Eski* ben mahvoldu. Her birinizin sevdiği Aiden James. Keşke bugün burada duran kişinin bir zamanlar olduğu gibi performans sergilemeye olduğunu ve çocukluğumda annemi izlerken hayalini kurduğum şeyi tekrar burada yapmanın harika bir duygu olduğunu söyleyebilseydim."

Fiona'nın gözlerini üzerimde hissediyorum ama bakamıyorum. Nefes alamıyorum, her kelimesine takılıyorum.

"Beni yanlış anlamayın. Geri dönmek harika ama New York'a indiğimden beri bir şeylerin eksik olduğunu hissediyorum." Boğazını temizleyerek gitar penasını bir elinde döndürüyor ve ben o zaman anlıyorum.

Bavuluna koyduğum olduğunu *biliyorum*. Sonuçta onu buldu ve sahneye getirdi.

Performans için kullandım.

"Üç yıl önce hayatımın eksenini tamamen değışti. Tek bir gece tüm dünyamı sarstı ve bunu yapanın skandal ve kötü basın olmadığını anlamam o kadar uzun sürdü." Duraklama. Kameraya bir bakış daha. "O kızdı."

Fiona nefes nefese, parmakları dizimi peneliyor.

"Bir gün, onu nasıl kaybettiğimi, onu yeraltı dünyasına kadar nasıl takip ettiğimi ve onsuz nasıl ayrıldığımı ayrıntılarıyla anlatabileceğim. Tıpkı bir

salak. Bugün ona neden onu yanımda götürmek istediğimi söylemediğimi asla anlayamayacağım."

Kalbim şişiyor, acı içinde kaburgalarım baskı yapıyor, serbest kalmaya çalışıyor.

"Dürüst olmak gerekirse çok aptalca davrandım. Başarısız olduğum ve muhtemelen hayatımın geri kalanını telafi etmeye çalışarak geçireceğim bir inanç testi. Diğer şeylerin yanı sıra."

Boynunun arkasını kaşıyarak bir omzunu yarı omuz silkme şeklinde kaldırıyor.

"Onu hak etmiyorum. O kadarını biliyorum. Ve eminim şu anda onu görebilseydim, yüzü saçlarıyla aynı renkte olurdu. Şu anda beni dinleyip dinlemediğini bile bilmiyorum ama eğer ... artık biliyor. Seni ilk gördüğüm andan beri benim için o olduğuna eminim meleşim. Üç yıldır tamamen takıntılıyım ve bunun yakın zamanda sona ereceğini sanmıyorum."

Boğazını temizliyor ve müzik yeniden başlıyor, hafifçe çalıyor. "*Her neyse*, bu gece burada yeterince vaktinizi harcadım. Sen geldin bir gösteri için, yani alacağınız şey bu. Sadece içimi dökmek istedim, böylece müzikten resmi olarak emekli olduğumu açıkladığımda dünya o kadar da şaşırmayacak."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve elini havaya kaldırarak grup arkadaşlarına işaret ediyor. "Bu senin için, *güzel kız*."

Balad tenimde yumuşak bir okşayış gibi hissediyorum, bariton sesi hoparlörlere doluyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Duygusal bir şarkıya başlarken, beyanatından şarkı sözlerini zar zor duyuyorum. Beynimde bir döngü halinde tekrarlanıyor, kendini çaldığı müziğe göre ayarlıyor ve ben bunu işlemekte zorlanıyorum.

Fiona'nın eli dizimden düşüyor. "Az önce tüm dünyaya sana aşık olduğunu mu söyledi?"

Televizyona bakıyorum ama artık her şey bulanık. Duygular göğüs kafesime doğru tırmanıyor, sıcaklık kalbimden dışarı doğru yayılıyor ve beni ilk sahneye hissettiğim nostaljik hisle dolduruyor.

Evi özlemek gibi. Şimdiye kadar evsiz kaldığımı fark etmemem çok garip.

Yine de başımı sallayarak kekeliyorum. İçgüdülerim bunu yazmamı, bana dayatmaya çalıştığı gerçekliği saptırmamı söylüyor. Bir ay önce acı çekmemi istiyordu. Bu sabah şovu yüzünden gitti ve bunları yüzüme söylemek yerine milyonlarca insanın olduğu bir sahneyi seçti.

Aklı başında insanlar bunu yapmaz.

Aklı başında, ahlaken dürüst bir insan bunu dünyaya duyurmadan önce kıza söylerdi.

Değil mi?

"O bir deli," diyorum, dudaklarımdan gergin bir kahkaha dökülüyor.

Televizyon kararıyor, sessizlik havayı dolduruyor. Fiona ve ben birbirimize göz kırpıyoruz, sonra Kal'ın kanepenin arkasında durduğunu görmek için dönüyoruz, çenesi sert bir çizgiye oturmuş.

Ama gözlerinin kenarları yumuşak görünüyor.

"O deli değil." Yedek kumandayı kanepenin üzerine bırakıyor ve uzun parmağıyla beni işaret ediyor. "O aşık."

Gözlerim kısıldı. "Kolayca aptalca bir reklam gösterisi olabilir."

"Aynı zamanda *emekliliğini* de mi duyurdu? Garip bir strateji, ama sanırım ilgi çekmeye çalışıyorsanız, bu işe yarayabilir." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturan Kal, her zamanki gibi vurdumduymaz bir tavırla omuz silkiyor. "Eğer içinizde küçük bir parça bile aynı şekilde hissediyorsa, ona gitmelisiniz."

"Ona gitmek mi? Ne bu, romantik komedi filminin sonu mu?"

Sırıtırıyor, kısa bir anlığına düşüncelerinde kaybolmuş gibi görünüyor. "Beklemek en kötü kısmı. Benim yaptığım hatayı yapmayın."

Ağzım açık kalıyor, neden bahsettiğini sormaya hazırım, ama sonra odadan çıkıp gidiyor, sadece ben ve Fiona kalıyoruz. Gözlerime bakıyor ve bir omzunu kaldırarak sırtını kanepeye yaslıyor.

"Bütün bunları bilmiyorum," diyor uzaktan kumandayı alıp televizyonu tekrar açarak. "Ama aşkın neye benzediğini biliyorum ve sana şunu söyleyeyim: Hiç kimsenin gözlerinde, ikinizi birlikte gördüğümüz sabahki kadar parladığını görmedim. Bu bilgiyle ne yapacaksanız yapın."

Daha sonra yatağa girdiğimde, bu bilgilerle ne yapmak istediğimi bulmaya çalışarak saatlerce dönüp duruyorum.

Bir zamanlar sizi incitmiş bir adamın kollarında huzur ve güven bulmak tamamen berbat bir şey mi?

Bir *suçlu*.

Tüm niyet ve amaçlar için, Aiden .

Kelimenin tam anlamıyla iyi bir adam değil ama kardeşim de öyle. Ya da arkadaşları.

Ya da Kal.

Belki de toplumun onları nasıl resmettiği ya da geçmişlerine hangi lekelerin bulaştığı önemli değildir.

Belki de önemli olan, sevdikleri insanlar için ne kadar ileri gidebilecekleridir.

Kulübenin geri kalanı uyurken, pijamalarımı değiştirme zahmetine katlanmadan botlarımı giyip aşağıya iniyorum. Ada tezgahından çantamı aldım, güvenlik sistemini devre dışı bıraktım ve verandaya çıktığımda New York'a bir uçuş rezervasyonu yapmaya çalışıyorum.

Ayaklarım eşiği geçmez başparmağım ödeme düğmesine basıyor. Yanımdaki varlığı hissetmiyorum, çok geç olana kadar beni susturmak için uzanan elleri hissetmiyorum.

Ve sonra, hiçbir şey hissetmiyorum.

"kadarıyla bizimle yeni bir sözleşme imzaladı. *Belli* ki kendini bu işten kurtaracak."

Babam yemek masasının karşısından bana bakıyor, Bluetooth kulaklığıyla konuşurken gözlerinin altındaki koyu halkaları ovuşturuyor. Sandalyemde arkama yaslanıp başımı tavana doğru eğiyorum ve elimdeki gitar penasını çevirip başparmağımı ön yüzündeki oymanın üzerinde gezdiriyorum.

Aiden James Fan Kulübü.

Riley'nin bir gece, yıllardır online fandomu nasıl yönettiğine dair aceleyle yaptığı itirafı hatırladığımda dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Burnumun dibinde var olan bir numaralı sapığım. Ona karşı bir saplantı geliştirmenin bu kadar kolay olmasına şaşmamalı; benzer ruhlar birbirini çağırır ve beni benim yerimde olan birinden daha iyi kim anlayabilir?

Yine de bundan daha fazlası var; bir noktada yerini gerçek bir sevgiye ve manyetik alanların kıskanacağı bir çekime bırakan sıcak şehvet ve değişken duygular.

Onu hak etmediğimin farkında olarak cesur ve asil olanı yapmaya çalıştım. Pişmanlık duymadan onu incittiğimin ve ihlal ettiğimin farkındaydım. Üzerinde çalışmamız gereken milyonlarca farklı şey ve çözmemiz gereken hayatlarımız olduğunu bilerek.

Ama itiraf, özel seğimi görür görmez içimden dökölüverdi ve bir sağanak gibi duygularımla yeryüzünü sular altında bıraktım.

Onu bana getirmeye yeteceğini umduğum bir jest.

Babam telefonunu kapatıyor ve Bluetooth'u masaya fırlatıyor. "Bir dahaki sefere hayatını değiştirecek önemli bir duyuru yapmaya karar verdiğinde, en azından önce benimle *tartış*."

"Oraya gittiğimde bunu yapacağımı bilmiyordum."

"Bu *daha iyi* değil, evlat." Ağır bir şekilde iç çekerek avucunu yüzünde gezdiriyor. "Eğer bir şey varsa, bu kararın ne kadar fevri olduğunu kanıtlıyor."

Gitar penasını masanın üzerine bırakıp parmaklarımı birleştiriyorum. Başparmağımın alt üç yıl önce yaptırdığım hale dövmesi bana göz kırptıyor ve ona söyleyecek daha fazla şeyim olmasını dileyerek omuz silkiyorum. Herkesin yararına olacak daha iyi bir şey.

Ama işin aslı şu ki, James ailesine fayda sağlayacak bir şey bulmak kariyerimin başından beri yaptığım şey.

Symposium'a katıldığımda rock yıldızı markası bizim kurtarıcımız oldu ve üçümüze de yapacak işler ve sefaletimizin dışında odaklanacak şeyler verdi.

Ara vermeden önceki son sahneye çıkışım ile bu gece sahneye çıkışım arasındaki fark . Sadece hissettiğim yenilenmiş tutku ve enerji duygusunda değil, aynı zamanda gerçek yaratıcı materyalde de.

Ara vermeden önce durgunlaştım. Müziğe olan aşkımı yorgunluk, içki ve üzüntü gölgeliyordu. Tamamen görmezden gelerek tedavi etmeye çalıştığım bir hastalığın belirtileri.

İlham perim yorulmuştu, ben de onu serbest bıraktım.

Şimdi, bana iyi hizmet ettiğini bilerek sonsuza dek dinlenebilir. Artık başka birinin bana ilham verdiğini biliyorum.

"O kadar emek verdiğin her şeyi bir kenara atıyorsun," diyor babam, burnunun kenarını sıkarak. "Bir kız için. *Kelimenin tam anlamıyla* hayatını mahveden bir kız için."

"Sanırım öyle."

"Onu ifşa etmeye ne oldu? Masumiyetinizi geri kazanmaya ve kamusal imajınızı düzeltmeye?"

"Sana artık bunu yapmak istemediğimi söylemiştim. Kaçınılmaz olarak benimle aynı bokun kurbanı birini daha fazla travmatize etmekle ilgilenmiyorum. Sadece bu konuda sesini çıkaramıyordu."

Yüzü sertleşir. "Ne yani? Sana acıklı bir hikâye anlatıyor ve sen hiçbir kanıt olmadan buna inanmaya hevesli misin? Ne yani, amı sihirli falan mı?"

Vücudundaki acımasız yara izlerinin görüntüsü zihnimde yanıp sönerken dilim ağzımda ağırlaşıyor. Aynı derecede acımasız bir saldırının hatırası - havaalanına giderken kıpkırmızı görmeme neden olan bir saldırı ve failin şu anda öldüğünü söylemeseydi, muhtemelen

Konser tamamen o pisliği bulup gitarımın sapıyla onu becermekten yana.

Yine de bunların hiçbirini ona söylemiyorum. Bilmeyi hak etmiyor.

"Boş zamanlarımı bu sikik sektörden tamamen uzak bir kızın içinde geçirebilmek için zirvede olan kazançlı bir kariyerden vazgeçiyor muyum diye soruyorsanız, evet. Evet, bırakıyorum. Sonunda amcığın gücünü anladığım için daha fazla gurur duymamana şaşırdım."

Ayağa kalkıp kazmayı cebime koyuyorum ve ellerimi ceketimin üzerine koyup avuç içlerimi yemek masasının üzerine koyarak ona bakıyorum.

"Merak etme *baba*. Belki ben de senin izinden giderim. Bir plak şirketi kurar, müşterileri teketime alır, ailemin canına okur ve Büyük Britanya'nın gurur bir imparatorluk yaratırım." Parmak eklemlerimi tahtaya vuruyorum ve omurgamı dikleştiriyorum. "Belki... belki ben de seninki için gelirim."

Birkaç saat sonra, gökyüzünde dolunay varken, oturup Riley'den haber almak için sabırsızlanıyorum. Gösteriyi izleyip izlemediğini bilmem gerekiyor.

Daha da ötesi, bunu ona yüz yüze söylemem gerekiyor.

Onun için saçma sapan bir şekilde gittiğimi itiraf ettiğimde gözlerine bakmam gerekiyor, böylece bu konuda yalnız olmadığımdan emin olabilirim.

Bir gecelik çanta hazırlıyorum ve nereye gittiğimi kimseye söylemeden çatı katından ayrılıyorum; doğal olarak dışarı adımımı atar atmaz bir sürü fotoğrafçı tarafından bombardımana tutuluyorum. Herkes gizemli kızın kimliğini, bunca zamandır nerede olduğunu, bir sonraki adımımın ne olduğunu ve müziğı bırakıp bırakmadığımı anlamaya çalışıyor.

Üç yıl önce sırf kısa yoldan para kazanmak için beni parçalamak isteyen aynı akbabalar tarafından üzerime fırlatılan milyonlarca soru.

"Yorum yok," diye ve binamın yeraltı otoparkının kapılı girişinde onları kaybediyorum. Karartılmış Range Rover'ıma atlayarak, özellikle Yılbaşı gecesi için rekor bir sürede havaalanına varıyorum ve ülkenin diğer ucuna giden bir uçağa biniyorum.

Birkaç saat sonra Lunar Cove'a jet-lag olmuşum, doğru düzgün göremiyorum bile. Bir taksi beni kasabanın diğer ucuna götürüyor ve gölün etrafından dolaşıp kasabanın köşesine sıkışmış uykulu kulübelere doğru ilerlerken tahta kaldırımındaki havai fişekleri fark ediyorum.

Sokağın sonundaki iki dükkanın önüne park edip hesabıma fazladan bir yüzlük ekliyorum ve şoförden ben kendimi toparlarken bir dakika boş oturmasını rica ediyorum.

Teknik olarak konuşursak, Riley benim için fazla iyi. Saf ve masum, şeker kaplı, ooey-gooey bir merkez. Buraya geldiğimde ona zarar vermek için yola çıktığım gerçeğine dayanarak beni reddedebilir ve reddetmeli de.

Size niyetimin tam olarak ne zaman değiştiğini bile söyleyemem. Sadece değiştiğini ve bir noktada burada bulunmamın *bana* ne olduğunu bulmaktan çok *bize* ne olduğuyla ilgili hale geldiğini söyleyebilirim.

Umarım daha önce ayrılmam bunu açıklama şansımı mahvetmemiştir.

Sonunda taksiden indim ve çantamı omzuma atarak kulübesine doğru yürümeye başladım. Bulanık sarı bir parıltı, eriyen kardan yansıyarak çevremde parlıyor ve kaldığım kulübenin yönüne döndüğümde onu görüyorum.

İkinci kattaki pencerelerden biri aydınlanıyor ve perdenin arkasında bir gölge hareket ediyor. Sinirlerim midemde geriliyor,

birbirine düğümleniyor.

Benim eski kulübemde mi?

Adımlarım yön değiştirir değiştirmez yavaşlıyor, şüphe omurgamdan yukarı tırmanıyor. Eğer bekliyorsa, eğer gösteriyi gördüyse... bana ulaşmış olması gerekmez miydi?

Göğsüm sıkışıyor, penceredeki figür kaybolurken gözlerimi kısıyorum, neredeyse kitabımdan doğrudan bir sayfa çekiyorum. Bir yandan, Riley'nin varlığını ona tamamen belli etmeden önceki günleri taklit etmesine izin vermezdim ama diğer yandan, burada olacağımı bilmesinin hiçbir yolu yoktu.

Gölün etrafından dolanarak yavaş, yumuşak adımlarla ilerliyor ve kulübede her kim varsa fark edilmemek için elimden gelenin en iyisini yaparak gölgelere yapışıyorum. Arka tarafa döndüğümde, çamaşır odasının girişine yöneliyorum ve mümkün olduğunca sessizce açmak için hareket ediyorum.

İçeri girip kapıyı arkamdan hafifçe kapattığımda hava ürkütücü derecede sessiz ve durgun. Koridordan aşağıya bakıyorum, seslerin ve hareketlerin belirgin bir şekilde eksikliğini fark ediyorum, endişe kontrol edilemeyen bir orman yangınının alevleri gibi sırtımı yalıyor.

İçimde kötü bir his var ve dağılmayı reddederek derinliklerine yerleşiyor.

Her ihtimale karşı, potansiyel bir silah olarak kullanabileceğim bir şey bulmak için odaya hızlıca göz gezdiriyorum. Babam, tüm hatalarına rağmen, bana her zaman kör bir müzakereye asla bir ya da iki numara olmadan girmememi öğretti - bunun yönetim kurulu odasının ötesinde tehlikeli durumlara da uzandığına inanmak istiyorum.

Ne yazık ki seçeneklerim son derece kısıtlı, yüzden bana en yakın nesneyi alıyorum; bir ütü. Kabloyu çıkararak yere bırakıyorum, parmaklarımı plastik sapın etrafına doluyorum ve odadan çıkıyorum.

Ayaklarımı sürüyerek, gıcırdayan döşeme tahtalarından kaçınmak için elimden geleni yapıyorum, sırtım duvara dayalı olarak koridorda ilerliyorum, ışıkları yakıyorum. Ana kat temiz, söyleyebileceğim kadarıyla tamamen boş, ama o sarı parıltı hala üst kattan geliyor, bu yüzden ona doğru ilerliyorum.

Belki de ışığı kapatmayı unutmuşumdur diye umuyorum. Ya da Riley çılgınca bir nedenden dolayı geri gelip beklemeye karar verdi. Belki de konseri izledi ve geri döneceğimi umdu, bu yüzden orta bölgeyi kesti.

Bu düşünceler beynimde yüzerken bile, akla yatkın olmadıklarını biliyorum. Ve merdivenlerin tepesine vardığımda, karnım kıcıma batarken demiri sıkıca kavradığımda, bu korkularım doğrulanıyor.

Riley sırtüstü yatıyor, elleri arkadan bağlanmış, ağzı bantla kapatılmış. Önündeki duvara boş boş bakıyor ve yan tarafındaki bir yaradan küçük bir kan birikintisinin damladığını görüyorum.

Gözlerim irileşiyor, öyle irileşiyor ki yuvalarından düşeceklerini sanıyorum; soluk ışıktaki alnına dağılmış morlukları görebiliyorum ve ahşap zeminde pençe izleri var.

Sanki bunu yapanla savaşmaya çalışmış gibi.

Koridorun sonuna, yatak odasının olduğu yere doğru kayıyorum ve eğilerek hızlıca tarıyorum. Riley'den başka kimseyi göremiyorum ve neler döndüğünden ya da onlar gelmeden önce ne kadar vaktimiz olduğundan emin olmadığım için hemen harekete geçiyorum.

Ona doğru aceleyle koşarken mavi gözleri benimkilere takılıyor ve hemen anahtarlarımı kullanarak açmaya çalışıyorum. İşe yaramıyor; kıvranıyor, ben onu kurtarmaya çalıştıkça çıldırıyor ve anahtarlar onu bağlı tutan malzeme için çok kör.

Başını yukarı çevirip ağızındaki bandı söktüğümde okyanus gözlerinde korku dolanıyor.

"Ne oluyor lan?" Parmaklarımı şakağına sürterek soruyorum. "Ne oldu sana böyle?"

"Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım," diye hıçkırıyor, yere kan tükürüyor ve ilk başta bir tür sinir krizi mi geçirdiğini anlayamıyorum. Omuzlarından tutarak onu iyi tarafına çeviriyorum ve odaklanmasını sağlamaya çalışıyorum.

"Burada olamazsın," diyor gözlerinden yaşlar boşanarak.

Başka bir durumda olsa, bu manzara karşısında sikim zonklamaya başlardı ama şu anda, benden başka birini hedef alan korkusu ve histerisi beni öfkeliendirmekten başka bir işe yaramıyor.

"Ne sikime buradasın?"

"Sana geliyordum," diye fısıldıyor, bunu söylemek için hıçkırıklarının ortasında duraklıyor. "Konserini izledim ve istedim... istedim-"

"Seni hak etmeyen küçük, pis bir karavan fahişesi olduğunu istedi."

Yeni bir sesin eklenmesi beni tamamen hazırlıksız yakaladı ve kapı aralığında gizlenen biraz tanıdık bir yüz görmek için döndüm.

Platin sarısı saçlar. Koyu, badem şeklinde gözler.

Kendini beğenmiş küçük suratına bir şaplak atmak isterdim.

Sanat galerisinde tanıştığım kız odaya girdi, ikimize manyakça sırıtıyordu. *Kahretsin, adı neydi? Moira, Molly, Michelle?*

Ellerini arkasında tutarak yavaşça odaya giriyor, bakışları Riley ve benim aramda gidip geliyor.

Riley'nin yüzüne ve göğsüne daha yakın olacak şekilde yer değiştiriyorum ve davetsiz misafiri ters ters süzüyorum. "Siz ikiniz eskiden arkadaş değil miydiniz? Neden onu bağladınız ve dövdünüz?"

"İşini bitirememiş olman benim suçum değil." bir tarafındaki dolu yatağa yaslanmak için hareket ediyor ve bunu yaparken kollarını göğsünde kavuşturarak dev bir mutfak bıçağı sallıyor.

Gözlerim açılıyor, kalçasına gelişigüzel yaslanınca duruşum sertleşiyor.

"Bazen insanların yolculukları sırasında dikkatleri dağınık," diyor bir omzunu kaldırarak. "İşleri bitirmene yardım etmem için bana sahip olduğun için şanslısın, Aiden."

Adımın onun dilinden krem şanti gibi yumuşak ve ağır bir şekilde dökülüşü ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. Hiç tanımadığım insanların adımı bilmesi ve konuşurken kullanması yıllar içinde alışmak zorunda kaldığım bir şey, ancak baştan çıkarıcı bir katman ekleme girişimi çoğu insanın gerçekten yapmadığı bir şey.

Genelde ya gerçekten flört edemeyecek kadar şaşkın oluyorlar ya da benim genel tavrım onları . Ama bu kız açıkça deniyor ve ses tonunu incelemeye çalıştığımda neredeyse sözlerinin kaydedilmesini engelliyor.

"Sen neden ?"

Gülüyor, yüzü tavana doğru eğiliyor. "Onu mahvetmen *gerekliyordu!* Sen buraya gelene kadar babanla aranızdaki tüm yazışmalarda bu yazıyordu. Onun yalancı bir yılan olduğunu ortaya çıkaracak, seni ona tecavüz etmekle suçladığı için kendini suçlu hissettiği için sahte bir ölüm düzenlediğini tüm dünyaya anlatacak ve tüm halkı ona karşı kışkırtacaktın. *Planımız* buydu."

Göz ucuyla Riley'ye baktığımda onun gözlerinin kapalı olduğunu fark ediyorum. Tedirginlik mideme kramplar sokuyor ve varlığımın sıcaklığının çirkin gerçekliğimizi dengelemeye yeteceğini umarak aramızda daha az boşluk kalacak şekilde kayıyorum.

Derin bir nefes alarak odanın karşısındaki kıza başımı sallıyorum. "Bunu biliyorsun?"

"Ben senin *ruh eşinim*, Aiden James Santiago. Senin hakkında her şeyi biliyorum." Riley'nin boğazından boğuk bir ses çıkıyor ve kız başını eğerek yataktan kalkıp bize doğru ilerliyor. "Bir sorun mu var küçük kız? Seninle konuştuğumu sanmıyorum." "Sen onun ruh eşi değilsin," diye mırıldandı Riley, yanağını ve kelimeleri karıştırıyordu. "Sen sadece delisin."

Kızın koyu renk gözleri parlıyor, bıçağın ucunu Riley'ye doğru dağınık ateşler parlıyor. "Kapa çeneni yoksa ağzının diğer tarafını da oyarım, böylece yara izlerin eşleşir."

Yutkunarak bakışlarımı bıçaktan ayırmıyor, en ufak bir hareket olup olmadığını izliyorum. Parmaklarım yanımdaki demir sapı buluyor ve etrafından dolanarak, bana saldırmadan önce ne kadar hızlı davranmam gerektiğini belirlemeye .

"Bak, M-" diye atıyorum, adı hâlâ aklıma gelmeyince sertçe sinirleniyorum.

Yüzü buruşuyor, yüz hatlarında korku belirliyor. "*Mellie*."

"Evet, doğru. Mellie. İtiraf etmeliyim ki bu konuyu anlamadım, anlamama yardımcı olur musun? Bunu sana babam mı yaptırdı?"

Güldüğünde, o kadar tiz ve sincap gibi gülüyor ki neredeyse kulaklarımı kapatmak zorunda kalıyorum; kabusların başladığı gibi kafatasımda yankılanıyor.

"*Baban* mı? Hayır. Sanki o adam bir *hayranıyla* konuşmaya cesaret edebilmiş gibi. Sanki kariyerinin ve başarının tek sebebi biz değilmişiz de biz onun altında kalmışız gibi."

"Peki, o zaman ben-"

"O gece benim olmam gerekiyordu!" Sesi yükseliyor, keskin ve . "New York'ta. Yardım müzayedesine gitmek *benim* fikrimdi, oy pusulasına sahte bir isim koymuştum, teklif bilet *ben* olacaktım. Ama beceriksiz gala yardımcısı

Karıştırdım ve seni bara doğru yürürken gördüğümde... *ona* doğru, bir hata olduğunu anladım."

Kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor. "Riley için teklif verdim ama."

"Ah, biliyorum." Alay ediyor, nefreti dalga dalga yayılıyor. "Ben Arkadaşın teklifini verdiğinde bilet gişesinin arkasındaydım ve zilleri değiştirdim. Ya da en azından ben öyle sandım. Ama bir şekilde yine de onun yanına gittin."

Eğilip bıçakla Riley'nin baldırının arkasını dürttüğünde burnu havaya kalkıyor. "*Riley*. Onda ne aradığını anlayamadım ve görmek için seni takip ettim. Belki bu *ucubede* ne gördüğünü öğrenirsem, onu on bin kat daha iyi taklit edebilirim diye düşündüm. Kim yara izlerini ve utangaçlığı mükemmelliğe tercih eder ki?"

Mükemmellik biraz gibi görünüyor ama elbette.

"Küçük bayan agorafobinin bir dövme dükkanında onu becermene izin vermesine ne kadar şaşırdığımı bir düşünsene." Sözleri öfkelendikçe daha sert bastıran bıçak, Riley'nin pijama altının malzemesini delerek protesto için ciyaklamasına neden olur.

"Sen de aynısını yapardın," diye mırıldanıyor Riley. Sesi zayıf, soluk ve yan tarafının altında biriken kana tekrar bakıyorum, korku kadar işliyor.

"*Daha fazlasını* yapardım. Aiden'ın bizim birbirimize ait olduğumuzu görmesi için her şeyi yapardım. Onu terk ettin! Hayatının fırsatını yakaladın ve *kaçtın*." Mellie'nin gözleri benimkilere kayıyor, vahşi ve akli başında olmayan bir şey bana yansıyor. "O seni hak etmedi, sevgilim. Onun gibi bir çöp, ortadan kaldırılmaktan başka bir şeyi hak etmez."

Burun deliklerim alevleniyor, çenemi sıkıp açıyorum, sözleri yavaşça zihnimde işleniyor. "Demek dedikoduyu sen başlattın."

Sırıttıyor. "Dedikoduyu başlattı, her çevrimiçi platformda yayılmasını sağladı, isimleri ve resimleri sızdırdı. Siz iyi iş .

Kanıtları temizlemeye çalıştım ama internet sonsuza kadar var bebeğim. İnsanların bir kez duyduklarında, bunun hakkında konuşmayı asla bırakmayacaklarını biliyordum."

Farkına vardıkça sinirlerim taklalar atıyor, dönüp duruyor. Bu yabancının söylediklerini zar zor algılayabiliyorum, yaptığı şeyin, mahvettiği şeyin ciddiyeti bir yana.

Hayatımızın üç yılı tamamen boşa gitti.

Hepsi bir kaltağın zamanımı hak ettiğini düşünmesi yüzünden.

Başını eğerek Riley'ye bakarken ağzından hınzır bir gülümseme yayılıyor. "Zarfı da ben gönderdim. Seni korkutacağını biliyordum. Kendini öldüreceğini düşünmemiştim ama bu da güzel bir bonus oldu." Yüzü sertleşiyor, ağzı sert bir çizgi haline geliyor. "Yine de, bunun başka bir yalan olduğunu öğrenince şaşırdım."

Bıçağı Riley'nin bacağından aşağı doğru kaydırmaya başladığında elim acı içinde bağırmasına neden oluyor. Silahı Mellie'nin elinden alıp demiri havaya kaldırmak için hamle yapıyorum ama Mellie bana doğru dönerek kıkırdıyor.

"Kahraman olmaya çalışma, Aiden. Bu noktada sana yakışmıyor. Hepimiz senin iyi bir adam olmadığını biliyoruz." Öne doğru eğilip bıçağıyla çeneme dokunuyor ve sırtıyor. "Dediğim gibi, sana yardım etmeye çalışıyorum. Belli ki Riley'nin küçük masum kurban kanmışsın ve neyin önemli olduğunu unutmuşsun."

"Hiçbir şeyi gözden kaçırmadım," diyorum demiri dizime dayayarak. Bıçağının çeneme değen soğuk metali beni topraklıyor ve Riley'nin iniltilerine rağmen odaklanmamı sağlıyor. "Gerçi şu anda kendimi oldukça aydınlanmış hissediyorum."

İnliyor ve Riley'ye tekrar bakmak için geri çekiliyor. "Bu geceki gösterinde itirafını duydum. birlikte olmak için New York'a uçmayı planlamıştım ama görevinde başarısız olduğunu ve yardımına ihtiyacın olduğunu duyar duymaz anladım. Bu yüzden onu yakalayıp buraya getirdim. Hayatına son vermenin şiirsel olacağını düşündüm.

Bu sabah uyandığın yerde. Satır aralarını okuyabiliyorum bebeğim. Merak etme. Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum."

"İhtiyacım olan şey," diyorum, dikkatini dağıtmak umuduyla yavaşça konuşarak, "Riley."

Mellie nefes alıyor ama Riley kıpırdamıyor. Yüzü o kadar solgun ve ter içinde ki bilincinin yerinde olup olmadığını bile merak ediyorum.

Mellie başını sallayarak, "Ne dediğini bilmiyorsun," diye ısrar ediyor.

"Aşığım. Aramızda ne olduğunu düşünürsen düşün, ben Riley'ye aşığım. Sanırım onu ilk gördüğümden beri öyleyim." Kelimeleri ağızımda yuvarlamak için duraklıyorum, yerleştikçe göğsüm ısınıyor, ait oldukları gibi tenime nüfuz ediyorlar. "O gece açık artırmada değiştirmiş olsanız da olmasanız da eninde sonunda ona ulaşacaktım."

Havayı yaran çığlık beni irkiltiyor, bir vücut bana fırlarken demiri düşürüyorum; yakalanmayı , bu yüzden kolayca yere düşüyorum, başım sertçe yere çarpıyor. Mellie üzerimde beliriyor, kalçalarımaya sarılıp bir eliyle bıçağını kavrarken diğer eliyle de yumruğunu yüzüme indiriyor.

"Benimle birlikte olman gerekiyordu," diye bağırıyor ve her kelimeyi bir yumrukla noktılıyor. "Ben senin en büyük hayranım, senin için her şeyi yapmaya hazırım, ama sen onu mu seçeceksin?"

Ellerim onunkilere uzanıyor ama o hızlı, adrenalinin . Sonunda bir bileğini tuttum ve bıçağı elinden aldım. Taşaklarımaya vuruyor; dizimle darbenin şiddetini savuşturuyorum ama yine de beni hazırlıksız yakalıyor ve acı omurgamda zıplarken nefesim ciğerlerimden fırlıyor.

Parmakları boynumu buluyor ve pençelerini boynuma geçirip nefes yolumu keserken bel kemerinin arkasına uzanıp bir tabanca çıkarıyor.

"Tanrım, sen kafayı ," diye mırıldanıyorum ve parmaklarını silahla değiştirip silahı çenemin altına dayıyor.

"Son üç yılımı senin peşinden koşarak, seni küçük bir sürtüğe kaptırmak için çalışmadım. Eğer benimle olmayacaksan, o seni kesinlikle hak etmiyor."

Namluyu boğazımda izini hissedene kadar şahdamarıma bastırıyor; başımı çevirmeden mümkün olduğunca Riley'ye bakarak yutkunmaya zorluyorum.

İçim birbirine karışıyor, korku ve teslimiyet dolduruyor.

"Angel," diyorum, elimi yere bırakıp ona doğru uzanıyorum. Gözleri açık, beni izliyor ve burnu parmaklarıma değecek şekilde yaklaşıyor. "Ciddiyim, tamam mı? Sen benim için osun. Sana yaşattığım onca şeyi hatırladığında bile bunu unutmayacağına söz ver."

"Bu aptalca," diye fısıldıyor . "*Hatırlamak* için ihtiyacım yok, çünkü hiçbir yere gitmiyorsun." Mellie emniyeti açıyor ve ben gülüyorum.

"Senin iyimserliğini seviyorum, güzel kız. Kimsenin bunu değiştirmesine izin verme, tamam mı? Ve şu anda pek bir önemi olmadığını biliyorum ama her şey için çok üzgünüm. Eğer tüm hayatımı sana davranışımı telafi etmek için harcayabilseydim, harcardım."

"Özür dileme." Gözyaşlarını duyuyorum ve varlıklarının içime işlemesine izin veriyorum.

Mellie daha sert bastırıyor ve ben garip bir ses çıkarıyorum. "Kelimelerden çok daha fazlasını hak ediyorsun Riley. Tüm evren senin gücüne ve iyiliğine hayranlıkla ayaklarına kapanmalı. Kısa bir süreliğine de olsa seni tecrübe edebildiğim için dünyanın en şanslı adamı ben ."

"*Seni* seviyorum," diyor ve bu üç kelimenin sesi onun güzel dudakları benim felaketim.

İçim parçalanıyor, ona davranış şeklimden dolayı kendimden nefret ediyorum. Bu karmaşanın içine düştüğü ve bunu ona benim yaşattığım için nefret ediyorum.

Mellie gözlerini deviriyor. "Şirin," diyor ve parmağının tetiğe asılıp çekmeye hazırlanmasını izliyorum. "Ama sen-"

Boynundan kan fışkırıyor, her yere sıçrarken onu kesiyor; eli silahtan düşüyor ve bir refleks olarak uzanıyorum, onu alıyorum ve az önce ne bile tam olarak anlamadan emniyeti geri alıyorum.

Mellie uzanır, şoktan gözleri büyür ve nefesleri keskin, boş soluklarla gelir; içeri girdiğinde elinde olan bıçak şimdi boğazının yanından dışarı fırlamış, sapına kadar saplanmış ve diğer taraftan çıkmaktadır.

O yere yığılırken gözlerim Riley'i dizlerinin üzerine çökmüş, fermuarlı bağı artık sadece bir bileğinden sarkar halde buluyor. Pembe saçları kızıla boyanmış, yüzü hafifçe şişmiş ve üstümde kan kaybindan ölmek üzere olan bir kız olmasına rağmen *gülümsüyor*.

"Acemice bir hata, silahını gözetimsiz bırakmak. Sanırım şirret bir psikopat olmak için daha az, etrafını öğrenmek için daha çok zaman harcamalıydın." Riley Mellie'ye doğru tükürdü, öfkesi yüzüne kazınmıştı. "Ya da *halkına*."

Mellie'nin bedeni gevşerken altından sıyrılıyorum, silahı tekmeleyerek uzaklaştırıyorum ve Riley'i kollarıma çekiyorum. Kalbim hızla çarpıyor, kaburgalarım vuruyor ve kirli parmaklarımı saçlarının arasından geçirip başımı eğerek ona bakıyorum.

"Vay . Az önce ne oldu öyle?"

"Sana söylentilerle hiçbir ilgim olmadığını söylemiştim," diyor kısık sesle ve ben kıkırdayarak başparmağımla yanağını okşuyorum. "Ve onlar yüzünden hayatımı mahvedecektin. Yazık oldu, gerçekten. Neler kaybedeceğini bir düşünsene."

Sıratarak, zihnim durumun ciddiyetini ya da kesinliğini tam olarak kavrayamamışken, alnımı onunkine bastırıyorum.

"Bunu asla yapamazdım," diyorum. "Senden daha önce ayrılmak hayatımda yaptığım en zor şeydi. En aptalcası da."

"Yine de geri döndün."

Bir kahkaha atarak başımı sallıyorum, başını ellerimin arasına alıyorum. "Ve bir daha sensiz gitmeyeceğim."

EPILOG

"Bunu yapmak istediğinden kesinlikle *emin* misin?"

Başımı çevirdiğimde, yanımdaki plastik sandalyeye oturmuş, elleri zıplayan dizlerinin üzerinde olan kardeşime bakıyorum. Gözleri odanın içinde geziniyor, duvarlarda asılı her bir sanat eserinin üzerinde geziniyor, çenesinden gerginlik akıyor.

"Boyd." Bana bakıyor ve ben de onun çimdikliyorum. "Gergin enerjin bulaşıcı ve durmanı istiyorum."

İnliyor, kirli sarı saçlarını çekmek için uzanıyor. "Tanrım, haklısın. Sadece... dövmeler *kalıcıdır*, biliyor musun?"

Kaşlarımı kaldırarak ona düz bir bakış attım. "Bok yok mu? Duş alma konusunda kötü olduğunu sanıyordum."

Gözlerini devirerek ayağa kalkıyor ve adım atıyor. Sinirlerinin her şeyden çok akşamki planlarıyla ilgili olduğunu biliyorum, bu yüzden arkama yaslanıp telefonumda gezinmeye devam ediyorum, endişesinin beni rahatsız etmesine izin vermeyi reddediyorum.

Başkalarının düşüncelerini ve duygularını benimsememek son zamanlarda terapide üzerinde çok durduğum bir konu ve beynimin bu kısmını yeniden düzenlemek hala devam eden büyük bir çalışma olsa da, Boyd ile başlamak ilişkimizi onarmamıza yardımcı olmak için muazzam oldu.

Hiçbir şekilde mükemmel değil ve geçen yıl Lunar Cove'daki saldırıdan sonra, Boyd'un korkuları ona beni kontrol etmeye çalışmak için başka bir bahane verdiğinde neredeyse yeniden çatırdıyordu.

Mellie ne yazık ki o gece ölmedi, ancak hastanede iyileşirken yaklaşık bir düzine farklı suçla suçlandı. Avukatı parasosyal ilişkileri ve bunların beyin üzerindeki etkilerini gerekçe göstererek delilik savunması yaptı ve ülkenin bir yerindeki bir psikiyatri hastanesine yatırıldı.

Ne olursa olsun, yakın zamanda başka kimseye zarar vermeyecek, ancak kardeşimin hemen yanındaki evde uyurken *tekrar* saldırıya uğradığımı kabul etmesi zordu.

King's Trace'e geri dönüp Boyd'un bana aldığı göl eve yerleştiğimde, onu da terapiye sürüklemeye başladım. İkimizin de hayat boyu çözmemiz gereken sorunları vardı ve ben bu kadar yol kat ettikten sonra herhangi bir gerilemeye izin vermeyi reddettim.

Sonunda Fiona'ya evlenme teklif etmesinin tek nedeninin benim müdahalem olmasını istemiyorum, ancak bunu yapması için onu teşvik ettiğim için gizlice sırtımı sıvazlamadığımı söylersem yalan olur.

"Evet diyecek," diyorum ona, bir bacağımı diğerinin üzerine atarak. "Sebepsiz yere dönüp duruyorsun."

Volta atmayı bırakır ve iç çeker. "Mantıklı olsaydı buna *sarmal* demezlerdi."

Dövmeci sonunda beni arkaya çağırıyor ve Boyd'a gidebileceğini ve kutlamaya yardımcı olmak için randevusundan sonra onu göreceğimi söylüyorum. Haklı olsam iyi olur diyen bir bakışla beni iğneliyor ve sonra dışarı çıkıp caddede kayboluyor.

Arkadaki masaya uzanıp sanatçının şablonu yerleştirmesine izin verirken, kendi sinirlerime rağmen gülümsüyorum, ilk dövmemle ilgili anılar sık sık olduğu gibi zihnimde yanıp sönüyor.

Aiden'ın elleri kalçamda, başı bacaklarımın arasında, kokusu tenimde. Milyon yıl geçse de yaşayacağımı hayal bile edemeyeceğim şeyler, şimdi onsuz yaşayamıyorum.

Şu anda bile, son birkaç aydır annesiyle birlikte üzerinde çalıştığı bir projeyi tamamlamak üzere New York'tayken dolabımızdan çaldığım bir fanilasını giyiyorum.

Sadece yirmi beş yaşında "emekli" olduğunda, müzik endüstrisini tamamen terk etmek istememişti; sadece tutkusunu yeniden yakalamak ve kendi zamanında yaratmak istemişti. Hatta belki de ruh sağlığı sorunlarını müzik aracılığıyla, onu tüketmeyecek bir şekilde aşmak istediğini söylemişti.

Annesiyle ilişkisini yavaş yavaş düzeltmek amacıyla küçük bir ortak plak şirketi kurmayı teklif etmiş ve öncelikli hedeflerinin yeni, keşfedilmemiş yetenekleri bulup onlarla sözleşme imzalamak olacağını söylemişti.

Bu yüzden, en iyi arkadaşı ve eski reklamcısı Liam, yetenekleri keşfetmesi için işe alındı. Aiden prodüktörlük yapıyor ve Callie de işlerin ticari yönüyle ilgileniyor. Küçükler ama istikrarlı bir şekilde büyüyorlar; öyle ki geçen ay Symposium onları satın almak için bir teklifle aradı.

Aiden elbette bunu reddetti ve şimdi Orphic Productions, Calliope Santiago'nun pop kariyerinin yeniden başlatılmasıyla ilgileniyor.

Dövme tabancası titrerken kalçalarım karıncalanıyor ve beklentinin dalları uzuvlarıma uzanıyor. tasarımı alıyor

Yaklaşık altı saat sürüyor ve bittiğinde ağrı yan tarafıma . Sanatçı bana antibakteriyel merhem sürüp sarıyor ve dışarı çıkmadan önce giysilerimi yeniden yerleştiriyorum.

Hava karardı, ki bu benim insan içine çıkmak için tercih ettiğim saattir. King's Trace'e dönüşüm sahte ölümüm kadar tantanayla karşılandı, yani aslında hiç tantana olmadı. Bazen birilerinin benim "öldüğümü" gerçekten fark edip etmediğini merak ediyorum.

Mellie götürüldükten sonra, üç yıl önce neler olduğunu açıklayan küçük bir basın açıklaması yapmıştık ve bu, konuyla ilgili merakları gidermiş görünüyordu.

Yine de zaman zaman insanlar dönüp bakıyor, belki de gereğinden biraz daha uzun süre. Önceleri bu durum beni korkutsa , artık hayatta kontrol edebileceğim tek şeyin kendi kişisel düşüncelerim ve duygularım olduğunun bilincinde olarak bunun olmasına izin veriyorum.

Bakması hoş olmasa da yaralarım *bana* ait. Artık başkalarının suçlamalarının onlar hakkında nasıl hissettiğimi belirlemesine izin vermeyeceğim.

Konuyla ilgili fikirleri önemli olan tek kişi zaten beni onlar hakkında asla kötü hissettirmez.

Ayrıca, kabullenme içten gelir. Etrafımda bana bunu hatırlatacak birinin olması güzel ama benim değerimin *benimle* başlaması gerekiyor.

En azından ben kendime böyle söylüyorum. Bazen hala saklanmak, beynimi ve kalbimi daha fazla acıdan korumak istiyorum.

Her zaman kolay olmuyor ama deniyorum ve benim için önemli olan da bu.

Evin dışına park ederken yatak odasının ışıklarının açık olduğunu fark ediyorum; göl manzaramızı engellemek istemeyen Aiden perdeleri kapatmayı reddediyor, bu da vahşi yaşamın sık sık pencereye, yatağın önündeki zemine ya da beni sıkıştırabileceği herhangi bir yüzeye karşı buluşmalara talihsiz bir tanık olduğu anlamına geliyor.

Aiden James doyumsuzdur ve benden ayrılmayı pek hoş karşılamaz.

Üç gün oldu ve içeri girip merdivenlerden yukarı çıkarken içim içimi yiyor.

Yatak odasına girdiğimde duştan yeni çıkmıştı, ayak parmaklarım pelüş beyaz halıya batıyor. Sırtı bana dönüktü ve bir an durup tenine kazınmış rengarenk resimlere hayranlıkla baktım, hayatımın geri kalanında onlara bakacağım gerçeğini içime çektim.

Çenesini yukarı kaldırmış, yatağın üzerinde asılı duran tabloyu inceliyor, gözleri kısılmış, ama ben içeri girdiğimde sırt kasları geriliyor, bana o kadar uyum sağlamış ki ben daha bir şey söylemeden anlıyor.

"Burayı sevdim mi bilmiyorum," diyor, ben yaklaşırken yüzünü bana dönüyor. Ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum ve parmaklarını pembe saçlarımın arasından geçirip yüzümü eğerek dudaklarıma aç bir öpücük konduruyor.

"Satın aldın," diyorum ağzına karşı. Dili dışarı fırlıyor ve klitorisim gelecek olanın vaadiyle zonkluyor.

"Evet, ama Caleb'ı yatak odamızda hatırlamak istediğimden emin değilim."

Öpücüğünü derinleştirirken gözlerimi devirerek homurdanıyorum. Bunu asla kabul etmez ama Caleb'la son aylarda çok iyi arkadaş oldular; ayda bir kez sırayla ziyarete gidiyoruz ve ikisi sanatın çeşitli biçimleri üzerine bağ kurdular.

Hatta albüm için Caleb'i görevlendirdi.

Lunar Cove'a gerçek kimliğimi açıklamak ilk başta garip gelse de, Riley Kelly'yi çok fazla telaşlanmadan kabul ederek kolayca yollarına devam ettiler. Ziyaret ettiğimde bana hâlâ şeytanmışım gibi bakan Bayan Lindholm hariç hepsi.

Aiden homurdanıyor, boştaki elini belime dolayarak beni kendine çekiyor. Ben irkilince geri çekiliyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Bugün dövme dükkanında ne işin vardı?"

Kaşlarımı çattım. "Beni yine mi takip ediyorsun, erkek arkadaşım?"

Burun delikleri alevleniyor, o fırtınalı gözlerde sahiplenme duygusu başını kaldırıyor. "Her zaman, güzel kız. Asla durmayacağımı biliyorsun."

Vücudum uğulduyor, onun sözleriyle içimde elektrik zonkluyor. Belki de saplantısı beni bu kadar memnun etmemeliydi, ama bu kadar iyi çalışmamızın bir nedeni de ikimizin de kafadan çatlak olmamız. Birbirimize eşit derecede karışmış olmamız.

Ondan uzaklaşarak yatağa yaslanıyorum ve bacaklarımı açıyorum, dişlerim alt dudağıma gömölüyor. "Beni soyun ve neden orada olduğumu ."

Hızla dizlerinin üzerine çöken Aiden'ın halkalı parmakları kalçalarımın yukarı kayarak eteğimi belime kadar indiriyor. Kalçamdaki plastik sargı dikkatini çekmeden önce başını amıma doğru eğip dikiş yerimi bir kez yalıyor.

Uzanarak örtüyü yavaşça kaldırıyor ve uyluğumun köşesinden başlayıp yara izinin üzerine uzanan iki başlı yılan gibi deseni ortaya çıkarıyor, öyle ki alttaki derinin parçalandığı neredeyse bile.

Bana yaptığı melek dövmesinin etrafında , parlak morlar, yeşiller ve siyahlar, onu açtığında yeniden aşık oluyorum.

"Logom mu?" diyor, iltihaplı kenarları neredeyse saygıyla çizerek.

Gülümsüyorum ve başımı yatağın üzerine bırakıyorum. "Bana bu fikri senin verdiğini düşünürsek, uygun göründü."

Aiden'ın göğsünden gergin bir ses çıkıyor ve vücudumda gezinerek yol boyunca öpücükler konduruyor.

"Ne kadar acıyor?" diye soruyor, havlusunu atıyor ve sikiinin başını bana doğru bastırıyor.

Yer değiştirerek bacaklarımı daha geniş açıyorum ve sessizce cevap veriyorum. O içeri iterken birbirimizin ağzına *doğru* inliyoruz ve her zaman olduğu gibi bedenlerimizin bu şekilde birleşmesinin ne kadar *doğru* bir his olduğu beni bir anlığına şaşırtıyor.

Beni becerdiğinde, bu dini bir deneyim oluyor. Beni nefes nefese bırakan ve daha fazlası için yalvartan ruhani ve göz açıcı bir şey, hepsi bir arada.

Her seferinde eve dönmüş gibi hissediyorum.

Ve belki de bunu diğer insanlarda bulmamanız gerekiyor, ama kalbinizi sadece boş binalarla bırakmanın ne kadar yalnız bir varoluş olduğunu hayal bile edemiyorum.

Evimin bir kalp atışına sahip olması hoşuma gidiyor.

OKUDUĞUNUZ İÇİN TEŞEKKÜRLER!

Aiden ve Riley'nin hikayesini beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün!

[Amazon'a yorum bırakmak için buraya tıklayın](#)

Gelecek projelerden ilk siz haberdar olun ve özel içeriklere erişin:

[Facebook okuyucu grubuma katılın Sav's Suckers](#)

[Posta listeme katılın](#)

[Monsters & Muses üçüncü kitabı Oaths and Omissions için ön sipariş verin](#)

SAV R. MILLER TARAFINDAN DA

King's Trace Anti-Kahramanlar Serisi

Tatlı Teslimiyet Tatlı

Tatlı

FedakarlıkYalnızlık

Canavarlar ve İlham Perileri Serisi

Sözler ve Narlar

Yeminler ve İhmaller e (Mart 2022'dçıkacak)

Standalones

Be Still My Heart

TEŞEKKÜRLER

Bunu yazmak zor oldu.

Normalde, karakterlerimi geliştirirken ve öğrenirken bir kitaba birkaç kez yeniden başlarım ve bir kez oturttuğumda her şey yerli yerine oturur. V&V ile bu noktaya gelmem uzun zaman aldı - Google Drive mezarlığımda yirmiden fazla taslak olmalı.

Bu kadar zor olmasının bir nedeni de Riley ile pek çok düzeyde derin bir bağ kurmuş olmamdı. Onun içsel ve dışsal mücadeleleri benim de kişisel olarak deneyimlediğim şeyler (belki aynı derecede olmasa da) ve bu yüzden onu yazmak hem katartık hem de duygusal olarak yorucuydu.

Ama onun hikâyesinin anlatılması gerekiyordu ve ortaya çıkan sonuçtan çok memnunum. Riley ve Aiden'ı yazmak çok eğlenceliydi ve şimdiden onlardan ayrıldığım için üzgünüm.

Her zaman olduğu gibi, bir sürü insan olmadan bunların hiçbiri mümkün değil. Bunları hızlıca yapacağım ve "hepiniz" kelimesini çok fazla kullanmamaya çalışacağım - bilirsiniz, çünkü ben yasal olarak yayınlanmış bir yazarım ve hepsi bu. Aileme: Yıllar boyunca desteğiniz olmasaydı asla bu kadar ilerleyemezdim. Bana inanmadığınız zamanlarda bile bana inandığınız için teşekkür ederim.

Tabii ki yapmalısın.

Emily'ye: en iyi arkadaşım, ruh kardeşim, saçmalıklarımı yüzüme vuran ama aynı zamanda her zaman yanımda olan kişi. Hiç şüphesiz, sen olmasaydın bugün olduğum yerde olamazdım. Tanıdığım en iyi insan olduğun ve beni daha iyi bir insan yaptığın için teşekkür ederim.

kişi. En çok seni seviyorum. Smokies'de şampanya içmek için sabırsızlanıyorum.

Jackie'ye: Benden daha düzenli olduğun, tüm o abartıların ve hayatımı kontrol altında tuttuğun için teşekkür ederim. Mesajlarını her zaman okunmuş olarak bıraktığın için özür dilerim.

Cat'e: Yaratıcı bir sihirbaz olduğun ve kapak konseptlerimi hayata geçirdiğin için teşekkür ederim. Hiç kimse bu seriyi senin kadar güzel yapamazdı.

Ellie ve Rosa'ya: Sözlerimi güzelleştirdiğiniz ve beni kovmadığınız için teşekkür ederim. Bir gün size zamanında bir taslak göndereceğime söz veriyorum.

Sav's Sirens ve ARC ekibime: sürekli heyecanınız ve desteğiniz için ve her sürüm ve yeni proje için resmi hype ekipleri olduğunuz için teşekkür ederim. Sizler en iyisisiniz.

Ve son olarak, tüm okuyuculara: bunların hiçbirisi siz olmadan mümkün değil. Her biriniz için sonsuza dek minnettarım. Bu hikayeleri yazarak dünyada en sevdiğim şeyi yapmaya devam etmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim.

YAZAR HAKKINDA

Sav R. Miller, karanlık ve çağdaş romantizmin uluslararası çoksatan yazarıdır. Çoğu hikâyede kötülerini tercih ediyor ve herkesin sonsuza dek mutluluğu hak ettiğini düşünüyor.

Sav şu anda Kentucky'nin merkezinde Lord Byron ve Poe adlı iki yavrusuyla birlikte yaşıyor. Sitcomları, sessizliği ve alaycı mizahı seviyor.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.